LYNN PAINTER

FİLMLERDEN DAHA GÜZEL

YAYIN NO: 2286
MİLENYUM: 5

FİLMLERDEN DAHA GÜZEL
Lynn Painter
Orijinal Adı: *Better Than The Movies*

İngilizceden Çeviren: Eylül Akarçay
Editör: Hasan Ozan Elma
Düzelti: Buşra Balçık
Kapak İllüstrasyon: Merve Ceylan
Kapak Tasarımı: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Nisan 2022
ISBN: 978-605-304-734-6
Sertifika No: 43949

© 2021, Simon & Schuster, Inc.

Simon & Schuster Children's Publishing Division'ın bir birimi olan Simon & Schuster Books for Young Readers ile yapılan anlaşma ile yayımlanmıştır.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LYNN PAINTER

FİLMLERDEN DAHA GÜZEL

Her zaman en büyük hayranım, en katı eleştirmenim ve ayakkabı endüstrisindeki adilere olan güvensizliğimin tek başına sorumlusu olan kadın, mükemmel annem için. Uyumam gerekirken yorganın altında kitap okumama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Ve kapağı görüp kitabı okumaya fırsatı olmayan sevgili babam için.
Stella'nın sahnesine bayılır ve ketçabı hatırlardı.
Nur içinde yat, Jerry Painter (17.05.1939 – 18.05.2020)

—L. P

GİRİŞ

"Ben, bir oğlanın önünde durmuş,
beni sevmesini isteyen bir kızım sadece."

–Aşk Engel Tanımaz [1]

Annem, bana daha ikinci sınıfa geçmeden flört etmenin altın kuralını öğretmişti.

Yedi yaşındayken bile kâbus gördüğümde annemin odasına gizlice girerdim. (Küçük bir cırcır böceği, korkutucu gelmeyebilir ama robot gibi konuşuyorsa ve senin ikinci adını biliyorsa bayağı ürkütücü olabilir.) *Bridget Jones'un Günlüğü*[2] filmi, şifonyerin üstünde duran küçük televizyonda açık olurdu ve annem, yatağın ucunda oturduğumu fark etmeden önce filmin çoğunu izlemiş olurdum. O sırada, birinci sınıfa giden biri için pek de uygun olmayan içeriği izlemekten beni alıkoymak için geciken annem yanıma kıvrılırdı ve filmin mutlu sonunu beraber izlerdik.

Ama benim birinci sınıftaki hâlim bir türlü anlayamazdı. Neden Bridget daha tatlı ve cazibeli olan birini, âdeta dev bir zaman kaybı olan kişi için bırakırdı ki? Bu nasıl mantıklı olabilirdi?

Evet, filmin olayını tamamen kaçırıp çapkın erkeğe sırılsıklam âşık olmuştum. Bugün bile, annemin saçımla oynayıp yan-

[1] Aşk Engel Tanımaz (*Notting Hill*), 1999 yılı, İngiltere yyapımı romantik komedi-dram filmi.

[2] Bridget Jones'un Günlüğü (*Bridget Jones's Diary*), Helen Fielding tarafından yazılan dört kitaplık bir serinin ilk kitabı. Bu seri daha sonra birkaç filme uyarlanmıştır.

lışımı düzelttiğinde çıkan sesini duyabiliyor ve vanilya aromalı parfümünün kokusunu alabiliyordum.

"Libby Loo'm, cazibeler ve entrikalar seni sadece bir yere kadar getirebilir. Ve bunlar mutlaka kaybolur. İşte bu yüzden asla kötü çocuğu seçmemelisin."

Sonrasında, romantik filmler izleyerek, hayatı keşfedip yüzlerce benzer an paylaştık. Bu bizim *olayımız*dı. Abur cuburlarımızı alır, yastıklara yaslanır; annemin koleksiyonundaki, öpücüklerle dolu, mutlu sonla biten filmleri, başkalarının kalitesiz realite dizilerini bitirmesi gibi, bir oturuşta bitirirdik.

Geriye dönüp baktığımda, mükemmel aşk hikâyesini arama sebebim, daha "aşk" kelimesini heceleyebilecek yaşa geldiğimden beri muhtemelen buydu.

Annem öldüğünde, bana mutlu sonlara olan tereddütsüz inancını miras bıraktı. Benim mirasım ise, aşkın hep bir ihtimal olduğu ve buna her zaman değeceği bilgisiydi.

Bay Doğru -düzgün adam, güvenilir bir model- hemen dibimde bekliyor olabilirdi.

Bu yüzden hep hazır durumdaydım.

Sonunda, benim de o *aşkı yaşamam* sadece an meselesiydi.

BÖLÜM BİR

"Kimse ruh ikizini on yaşındayken bulmaz.
Yani o zaman ne eğlencesi kalır, değil mi?"

–Beni Unutma[3]

Gün, herhangi bir gün gibi başladı.

Bay Fitzpervert terliğime bir kıl yumağı bıraktı, kulak mememi düzleştiriciyle yaktım ve okula gitmek için kapıyı açınca, ezeli düşmanım olan kapı komşumu arabamın kaputunun üstünde şüpheli bir şekilde yayılmışken yakaladım.

"Hey!" Gözlüğümü yukarı ittim, ön kapıyı arkamdan çekip kapattım ve resmen ona doğru saldırıya geçerken yeni, sevimli ve çiçek desenli ayakkabılarımı kirletmemeye dikkat ederek komşumun olduğu tarafa doğru koştum. "İn arabamdan."

Wes aşağı atladı ve gülüşü tam tersini söylemesine rağmen *ben masumum* der gibi kollarını iki yana açtı. Wes'i anaokulundan beri tanıyordum. Bu çocuk hayatının bir gününde bile masum olmamıştı.

"Elindeki ne?"

"Hiçbir şey." Elini arkasına sakladı. İlkokuldan sonra uzayıp erkeksi ve biraz da çekici bir hâle gelmiş olsa bile, annemin gül çalılığını "yanlışlıkla" havai fişekle yakan, aynı olgunlaşmamış çocuktu hâlâ.

"Çok paranoyaksın," dedi Wes.

---

[3] Beni Unutma (*Sweet Home Alabama*), 2002 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Önünde durdum ve gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Wes'te o yaramaz çocuk yüzlerinden vardı; ağzından tek kelime çıkmasa bile, hayat adil olmadığı için, upuzun kirpiklerle çevrili olan koyu gözleri dünyaları söylüyordu.

Tek kaşını kaldırdığında, ne kadar saçmaladığımı düşündüğünü anladım. Gözlerinin kısılmasının, beni anlamaya çalıştığı ve başıma açtığı yeni sıkıntıdan dolayı kavga edeceğimiz anlamına geldiğini, pek de hoş olmayan sayısız karşılaşmalarımızdan biliyordum. Ve şu an olduğu gibi kahverengi gözleri parlıyor ve haylazlıkla kırpılıyorsa, hapı yuttuğumu bilirdim. Çünkü haylaz Wes hep kazanırdı.

Wes'i göğsünden dürttüm. "Arabama ne yaptın?"

"Tam olarak arabana hiçbir şey yapmadım."

"Tam olarak mı?"

"Hey. Sözlerine dikkat et, Buxbaum."

Göz devirdim. Bu da, "Eğlendim. Bu arada babaanne ayakkabılarını beğendim ama gitmem gerek," demeden önce dudaklarının sinsilikle kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Wes..."

Sanki ben konuşmuyormuşum gibi, dönüp öylece gitti. O fazla öz güvenli, rahat hâliyle evine doğru gitti. Verandaya gelince sinekliği açtı ve omzunun üzerinden bana, "İyi günler, Liz!" diye bağırdı.

Pekâlâ, bu iyiye işaret değildi.

Çünkü ciddi ciddi benim iyi bir gün geçirmemi istemesi mümkün değildi. Kapıyı açıp açmamak konusunda bile endişelenerek arabama baktım.

Bakın... Wes Bennett ve ben, yolumuzun sonundaki uygun park yeri için elimizden geleni ardımıza koymadığımız, tam zamanlı bir savaşta birbirimizin düşmanıydık. Genelde Wes kazanırdı ama sadece pis bir hileci olduğu için. Demir piknik masası, kamyon motoru, canavar kadar büyük kamyon tekerleri gibi, kaldırmaya gücümün yetmeyeceği şeyler koyarak park yerini rezerve etmemin komik olduğunu düşünürdü. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

(Maskaralıkları, mahallenin Facebook sayfasında -babam da o gruba üyeydi- dikkat çekiyordu ve dedikodu sever yaşlıların, mahallenin manzarasını bozan çirkin şeyler için öfkeden köpürüp klavyelerine sarılmalarına sebep oluyordu ama buna rağmen hiç kimse, Wes'i durduracak ne bir şey söylemiş ne de bir şey yapmıştı. Bu nasıl âdil olabilirdi ki?)

Ama bir kereliğine de olsa zafer dalgalarında gezinen ben oldum. Çünkü Wes, dün arabasını park yerinde üç gün üst üste bırakmaya karar verdiği için belediyeyi aramak gibi harika bir fikir aklıma gelmişti. Omaha'da *yirmi dört saat park yeri kuralı* vardır, bu yüzden sevgili Wesley tatlı, minicik bir trafik cezası kazandı.

Yalan söylemeyeceğim, polisi Wes'in arabasının ön camına o cezayı koyarken görünce, mutfakta mutluluktan biraz dans etmiş olabilirim.

Arabaya binip kemerimi takmadan önce dört tekeri de kontrol ettim. Wes'in kahkahasını duydum. Sağ ön kapının camından ona bakmak için eğildiğimdeyse, kapısını hızlıca kapattı.

Sonra, Wes'in neye bu kadar güldüğünü gördüm.

Trafik cezası tutanağı artık *benim arabamdaydı. Kâğıt,* ön camın ortasına, arkasını göstermeyen renksiz koli bandıyla yapıştırılmıştı. Ticari kolileme bandı gibi görünen, kat kat bant.

Arabadan inip bantların kenarlarını tırnağımla çıkarmaya çalıştım ama bütün kenarlar iyice yapışmıştı.

Aptal.

Ön camı tıraş bıçağıyla kazıdıktan ve zenimi[4] geri kazanmak için hızlı nefes egzersizleri yaptıktan sonra sonunda okula vardım Binaya *Bridget Jones'un Günlüğü* filminin müziklerini dinleyerek

[4] Zen, kökeni Hindistan'daki Dhyana okuluna kadar uzanan Mahayana Budist Okulunun Japoncadaki ismidir. Diğer Budist okulların arasından, aydınlanma amacıyla yapılan meditasyona verdiği önemle ayırt edilir. Batı'da yalnızca bir meditasyon pratiğinden ibaret olan Zen, aslında Budizm'in bir koludur.

girdim. Önceki gece filmi izlemiştim -bininci kez- ama bu sefer filmin müziklerini anladım. Mark Darcy'nin Bridget'i öperken, "*Evet, aynen de öyle öpüşürler,*" demesi tabii ki baş döndürücüydü ama eğer Van Morrison'ın *Someone Like You* isimli şarkısı çalmasaydı, çok da "Aman Tanrım"lık bir sahne olmazdı.

Evet, film müziklerine inek bir öğrenci kadar meraklıyımdır.

Ortak alanı geçip, koridoru tıkayan kalabalık öğrenciler arasından ilerlerken o şarkı çalmaya başladı. Müziğin en sevdiğim olayı kaliteli kulaklıklarla yeterince yüksek sesle çaldığınızda (ki *en iyi* kulaklığa sahiptim) dünyanın sertliğini yumuşatmasıydı. Van Morrison'ın sesi, aslında gıcık bir an olmasına rağmen kalabalık koridorda ilerlemeyi sanki bir film sahnesiymiş gibi hissettiriyordu.

Her gün Jocelyn'la buluştuğum ikinci kat tuvaletine doğru ilerledim. En yakın arkadaşım, sürekli uyuyakalan biri olduğu için zil çalmadan önce göz kalemini çekmekle mücadele etmediği bir gün neredeyse hiç yoktu.

Tuvalete girdiğimiz esnada Joss, gözlerini pamuklu çubukla temizlerken bana yandan bir bakış attı. "Liz, elbisene *bayıldım.*" Maskarasını çıkardı ve kirpiklerine sürmeye başladı. "Çiçekler tam senlik."

"Teşekkürler!" Nostaljik evaze elbisemin, iç çamaşırıma ya da aynı derecede utanç verici başka bir şeye takılmadığından emin olmak için dönüp aynaya baktım. Beyaz bir bulut kümesiyle sarılı iki amigo kız, arkamızda elektronik sigara içiyordu. Onlara dişlerimi göstermeden gülümsedim.

"Senin filmlerdeki başroller gibi mi giyinmeye çalışıyorsun yoksa bu bir tesadüf mü?" diye sordu Joss.

"Sanki porno gibi bir şeye bağımlıymışım gibi 'senin filmler' demesene."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Joss, kirpiklerini çengelli iğneyle ayırırken.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Hemen hemen her gece, annem öldüğünde bana miras kalan DVD koleksiyonundaki kıymetli romantik komedi filmlerini izlerdim. Filmleri izlerken

kendimi anneme daha yakın hissederdim. Onun küçük bir parçası sanki yanımda, benimle filmi izliyormuş gibi olurdu. Muhtemelen önceden beraber izlediğimiz için. Hem de birçok kez.

Ama Jocelyn bunların hiçbirini bilmiyordu. Aynı sokakta büyümemize rağmen lise ikiye kadar *yakın* arkadaş değildik. Hatta annemi beşinci sınıfa gittiğim yıl kaybettiğimi bilmesine rağmen bunun hakkında hiç konuşmadık. Beni umutsuz bir romantik sandığı için aşka takıntılı olduğumu zannediyordu. Onu hiç düzeltmedim.

"Babana son sınıf piknik gezisini sordun mu?" Joss aynadan bana baktı. Sinir olacağını biliyordum. Açıkçası, beni görür görmez sorduğu ilk şeyin bu olmamasına şaşırmıştım.

"Dün gece ben yattıktan sonra eve geldi." Doğruyu söylüyordum ama gerçekten konuşmak isteseydim, Helena'ya sorabilirdim. "Bugün konuşacağım."

"Eminim konuşursun." Maskarasını çevirip kapattı ve makyaj çantasına attı.

"Konuşacağım. Söz."

"Hadi." Jocelyn makyaj çantasını sırt çantasına tıkıştırdı ve kahvesini aldı. "Edebiyat dersine tekrar geç kalamam, yoksa disiplin cezası alırım. Ayrıca Kate'e, sınıfa giderken dolabına sakız bırakacağımı söylemiştim."

Omuz çantamı düzeltim ve bir anlığına aynada kendimi gördüm. "Bekle, ruj sürmeyi unuttum."

"Ruj için zamanımız yok."

"Ruj için daima zaman vardır." Çantamın yan cebini açtım ve yeni favorim olan Retrograde Kırmızı isimli rujumu çıkardım. Küçük bir ihtimalle (bayağı küçük bir ihtimal) Bay Mükemmel'im okuldaydı. Dudaklarım iyi görünsün istedim. "Sen git."

Jocelyn gitti. Ben de rujumu sürdüm. *Çok daha iyi.* Ruju çantama geri attım, kulaklığımı taktım, lavabodan çıktım, *oynata* bastım ve kalan her şeyi, ruhumu sarmalaması için *Bridget Jones*'un film müziğine bıraktım.

İngiliz Edebiyatı dersine girip arka tarafa yürüdüm. Kulaklığımı boynuma indirerek Joss ve Laney Morgan'ın arasındaki sıraya oturdum.

"Sekizinci soruya ne yazdın?" Jocelyn, bir yandan benimle konuşup bir yandan da hızlıca yazı yazıp ödevini bitirmeye çalışıyordu. "Kitabı okumayı unuttum bu yüzden Gatsby'nin tişörtlerinin Daisy'yi neden ağlattığına dair hiçbir fikrim yok."

Cevap kâğıdımı çıkardım ve Joss'un kopya çekmesine izin verdim ama gözlerim Laney'ye kaydı. Eğer anket yapılsaydı, tüm dünya oybirliğiyle onun güzel olduğuna karar verirdi; bu inkâr edilemez bir gerçekti. O kadar güzel bir burnu vardı ki, burnunun varlığı resmen "küstah" kelimesine duyulan ihtiyacı yaratmıştı. Bir Disney prensesi gibi kocaman gözleri vardı ve sarı saçları sanki şampuan reklamına aitmiş gibi hep parlak ve yumuşak görünüyordu. Ne yazık ki ruhu, görüntüsünün tam zıttıydı.

Ondan hiç hoşlanmazdım.

Anaokulunun ilk gününde burnum kanadığında, bütün sınıf bana tiksinerek bakmadan önce, *"Iyyy,"* diye bağırıp parmağıyla beni göstermişti. Üçüncü sınıfta, Dave Addleman'a, defterimin ona yazılmış aşk notlarıyla dolu olduğunu söylemişti. (Doğru söylüyordu ama *asıl olay bu değildi.*) Laney beni ispiyonlamıştı ve David, filmlerin beni inandırdığı gibi sevimli ya da cazibeli olmak yerine, bana *ucube* demişti. Annemi kaybetmemin acısının henüz taze olduğu beşinci sınıfta ise, oturduğumuz sıralar belirli olduğu için, her öğlen yemekhanede Laney'nin yanına oturmak zorunda kalırdım. Ben, hiç de iştah açıcı olmayan sıcak yemeğimi didiklerdim. Laney ise pembe pastel rengindeki beslenme çantasını açar ve annesinin onun için hazırladığı yemek ziyafetiyle herkesi etkilerdi.

Şirin şekillerde kesilmiş sandviçler, ev yapımı kurabiyeler, üstü süslü kekler... Tüm bunlar, yoğun bir sevgiyle hazırlanmış olurdu ve çocuk yemeklerinin başyapıtlarından oluşan saklı birer hazine gibiydiler.

Ama beni asıl mahveden, notlardı. Annesi tarafından yazılmış bir notun olmadığı hiçbir öğle yemeği yoktu. Laney'nin yüksek sesle okuduğu bu eğlenceli mektupların kenarlarında şapşal çizimler olurdu. Notun alt kısmına, etrafında kalp çizimleri olan "Sevgiler, annen" yazısına gözlerimin kaymasına karşı koymaya çalışırdım. Yoksa o kadar üzülürdüm ki yemek bile yiyemezdim.

Bugün bile herkes Laney'nin harika, güzel ve zeki olduğunu düşünürken, ben gerçeği biliyordum. İyi biriymiş gibi davranabilirdi ama kendimi bildim bileli bana sert ve tuhaf bakışlar atardı. Yüzüme bakarken, sanki yüzümde bir şey varmış da bundan iğrense mi zevk mi alsa karar verememiş gibi olurdu *her seferinde.* Bütün o güzelliğinin altında, içten içe çürüyordu ve bir gün dünyanın geri kalanı da benim gördüğüm şeyi görecekti.

"Sakız?" Laney, kusursuz kavisli kaşlarını kaldırıp bir kutu Doublemint marka sakız uzattı.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım. Bayan Adams içeri girip ödevi sorunca dikkatimi sınıfın ön tarafına yönelttim. Ödevlerimizi öne doğru uzattık. Bayan Adams edebi şeyler hakkında konuşmaya başladı. Hepimiz, okul tarafından verilen dizüstü bilgisayarlarımızda not almaya başladık. Bu arada Colton Sparks, köşedeki sırasından beni selamladı.

Gülümsedim ve tekrar bilgisayarıma baktım. Colton iyi biriydi. Onunla yılın başında iki hafta boyunca konuşmuştum ama durum *eh işte*lik bir duruma dönüşmüştü. Aslında bu, genel olarak bütün ilişki tarihimi özetleyen bir durumdu. Tam anlamıyla *eh işte.*

İlişkilerimin ortalama uzunluğu iki haftaydı, tabii onlara ilişki denilebilirse.

Genelde şöyle olurdu: Tatlı bir erkek görür, onun hakkında haftalarca hayaller kurar ve sanki o tek ve biricik ruh eşimmiş gibi, onu zihnimde yüceltirdim. Lisede yaşadığım ilişki-öncesi tipik şeyler daima en büyük umutlarla başlardı. Ama iki haftanın sonunda, biz daha resmileşmeye yaklaşamadan bile önce, neredeyse hep *anlık tiksintiyle* karşı karşıya kalırdım. Yeni çiçeklenen ilişkilerin idam cezası.

Anlık tiksintinin tanımı: Birisiyle romantik temasa geçildiğinde aniden gelen tiksinti hissini kasteden flört terimi. Kişi hemen o anda karşı taraftan soğuyabilir.

Joss, her zaman öylesine baktığımı ve asla seçim yapamadığımı söylerdi. Ve sonunda haklı çıktı. Ama benim iki haftalık minik ilişkilere olan eğilimim, mezuniyet balosu için kavalye bulma ihtimalimi gerçekten mahvetmişti. Nefesimi kesen ve kalbimi pır pır ettiren biriyle gitmek istiyordum ama okulda, kavalyem olup olamayacağını düşünmediğim kim kalmıştı ki?

Yani aslına bakılırsa, mezuniyet balosu için bir eşim vardı; Joss'la gidiyordum. Sadece... En yakın arkadaşımla baloya gitmek, başarısızlığa uğramışım gibi hissettiriyordu. İyi zaman geçireceğimizi biliyordum -öncesinde, arkadaş grubumuzun en eğlencelileri olan Kate ve Cassidy'yle akşam yemeği yiyecektik- ama mezuniyet balosu, lise aşklarının zirvesi olmalıydı. Kartona yazılmış, baloya beraber gitme teklifleri; uyumlu çiçek demetleri, seni balo elbisenle gören flörtünün ağzının açık kalması ve dandik disko topunun altındaki tatlı öpücükler olmalıydı.

Andrew McCarthy ve Molly Ringwald'un oynadığı *Pembeli Güzel*[5] tarzı bir şey olmalıydı.

Çiftler meşhur buluşma duvarına doğru giderken, sen ise arkadaşlarınla buluşup Cheesecake Factory'de[6] akşam yemeği yiyeceksin demek değildi.

Jocelyn'ın bunu anlamayacağını biliyordum. Onun için balo çok önemli değildi, giyinip kuşanıp gidilen bir lise dansıydı sadece. Hüsrana uğradığımı itiraf etseydim, bunu çok gülünç bulurdu. Zaten elbise alışverişinden sürekli kaytardığım için sinirliydi ama hiç gidesim yoktu.

Hem de hiç.

Telefonum titredi.

Joss: BÜYÜK bir dedikodu var.

---

5 Pembeli Güzel (*Pretty in Pink*), 1986 yılı, ABD yapımı bir romantik komedi-dram filmi.

6 ABD'de ünlü bir restoran, ABD'nin cheesecake dağıtımcısı. (e.n.)

Ona baktım ama Bayan Adams'ı dinliyor gibi görünüyordu. Ona cevap vermeden önce öğretmene baktım. DÖKÜL.

Joss: Ama bilgin olsun, mesajı Kate'ten aldım.

Ben: Yani doğru olmayabilir. Tamamdır.

Zil çalınca eşyalarımı çantama attım. Jocelyn'la dolaplarımıza doğru yürümeye başladık. "Öncelikle, anlatacağım her şeyi duymadan önce telaşlanmayacağına söz vermen lazım," dedi.

"Aman Tanrım." Karnıma stresten ağrı girdi. "Neler oluyor?" diye sordum.

Sola döndük ve daha Jocelyn'a bakabilme fırsatım bile olmadan, *onu* bana doğru yürürken gördüm.

Michael Young?

Olduğum yerde donakaldım.

"Veeee, işte bahsettiğim dedikodu," dedi Joss ama ben dinlemiyordum bile.

Ben orada durup bakakalmışken insanlar bana çarpıyor, yanımdan geçiyordu. *O* ise aynı görünüyordu; sadece daha uzun, kaslı ve çekiciydi (tabii bu mümkünse). Çocukluk aşkım, altın sarısı saçları ışıldayan bir esintiyle uçuşurken, başının etrafında cıvıldayan ve kanatlarını çırpan minik mavi kuşlarla ağır çekimde hareket ediyordu.

Kalbim durmuş olabilirdi.

Michael biz küçükken aşağı sokakta yaşıyordu ve benim her şeyimdi. Kendimi bildim bileli onu seviyordum. Her zaman muhteşemden de öteydi. Akıllı, çok yönlü ve... Bilmiyorum, diğer erkeklere göre daha *hayal kurulası* biriydi. Mahallenin çocuklarıyla etrafta dolaşır (ben, Wes, köşede yaşayan Potterlar ve Jocelyn), tipik mahalle oyunları oynardı: Saklambaç, elim sende, futbol, zile basıp kaçma ve benzeri şeyler. Ama Wes ve Potterlar, -bana çığlık attırdığı için- saçıma çamur atmakla eğlenirken Michael ise yaprakları tanıma, kalın kitaplar okuma ve onların eziyetine *katılmama* gibi şeyler yapardı.

Zihnimde *Someone Like You* parçası belirdi ve şarkı baştan çalmaya başladı.

Uzun zamandır arıyordum,

Tam da senin gibi birini.

Koyu bej bir pantolon ve güzel bir siyah tişört giymişti. Neyin iyi göründüğünü bildiğini ama modaya pek zaman ayırmadığını gösteren bir kıyafetti bu. Saçları gür ve sarıydı, tıpkı kıyafetleri gibi "rahat ve gündelik" bir tarza sahipti. Nasıl koktuğunu merak ettim.

Saçının, kıyafetinin değil.

İzlendiğini hissetmiş olmalıydı. Çünkü *ağır çekim* durmuş, kuşlar kaybolmuş ve Michael tam da bana bakmıştı.

"Liz?"

Retrograde Kırmızı rujumu sürmeye zaman ayırdığım için çok mutluydum. Belli ki kâinat, Michael'ın o gün karşıma çıkacağını biliyordu ve bu yüzden bütün gücünü benim düzgün görünebilmem için kullanmıştı.

Joss dişlerinin arasından, "Kızım, sakinleş," dedi. Oysaki, "Michael Young?" dediğimde yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi durdurmaktan acizdim.

Joss'un, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandığını duysam da umursamadım.

Michael gelip bana sarıldı ve ben de omzunun etrafında ellerimin akıp gitmesine izin verdim. *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!* Parmaklarını sırtımda hissedince karnım kontrolden çıktı ve tam da romantik komedilerdeki sevimli karşılaşmalardan[7] birini yaşıyor olabileceğimizi fark ettim.

Aman. Tanrım.

Böyle bir duruma uygun olmak için giyinmiştim; bu da güzeldi. Bu an daha da mükemmel *olabilir miydi?* Yavaşça kafasını sallayan Joss'la göz teması kurdum ama önemi yoktu.

Michael dönmüştü.

Güzel kokuyordu -çok, çok güzel- ve bu anın her küçük detayını kaydetmek istedim. Tişörtünün, avuçlarımdaki yumuşak ve

[7] Sevimli karşılaşma (*Meet-cute*): Romantik komedi türündeki filmlerde birbirine âşık olması beklenen iki karakterin ilk karşılaşma anını tanımlayan terim.

yıpranmış hissiyatı, omuzlarının genişliği, boynunun altın derisi; ben de ona sarıldığımdan beri birkaç santimetre uzağımdaydı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak yanlış mıy...

"Ah." Birisi bize sertçe çarpıp sarılmamızı mahvetti. Önce Michael'a sonra ondan uzağa savruldum ve dönüp baktığımda çarpanın kim olduğunu gördüm.

"Wes!" dedim. Anımızı mahvettiği için sinir olmuştum ama yine de inanılmaz derecede mutlu olduğum için neşeyle gülümsedim. Gülümsememek elimde değildi. "Gerçekten önüne bakmalısın."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Beni izliyordu. Muhtemelen, koli bandı hadisesi yüzünden öfkeden çıldırmak yerine neden gülümsediğimi merak ediyordu. Can alıcı noktayı bekleyen biri gibi gözüküyordu. Kafasının karışıklığı, mutluluğumu bir üst seviyeye taşıdı. Kıkırdadım ve "Evet, seni saftirik. Cidden birini incitebilirdin ahbap," dedim.

Gözlerini kıstı ve daha yavaş konuştu: "Affedersin, Carson'la konuşuyordum ve inanılmaz zor olan geri geri yürüme şeyini yapıyordum. Ama benden bu kadar bahsetmek yeterli. Okula yolculuk nasıldı?"

Bütün detayları duymak istediğini biliyordum, mesela bandı çıkarmanın ne kadar sürdüğü ya da yeni manikür yaptırdığım iki tırnağımı kırdığım gerçeği gibi, ama o baş belasına bu zevki yaşatacak değildim. "Gayet iyiydi, sorduğun için teşekkür ederim."

"Wesley." Michael, Wes'le birader tokalaşması yaptı (Ne ara o minik şirinlik abidesi tokalaşmanın koreografisini yapacak zamanı buldular?) ve "Biyoloji öğretmeni konusunda haklıydın," dedi.

"Çünkü benim yanıma oturdun. O, benden nefret eder." Wes sırıttı ve konuşmaya başladı ama o aptalı görmezden geldim. Michael'ın konuşup kahkaha atmasını, tıpkı hatırladığım gibi sevimli ve büyüleyici olmasını izledim.

Sadece, biraz Güney aksanına sahipti artık.

Michael Young'ın öyle tatlı bir aksanı vardı ki, onu olduğundan daha da çekici hâle getirdiği için Texas eyaletine bizzat

ellerimle bir teşekkür mektubu yazasım geliyordu. Kollarımı kavuşturdum ve manzaranın tadını çıkarırken eriyip âdeta bir su birikintisine dönüştüm.

Michael'ın sevimli etkisinden dolayı varlığını unutmuş olabileceğim Jocelyn, beni dirseğiyle dürttü ve "Sakinleş. Her yerin salya oldu," diye fısıldadı.

Göz devirip onu görmezden geldim.

"Bak, ne diyeceğim." Wes çantasını yukarı çekti ve Michael'a parmağıyla işaret etti. "Ryan Clark'ı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Michael gülümsedi ve kongrede çalışan bir stajyere benzedi. "Kaleci, değil mi?"

Wes, "Aynen öyle," dedikten sonra sesini alçalttı. "Ryno, yarın babasının evinde bir parti veriyor. Kesinlikle gelmen lazım."

Wes'in, *Michael'ımı* partiye davet etmesini dinlerken doğal davranmaya çalıştım. Yani, Wes *eskiden* Michael'ın tanıdığı insanlarla takılıyordu ama bir anda en yakın arkadaş falan mı olmuşlardı?

Bu benim için hiç iyi değildi. İyi olamazdı.

Çünkü Wes Bennett, benimle uğraşmaktan hep zevk almıştır. İlkokul zamanlarında, *Barbie Rüya Evim*'in içine kurbağa koyan ve bir bahçe cücesinin koparılmış kafasını benim ev yapımı Ücretsiz Küçük Kütüphane'me koyan kişiydi. Ortaokul zamanlarında, bahçede uzandığım bir sırada beni görmemiş gibi yapıp annesinin çalılıklarını sularken, ben çığlık atana kadar "yanlışlıkla" üstüme hortumla su tutan ve bunun çok komik olduğunu düşünen kişiydi.

Şimdi lisede, park yeri yüzünden beni günlük olarak rahatsız etmeyi görev hâline getiren kişi olmuştu. Artık, çocukluğumuza kıyasla daha cesur hâle gelmiştim. Bu yüzden, haydut arkadaşları geldiğinde ve dinlediğim müziği bastıracak kadar gürültü yaptıklarında, çitin üzerinden bağıran ben oluyordum. Bilirsiniz işte.

Michael başıyla sallayıp, "Anlaştık," dediğinde, acaba kovboy şapkası ve oduncu gömleği giyse nasıl görünür diye merak ettim. Teknik olarak postallar ile normal bir kovboy botu arasındaki farkın ne olduğunu bilmesem de, merakıma bir çift de postal ekledim.

Bunu daha sonra Google'da aratmam gerekecekti.

"Detayları sana yazarım. Gitmem lazım. Şimdiki derse geç kalırsam disiplin cezası alacağım kesin." Döndü ve "Sonra görüşürüz arkadaşlar," diye bağırıp öbür tarafa doğru koşmaya başladı.

Michael, beni inceledi ve yavaş yavaş konuşmadan önce Wes'in gidişini izledi. "O kadar hızlı gitti ki sorma fırsatı bulamadım. Günlük kıyafetle mi gidilecek?"

"Ne? Şey, parti mi?" Sanki o iğrenç partilerde ne giydiklerine dair bir fikrim varmış gibi. "Muhtemelen?"

"Wesley'ye sorarım."

"İyi." Bu sevimli karşılaşmamızı Wes'in berbat ettiği gerçeği yüzünden ölüyor olsam da Michael'a en iyi gülümsememi göstermeye çalıştım.

"Benim de gitmem lazım," dedi ve "Ama arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum," diye ekledi.

İçimden, *o zaman beni de partiye götür*, diye bağırdım.

"Joss?" Michael arkamdan ağzı açık bir şekilde baktı. "Bu sen misin?"

Joss göz devirdi. "Fark etmen bayağı uzun sürdü."

Jocelyn mahallenin erkeklerine hep daha yakın olmuştu. Ben rezil taklalar atarken ve şarkılar uydururken; o, Wes ve Michael'la futbol oynardı. O günden bugüne, bu uzun ve iyi görünümlü insana dönüştü. Bugün örgüleri atkuyruğu olarak düzgün bir şekilde toplanmıştı, benim saçımı atkuyruğu yaptığım zamanki gibi dağınık değildi. Onunkiler, ayrıca elmacık kemiklerini de ortaya çıkarıyordu.

Uyarı zili çaldı ve Michael, hoparlörü işaret etti. "Banaydı. Sizinle sonra görüşürüz."

Sizinle.

Michael öbür tarafa gitti, biz de yürümeye başladık. "Wes'in bizi partiye davet etmediğine inanamıyorum," dedim.

Joss, bana ters ters baktı. "Ryno'nun kim olduğunu biliyor musun ki?"

"Hayır ama konumuz o değil. Michael'ı gözümüzün önünde davet etti. Nezaketen, bizi de davet etmesi gerekiyordu."

"Ama Wes'ten nefret ediyorsun."

"Yani?"

"Yani, neden onun seni bir yerlere davet etmesini isteyesin ki?"

İç çektim. "Kabalığı sinirimi bozuyor."

"Ben kendi adıma davet etmemesinden memnunum, çünkü o adamların verdiği hiçbir partiye gitmek istemem. Ryno'nun partisine gitmiştim. Huniden bira içmek, Fireball[8] içmek ve *daha önce hiç* oyunu oynamak gibi olgunca olmayan şeylerden ibaret."

Joss, voleybolu bırakmadan önce popüler çocuklarla takılırdı. O yüzden biz arkadaş olmadan önce "partilemişti" biraz.

"Ama..."

"Dinle." Jocelyn durdu ve beni de durdurmak için kolumdan tuttu. "Ben de sana bunu söyleyecektim. Kate, Michael'ın Laney'yle yan komşu olduğunu ve birkaç haftadır görüştüklerini söyledi."

"Laney mi? Laney Morgan mı?" Hayıır. Doğru olamazdı. Hayır, hayır, hayır, lütfen Tanrım, hayır. "Ama Michael daha yeni döndü..."

"Görünüşe bakılırsa, bir ay önce taşınmış ama diğer okulundan kalan çevrim içi derslerini tamamlıyormuş. Söylentiye göre Laney ve Michael artık neredeyse resmîlermiş."

Laney olmaz. Onun mükemmel minik burnunu gözümde canlandırınca karnım ağrıdı. Mantıksız olduğunu biliyordum ama "Laney ve Michael" fikri, neredeyse kaldıramayacağım kadar ağırdı. O kız istediğim her şeye hep sahip olmuştu. Michael'a da sahip olamazdı, kahretsin!

Onların beraber olduğu düşüncesi boğazımı yaktı. Kalbimi acıttı.

Bu beni paramparça ederdi.

---

[8] Fireball, tarçın aromalı viski üreten, Kanada menşeli bir viski markası. (e.n.)

Çünkü Michael sadece hayalini kurduğum değil, aynı zamanda geçmişim de olan biriydi. Bahçe hortumlarından su içmeyi ve ateşböceği yakalamayı içeren müthiş ve önemli bir geçmişti bu. Michael'ı en son gördüğüm zamanı düşündüm. Onun evindeydim. Ailesi, tüm komşularla vedalaşmak için yemek daveti düzenlemişti ve ben de bu yemeğe ailemle gitmiştim. Annem meşhur cheesecake barından yapmıştı ve Michael da bizi kapıda karşılayıp sanki bir yetişkinmiş gibi, içecek ikram etmişti.

Annem, gördüğü en sevimli şeyin bu olduğunu söylemişti.

Mahalledeki bütün çocuklar o gece saatlerce futbol oynamıştı, hatta yetişkinler bile bir maçta bize katılmıştı. Bir ara, çiçekli yazlık elbisesi ve topuklu sandaletleriyle annem, Michael'a -gol atmıştı- beşlik çakıyordu. O an, tıpkı antika bir albümdeki sararmış fotoğraf gibi hatıralarımdaki yerini almıştı.

Ona delicesine âşık olduğuma dair Michael'ın hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum. Yakında paramparça olacak kalbimi ucundan kırarak, annem ölmeden bir ay önce taşınmışlardı.

Jocelyn, aklımdan tam olarak ne geçtiğini biliyormuş gibi bana baktı. "Michael Young tren istasyonuna kadar kovalayacağın adam değil. Anladın mı?"

Ama olabilirdi. "Teknik olarak hâlâ resmî değiller, o yüzden..."

İnsanlara çarpmamaya çalışarak Jocelyn'ın dolabına doğru tekrar yürümeye başladık. Michael'la hesapta olmayan sevimli karşılaşmamız nedeniyle muhtemelen geç kalacaktık ama buna tamamen değerdi.

"Cidden. O kız olma." Bir anne edasıyla kaşlarını çattı. "Orada Michael'la yaşadığın şey, sevimli karşılaşmalardan değildi."

"Ama..." Bir şey demek gelmedi içimden çünkü beni haksız çıkarmasını istemedim. Yine de, "Ya öyleyse?" derken sesim neredeyse ciyaklar gibi çıktı.

"Tanrım. Daha Michael'ın döndüğünü duyduğum an senin kontrolden çıkacağını biliyordum." Dolabının kilidi çevirdiği sırada kaşlarını çatıp dudaklarını sarkıttı. "Artık onu tanımıyorsun bile Liz."

Michael'ın, kalın sesiyle *sizinle* dediğini hâlâ duyabiliyordum ve bu, karnımı yine ağrıttı. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum."

Joss, iç çekti ve çantasını çıkardı. "Seni bu olaydan kurtarabilmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?"

Başımı eğdim. "Hımm, kedilerden nefret etmesi olabilir mi?"

Bir parmağını kaldırdı. "Doğru, unutmuşum. Kedilerden nefret ediyor."

"Hayır, etmiyor." Eski zamanları düşünerek sırıtıp iç çektim. "Eskiden *bayıldığı* iki tane huysuz kedisi vardı. O bebeklere nasıl davrandığını görmeliydin."

"Iy."

"Her neyse, kedi düşmanı." Yan kapıdaki kapalı dolaba yaslanıp romantik olasılıkların heyecanıyla titrerken kendimi canlı hissettim. "Michael Young, resmî açıklama gelene kadar yasak olmayan bir avdır."

"Sen böyleyken seninle konuşamam."

"Mutluyken mi? Heyecanlı ya da umutlu?" Koridordan *Paper Rings*'i[9] bağıra çağıra söyleyerek geçmek istedim.

"Kuruntulu." Jocelyn bir süreliğine telefonuna, sonra da bana baktı. "Annem, sen de istersen, yarın gece bizi elbise bakmaya götürebileceğini söyledi."

Beynim durdu. Bir şey demem gerekiyordu. "Sanırım çalışmam gerekiyor."

Gözlerini kıstı. "Ne zaman bu konuyu açsam, işe gitmen gerekiyor. Elbise almak *istemiyor* musun?"

"Elbette. Evet." Dudağımın kenarlarını zorla kaldırdım. "Tabii ki."

Ama aslında *hiç* istemiyordum.

Elbisenin heyecanı, romantizm yaratabilme olasılığı ve flörtünün dilini tutulmuş bir hâle sokabilmesiydi. Eğer o etken geçerli değilse, balo elbisesi sadece pahalı bir kumaş israfıydı.

9 Taylor Swift'in 2019 yılında çıkardığı Lover adlı albümünden bir şarkı. (e.n.)

Ayrıca, Jocelyn'ın annesiyle alışveriş yapmak, annemin bize katılmak için burada olamadığının çok büyük bir hatırlatıcısı oluyordu. Böyle bariz bir gerçek vardı. Bu da benim için geziyi yeterince nahoş yapıyordu. Annem, çocukluğunun son dansına katılan biricik kızının fotoğraflarını çekemeyecek ve duygulanamayacaktı. Bu durumda da hiçbir şey Joss'un annesinin, kızı için yaptıklarını görmek kadar can yakıcı olmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, son seneme eşlik eden ve annemin yokluğunun birçok kez hatırlatıcısı olan o boşluk hissine hazır değildim. Son sene fotoğrafları, yıllık mezun buluşması, üniversite başvuruları, balo, mezuniyet... Tanıdığım herkes lisenin en önemli anları için heyecanlanırken, ben stresten baş ağrıları yaşıyordum. Çünkü hiçbir şey, hissetmeyi planladığım gibi hissettirmiyordu.

Her şey, yalnız hissettiriyordu.

Lise son aktiviteleri eğlenceli olabilirdi ama annemsiz olmak, bu aktiviteleri benim gözümde hassasiyetten yoksun bir şey yapıyordu sadece. Babam işin içine dâhil olmaya çalıştı, gerçekten çalıştı ama duygusal biri olmadığı için ben ne zaman önemli bir olaydan diğerine atlasam, o sadece bir fotoğrafçıymış gibi görünüyordu.

Bu esnada Joss da lise sonun her dönüm noktasını neden onun gibi abartmadığımı merak ediyordu. Bahar tatilindeki sahil gezisini ektiğim için bana üç gün küsmüştü ama gezi, geçirilecek güzel bir vakitt değil de ödümü koparan bir sınav gibi hissettiriyordu ve ben bunu istemiyordum.

Yine de annemin seveceği bir romantik-komedi mutlu sonu bulmak, tüm kötü şeyleri iyiye çevirebilirdi, değil mi?

Jocelyn'a gülümsedim. "Programımı kontrol ettikten sonra sana mesaj atarım."

BÖLÜM İKİ

"Kadın arkadaş. Bu harika. Çekici bulmama rağmen yatmak istemediğim, hayatımdaki tek kadın olabilirsin."

–Harry, Sally ile Tanışınca[10]

Michael dönmüştü.

Sersemliğim hâlâ devam ederken, ayağımı mutfak masasına uzattım ve kaşığımı Americone Dream[11] kutusuna daldırdım. Michael Young'ın geri döneceğine, rüyamda görsem de inanmazdım.

Onu tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Michael taşındıktan sonra onun geri geldiğine dair yıllarca hayaller kurdum. Eskiden, kar kokan ve kışı fısıldayan o mükemmel sonbahar günlerinden birinde dışarıda yürüyüşe çıktığımı hayal ederdim. En sevdiğim kıyafetimi giyiyor olurdum -ki bu hayaller ben ilkokuldayken başladığı için her hayalde üzerimde farklı bir kıyafet olurdu- ve binanın sonundaki köşeyi döndüğümde tam karşımda, Michael bana doğru yürüyor olurdu. Hatta işin içine romantik bir koşma sahnesi bile dâhildi. Yani, neden olmasın ki?

Ayrıca çocukluk günlüğümde, Michael'ın hayatımdan çıkışı hakkında incinmiş bir hâlde yazdığım yüzden fazla yazı vardı. Günlükleri birkaç yıl önce garaj temizliği yaparken bulduğumda, küçük bir çocuğun bu kadar kasvetli yazabilmesine hayret etmiştim.

---

[10] Harry, Sally ile Tanışınca (*When Harry Met Sally*), 1989 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

[11] Americone Dream, Ben & Jerry's dondurma markasının ürünlerinden biri. (e.n.)

Bu, muhtemelen onun hayatımdaki yokluğu, annemin ölümüne çok yakın bir zamana denk geldiği içindi.

Önünde sonunda ikisinin de geri gelmeyeceğini kabul etmiştim.

Ama o dönmüştü.

Ve bu, biraz da olsa mutlu olabileceğimi hissettirdi bana.

Michael'la hiç ortak dersimiz yoktu. bu yüzden kaderin bizi bir araya getirerek bir müdahalede bulunamaması berbattı. Demek istediğim, mecburi bir etkileşim için hiç fırsat olmamasının ihtimali neydi? Joss'un Michael'la ortak dersi vardı ve belli ki Wes'in de vardı. Benim neden yoktu? Onu hiç görmediğim hâlde, beraber mezuniyete gitmemiz, birbirimize âşık olmamız ve sonsuza kadar mutlu yaşamamız gerektiğini ona nasıl gösterecektim? Anna of the North'un *Sevdiğim Tüm Erkeklere*[12] filminde çalan çekici jakuzi şarkısını mırıldandım ve camdan dışarı bakıp, yağan yağmuru seyrettim.

Kendi lehime olan tek şey ise, benim bir tür aşk uzmanı olmamdı.

Bu alanda bir diplomam yoktu ya da hiç ders almamış olabilirdim ama bütün hayatım boyunca binlerce saat romantik komedi filmleri izlemiştim. Sadece izlemekle kalmamış, bir de bir klinik psikoloğunun gözlemsel duyarlılığıyla bu filmleri analiz etmiştim.

Sadece o da değil, aşk benim genlerimdeydi. Annem, televizyon kanalları için *bir sürü* harika romantik komedi yazan bir senaristti. Babam, annemin biraz daha zamanı olsa gelecek Nora Ephron[13] olacağından adı gibi emindi.

Bu yüzden, kalıtsal bilgim ve kapsamlı araştırmalarım dışında sıfır tecrübem olmasına rağmen, aşk hakkında çok şey biliyordum. Dolayısıyla, Michael ve benim aramda bir şey olabilmesi için Ryno'nun partisinde bulunmam gerektiğini de biliyordum.

[12] Sevdiğim Tüm Erkeklere (*To All the Boys I've Loved Before*), 2018 yılı ABD yapımı gençlik romantik komedi filmi.

[13] Nora Ephron, yazdığı ve yönettiği romantik komedi filmleriyle ünlü, ABD'li senarist ve yönetmen. (e.n.)

Bu kolay olmayacaktı çünkü Ryno'nun kim olduğuna dair bir fikrim olmadığı gibi, o spor meraklılarının terli koltuk altlarıyla ve popüler çocukların bira kokan nefesleriyle dolu bir partiye katılmaya hiç de hevesli değildim.

Ama *adı lazım olmayan* berbat bir sarışın, benden önce Michael'a ulaşamadan, Michael'la tekrar yakın olmam lazımdı. Bu yüzden, işe yarayacak bir yol bulmalıydım.

İleride, gökyüzünde bir şimşek çaktı ve evimin önündeki kaldırımla sarmaş dolaş bir şekilde duran ve kaportasına sert sert yağmur damlaları düşen Wes'in büyük arabasını aydınlattı. O budala, okuldan eve dönerken bütün yol boyunca tam arkamdan gelmiş, ben tam da arabayı *düzgünce* park yerine paralel bir şekilde park etmek için çekildiğimde park yerine girmişti.

Ne tür bir canavar, arabasını sokaktaki park yerine kafadan park ederdi ki?

Ben, şiddetli sağanağın altında korna çalıp bağırırken, Wes el sallayıp evine doğru koşmuştu. Bense sokağın köşesine, Bayan Scarapelli'nin iki katlı evinin önüne park etmek durumunda kalmıştım. Evin ön kapısını âdeta delip geçmiştim ama saçlarım ve elbisem çoktan sırılsıklam olmuştu bile.

Yeni ayakkabılarımın hâlini sormayın bile.

Kaşığı yalarken, *keşke yan komşum Wes yerine Michael olsaydı* diye düşündüm.

Sonra kafama dank etti.

"Yüce Tanrım!"

Wes, benim partiye giriş biletimdi. En başta Michael'ı partiye davet eden Wes, besbelli partiye katılacaktı. Ya beni de partiye sokabilseydi?

Gerçi... O, bana yardımcı olacak şeyler yapmazdı. Hem de hiç. Wes'in neşesi eziyet etmekten gelirdi, cömertlikten değil. Peki, onu nasıl ikna edecektim? Ona ne sunabilirdim? Bir şey bulmam lazımdı. Hem bana yardım etmesini sağlayacak hem de çenesini kapalı tutacak, somut bir şey olmalıydı bu.

Bir kaşık dolusu dondurma daha aldım ve ağzıma attım. Camdan dışarı baktım.

Bu çok basit bir şeydi.

"Vay, vay, vay!" Wes, evinin içinde dikilip yüzünde pis bir sırıtışla sinekliğin arkasından bana bakarken, "Bu şerefi neye borçluyum?" diye sordu.

"İçeri gireyim. Konuşmamız lazım."

"Bilemiyorum... Seni içeri alırsam canımı acıtacak mısın?"

Şiddetli yağmur başıma taş gibi yağarken dişlerimi sıkarak, "Hadi ama," dedim. "Sırılsıklam oldum burada."

"Biliyorum ve üzgünüm de ama seni içeri alırsam, park yerini çaldığım için bacaklarımın arasına yumruk atmandan gerçekten korkuyorum." Kapıyı, üstündeki kot pantolon ve tişörtle ne kadar sıcak ve kuru göründüğünü göstermeye yetecek kadar araladı ve "Bazen çok korkutucu olabiliyorsun, Liz," dedi.

"Wes!" Annesi, Wes'in arkasından geldi ve beni yağmurda beklerken görünce dehşete kapılmış gibi oldu. "Tanrı aşkına, şu zavallı kıza kapıyı aç."

"Ama bence beni öldürmek için burada," dedi Wes, korkmuş ufak bir çocuk gibi. Annesinin gülmemeye çalıştığını söyleyebilirdim.

"İçeri gel, Liz." Wes'in annesi kolumdan tutup beni kapı eşiğinden, yumuşatıcı gibi kokan ve sıcacık olan eve doğru nazikçe çekti. "Oğlum tam bir karın ağrısı ve özür diliyor."

"Hayır, dilemiyorum."

"Sana ne yaptığını söyle, ben de cezalandırman için sana yardım edeyim."

Islak saçımı yüzümden çekip direkt Wes'e baktım ve annesine, "Ben paralel bir şekilde park etmeye çalışırken, park yerimi çaldı," dedim.

"Aman Tanrım, beni anneme mi ispiyonladın sen?" Wes ön kapıyı kapattı ve biz içeri ilerlerken arkamızdan geldi. "Peki, madem boşboğazlık ediyoruz... O zaman ben de akciğerlerim iltihaplandığında arabamı polise ihbar edenin, Liz olduğunu söyleyeyim o zaman."

"Bekle, ne?" Durdum ve döndüm. "Ne zaman hastaydın?"

"Pekâlâ, polislere ne zaman ihbar etmiştin?" İki elini de kalbine koyup yalandan öksürdü ve "Arabamın yerini bile değiştiremeyecek kadar hastaydım," dedi.

"Kes şunu!" Benimle dalga geçip geçmediğini bilmiyordum ama dalga geçmediğinden şüphelendim ve kendimi canavar gibi hissettim çünkü onun hakkından gelmeyi ne kadar sevsem de hasta olduğu düşüncesi hoşuma gitmedi. "Gerçekten hasta mıydın?"

Koyu gözleri yüzümü ezip geçti ve " Gerçekten önemser miydin?" dedi.

"Kesin şunu artık, sizi küçük yaramazlar," dedi annesi ve bize salona doğru gitmemiz için işaret etti. "Koltukta oturun, biraz kurabiye yiyin ve kendinize gelin."

Annesi sehpaya damla çikolatalı kurabiye tabağını bıraktı, yanına bir şişe süt ve iki bardak koydu, bana da bir havlu uzattı. Wes'e, kardeşini akşam altı buçukta alması gerektiğini hatırlattı ve bizi yalnız bıraktı.

Kadın, kontrolcünün tekiydi.

"Ooo..." Sadece yaşlıların izlediği eski tip kanalda *Büyülü Çift*[14] oynuyordu. Meg Ryan'ın karakteri, ağır İngiliz Hugh Jackman'ın cazibesinden kaçınmaya çalışırken havluyla saçımı ovaladım. "Bu filmi seviyorum."

"Tabii ki seviyorsun." Sanki hakkımda bilmediğini zannettiğim şeyler biliyormuş gibi, beni rahatsız eden bir şekilde sırıttı ve eğilip bir kurabiye aldı. "Ee, benimle ne konuşmak istiyordun?"

Ne istediğimi söylediğimde benimle dalga geçeceğinden -ve bunu Michael'a söyleyeceğinden- ölümüne korktuğum için ya-

[14] Büyülü Çift (*Kate and Leopold*), 2001 yılı, ABD yapımı fantastik bir romantik komedi filmi.

naklarım kızardı. Koltuğa oturdum, havluyu yanıma koydum ve "Tamam. Olay şu: Kısmen yardımına ihtiyacım var."

Anında gülümsemeye başladı. Bir elimi kaldırarak, "Hayır. Dinle. Sırf, kalbindeki iyi niyetten ötürü yardım edecek biri olmadığını bildiğimden, sana bir teklifle geldim," dedim.

"Ah. Paralı asker gibi bir şeymişim gibi söyledin. Canım yandı."

"Hayır, yanmadı."

Omuz silkerek kabullendi. "Hayır, gerçekten yanmadı."

"Tamam." Göz devirmemek için büyük bir çaba sarf ettim. "Ama sana *ne* istediğimi söylemeden önce, anlaşma şartlarının üzerinden geçmek istiyorum."

Kollarını kavuşturdu -göğsü ne zaman bu kadar genişlemişti?- ve başını eğdi. "Dinliyorum."

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. "Öncelikle, gizlilik yemini etmen gerekiyor. Eğer anlaşmamızdan *herhangi birine* bahsedersen, anlaşma geçersiz sayılır ve ödeme alamazsın. İkincisi, anlaşmayı onaylarsan bana sahiden yardım etmen gerekecek. Birazcık yardım edip es geçemezsin."

Duraksadığımda, bana kısık gözlerle baktı. "Eee? Ödeme ne peki?"

"Ödeme, anlaşmamız boyunca park yerine yedi gün yirmi dört saatlik tartışmasız erişim hakkın olacak."

"Vay..." Yürüdü ve önümdeki sandalyeye lop diye oturdu. "Bana PARK YERİNİ mi vereceksin?"

Hiç vermek istemesem de Wes'in park yerini ne kadar çok istediğini biliyordum. Wes ve babası, Wes'in arabası neredeyse hiç çalışmadığı için daima onu tamir etmekle uğraşıyor olurlardı. park yerini ben kaptığımda, arabayı çalıştırabilmek için sokağın sonuna kadar bütün yol boyunca inanılmaz ağır görünen alet çantasını taşımaları gerekirdi. "Doğru duydun."

Gülümsemesi kocaman oldu. "Varım. Yapacağım. Adamın benim."

"Henüz böyle söyleyemezsin, daha anlaşmanın ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Hiç fark etmez. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ya okulda öğle arasında ortak alanda koşmanı istersem?"

"Tamam."

Koltuğun kolunda katlı duran şalı aldım ve omzuma sardım. "Ya *Hamilton*[15] filminin bütün müziklerini ortak alanda çıplak bir şekilde takla atarak söylemeni isteseydim?"

"Tamamdır. *My Shot'ı* severim."

"Cidden mi?" Normalde Wes'e gülümseye alışkın olmamama rağmen bu beni gülümsetti. "Ama sen takla atabiliyor musun ki?"

"Tabii."

"Kanıtla."

"Beklentilerin fazla yüksek." Kalktı, sehpayı ayağının önünden çekti ve hayatımda gördüğüm en kötü taklayı attı. Bacakları büküktü ve kafasını çok da çevirmedi ama jimnastikçiler gibi amuda kalkarak durabildi ve sandalyesine lop diye oturmadan önce, öz güvenli bir şekilde gülümsedi. "Şimdi söyle bakalım."

Tutmaya çalıştığım kahkahayı öksürerek sabote ettim ve Wes'in yüzünü inceledim. Yüzünde dürüstlük, ona güvenebileceğime dair bir ipucu arıyordum ama gözlerinin koyuluğundan ve çenesini esnetme şeklinden dolayı dikkatim dağıldı. Yedinci sınıfta, ağlamamı durdurmam için bana altı dolar verdiği zamanı hatırladım.

Babam ve Helena daha yeni evlenmişti ve evin giriş katının şeklini değiştirmeye karar vermişlerdi. Hazırlık sürecinde, Helena eski olan her şeyi bağışlamış, dolap ve çekmecelerdeki her şeyi yok etmişti. Annemin DVD koleksiyonu da dâhil.

Duygusal bir çöküntü yaşamıştım. Babam, bunun nedenini Helena'ya açıkladığında, Helena kendini çok kötü hissetmişti. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken, defalarca özür dilemişti. Benimse bütün odaklanabildiğim, babama söylediği, "Kimsenin o dandik filmleri izlediğini sanmıyordum," sözleriydi.

[15] Hamilton, 2020 yılı ABD yapımı tarihî bir müzikal filmi

Her işin altından kalkabilen biriydim -tam şu anda Wes'in evinde olmam da hâlâ becerikli olduğumun kanıtıydı- ve filmlerin nereye gittiğini bulmam, sadece bir telefon konuşmasına bakmıştı. Babama Jocelynlara gideceğimi söyleyip evden sıvışmış ve bisikletimi ikinci el mağazasına kadar sürmüştüm. Bebek bakıcılığından kazandığım her kuruş ön cebimdeydi ama mağazaya vardığımda bu paranın yeterli olmadığını görmüştüm.

"Bunu bir koleksiyon olarak satacağız ufaklık, filmleri ayrı ayrı alamazsın."

Fiyat etiketine uzun uzun bakmıştım ama kaç kere sayarsam sayayım, param hep altı dolar eksik çıkıyordu. Mağazadaki ahmak hiç boyun eğmemişti ve cırtlak pembe bisikletimle eve giderken, annemi sanki yeniden kaybediyormuşum gibi hissettiğim için bütün yol boyunca ağlamıştım.

Eve varmak üzereyken, Wes'i garaj yolunda basket topu sektirirken görmüştüm. Her zamanki surat ifadesiyle, hakkımda bir sır biliyormuş gibi yarım bir gülümsemeyle bana bakmış fakat sonra topu sektirmeyi bırakmıştı.

"Hey!" Topu ön bahçelerindeki çimlere atıp bana doğru yürümüştü. "Sorun ne?"

Hatırladığım kadarıyla, saçma bulacağını düşündüğüm için anlatmak istememiştim ama gözlerindeki bir şey, benim tekrar yıkılmama sebep olmuştu. Ne olduğunu anlatıp bebek gibi ağlamıştım ama Wes, gülmek yerine beni dinlemişti. Bütün çöküntüm boyunca sessiz kalmış, ben konuşmaya devam edemeyip utanç verici ufak hıçkırıklarla ağlamaya başlayınca, eğilip başparmağıyla gözyaşlarımı silmişti.

"Ağlama, Liz," demişti. Bunu söylerken sanki kendisi de ağlamak istiyormuş gibi üzgün görünüyordu. Sonra, "Burada bekle," demişti.

Dönüp evine koşarken parmağıyla *bir saniye* hareketi yapmıştı. Kibarlığı karşısında şoke olmuş, ağlamaktan tükenmiş bir hâlde orada durmuştum. Ön kapıdan çıkıp tekrar yanıma geldiğinde, bana

on dolar vermişti. Ona bakıp, büyüleyici kahverengi gözlere sahip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Düşüncelerim muhtemelen yüzüme yansımıştı çünkü Wes, hemen kaşlarını çatarak, "Sadece çeneni kapatman için, çünkü zırlamana bir dakika daha bile dayanamayacağım," demişti. "Ayrıca para üstümü de istiyorum."

Aklım, Weslerin salonuna geri döndü. Michael. Park yeri. Wes'in yardımına ihtiyacım olması...

Wes'in yüzünü inceledim. Evet, kahverengi gözleri hâlâ aynı görünüyordu.

"Tamam." Bir kurabiye alıp ısırdım. "Eğer bu konuda boşboğazlık yaparsan, her şeyin üzerine yemin ederim ki tetikçi kiralarım."

"Sana fazlasıyla inanıyorum. Şimdi dökül bakalım."

Yüzünden başka bir yere bakmam gerekti. "Tamam. Olay şu: Michael mahalleye döndü ve ben de onunla, hani anlarsın ya, *görüşmeye başlamayı* iple çekiyorum. Onlar buradan taşınmadan önce Michael'la daha yakındık ve tekrar öyle olsun istiyorum," dedim. Bu sırada kucağıma ve tozluklarımın pürüzsüz dokusuna bakıyordum.

"Ve ben buna tam olarak nasıl yardımcı olacakmışım?"

İşaret parmağımla pantolonumun dikiş izlerini takip ederken aşağı bakmaya devam ettim. "Yani, onunla ortak aldığım hiçbir dersim yok, bu yüzden onunla denk gelip de konuşma şansım da yok. Ama sen ve Michael zaten arkadaşsınız. Takılıyorsunuz. Onu bir partiye davet ettin. *Sen*, Michael'la istediğim bağa sahipsin." Son cümleyi söylerken Wes'e bakmaya cesaret edebildim.

Kurabiyesinin kalanını ağzına attı, hepsini çiğnedi ve ellerini pantolonunun dizlerine sürdü. "Şu konuyu açıklığa kavuşturayım. Sen hâlâ Young'a kapılmış hâldesin ve seni Ryno'nun partisine sürüklememi istiyorsun ki Michael'a kendini sevdirebilesin."

İnkâr etmeyi düşünsem de onun yerine, "Temel olarak," dedim.

Çenesi kasıldı. "Sanki Young'ın Laney'den hoşlandığını duymuştum."

Of, hayır. Benim bu durumdaki kişisel alakam bir yana; Laney Morgan, Michael için tamamen yanlıştı. Öyle ki, Michael'ı bana âşık etmeye çalışıp, *o şeyden* kurtararak ona bir iyilik yapmış olurdum. "Sen o konuda hiç endişelenme."

Tek kaşını kaldırdı. "Tam da senden beklenecek bir kepazelik, Elizabeth."

"Kes şunu."

Gülümsedi. "Alt tarafı bir partiye giderek, kendini Young'a fark ettireceğini düşünüyor olamazsın. Bir sürü insan olacak orada."

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Bayağı da öz güvenliyiz, değil mi?"

"Öyleyim." Çoktan senaryo hazırlamıştım bile. "Bir planım var."

"Ee, neymiş bu plan?"

Bağdaş kurdum. "Bunu sana söyleyebilirmişim gibi..."

"Yok yok." Kalktı, koltuğu itti ve yanıma çöktü. "Senin planın berbat."

Şalı omzuma daha da sıkı sardım. "Daha planımdan haberin bile yokken, nereden bilecekmişsin berbat olduğunu?"

"Çünkü seni beş yaşından beri tanıyorum Liz. Planının zoraki bir buluşmayı, bir defter dolusu şapşal fikirleri ve günbatımına doğru uzaklaşan birini içerdiğini biliyorum."

Yaklaşmıştı ama, "Yanlış yoldasın," dedim.

"Kesin öyledir."

İç çektim. "Yani?" Tek ihtiyacım, park yerinin, Wes'in bana düşmanlık etme azminden daha iyi bir teşvik olmasıydı.

Wes kollarını kavuşturdu ve kendinden memnun göründü. "Yani?"

"Aman Tanrım, bile isteye bana eziyet ediyorsun. Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Çenesini kaşıdı. "Park yerinin buna değip değmeyeceğinden emin değilim sadece."

"Neye değip değmediğinin? Birkaç saatliğine huzurunda bulunmama izin vermene mi?" Islak bir bukleyi kulağımın arkasına attım. "Orada olduğumu anlamayacaksın bile."

"Peki, ya *ben* birisiyle samimiyet kurmaya çalışırsam?" Yüzündeki ifade çok ürperticiydi, istemesem de gülümsedim. "Varlığın, cazibemi bozabilir."

"Emin ol beni fark etmeyeceksin bile. Michael'ı kendime delice âşık edeceğimden, senin cazibene bulaşamayacak kadar meşgul olacağım."

"Iy. Cazibeme bulaşmaktan bahsetmeyi bırak, seni sapık."

Göz devirdim ve ona doğru döndüm. "Ee, *evet* diyecek misin, demeyecek misin?"

Sırıttı ve ayaklarını sehpaya uzattı. "Bayan Scarapelli'nin utanç yürüyüşünü izlemeye *gerçekten* bayılıyorum. Yeni favori hobim bu resmen. O yüzden, sanırım seni partiye götüreceğim."

"Evet be!" Yumruğumu kaldırarak zafer gösterisi yapmamak için kendimi zor tuttum.

"Sakinleş." Wes öne eğildi, kumandayı alıp televizyonun sesini açtı ve sanki kötü kokuyormuşum gibi dönüp bana baktı. "Bir saniye, bu film mi? Sen *bu* filmi mi seviyorsun?"

"Biliyorum, tuhaf bir girişi var ama seni temin ederim ki harika bir film."

"İzlemiştim. Rezalet bir film bu. Dalga mı geçiyorsun?"

"Rezalet falan *değil.* Her şeyi bırakıp beraber *yüzyıllar* geçirmeyi göze alacağın o doğru kişiyi bulmak hakkında. Kız resmen hayatını bırakıp 1876 yılına gidiyor. Bu çok güçlü bir aşk." Televizyona baktım ve zihnim filmle aynı anda, filmden alıntılar yapmaya başladı. "*Bu* filmi izlediğinden emin misin?"

"Eminim." Kafasını salladı ve Stuart'ın hastaneden çıkabilmek için hemşireye yalvarmasını izledi. "Bu film kalıplaşmış, tatlandırıcılarla yoğunlaştırılmış, klişelerle dolu bir çöp."

"Tabii ki." Wes'in beni şaşırtmasını bekleyecek değildim zaten. "*Elbette* Wes Bennett, bir romantik komedi züppesi. Daha azını bekleyemezdim."

"Ben *romantik komedi züppesi* değilim, o ne demekse zaten. Ama sırf boşluğu doldurmak için yazılmış karakterlerden ve tahmin edilebilir konusu olan bir filmden daha fazlasını bekleyen, sezgileri yüksek bir izleyiciyim sadece."

"Ah lütfen." Ayaklarımı sehpaya koydum. "Patlayan binalar ve yüksek hızlı kovalamacalar, tahmin edilebilir değil mi yani?"

"Aksiyon filmlerini sevdiğime dair bir varsayımda bulunuyorsun."

"Sevmiyor musun?"

"Seviyorum sevmesine." Kumandayı masaya attı ve bardağını aldı. "Yine de varsayımda bulunmamalısın."

"Ama haklıyım."

"Her neyse." Sütünün kalanını içti ve bardağını masaya bıraktı. "Sözün özü, kadınları hedef alan filmler, gülünç ve gerçek dışı. Şey gibi, 'Ah, bu ikisi birbirinden çok farklı ve birbirlerinden bayağı nefret ediyorlar ama durun! Gerçekten de çok mu farklılar ki?' "

"Düşmandan âşığa... Klasik bir film klişesi."

"Aman Tanrım, sen bunun harika olduğunu düşünüyorsun." Gözlerini kıstı, eğildi ve hafifçe başıma vurdu. "Seni zavallı, kafası karışık, minik aşk âşığı. Bana bu filmin gerçeklikle uzaktan yakından bir bağlantısı olduğunu, düşünmediğini söyle."

Elini başımdan ittim. "Tabii, çünkü ben zamanda yolculuğa inanıyorum ya."

"Ondan değil." Televizyonu gösterdi. "Zamanda yolculuk, muhtemelen filmdeki en gerçekçi şey. Genel olarak romantik komedileri, demek istemiştim. İlişkiler asla ve asla gerçekte o şekilde yürümüyor."

"Evet, yürüyor."

Kaşlarını kaldırdı. "*Yürüyor* mu? Yanlışım varsa düzelt ama Jeremiah Green ya da Tad Miranda'yla pek de o şekilde yürümüş gibi görünmüyordu sanki."

Romantik geçmişime (ya da öyle olmayan geçmişime) olan farkındalığından, biraz afallamış olsam da aynı okulda ve aynı sınıfta olunca galiba bu, kaçınılmaz bir durumdu.

"Pekâlâ yürüyebilir." Hâlâ nemli olan saçımı yüzümden çektim. Wes'in böyle düşünmesine hiç şaşırmadım. Onun bir kızla ciddi bir şeyler yaşadığını hiç ama hiç duymamıştım. Bu yüzden, Wes'in klasik çapkınlardan olduğunu farz etmek, yanlış olmazdı herhalde. "Senin gibi isteksiz ve alaycı insanlar buna inanmakta, şey... *Alaycı* olsalar bile bu gerçek, orada duruyor."

"İki kere 'alaycı' dedin."

İç çektim.

Sinirlenmeme güldü. "Yani -gerçek hayatta- iki düşmanın, büyülü bir şekilde farklılıklarından kurtulup birbirlerine delicesine âşık olabileceğine mi inanıyorsun?"

"Evet."

"Ve gerçek aşkı alevlendirmek için planlar yapmanın, komplolar kurup üçkâğıtçılık yapmanın bir sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

Dudağımı ısırdım. Yaptığım bu muydu? Üçkâğıtçılık mı? Bu düşünce karnımda ağrıya sebep oldu ama üzerinde çok durmadım. Burada olan o değildi. "Bilerek bunu saçmaymış gibi gösteriyorsun."

"Ah hayır, bu gerçekten saçma."

"Sensin saçma." Dişlerimi gıcırdattığımı fark edip çenemi gevşettim. Wes'in aşk hakkındaki düşünceleri kimin umurunda zaten?

Hafifçe sırıtarak, "Aşka dair minik kavramların bu geçerliyse, Michael'ın aslında senin için doğru kişi olmadığı gerçeğini de hiç düşündün mü peki?" dedi.

Hayır, Michael benim için doğru *kişiydi*. Doğru kişi olmak zorundaydı. Yine de, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Şu anda, sen ve Michael birbirinize kızgın değilsiniz. Yani, hapı yuttun. Çünkü her romantik komedinin başlarında birbirine katlanamayan iki karakter, er ya da geç birlikte olurlar."

"İğrenç."

"Cidden. *Mesajınız Var*[16], *Kadın Aklı Erkek Aklı*[17], *Harry Sally ile Tanışınca, Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi*[18], *Beni Unutm...*"

"Birincisi, *Beni Unutma* aşkta ikinci şansı anlatan bir film, pislik."

"Pardon, benim hatam."

"İkincisi, romantik komedi bilginden etkilendim doğrusu, Bennett. Gizli gizli izlemediğine emin misin?"

Ters ters baktı. "Eminim."

Gerçekten de biraz etkilenmiştim. *Kadın Aklı Erkek Aklı* çok sevdiğim bir filmdi. "Eğer, hedef kitlesi kadınlar olan romantik filmlere gizli gizli hayranlık besliyorsan, hiç kimseye söylemem."

"Kes şunu." Kıkırdadı ve yavaşça kafasını salladı. "O zaman sen ve Michael için hangi film klişesi geçerli? 'Zaten bir kız arkadaşı olmasına rağmen, ördek yavrusu gibi peşinden gelen bir diğer kıza gönlünü kaptıran erkek klişesi' mi?"

"Sen iğrenç bir aşk *düşmanısın*," dedim. Verebileceğim tek cevap buydu çünkü Wes'in beni güldürebilen esrarengiz yeteneği aniden ortaya çıkmıştı. Benimle dalga geçtiğinde bile, tekrar kıkırdamayayım diye kendimi zor da olsa tutmam gerekiyordu.

Ama anlaşmıştık. Bu yüzden, Michael'la konuştuktan sonra, Wes'in bana yazabilmesi için birbirimize numaralarımızı verdik ve ertesi gün akşam yedide partiye giderken beni evden almasında karar kıldık.

Yağmurun altında eve döndüğüm sırada, Wes'in anlaşmayı kabul etmesine inanamıyordum. Herhangi bir yere onunla gitmek konusunda kararsızdım ama bir kız, aşk adına ne yapması gerekiyorsa yapmalıydı.

[16] Mesajınız Var (*You've Got Mail*), 1998 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

[17] Kadın Aklı Erkek Aklı (*The Ugly Truth*), 2009 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

[18] Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi (*10 Things I Hate About You*), 1999 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Ne yağmurda ne de karanlıkta koşmayı severdim, bu yüzden ikisini aynı anda yapmak tam bir rezaletti. Weslerden döndüğüm zaman, Helena'nın makarna yapmış olduğunu gördüm. Bu yüzden, kalkıp gitmeden önce *günün nasıldı sohbetiyle* dolu tam kapasiteli bir akşam yemeğine oturmak zorunda kaldım. Babam, geçen gün aldığı koşu bandını kullanmam için -çünkü dışarıda yağmur yağıyordu- beni ikna etmeye çalışmıştı ama bu, benim için seçenek arasında değildi.

Çünkü günlük koşumun, egzersizle bir ilgisi yoktu.

Kapüşonumdaki lastiği sıktım, başımı eğdim ve kaldırıma geçtim. Eskimiş spor ayakkabılarım, attığım her adımda taytıma su sıçratıyordu. Üşümüş ve acınası bir hâldeydim ama yolun sonundaki köşeyi döndükten sonra sağanağın altında mezarlığa yaklaştığımı görmek, tempomu arttırmamı sağladı.

Çitlere ve aşina olduğum tek şeritli asfalt yola gelene kadar yavaşlamadım; sonrasında, yamuk karaağacı geçtim ve ileriden sola doğru on beş adım koştum.

"Hava berbat, anne," dedim; annemin mezar taşının yanında durmuş, ellerimi belime koyup soluklanırken. "Cidden."

Annemin mezarının yanına çömelip, mezar taşının pürüzsüz yüzeyinde elimi gezdirdim. Genelde çimenlerde otururdum ama bunun için yerler fazla ıslaktı. Yağmur, loş mezarlığı normalden daha da karanlık hâle getirmişti ama burayı ezbere bildiğim için rahatsız olmadım.

Garip bir şekilde, burası benim mutluluk köşemdi.

"Michael döndü -eminim görmüşsündür- ve her zamanki gibi mükemmel görünüyor. Yarın onu tekrar göreceğim." Buraya her geldiğimde yaptığım gibi, annemin yüzünü hayal ettim ve "Bu seferki için sen de heyecanlanırdın," dedim. Wes'ten yardım almaya gitmem gerekmiş olsa bile. Annem Wes'in hep tatlı olduğunu ama çok sert davrandığını düşünürdü.

"*Someone Like You* dinlerken resmen dibimde bitmesi, bana kader gibi geliyor. Kaderle bundan daha fazla ilgili ne olabilir ki yani? En *sevdiğimiz* filmde çalan en *sevdiğin* şarkı ve en *sevdiğimiz* eski şirin komşumuz, tesadüfen uğramaya mı karar verdi?

Bu 'Sonsuza Kadar Mutlu' hikâyesini, sanki olduğun yerden sen yazıyormuşsun gibi bir his var içimde..."

Sessizleşip gökyüzünü gösterdim. "Yukarılarda bir yerlerde."

Soğuk yağmur bile, Michael'ın Güney aksanıyla "sizinle" demesini anneme anlatırken yaşadığım heyecana engel olamadı. Annemin ismi yazılı olan mezar taşının yanına çöktüm ve her gün yaptığım gibi telefonumdaki alarm titreyene kadar dolandım. Yıllardır yaptığım bu ritüel, bir çeşit sesli günlüğe dönüşmüştü; tek fark, ben kaydetmiyordum, kimse de dinlemiyordu. Tabii, umarım annem dinliyordu.

Eve dönme zamanı gelmişti.

Kalktım ve mezar taşını okşadım. "Yarın görüşürüz. Seni seviyorum."

Dönüp tepeden, aşağı doğru koşmadan önce derin bir nefes aldım. Yağmur hâlâ çok şiddetli yağıyordu ama kas hafızam yola devam etmemi kolaylaştırıyordu.

Wes'in evinin önünden garaj yolumuza geçerken, uzun zamandır hiç olmadığım kadar heyecanlandığımı fark ettim.

"Liz."

Edebiyat ödevimden kafamı kaldırmamla, Joss'un ve onun arkasındaki Kate ile Cassidy'nin penceremden tırmandıklarını görmem bir oldu. Yıllar önce, arka bahçedeki oyun evimin çatısına çıkarak odamın penceresine uzanabileceğimizi ve içeri sızabileceğimizi keşfetmiştik.

"Selam, millet." Sırtımı kütürdettim ve onları gördüğüme şaşırmış bir şekilde sandalyemde döndüm. "N'abersiniz?"

"Az önce son sınıf şakası için buluşma planını hallettik ama henüz eve gitmek istemiyoruz, çünkü babam akşam dokuza kadar izin verdi ve saat daha sekizi kırk geçiyor." Önce ailesi aşırı sıkı olan Cassidy, ardından Kate yatağıma atladı ve o sırada Joss, "O yüzden yirmi dakikalığına burada saklanacağız," dedi ve sırtını pencereye dayayarak pervazda oturmaya devam etti.

Kendimi, son sene şakası için yapacakları baskıya hazırladım.

"Otuz tane insan Burger King'in içinde sıkışmış, komik olduğunu zannettikleri fikirleri bağırıp çağırarak anlatıyordu." Joss kıkırdadı ve "Tyler Beck koridorlara yirmi bin tane Süper Top salmamız gerektiğini düşünüyor, hatta bunu ayarlayabilecek birini bile tanıyormuş," dedi.

Kate güldü ve "Yemin ederim ki bütün grubu bunun en kârlı fikir olduğuna inandırmıştı. Ta ki gerçek paraya ihtiyacı olacağını söyleyene kadar," dedi.

"Biz son sınıflar komiğiz ama aşırı ucuzcuyuz." Cassidy yatağıma uzandı ve "Şahsen ben Joey Lee'nin 'Her şeyi boş verip kütüphanedeki bütün rafları ters çevirmek ya da okula su bastırmak gibi, berbat bir şey yapalım,' dediği fikri beğendim. Bunun aslında hiç komik olmamasının, ironik bir şekilde komik olduğunu ve asla unutulmayacağını söyledi," dedi.

Atkuyruğumu açıp ellerimi saçlarımı düzeltirken, "Kesinlikle doğru," dedim. Joss'a bakmak istemedim; Wes'le bir dolaplar çevirdiğimi, bir bakışıyla anlardı çünkü. Bu yüzden Cass'e bakmaya devam ettim.

Joss, "Sen de orada olmalıydın, Liz," deyince, gelecek şeyin ne olduğuna dair kendimi hazırladım. Sadece bir kez son sınıf olduğumuzla ilgili bir nutuk gelecekti belki? Bu konuda da bayağı iyiydi. *Yap işte, Liz. Sadece birkaç aylığına daha lise son sınıf öğrencileriyiz.*

Ama ona baktığımda sırıttı ve onun yerine, "Herkes fikirlerini sunarken Conner Abel, 'Bir keresinde evimiz çatallandı,' deyiverdi," dedi.

Ağzım açık kaldı. "Sus!"

Kate, "Değil mi?" diye ciyakladı.

Geçen yıl, ben Conner'dan delicesine hoşlanıyordum, bir cumartesi gecesi kızlar bizde kalıyordu ve yapacak hiçbir şeyimiz yoktu, biz de Conner'ın ön bahçesinin her yerini çatalla doldurmanın komik olacağını düşünmüştük. Evet, bu şapşalca olabilir-

di ama üçüncü sınıftaydık ve daha iyi bir fikrimiz yoktu, hepsi bu. Fakat gece yarısı, biz tam çatalları koyarken Conner'ın babası, köpeğini tuvaletini yapması için dışarı çıkarmıştı. Komşunun bahçesine koşmuştuk ama köpek, Joss'un pijamasını ısırarak yakalayınca Joss herkesin gözü önünde iç çamaşırlarıyla kalmıştı.

Joss kıkırdadı. "Çok komikti çünkü resmen şu garip sözlerle anlattı: 'Evimiz çatallandı.'"

"Conner'ın bunu söylediğine inanamıyorum," diyerek kahkaha attım.

Joss kafasını salladı ve ekledi: "Çok komikti çünkü birisi ona ne demeye çalıştığını sorunca, bak dinle şimdi, dediklerini aynen tekrar ediyorum: 'Bir grup kız geçen yıl ön bahçemin her yerine çatal sıkıştırdı, sonra da kaçarken kıçlarını gösterdiler. Çok ciddiyim, beyler.'"

"Yok artık!" O güzel zamanları yâd ederken gülmekten öldüm. Bir bakıma saf zamanlardı, bu seneki hatıralarımı lekeleyen stresli son sınıf problemlerim, onlara dokunmamıştı. "Kendine pay çıkaramamak seni mahvetti mi?" diye sordum.

Kafa salladı, ayağa kalktı ve dolabıma doğru yürüdü. "Hem de nasıl ama itiraf edersem, takıntılı sapıklar gibi görüneceğimizi biliyordum."

Elbiselerime bakmasını seyrettim. Sonra, "Kırmızı kareli elbise nerede?" diye sordu.

" 'Kırmızı siyah ekoseli' ve diğer tarafta." İşaret edip, "Günlük tişörtlerin yanında," dedim.

"Düzeni biliyorum ama elbiselerin yanında olacağını düşünmüştüm."

"Fazla günlük."

"Tabii." Diğer rafa baktı, elbiseyi buldu, askıdan çıkardı ve üzerine tuttu. "Ee, ne yaptın bu akşam? Sadece ödev mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım, korkudan donakaldım ama Cass ve Kate oralı bile değildi, Joss da elbiseye bakıyordu. Boğazımı temizledim ve hızlıca, "Aynen. Yarına kaç sayfa Gatsby okumalıydık biliyor musun?" diye mırıldandım.

Cass, "Kızlar, gitmemiz lazım" dedi. O sırada Joss da, "Kalanını okumalısın," dedi.

Arkadaşlarım pencereye gidip, geldikleri yoldan inerlerken, "Teşekkürler," diyebildim. Joss, bir bacağını pencereden çıkarmak üzereyken, "Saçın bu şekilde inanılmaz şirin görünüyor bu arada. Maşa mı yaptın?" dedi.

Wes'in salonunu ve oraya vardığımda saçımın nasıl sırılsıklam olduğunu düşündüm. "Hayır, şey, okuldan dönerken yağmura yakalandım da."

Joss gülümsedi. "Ne şans ama, değil mi?"

"Evet." Wes'in taklası gözümde canlanınca göz devirmek istedim. "Tabii."

BÖLÜM ÜÇ

"Geciktin."
"Muhteşemsin."
"Affedildin."

***–Özel Bir Kadın*[19]**

Saat akşam yediyi çeyrek geçiyordu ve Wes hâlâ ortalarda yoktu. "Belki de yürüyerek gitsen daha iyi olur." Babam başını kitabından kaldırdı; gözünü, tıkırdattığım parmaklarıma dikti. "Sonuçta Wes bu."

"Çevirisi," dedi Helena bana sırıtarak. "Parmaklarını tıkırdatman, babanı deli ediyor ve kavalyenin seni tamamen unutmuş olabileceğine inanıyor."

"Bu bir randevu değil ki."

Babam yorumumu duymazdan geldi, yanındaki masaya kitabını koydu ve Helena'ya sırıttı. "Aslında Liz'in parmaklarını tıkırdatması, beni deli ediyor ve Wes Bennett'tan da her şey beklenir."

Babamla Helena, ikili koltukta o komik şakalaşmalarını yaparlarken, göz devirmemek için bayağı uğraşmam gerekti. Helena harika biriydi -bana sarışın Lorelai Gilmore'u hatırlatıyordu- ama ikisine birden katlanmak bazen çok zordu.

Annemin ölümünden tam bir yıl sonra, kaldıkları asansörde -evet, gerçekten- tanışmışlardı. Şehir merkezindeki First Natio-

[19] Özel Bir Kadın (*Pretty Woman*), 1990 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

nal binasının sekizinci ve dokuzuncu katının arasında yaşadıkları zoraki mahpusluktan beri, et ve tırnak gibiydiler.

Romantik komedilerdeki gibi bir sevimli karşılaşma yaşamaları ve tam da birbirleri için yaratılmışlar gibi görünmeleri, mükemmel bir ironi örneğiydi çünkü Helena, annemin tamamen zıttıydı. Annem tatlı, sabırlı ve şirindi, tıpkı Doris Day'in modern hâli gibi. Elbiseleri, ev yapımı ekmekleri ve bahçesinden yeni toplanmış çiçekleri severdi; babam, annemin tüm bu özelliklerine deliler gibi âşıktı.

Babam, annemin büyüleyici olduğunu söylerdi.

Helena'ysa buna karşın alaycı ve güzeldi. Pantolon ve tişört giyen, "hadi dışarıdan yiyelim" ve "romantik komedileri sevmem" diyenlerdendi; yine de babam, o çok katlı binanın asansörü bozulduğu ilk dakikada, ona kapılmıştı.

Bir anda, yas tutma arkadaşımı kaybetmiş; bir de uğruna her gece ağladığım anneme hiç de benzemeyen birini kazanmıştım.

Bu, on bir yaşındaki Liz'in kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Telefonuma baktım. Wes'ten hâlâ mesaj yoktu. On beş dakika -hayır on yedi- gecikmişti ve hâlâ bir tane bile, "Üzgünüm, geciceğim," mesajı atmamıştı.

Ben zamanında hazırlanmaya neden zahmet etmiştim ki zaten? Wes, muhtemelen beni tamamen unutmuş ve elinde bir birayla, çoktan partide takılıyordu. Dün gece bana *Michael'ın, partiye geleceğimi duyunca sevindiğini* yazmıştı ve bütün o çocukça soruları soramamak, canımı sıkmıştı.

Hakkımda herhangi bir şey dedi mi?

Tam olarak ne dediğini söyle.

Nihayetinde kendimi frenledim çünkü Wes, bunu bana karşı koz olarak kullanırdı.

Telefonumu, titreyince cebimden çıkardım.

Jocelyn: Ne yapıyorsun?

Meseja cevap vermeden telefonu cebime geri koyunca suçluluk duygusu, damarlarımda dolaştı. Genelde ona her şeyi anlatırdım ama partiye gitmemi tasvip etmeyeceğini biliyordum.

Ryno'nun kim olduğunu biliyor musun ki? Michael Young senin tren istasyonuna kadar kovalayacağın adam DEĞİL. Bunu dediği an, bu konunun benim için ne kadar önemli olduğu hakkında Jocelyn'ın hiçbir fikri olmadığını anlamıştım.

Sadece partiye gidecek, eve döndükten sonra ona cevap verecektim.

Babam, "Gece yarısı evde olacak mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Bir saniye bile sonrası olmaz, anlaşıldı mı?" Babam genelde olduğundan daha ciddi görünerek, "Gece yarısından sonra iyi şeyler olmaz," diye ekledi.

"Biliyorum, biliyorum." Ne zaman dışarı çıksam, bu sözleri söylerdi. "Bir şey olursa arar..."

"Hayır, aramayacaksın." Her zaman rahat olan babam silkindi ve beni işaret etti. "Geç *kalmamayı* önceliğin hâline getireceksin. Anladın mı?"

"Hayatım rahatlasana, anladı kız." Helena ve ben, birbirimizi anladığımıza dair bakıştık; daha sonra Helena, babama pencereyi gösterip çimler hakkında konuşmaya başladı. Babam yalnızca, dışarı çıkmamı kısıtlamak konusunda gergin olurdu; bu da annemin ölümünden kaynaklanıyordu. Direnmeye kalktığımda ise söylemeyi en çok sevdiği şey, "Eğer annen gece yarısı dışarıda olmasaydı, o sarhoş şoför annene çarpmış olmazdı," olurdu.

Haklıydı da. Ve gergin. Bu yüzden bu konuda hiç ağzımı açmazdım.

Sinir bozukluğum arttıkça, üst üste attığım bacaklarımı sallamaya ve tırnaklarımı sehpaya vurmaya devam ettim. Michael yüzünden gergin değildim, o konuda heyecanlıydım. Gergin olduğum şey, popülerlerin olduğu bir partiye gitmekti. Ayrıca Wes haricinde kimseyi tanımıyordum ve alkollü, tuhaf hâlim de bir partide nasıl davranılacağını bilmiyordu.

Çünkü daha önce hiç alkollü bir partide bulunmamıştım.

Ben, sakin kızlardandım. Tipik bir cuma akşamında, Joss, Kate, Cassidy ve ben belki sinemaya ya da kitabevinde takılmaya, belki de ucuz atıştırmalıklar yemek için Applebee's'e giderdik. Arada sırada da alışverişe gider, sonra da Denny's ya da Scooter's Kafe'de takılırdık.

Öngörülebilir hayatımı seviyordum; anlıyordum, kontrol ediyordum ve bu benim için anlamlıydı. Zihnimde, hayatım bir romantik komediydi ve bu hayatı, Meg Ryan tarzında bir karakter gibi yaşıyordum. Şirin elbiseler, iyi arkadaşlar ve elbette, beni sevimli bulacak erkeğin eninde sonunda belirmesi.

"Ebeveynleri evde, değil mi?"

Göz devirdim, o sırada Bay Fitzpervert kucağıma atladı. "Evet, baba. Ebeveynleri evde."

Spoiler: Evde değillerdi.

Ama babam ve Helena çok anlayışlı ebeveynlerdi. Bana güveniyorlardı; aslında nadiren dışarı çıktığım ve başımı asla belaya sokmadığım için, evden uzakta olduğumda beni arayıp kontrol etme ihtiyacı duymuyorlardı. Yalan söylemek; bu yüzden biraz suçlu hissettirse de onaylamayacakları bir şey yapmayı planlamadığım için (ben ve Michael'ın, arka bahçede, gece, açık göğün altında, arka planda hoparlörde Billie Eilish'ten *Ocean Eyes* çalarken, ellerinin yüzümde dolaştığı ve benim sağ ayağımı tıpkı filmlerdeki gibi tam doğru anda kaldırdığım en iyi ihtimal haricinde) suçum olabilecek şeylerin çok küçük bir parçasıydı sadece.

Fitzpervert'ın kulağının arkasını kaşıdım; bu da onun mırlamasına ve elimi ısırmasına sebep oldu.

Tam bir gıcıktı.

Hâlâ, DapperTabby.com'dan ona aldığım kumaş papyonu ısırıyordu, o yüzden, "Seni öldürmek isterdim ama bu tarz bir aktiviteyi gerçekleştiremeyecek kadar çok yiyorum," dermiş gibi bir edayla, cesur görünüyordu. Papyon, Fitzpervert'ın yakın zamanda aldığı kiloları daha da belli etmişti; bu yüzden, onun ani çıkışmalarına sinirlenmiyordum.

Anlamıştım.

Fitzpervert'ı yere bıraktım ve pencereye doğru yürüdüm. Wes oradaydı, sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi. Kot pantolon ve kapüşonlu giymişti, verandasından atladı ve ön bahçemize doğru yürümeye başladı.

"Wes geldi. Görüşürüz, millet." Çantamı aldım ve kapıya yürüdüm.

"İyi eğlenceler, tatlım."

Helena, "Ankesörlü telefon için paran var mı?" diye sordu.

Helena'ya göz ucuyla baktım, omzunu silkeledi ve ekledi: "Yani, asla bilemezsin ki. *Geleceğe Dönüş*'teki[20] gibi kocaman bir zaman makinesine binebilirsin. Ya eve dönmek için ankesörlü telefona ihtiyaç duysaydın, o zaman ne yapardın?"

Bu kez göz devirdim. "Evet, hımm, eğer uzay-zamanda bir boşluk bulursam, bu on yıla dönebilmek için kesinlikle yeterli param var. Teşekkürler."

Başını salladı ve ayaklarını babamın kucağına uzattı. "Rica ederim. Hadi, git bakalım, çocuk."

Wes kapıyı tıklatamadan açtım ve arkamdan hızlıca kapattım. Bu da neredeyse birbirimize çarpmakla sonuçlandı. Tam zamanında durdu, şaşkın görünüyordu.

"Selam," dedim.

"Selam." Etrafıma baktı ve "Ebeveyn öğütleri için içeri gelmeme gerek yok galiba?" dedi.

Bir saniyeliğine cevap veremedim çünkü Wes'i verandamın önünde, akşam karanlığında hafiften misk aromalı parfüm kokusuyla ve yeni duş almış gibi görünen hâliyle görmek, biraz sarsıcıydı. Bütün hayatım boyunca yan kapımda yaşamıştı ama paralel hayatlarımızın gerçekten kesişmesi, gerçeküstüydü.

Anahtarlarımı çantama atıp Wes'in arabasına doğru ilerlerken (ve arabası tabii ki park yerimizdeydi) "Yok," dedim. "Bunun bir randevu olmadığını biliyorlar."

[20] Geleceğe Dönüş (*Back to the Future*), dört filmden oluşan, ABD yapımı bilim kurgu, macera ve komedi serisinin 1985'te gösterime giren ilk filmi. (e.n.)

Bana sadece iki adımda yetişti. "Ama ya babana niyetimi beyan etmek isteseydim?"

"Niyetini mi?" Arabasının yanında durdum. "Bu gece beni art arda sinir etme niyetini demek istiyorsun herhalde?"

Arabanın kilidini ve benim için kapıyı açtı. "Aslında, *paintball* oynarken, vücudunu kendime canlı kalkan olarak kullanmak için partiden kaytarma niyetimden bahsediyordum."

"Bu elbiseye neon boya bulaştırmanın şakasını bile yapma."

Kapımı kapadı, arabanın önünden dolaştı ve direksiyona geçti. "Ee, bu elbise ne alaka? Parti için normal bir şey giyeceğini düşünmüştüm."

"Normal zaten." Kemerimi taktım ve makyajımı kontrol etmek için güneşliği indirdim. Sanki Wes modadan anlıyordu da. Koyu sarı salopet elbiseme ve çiçekli düğmelerine bayılmıştım.

Arabasını çalıştırdı ve sürüşe hazırladı. "Belki senin için normal olabilir. Ama emin ol, Ryno'nun partisinde elbise giyen tek kişi sen olacaksın."

"Bu da Michael'ın beni fark etmesini sağlayacak." Elimi cebime daldırdım -tabii ki elbisemin cepleri vardı- ve rujumu çıkardım. Ellerim titriyordu, sakinleşebilmek için derin bir nefes aldım. Sadece birkaç dakika içinde, hayatımın yarısından fazlasında hayalini kurduğum erkekle yüz yüze olacağım için sakinleşebilmem zordu.

Derin bir nefes.

"Tabii, bu kesinlikle doğru." Hareket edip kovboy sesiyle, "N'aber ortak? Çekici kız seyrimi bozan, elbiseli komik tip de kim?" dedi.

"Ah, yapma ama. Michael öyle *konuşmuyor* bir kere." Elimde olmadan kıkırdadım, bu da güneşliğe bakarak yaptığım ruj sürme işini berbat etti. "Tıpkı kendisi gibi, entel ve zekice konuşuyor."

"Sanki biliyorsun da." Teal Sokağı'ndan sağa dönerken ayağıyla gaza asıldı. "Onu en son tanıdığımızda dördüncü sınıftaydık."

"Beşinci sınıf." Rujun kapağını kapattım. "Ben anlıyorum işte."

"Kesin anlayabiliyorsundur." Bana *çocuk* demeye eşdeğer bir ses çıkardı. "Tüm bildiğin, son birkaç yılını yavru sincaplara eziyet ederek geçirdiği."

Güneşliği kapatıp arabanın radyosuna uzanırken, "*Senin* tüm bildiğin de," dedim, "son birkaç yılını öksüz kalmış sincapları *biberonla besleyerek* geçirdiği."

"Bana kalırsa, o daha az korkutucu değil zaten."

Wes'in, gülünç olduğumu düşünmesine biraz sinir olarak göz devirdim ve radyoyu açtım. Kimse Michael'ın dönüşünün tam da kaderin işi olduğunu anlamıyordu, bu yüzden onların olumsuzluğunu görmezden gelecektim.

Jay-Z de seviyordum ama salopet elbisemde kendimi çok iyi hissettiğimden, Selena Gomez'in çok eski bir şarkısını çalan radyoyu bulana kadar rapten uzaklaştım. Bu da Wes'in "PSA" şarkısına geri dönmeden önce bana kınayan bir ses çıkarmasına sebep oldu.

"Hey, o şarkıyı seviyordum," dedim.

"Selena Gomez'in Justin Bieber'ı arzuladığı şarkıyı mı seviyorsun?"

Sırıtan suratına baktım. "Gerçekten iğrençsin."

"Gerçekten iğrenç olan o şarkıyı seven sensin."

Eğer annem "gözlerin öyle kalır" kuralında haklı olsaydı, Wes'le zaman geçirmek, hayatımın kalanı boyunca gözü bozuk biri olmama sebep olacaktı.

"Kapıyı çalmayacak mısın?"

Wes, eli kapı topuzundayken durdu, bana sanki başka bir gezegendenmişim gibi baktı. "Neden çalayım ki?"

"Çünkü senin evin değil?"

"Ama Ryan'ın evi, buraya yüzlerce kez geldim." Ön kapıyı itip açtı. "Ve bodrum kattaki bir partiye gidiyoruz, resmi yemek odasındaki şarap tadımına değil. Kâhyanın *bu seferki* gelişimizi duyurmasına gerek yok."

"O kadarını biliyorum, seni sersem."

Sırıttı ve önünden gitmem için işaret verdi.

Mermer zeminli ve cam şamdanlı süslü holden içeri girdim. Çok sessizdi. İçim içime sığmıyordu ve Michael'ın muhtemelen çoktan gelmiş olduğunu bilmeme rağmen eve dönmek istedim.

"Rahatla, Libby."

Wes sanki ne kadar gergin olduğumu anlamış gibi bana bakarken, sesinin tonu gerçekten de beni iyi hissettirmeye çalıştığını gösteriyordu. Gerçi abartı gibiydi, aslında muhtemelen bu denli çekingen ve ezik olmamın ne kadar komik olduğunu düşünüyordu.

"Kimse bana 'Libby' demiyor." Annem, derdi ama artık burada olmadığına göre, bu sayılmazdı, değil mi?

"Aa, artık sana söyleyecek harika bir takma ismim var o hâlde."

"Hayır. Nefret ediyorum." Eskiden etmezdim ama artık ediyordum.

"Hayır, etmiyorsun." Dirseğiyle kolumu dürttü. "Eğer istersen, sen de bana 'Wessy' diyebilirsin."

Gülmemem imkânsızdı, çok komikti. "Asla demek istemeyeceğim, hem de asla."

Bir kapıya doğru gidip kapıyı açınca merdivenlerin altından sesler gelmeye başladı. "Partilemeye hazır mısın?"

Pek değil. "Ben Michael'ı bulana kadar beni ekme, tamam mı?"

"Bana 'Wessy' dersen, kesinlikle ekmeyeceğim."

Homurdandım. "Peki. Eğer beni ekersen Wessy, seni fıçı tıpasıyla bıçaklarım."

"Benim küçük Libby'm ne kadar da vahşi."

"Michael nerede?" diye sordum.

Fıçının yanında duran Wes, bana yan yan baktı. "Daha geleli on dakika oldu, sakinleş. Buralarda bir yerdedir."

Kırmızı plastik bardağımı elimde tuttum ve etrafa baktım. Eğer bir kamera, görüntüyü uzaklaştırıp partinin enerjisini yakalamak isteseydi, Mac Miller'ın *Up All Night* parçası harika bir seçim olurdu. Çünkü inşası daha tam bitmemiş olan bu bodrum katında bağıran, kahkaha atan ve ısınmış birayı kana kana içen bir sürü insan vardı. Köşedeki bir masada küçük bir grup, görünüşe göre kartları, içki içmeyi ve gelişigüzel "Oo, bebeğim!" diye bağırmayı içeren Başkanlar ve Aşağılıklar[21] oynuyordu.

Ama onların hiçbiri umurumda değildi. Sadece Michael'ı görmek istiyordum. *Onunla tekrar beraberiz ve bu çok iyi hissettiriyor*, dedirtecek anımı yaşamak istiyordum; çocukluğumuzun eski hâline döndüğü o anı. Zaten kalan her şey, arka plan gürültüsünden ibaretti.

"Rahatlayıp eğlenmeye çalışmalısın belki de." Wes ön cebinden telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol edip tekrar cebine koydu. "Nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

Tadı iğrenç gelmesine rağmen iğrenç gelmemiş gibi görünmeye çalışıp biramdan bir yudum aldım ve "Tabii ki," dedim. Ama böyle bir partide nasıl eğlenileceğine dair gerçekten de hiçbir fikrim yoktu; Wes haklıydı.

Ama Wes ortama ayak uyduruyordu.

Merdivenlerden indiğimizden beri ona en az on kere seslenmişlerdi. Bütün lisemiz, sinir bozucu komşuma bayılıyor gibi görünüyordu. Tuhaf, değil mi? Bundan daha tuhaf olan ise, parti anında dönüşmesini beklediğim, maço erkeğe dönüşmemesiydi.

Beni yalnız başıma bırakmamış, fıçının üzerinde amuda kalkmamış ve benim yanımda arkadaşlarıyla göğüslerden ya da popolardan bahsetmemişti. Araba süreceği için birayı es geçmişti ve su içiyordu yahu! *Kimdi* bu adam? Benim düşündüğüm Wes, araba sürerken huniden bira içerdi.

[21] İskambil kartlarıyla oynanan, rütbeye göre yön verilen bir içki oyunu.

Mahalle arkadaşları böyledir. Sıcak kaldırımlarda koşar, yeni biçilmiş çimlerin etrafında birbirinize bağırırsınız ama büyümeye başlayınca; yakın yerlerde doğmuş, sadece basit temel bilgilere sahip olan iki tanıdığa dönüşürsünüz. Pislik gibi park ettiğini, topla oynanan bir spor yaptığını (belki beyzbol?) ve okulda her gördüğümde kahkaha atıp gürültü ettiğini biliyordum. Onun benim hakkımda daha az şey bildiğine de emindim.

"Wesley!" Güzel, sarışın bir kız ciyaklayarak Wes'e kocaman sarıldı. Kız neredeyse üzerine atlamışken Wes, omzunun üstünden bana baktı ve göz devirmem, gülmesine sebep oldu. Sarışın kız geri çekilip, "Neden bu kadar geç kaldın? Her yerde seni arıyordum," dedi.

"Liz'i almam gerekti," deyip beni işaret etti ama kız, dönüp bana bakmaya tenezzül bile etmedi. "Bu gece çok çekici görünüyorsun," derken, Wes'ten bir santim falan uzakta duruyordu.

Cinsiyetimin üst seviyesindekiler, böyle mi erkek arkadaş ayarlıyorlardı? Eğer öyleyse, Michael'la hiç şansım yoktu, çünkü kişisel alana çok önem veren biriydim. Wes yutkunup ufacık bir adımla geri çekilince, onun için biraz üzüldüm. "Ah, sağ ol, Ash," dedi.

"Muhtemelen sana bunu söylememeliyim." Kız resmen gürültüyü bastırmak için bağırıyordu ama Wes, sanki kilitli kapının ardındaki karanlık bir odada yalnızlarmış gibi hâlâ rahatsız görünüyordu. "Ama söyleyeyim gitsin, değil mi?"

Wes'in alanından bir gıdım bile çekilmediği için kızın omzuna dokundum. Wes'in benim çocukluk arkadaşımdı, bu yüzden onu bir kereliğine de olsa kurtarmak komşuluk görevimdi.

Kız dönüp gülümsedi. "Selam."

"Selam." Gülümseyip koluna dokundum. "Dinle."

Dudağımı kulağına yaklaştırabilmek için eğildim ve Wes'in kaşının bir soru işareti gibi havaya kalktığını görünce kıkırdamak istedim. Kıza, "Kimseye söyleme ama Wes'le ben biraz, şey gibiyiz, anlarsın ya," dedim.

"Beraber misiniz?" Kafa karışıklığıyla gözlerini kıstı ve sonra gülümsedi. Yavaşça kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu... Çok özür dilerim!"

"Şişt." Kız çok gürültülüydü. "Hiç sorun yok, sadece şimdilik gizlemek istiyoruz."

"Yani, Wes'e bayağı yürüyordum." İşaret parmaklarıyla kendini gösterdi ve güldü. "Erkeğine yürümek istememiştim!"

Kafamı salladım ve taşlar yerine otururken, *keşke Helena'nın bahsettiği zaman makinesi burada olsaydı* dedim. Kız -Ash- Ashley Sparks'tı. Sadece gürültülü değil, aynı zamanda popüler ve aşırı dedikoducuydu. Muhtemelen on dakika içinde evdeki herkes Wes ve benim *beraber* olduğumuzu düşünecekti. Onu susturdum ve "Şişt, sorun yok. Henüz erkeğim falan değil, o yüzden..."

"Ama olacak kızım." Omzuyla beni dürtüp Wes'e sırıttı. "Git ve kap onu."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Şişt. Ee, tamam."

Ashley gitti ve Wes'e bakmamak için gözlerimi sıkıca kapattım.

"Az önce ona..."

Gözlerimi açtım. "Evet."

Yüzünü yüzüme denk getirmek için dizlerini büktü. "Neden böyle bir şey söyledin ki?" derken gözlerini kısmıştı.

Yutkundum ve eğilip birama baktım. "Pekâlâ, seni onun, şey, şehvetli pençelerinden kurtarmaya çalışıyordum."

Kahkaha atmaya başladı. Bayağı. Yüzüne bakınca ben de gülmeye başladım çünkü o tür kahkahalardan birine sahipti. Mutlu, haylaz ve küçük bir çocuk gibi, bulaşıcı bir kahkaha. 1.98 boyundaki Wes'i, onunla bir şeyler yaşamak istediği apaçık belli olan çekici kızdan kurtarmaya çalışmam, gülünçtü. Kendimizi sakinleştirdiğimizde gözlerimde yaşlar vardı.

"Selam herkese." Michael, Wes'in arkasından gelip bira hakkında bir şeyler söyledi ama kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki bayılmak bariz bir olasılık hâline geldi ve dediği hiçbir şeyi duyamadım. Partinin sesi, parmaklarımla kırmızı plastik bardağımı

sıkıp Michael'ı zevkle seyrettiğim bir anda, çınlayan bir uğultu gibi soldu. Tıpkı hatırladığım gibiydi ama daha da iyiydi. Gülüşü, aynı anda hem midemi bulandıran hem de sanki aniden tutuşacakmışım gibi hissettiren güçlü bir silah gibiydi hâlâ.

Wes ve Michael konuşmaya devam etti. Bardağımı dudaklarıma götürüp, *keşke kulaklık alsaydım*, diye düşünüyordum. Söyledikleri hiçbir şeyi duymadım. Çünkü Michael'ın gür saçlarından, güzel gözlerinden ve Wes'e gülümserken apaçık duran mükemmel dişlerinden gözlerimi alamıyorken, kesinlikle Ed Sheeran'dan *How Would You Feel* şarkısı çalıyor olmalıydı.

Kendime not: *Eve gittikten sonra Michael ve Liz çalma listesi oluştur.*

"Görüşmeyeli nasılsın, Liz?" dedi ve dikkatini bana çevirdi. Gülümsemesiyle tamamen erimem bir oldu. "Hâlâ tıpatıp aynı görünüyorsun. Seni nerede görsem tanırdım."

Sesim bir saniyeliğine çıkmadı ve yüzüm yanıyordu ama sonrasında, "Aynı şekilde," diyebildim.

"Nerede çalışıyorsun peki?"

"Ne?"

Elbisemi işaret etti. "İş kıyafetin?"

"Ha." Hayır, olamaz. Kalabalıkta dikkatini *çekmesini* sağlayacak şirin elbisemi, garson kıyafeti sandı.

Öldürün beni.

Wes'e baktım. Bana, *bakalım bu işin içinden nasıl çıkacaksın* der gibi bakıyordu. Kekeledim. "Ha, iş kıyafetim. Bazen Restoran'da birkaç saatliğine çalışıyorum."

"Hangi restoranda?"

"Şey, adı *Restoran* olan restoranda."

Wes'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "*Restoran*'ı severim."

Yalan söylerken burnumun ucunda ter damlaları oluştu. "Ara sıra gidiyorum çalışmaya."

Michael biraz başını eğdi. "Tam olarak nerede..."

"Keşke eski evine taşınsaydın, Young," diye böldü Wes. "Çünkü en son oynadığımız efsane saklambaç oyununu kesinlikle yeniden oynayabilirdik."

Konuyu değiştirmesi nedeniyle Wes'e teşekkür etmeyi unutmamam için aklıma bir not yazdım.

Michael sırıttı ve kırmızı bardağındaki içkiden bir yudum aldı. "Düşünebiliyor musun?"

"Düşünmemeyi tercih ederim." Michael'a gülümsedim ve Wes'in kahkahasını duymazdan geldim. "Saklambaçlarımızın efsaneye dönüşmesi, genelde Wes'in ve ikizlerin bana terör estirmesi anlamına geliyordu."

"Sence, seni kaç kere gizli gizli uyarmışımdır?" Michael'ın gözleri sanki yeni ve eskiyi bağdaştırıyormuş gibi, yüzümde dolaştı. "Seni tişörtünün altındaki bir sürü böcek ve kurbağadan kurtardım."

Wes, "Liz'e yardım ettiğin zaman, ikizler sinir olurdu," dedi.

Michael omzunu silkti ve dikkatini tekrar Wes'e verdi. "Liz'e bunu yapmanıza izin veremezdim ama."

Michael'ın Wes'le gülüşmesini izlerken zihnimde tekrar Ed Sheeran çalmaya başladı. Üçümüz, birkaç yıl önceki ateşböceği çocukluğumuza bir yolculuk yaptık ve bu çok iyi geldi.

Sana âşık olduğumu söyleseydim,

Nasıl hissederdin?

"Televizyonda ne zaman dandik bir film görsem, Minik Liz'i düşünürüm."

Sadece Michael, "minik" kelimesinin kulağa çekici gelmesini sağlayabiliyordu. *Minik* dediğinde sesi kulağa, yeni rapçi *Minik Liz'i* kasteden birindense, uykulu bir çiftçiymiş gibi geliyordu.

Bardağını kaldırdı ve kalan birasını içti. "Her zaman *Bridget Jones'un Günlüğü*'nü izlediğini ve dalga geçtiğimizde nasıl *aşırı sinirlendiğini* hatırlıyor musun?" Annemin en sevdiği film olduğu için sinirleniyordum ama bundan hiç haberleri yoktu.

"Geçmişten bahsetmek zorunda mıyız?" deyip saçımı kulağımın arkasına attım ve onları, artık ne kadar ilgi çekici olduğumu

Michael'ın görmesini sağlayacak bir konuya yöneltmeye çalıştım. "Duyduğuma göre..."

"Bana bira getirebilir misin?" Ashley tekrar geldi ve bardağını Michael'a uzattı, bana da sanki çok yakın arkadaşmışız gibi gülümsüyordu. "Fıçıyla aram iyi değil, hep taşırıyorum.

Öf, *o şekilde* söyledi. Hangisi olduğunu bilirsiniz.

Michael gülümsedi. "Tabii," dedi ama sesi pek de cilveli gelmedi.

Michael arkasına dönüp musluğu tutmuşken, Ashley dikkatini Wes'e yöneltti. "Baloya gidecek misin, Bennett?"

Wes bana baktı, tek kaşını kaldırıp sırıttı. "Henüz karar vermedim."

"Rüyanda görürsün," diye mırıldanmam, bakışmamızdan habersiz olan Ashley konuşmaya devam ederken, Wes'i kıkırdattı.

"Biz kalabalık bir grup olarak gidiyoruz." Artık kelimeleri söylerken iyice zorlanıyordu. Acaba arkadaşlarını çağırsak mı diye düşünmeye başladım. "Siz de gelmelisiniz. Limuzin falan dâhil, her şeyi ayarladık."

Hemen Michael'a baktım ama görünüşe göre, Ashley'nin dediğini duymamıştı. Neyse ki.

Wes, -Ash- Ashley'ye doğru eğilip, "Ash, partiden önce biraz içtik mi acaba?" dedi.

Ash kıkırdadı ve kafasını salladı. "Bennylerde içtik, annesi evde değildi."

"Anladım. Biraz suya ne dersin?" Wes, fıçının yanındaki soğutucudan Ash için bir şişe su aldı ve daha önce bana hiç gülümsemediği bir şekilde ona güzelce gülümsedi. Bana hiç böyle gülümsememişti hem de. Komşumdan bana kalan, sadece alay etme sırıtmaları, kinayeli gülümseler ve kaş seğirmeleriydi. "Açıkçası limuzin seviyorum, o yüzden düşünmem gerekecek."

Michael döndü ve "Balo ne zaman?" diye sordu.

Wes, Michael'ın Ashley için bira doldurduğu bardağı alıp kenara koyarken, bu sırada benim için her şey durdu. Ashley fark etmedi bile. Wes, "İki hafta içinde," dedi.

Tam bir ağır çekimdi. *İiiikiiiii. Haaaftaaaa. İiiçiiindeeee.*

Michael, Wes'e, "Mezuniyetten iki hafta önce okul değiştirmek çok tuhaf. Son sınıf balosu, çok büyük bir mesele olmalı ama burada Laney'den başka, bir kız bile tanımıyorum," dedi.

Beni tanıyorsun! Beni götür, güzel Michael'im; şeytan ve ruhsuz Laney'yi değil. Plan değişikliğini Joss'a açıklamam gerekirdi ama hayalimdeki erkek, olaya el atarsa Joss'un anlamasını sağlayabilirdim.

Michael, Wes'le beni işaret ederek, "Siz gidiyor musunuz?" diye sordu.

"*Biz?*" Sesim çok tiz çıktı. Tatminkâr Ashley kalabalığa karışmıştı. Abartılı bir surat ifadesi takınarak elimi Wes'le benim aramda çılgınca salladım. "Wes ve ben mi? Aman Tanrım, hayır. Dalga mı geçiyorsun?"

"Aynen." Wes kafasını salladı ve eliyle kesme hareketi yaptı. "Hiçbir yere beraber *gitmiyoruz.* Güven bana. Bu kızla benzinliğe bile gitmezdim."

Gülerek, "Ben de zaten seni benzinliğe davet etmezdim, o yüzden koca çeneni kapatabilirsin," dedim ve Wes'in omzuna yalandan bir yumruk attım. "İnan bana."

Michael bize komikmişiz gibi baktı. "Sizin aranızda bir şey var diye duymuştum sanki."

"Ya işte, yanlış duymuşsun," dedim ve dedikoduyu başlatanın ben olduğumu fark etmemle dehşete kapıldım. Kendi hakkımda.

Tanrım. Bu dedikoducu Ash ne kadar da hızlıydı. Dürüst olmak gerekirse, Ash'in her şeyi bozma ihtimalinden endişelenmeseydim, hızından etkilenebilirdim.

"Bayağı yanlış yoldasın kanka." Wes saçımı karıştırdı ve "Benim için Minik Liz yok," dedi.

Elini tokatladım. "Yok."

"Ah." Michael, düşünceli bir şekilde başını salladı ve bana baktı. "Demek iki hafta, öyle mi?"

İiikiiiii. Haaaaftaaaa. Öööyleee miiiii?

Sheeran zihnimde tekrar belirirken, tüylerim diken diken oldu.

"Ben taşındığımdan beri neler olup bittiğini anlatın bana." Michael belli ki Wes ve benim aramda bir şey olduğunu düşünmeyi bıraktığında, "balo" kelimesini huzurumda söyleyerek başımı döndürmeyi de bırakmıştı. "Hepiniz hâlâ takılıyor musunuz? Jocelyn ve ikizlerden ne haber?"

Ben sohbeti devralmadan önce, Wes'le birbimize baktık, çünkü benim hakkımda hoş olmayan ya da beni utandıracak bir şey söylemesini istemezdim. "Evlerimizin önündeki park yeri için kavga edecek kadar birbirimizi görüyoruz ama hepsi bu. Ayrıca Joss artık benim en yakın arkadaşım ama ben bile bunu inanması zor buluyorum."

Böyle söylediğimde gülümsedi. Sanki doğru bir şey yapmışsınız gibi hissettiren bir gülümseye sahipti. Milyonlarca mutlu son sinirleri vücudumda gezinirken, o gülümsemenin tadını çıkarmak ve asla kaybolmamasını sağlamak istedim.

Ashley, tekrar ortaya çıktı ve Wes'e bir şey söyledi; bu da Wes'in onunla konuşmak için arkasını dönmesine sebep oldu. Benim için hava hoştu çünkü Michael ve ben baş başa sohbet etmek için yalnız kalmıştık. "Buna karşın, ikizler artık Horizon Lisesine gidiyor. Araba çaldıkları zaman ıslahhaneye gönderildikleri için alternatif okula alındılar."

"Ne?" Michael'ın ağzı açık kaldı ama gözleri hâlâ gülüyordu. "Anneleri çok dindardı, değil mi?"

"Evet." Ilık biradan bir yudum aldım ve öğürmemek için kendimi zor tuttum. "Hâlâ her çarşamba akşamı St. Patrick Lisesinde, nasıl Katolik olunacağını öğretiyor ama kot kazağının üstüne utanç sembolü takması gerekiyor."

"Rezillik." Başını daha da yaklaştırdı. "İnanılmaz, hâlâ sen olduğuna inanamıyorum. Minik Liz, kocaman olmuş."

"Biliyorum. Ve aşağı sokaktaki Michael'ın döneceğini kim düşünürdü?" Beni daha iyi duyabilmesi için ona eğildiğim için yanaklarım kızarmıştı. Kelimeleri tekrar tekrar düşünürken -son birkaç saattir yaptığım gibi- kalbim çarpıyordu. Zaman geçiyordu, bu yüzden bir an önce söylemeliydim. "Bilmiyorum farkında mıydın ama biz küçükken, senden çok hoşlanıyordum."

Yüzüne gösterişli bir gülümseme yayıldı. "Dürüst olacağım. Biraz..."

Michael'ın cümlesini bitirip bitirmediğini bilmiyorum, çünkü gelecek cümlenin ihtimaliyle ufak bir zevk anevrizması[22] yaşarken bir ses duydum. Bahçe hortumunu açtığınızda, su daha borudan tam çıkmadan önce gelen gurultu sesi gibi bir sesti bu. Sesin geldiği yöne döndüm. Ashley ağzını kocaman açtı ve önüme, boynumdan elbiseme, elbisemden de apaçık ortada olan diz kapaklarıma kadar, topak topak kahverengi kusmuk püskürttü.

Aman. Tanrım.

Aman Tanrım! Yere bakınca, Ashley'nin karnındaki sıvılaşmış kalıntılarla *kaplı olduğumu* gördüm. Ilık, kalındı ve elbisemin her yerine yayılmıştı; elbisemin üstü öyle ıslaktı ki derime yapışıyordu. Kafamı oynatmadan baktığımda, saçımın kenarında ve kulağımda ıslak parçalar olduğunu görebiliyordum ama bunlara odaklanamadım çünkü bir dizi sıcak kusmuğun bacağımdan aktığını hissedebiliyordum.

Bacağımdan aktığını.

Bir ses mi çıkardım, yoksa kollarımı uzatmış bir şekilde öylece dururken, kurban edilmiş gibi mi göründüm; bilmiyorum ama Wes, mide bulandıran sarışını, yakında duran kızlardan birine pasladı hemen ve sonra yanıma geldi.

"Bagajda temiz kıyafetler var, Liz. Önce seni banyoya çıkaralım, ben arabaya koşup kıyafetleri alırken, sen de orada temizlenirsin."

Net bir şeyler söyleyemedim bile. Başımı salladım ve beni dirseğimden tutup; durumumun aynı zamanda hem iğrenç hem de komik olduğunu düşünen, ağzı açık kalmış kalabalığın arasından geçirerek, merdivenden çıkarmasına izin verdim. Öğürme refleksimle savaşıyordum ve utançtan ölmüş bir hâlde, o iğrenç kokuyu içime çekmemeye çalışıyordum.

Üzerine kusulmuş ve alay konusu olan biri değildim sadece; bu yetmezmiş gibi, bir de üstüne, Michael bu korkunç işkenceye tanık olmuştu.

---

[22] Anevrizma, atardamarlarda ve aort damarlarında oluşan çıkıntı ya da baloncuklar. (e.n.)

Sevimli karşılaşmanın tam zıttı resmen.

Gerçekten utançtan ölecektim. Kesinlikle. Evet, gerçek buydu. Ölümüm an meselesiydi.

Merdivenlerin başına gelince, Wes beni hemen mutfağın yanındaki banyoya yöneltti. Işığı açtı, beni içeri aldı ve benim boyumun hizasına gelebilmek için dizlerini büktü. Ondan başka hiçbir şey göremeyeyim diye yüzüme baktı ve "Bu kıyafetleri çıkarıp temizlen. Hemen döneceğim, tamam mı?" dedi.

Hâlâ net bir şekilde konuşamadığımdan, başımı salladım.

Michael tiksintiden ötürü yüzünü buruşturmuş bir hâlde merdivenin başında belirdi; sanki *o da* kusmak istiyordu, ifadesi yine de sempati doluydu. "En azından kendi kıyafetlerini değil, iş kıyafetini giyiyordun," dedi.

Şimdi kusmak isteyen *bendim* -ve yok olmak- o yüzden sadece, "Aynen," dedim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Bana bakarken midesi bulanmış gibi görünüyordu ama yine de en tatlı gülümsemesiyle ve bir çeşit Güneyli yatıştırmasıyla, "Gidip bir şey getirmemi ister misin?" dedi.

Gidip bir şey getirmek. Yaa.

Kafamı salladım ama -aman Tanrım- ıslak bir şeyin boynuma yapıştığını hissettim. Dişlerimi sıktım ve "Hayır ama teşekkürler," dedim.

Kapıyı kapatıp kilitledim. Etrafa baktım ve bu evi inşa edene, bu misafir banyosuna duş koymadığı için, tam da bu sebeple küfrettim. "Benimle *dalga geçiyor* olmalısın!"

Göz ucuyla lavaboya baktım. Ve Ryno'dan -ya da her kimsebanyosunda yapmak üzere olduğum şey için özür diledim.

Önce, iç çamaşırlarım da dâhil, giydiğim tüm kıyafetleri sıyırıp attım; beyaz mermer zeminde iğrenç bir yığına dönüştüler. Sonra musluğu açtım ve kusmuk olan yerlerimi sıcak suyun altına soktum. Sol bacak, sağ bacak. Sol kol, sağ kol. Kafamı direkt suya sokmadan önce, boynumu ve gövdemi yıkayabilmek için, banyo dolabını ve zemini ıslatarak neredeyse köprü hareketi yaptım.

Wes'le bira partisine gitmek, harika bir fikir gerçekten, Liz.

Berbat bir yargı.

Saçımı bir kalıp sabunla ovarken, topakların lavabo giderini tıkamaya başladığını görebiliyordum. Bu yüzden, gider pisliğiyle tekrar kirletmekten kaçınmak için kafamı, olması gerektiği kadar yüksekte tutmaya dikkat etmeliydim.

Misafir havlularından birini düzleştirip ıslattım ve kendimi süngerle tamamen yıkamadan önce, havluyu başka bir süslü sabunla iyice temizledim.

Bir an, su sıçramış aynada, yabancı birinin banyosunda ufak tiksinme sesleriyle inleyerek çıplak hâlimi çılgınca ovalayan görüntüme denk geldim ve beynim, albüme sıradaki şarkıyı ekledi.

White Stripes'tan *Hello Operator*.

Sözler, eşi benzeri olmayan berbat durumuma tam olarak uymasa da gitar melodileri, ben çıplak bir hâlde çılgınca ovalanırken mükemmel olurdu.

"Liz?" Wes banyo kapısındaydı. "Çantayı kapıdan vermemi mi istersin yoksa yere bırakıp aşağı mı döneyim?"

"Bırakırsan çok iyi olur." Süslü banyo, her tarafında büyük aynalarla, bir eğlence evi gibiydi. Bu yüzden Wes dışarıdayken kapıyı açmamın imkânı yoktu. Eminim, yanlışlıkla göğüslerimi göstermemle sonuçlanırdı. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Boğazını temizledi. "Herkes aşağıda, o yüzden kapıdan elini uzatıp çantayı çekersen, kimse bir şey görmez."

"Tamam."

"Yan cepte kirli kıyafetlerini koyabilmen için *Target* poşeti var. Ayrıca alt kattan çantanı da aldım, ona ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Çantam olduğunu tamamen unutmuştum. "Sağ ol. Çok sağ ol, Wes."

Bana çok fazla Wesley-dışı iyi davranıyordu. Ya da en azından Wesley-dışı'nın olduğunu sandığım şeyden. Belki de gerçek, artık onun kim olduğunu bilmediğimdi. Yani, partiye geldiğimizden beri, aslında bayağı... İyiydi.

"Önemli değil. Ben iniyorum o hâlde." Kapının arkasından hışırtı duydum, sonra ses kesildi. Önümü başka bir misafir havlusuyla yine kapattım -kesinlikle yeteri kadar kapamadı bu arada- ve çömelmeden önce kapıyı aralayıp açık kısımdan elimi uzattım.

Tanrı'ya şükür, elimi çıkarır çıkarmaz spor çantasına dokundum. Çantayı içeri çektim, kapıyı kapatıp kilitledim. Laney gelip her şeyi mahvetmeden önce, Michael'la bir dakika daha yalnız zaman geçirmek istiyorsam, acele edip üstümü değiştirmeliydim. Sarışın kız, gıda maddelerini üstüme yağdırarak midesinden çıkarmadan önce, tam bir film sahnesi anı yaşıyorduk ve o anı boş vermemin imkânı yoktu.

Kıyafetleri çantadan çıkardım.

Ay, yok artık, Wes.

Arabasının bagajında ne olmasını umuyordum, bilmiyorum ama bu spor kıyafetleriyle tam bir şapşal gibi görünecektim. Gri eşofmanı ayaklarıma geçirip yukarı çektim ama bana çok büyük gelmişti. Paçalarına takılıp düşmemek için belini iki kere kıvırmam gerekti. Ufak bir çekiştirme sonucu, belimden düşüp direkt dizlerime inebileceği için, hâlâ eşofmanın düşme tehlikesinden mustariptim.

EMERSON BEYZBOL yazılı kazağı ıslak kafamdan geçirdim -bu da kocamandı- ama yumuşatıcı ve battaniye gibi kokuyordu, o yüzden belki birazcık sevmiş olabilirdim.

Aynadaki yansımamı görünce korkunç bir ses çıkardım; yumuşak, pofuduk ve tüylü büyük boy takımın içinde gri bir lokum gibiydim. Özellikle, kahverengi kusmukla lekelenen, Mary Janes marka, soluk renkli ve topuklu ayakkabılarım, bu takımla harika görünecekti.

İç çektim ve kazağın kapüşonundan saçımı çıkardım. Sadece, Wes'e mesaj atıp gitmemiz gerektiğini ve onu arabada bekleyeceğimi söylemeliydim. Michael'ı ve Büyük An'ı yaşama potansiyelimizi yarı yolda bırakmaktan nefret etsem de burada kalamayacak kadar gülünç görünüyordum.

Sadece... *Nerede? Hayıır.*

Telefonum çantamdaydı. Telefonum çantamdaydı, çantam da Wes'le -ve bunun yanı sıra partideki kalan herkesle- alt kattaydı. Dudaklarımı kenetledim ve burnumdan nefes aldım.

Gizli kamera programında mıydım acaba?

Derin bir nefes aldım ve merdivenlere açılan kapıyı açtım. Wes'in kapüşonlusunu bırakıp, çantasının dibinde kıvrılmış hâlde bulduğum devasa tişörtünü giymeyi seçtim; üzerime olması için arkasından bağladım. Entelektüel bir şekilde şirin görünmek, artık benim için mümkün olamadığından, rahat olmayı ve "erkek arkadaşımın büyük boy kıyafetlerinde tatlı görünüyorum" havasını denedim.

Daha ziyade, abisinin küçülmüş kıyafetlerini giyen ortaokul çocuğu havasında görünüyordum muhtemelen ama seçeneğim olmadığı için iyimser olmayı tercih ettim. Kusmuğu boş verdim, baloya az kalmıştı, bu yüzden sonuna kadar gidip Michael'ı kendime âşık etmeliydim.

Çıplak ayaklarımla bastığım merdivenler, soğuk ve tozluydu. Kalabalık kata gelir gelmez, birisi beni fark etmeden önce çıkabilmek için çaresizce Wes'i aradım. Yüksek sesle, AC/DC'den bir şarkı çalıyordu ama yine de partinin gürültüsünden, sözleri duymaya yetecek kadar yüksek değildi.

"Kusmuk kız!" Çok dar Lakers kazağı giyen iriyarı bir herif bana sırıttı. "Geri geldin!".

Neden? Tanrı aşkına, neden ben "kusmuk kız" oluyormuşum? Lanet olsun, "kusmuk kız" Ashley olmalıydı.

Herifin etrafına baktım ve Wes'i gördüm. Fıçının yanında Michael'la konuşurken, çantam dirseğinden sallanıyordu. Tacını yeni takmış Kusmuk Kız olarak, bana doğrultulan bütün bakışları görmezden gelmek için kendimi zorlayıp Wes'in olduğu tarafa el salladım.

Hemen o anda bakışı, bakışımı yakaladı. Bol eşofman ve tişört kombinime hızlıca göz gezdirdi, sonra kaşlarını çatıp cebinden anahtarları çıkarırken, bana doğru yürüdü.

"Sanırım eve gitmek istiyorsun?"

"Evet." Bakışımı, Wes'i takip eden Michael'a çevirdim ve elimi ıslak saçımda gergin bir şekilde gezdirdim. Ama gözleri, doğrudan göbek deliğime bakıyordu, saçıma değil. *Aman Tanrım.* Devasa eşofmanlar, belimde o kadar aşağıda duruyordu ki bütün partiye karnımın büyük bir kısmını açık etmiştim. Tişörtümü hızlıca aşağı çeksem de artık çok geçti.

İçimi sersemleten bir şekilde gülümsedi ve "Dövmeni çok beğendim," dedi.

Tanrım! Michael, dövmemi görmüştü.

En azından, bunu tamamen arkadaş canlısı bir şekilde söylemişti.

"Teşekkürler." Çaresizce, alay etmediğini umut ederken, tişörtümü çekiştirme dürtüsüne direndim.

Wes, çenesini sıkarak bana kızgın bir bakış attı. "Hazır mısın?"

Wes, ben daha cevap veremeden, eşofmanın belini tutup karnım tamamen kapansın diye yukarı çekerek elinin etrafına doladı. "Liz'in kıyafetleri düşüyor, bu yüzden bizim için gitme zamanı."

Wes'in elini tenimde hissedince donup kaldım. O bana bakarken, ben de onun yüzüne baktım ve kendimi dengesiz hissettim. Bu hissim, onun dokunmasından mı kaynaklıydı, yoksa aniden gelişen mağara adamı tarzı korumacılığından mı, emin değildim.

Neden sinirimi bozmadığından da emin değildim.

Michael ve Wes selamlaşmalarını yapıp, gürültüden duyamadığım bir - iki çift laf ederlerken, Wes'in sol eline bağlı duruyordum. Daha sonra Michael, biz gitmeden önce kırmızı Solo bardağını benim için kaldırdı ve tatlı tatlı gülümsedi.

Partidekilerin arasına karışmadan önce alçak sesle, "Görüşürüz," diye fısıldadım.

"Hadi, Buxbaum." Wes, çantamı omzuna taktı, yığın hâlindeki kıyafetlerimi bana uzattı ve beni merdivenlerden çıkardı. "Başkalarına da frikik vermeden önce seni eve götürelim."

BÖLÜM DÖRT

"Düşündüğüm kadar adi biri değilmişsin."

—Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi

"E?" Wes'le o evden uzaklaşırken ön camdan dışarıya, iki tarafına da arabaların park edildiği sokağa baktım. Tam o anda, Wes ve arkadaşlarının resmen *Çok Fena*[23] filmindeki hayatı yaşadıklarını fark ettim. "Üstümü değiştirirken, Michael benim hakkımda bir şey dedi mi?"

"Dedi aslında." Sinyal verdi ve köşeden döndü. "Ve muhtemelen bu seni sinirlendirecek."

"Ah Tanrım." Wes'in yüzüne baktım ve berbat haberi bekledim. "Ne dedi?"

Hızlandı ve şerit değiştirdi. "Seni hâlâ Minik Liz olarak gördüğü çok açık."

"Ne demek *o?*"

Dudakları biraz kıvrılmıştı ama gözleri yoldaydı. "Hadi ama."

"Ciddiyim. Ne gibi? Hâlâ ilkokuldaymışım gibi mi görüyor beni?"

Gülmemem gerekiyor dercesine gülümsedi ve "Yani, senin hâlâ o tatlı, tuhaf, küçük kız olduğunu düşünüyor."

"Aman Tanrım, dalga mı geçiyorsun?" Pis sırıtışına dik dik baktım ve onu yumruklamak istedim. "Niye tuhaf biri olduğu-

[23] Çok Fena (*Superbad*), 2007 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

mu düşünmeye başladı ki şimdi? Sevgilin üstüme kusana kadar gayet de alımlıydım."

"Ondan değil." Gülümsemeyi kesti ve hızlıca dönüp bana baktı. "Buralarda olmadığı için, senin hâlâ eskiden olduğun kişi olduğunu varsaydığından."

"Ben tatlı, tuhaf, küçük biri değildim."

Tekrar gülümsemeye başladı. "Hadi ama, Buxbaum."

Mahalledeki eski güzel günleri düşündüm. "Değildim."

"Evet, öyleydin. Her şey hakkında ikide bir şarkılar uydururdun. Kafiyesi bile olmayan çok kötü şarkılar."

"Yaratıcıydım." Doğru, diğerlerine göre daha az atletik ve daha fazla dramatik olabilirim ama *tuhaf* değildim. "Ayrıca o benim tema müziğimdi."

"Erkek arkadaşlar hakkında sürekli atıp tutardın."

Doğruydu. "Gerçek olup olmadıklarını bilemezsin."

"Prens Harry de mi?"

Of, onu tamamen unutmuştum. "Benim erkek arkadaşım olabilirdi, bilmenin kesin bir yolu yoktu sonuçta."

Kıkırdadı ve gaza sertçe bastı. "Ve tiyatro oyunları, Liz. Tiyatro oyunlarını hatırlıyor musun? Haftanın her ama her günü tek kişilik Broadway gösterisi yapardın."

Vay. Oyunları da tamamen unutmuştum. Eskiden oyunlar yaratmaya ve onları bütün mahalleye oynatmaya bayılırdım. Ve evet, elebaşı olabilirdim ama diğer herkes daima uyumlu davranırdı; o hâlde onların da eğleniyor olması gerekirdi. "Tiyatro asil bir iştir ve eğer siz bunu fark edemeyecek kadar kültürsüzseniz, size üzülüyorum."

Kıkırdaması kahkahaya döndü. "Juliet'ine Romeo olması için Michael'a yalvardın ve reddettiği için bir ağaca tırmanıp bir saat boyunca yalandan ağladın."

"Sen de beni düşürmek için üstüme palamut attın."

"Bence konu, geçmişinden dolayı Michael'ın seni diğer kızlardan daha farklı görmesi."

Wes'e baktım ve merak ettim: Aman Tanrım tuhaf biri miydim? "Yani ben onun için sonsuza dek tuhaf bir tipim ve bu konuda yapabilecek hiçbir şeyim yok mu?"

Boğazını temizledi. "Yani, yok gibi. Ama."

Suçlu görünüyordu. "Ne yaptın, Wes?" dedim.

"Ben hiçbir şey *yapmadım*, Buxbaum. Sen yaptın." Kırmızı ışıkta durdu ve benimle doğrudan göz teması kurdu. "Michael ve ben, üstüne kusulmasının ne kadar kötü olduğundan bahsediyorduk, Michael da senin çirkin iş kıyafetin hakkında bir yorum yaptı."

Güzel elbisemin mahvolduğunu hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Yani?"

"Yani, bir partiye iş kıyafetiyle gelmenin ne kadar klişe bir Liz hareketi olduğu ve hiç değişmediğin hakkında bir yorumdu işte."

İç çektim ve Michael'la herhangi bir şey yaşayabilmek hakkında aniden umutsuzluğa kapılarak pencereden dışarı baktım. "Harika."

"Senin artık bambaşka biri olduğunu söyledim ona."

Wes'e baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet, artık daha az şarkı söylediğini ve okulda *çekici bir kız* olarak nitelendirildiğini söyledim."

Tuhaf kalbim sıcacık oldu. "Ben çekici bir kız olarak mı nitelendiriliyorum?"

"Muhtemelen. Yani çirkin değilsin, o yüzden mümkün. Bilmiyorum." Wes gözlerini yolda tuttu ve sesi kulağa sinirli geldi. "Konu 'bilin bakalım benim şapşal komşum ne yaptı' olmadığı sürece, senin hakkında konuşmaya alışkın değilim, bu yüzden gerçekten bir fikrim yok. Sadece, onun sana yönelik izlenimini değiştirmeye çalışıyordum."

Göz devirdim ve öyle bir şeyi uydurduğu için fazlaca üzgün hissettim.

"Ama senin sorunun şu ki." Sarı ışığa yaklaşırken sinyal verdi ve yavaşladı. "Senin artık tuhaf biri olmadığına onu ikna etmek için elimden geleni yaparken; o, yanlış anlayıp, 'Yani sen GERÇEKTEN DE Liz'den hoşlanıyorsun. Biliyordum,' gibi bir şeyler söyledi."

"Olamaz." Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Oldu bile." Kırmızı ışıkta durunca bana baktı. "Birbirimizden hoşlandığımızı düşünüyor."

"*Hayır!*" Kafamı koltuk başlığına dayadım ve Michael'ın Wes ve beni izlerkenki gülümsemesini zihnimde canlandırdım. Wes'ten hoşlandığımı zannetti ve bu tamamen benim suçumdu. Tanrı aşkına, dedikoduyu başlatan bendim zaten. "Eğer senin benden hoşlandığını düşünüyorsa beni asla baloya davet etmez."

"Muhtemelen etmez."

"Of!" Duygusallaşmak istemediğimden gözlerimi hızlı hızlı kırptım ama Michael'ın yüzünü zihnimde canlandırıp durduğum için, buna engel olamadım. O, benim kaderim olmalıydı, lanet olsun! Ama şimdi, ben onunla tek ayak kaldırmalı öpücüğümü yapamadan; Laney, onu pençelerinde tutacaktı.

Bir de boşu boşuna üstüme kusulmuş oldu.

"İyi hissetmene yardımcı olacaksa; biz tam çıkmak üzereyken, hakkında bir şey daha dedi."

"Ne? Ne zaman? Ne dedi?"

Köşede hızlandı ve gazı kökledi. "Tüm dediği, biz çıkmak üzereyken, 'Minik Liz'in bir dövmesi olduğuna inanamıyorum,' oldu."

Nefes nefese kaldım. "Nasıl söyledi peki?"

Bana baktı. "Ciddi misin?"

"Yani demek istediğim, tiksinmiş gibi mi yoksa şey gibi mi, sanki bunu biraz havalı bulmuş gibi mi söyledi?"

Gözlerini yolda tuttu ve "Tiksinmediği kesindi," dedi.

"En azından böyle bir şey olmuş." Camdan baktım ve mahallemizin ışıklarına yaklaşırken dışarıyı izledim. *Ne yapacağım?* Başka biri olsa çoktan pes etmiş ve kusmayı kötü bir işaret olarak algılamıştı bile.

Ama bu Michael Young'dı. Vazgeçemezdim ki.

Dürüst olmak gerekirse, düşüncesi bile biraz kalbimi sıkıştırdı.

Bir yolu olmak *zorundaydı.*

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim ve kafa yordum. Yani *teknik olarak*, Wes'le hakkımızdaki kendi kendime çıkardığım dedikoduya rağmen, dövmeme bakarken cilveli görünmüştü. Çok değildi ama sonuçta bu da bir şeydi, değil mi? "Ufak tuhaf tip" varsayımlarını değiştirmenin mümkün olduğunu kanıtlıyordu.

Kendimle ilgili değişen *her şeyi* gösterebileceğim bir şansa ihtiyacım vardı.

Umudun tekrar ortaya çıktığını hissettim. Yani, eğer Michael'la biraz zaman geçirebilirsem, gözlerini açmak çok uzun sürmezdi, değil mi? Zaman ve muhtemelen biraz da yardım.

Hımm.

"Çok sessizsin, Buxbaum. Ne düşünebileceğin, beni biraz korkutuyor."

"Wesley." Koltuğumda ona doğru döndüm. En galip gelen sırıtışımla, "Kanka, aklıma MÜKEMMEL bir fikir geldi," dedim.

"Tanrı yardımcım olsun." Arabasını park yerimize çekti, kontaktan anahtarları çıkardı ve yarım bir gülüşle, "Neymiş bu berbat fikrin?" dedi.

"Pekâlâ," diyerek başladım ve arabadan çıkmak için hareket etmeden önce ellerime baktım. "Hayır demeden önce beni bir dinle."

"Yine mi aynı şey? Beni korkutuyorsun."

"Şişt!" Derin bir nefes aldım ve "Ya sadece bir haftalığına, insanları sevgili olduğumuza inandırırsak?" diye sordum.

Benimle dalga geçmesini bekledim, yanaklarım kızarmıştı. Gözlerini kıstı ve bir saniye boyunca bana bakıp, "Bu tam olarak neyi çözecek?" diye sordu.

"Hâlâ planlamaya çalışıyorum, o yüzden sabırlı ol. Ama bir haftalığına sanki birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranırsak, Michael artık Minik Liz olmadığımı görebilir. Zaten çıktığımızı düşünüyor. Benim mükemmel, uygun bir romantik seçenek olduğumu göstermek için bunu neden kullanmayalım ki?"

Uzun parmaklarını direksiyonda oynattı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Gözümü kırptım ve işaret parmağımla kaşımı ovaladım. Bu soruya nasıl cevap vermem gerekiyordu? Michael'ı bana geri gönderenin evren olduğunu, nasıl söyleyebilirdim ki?

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok, gerçekten, ama sadece bir sebepten dolayı, bunun önemli olduğunu biliyorum. Kulağa saçma mı geliyor?"

Yüzünde alışılmadık ciddi bir ifadeyle ön camdan dışarıya baktı. Birkaç saniye sonra beni duyup duymadığını merak ettim ama sonra, "Saçma olan bunun kulağa saçma gelmemesi," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Boğazını temizledi ve klasik Wes sırıtışıyla yüzüme baktı. "Peki, bunu yaparsam, benim çıkarım ne olacak? Tabii, seni birlikte olmak istediğin adamla ayarlamanın neşesinden başka."

"İğrenç." Boğazımı temizledim ve o her zamanki ukala hâline döndüğü için sevindim. Gözlemsel, anlayışlı Wes, kaldırması biraz zor biriydi. "Park yerimizi bir haftalığına daha alabilirsin."

"Bu hiç yeterli görünmüyor. Yani seni tekrar dışarı çıkarmamı bekleyecek misin mesela?"

"Yani, yardımı dokunurdu, evet." Saçımı kulağımın arkasına atarken arabadaki sessizliğin yeterince farkındaydım.

Wes kollarını kavuşturdu. İfadesi, memnuniyetten dolayı kendini beğenmiş bir gülümseye dönüştü. "Buldum. Harika bir planım var."

"Şüpheliyim."

"Şişt." Yaklaştı ve rahatlayarak koltuğuna dönmeden önce, sabun gibi kokan avcunun tamamını yüzüme yerleştirdi. "Sen aslında benden pek de hoşlanmamana rağmen, seninle aramda bir şeyler olsun diye uğraşıyor gibi davranacağım."

"Ta... tamam?"

"Ayrıca, aktif olarak Michael'ı elde etmende yardım edeceğim. Senin bir sürü özelliğini methederek."

Elbette bir çıkarı olduğunu bilmeme rağmen, Wes'i fikre yoğunlaşmış bir hâlde görmek eğlenceliydi. "Senin çıkarın ne olacak?" diye sordum.

"Benim desteğimle başarılı bir şekilde, Michael'ın seni baloya davet etmesini sağlarsan, park yerini alırım, sonsuza kadar."

Kapı koluna uzandım. "*Sonsuza kadar* mı? Mümkün değil."

"Dinlemiyorsun. Michael'ın seni baloya çağırması için uzmanlığımı sunmaktan bahsediyorum. Güncel anlaşmamız, seni sadece partiye götürmemden ibaretti. Şu an bahsettiğimse; sana içeriden bilgi vermek, Michael'ın üstünde senin için çalışmak, faydalı ipuçları vermek, moda tavsiyesi ve benzeri şeyleri kapsıyor."

"Moda tavsiyesi mi?" dedim küçümseyerek.

"Evet, moda tavsiyesi falan filan. Mesela, eğer bir partiye gidiyorsan ve Michael'ın seni çekici bulmasını istiyorsan, garson gibi giyinmiş Dorris Day gibi değil de çekiciymiş gibi giyin."

"Bilgin olsun, garson gibi giyinmiş Dorris Day, kulağa harika bir tarz gibi geliyor ama açıkçası Dorris Day'in kim olduğunu bildiğine inanamıyorum."

"Ne olmuş? Büyükannem *Yastık Sohbeti*'ni[24] sever."

O filmi çok severdim. Belki hâlâ Wes için umut vardı.

"Ayrıca salamura domuzayağını ve huzurevinden kaçmaya çalışmayı da sever."

Hah. İşte.

Anahtarını parmağının etrafında çevirdi. "Yani? Var mısın?"

Derin bir nefes aldım. Eğer bana yardım edebilirse ona yıldızları, ayı ve muhtemelen bir böbreğimle birlikte park yerimizi de verirdim. Nefes alıp, "Varım," dedim.

"Akıllı kız." Arabadan çıktı, kapısını kapattı ve ben tam kapımı kaparken benim tarafıma geldi. Eğilip, "Bu arada, ebedi park yerime çok iyi bakacağım," diye mırıldandı.

Göz devirdim. Uslanmaz çocuk. "Beni kapıya kadar götürmene gerek yok, Wes."

[24] Yastık Sohbeti (*Pillow Talk*), 1959 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Yine de elimden çantayı aldı. "Hadi ama, bir adam hayatında kaç kere bir kızın kusmuklu kıyafet dolu çantasını taşıma şansına sahip olabilir ki?"

"Doğru." Bu beni kahkaha attıracak kadar güldürmüştü. "Yine de umarım eşofmanımı senin yardımın olmadan tutmayı becerebilirim."

"Bundan şüpheliyim; partide resmen hayatını kurtardım."

Evime giderken, o da yanımda yürüdü. Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Güzel, taze bir kokusu vardı; bu işin uzmanı olan biri, muhtemelen çam notaları içerdiğini söylerdi. Parfümünü tanıdığımı fark edince az kalsın sendeleyecektim. Bu Wes'in kokusuydu, sade ve basit. Peki, bu bilgi ne zaman oluşmuştu? Park etme kavgalarında ya da ergenliğinden beri bunu kullandığı için bilinçaltımda yer edinmişti herhalde.

Ama verandaya gelip çantayı bana uzattığında ve yüzüme baktığında, sanki bir rüyadan uyanmışım duygusuna kapıldım. Çünkü popülerlerden birinin malikânesindeki bira partisinden yeni gelmiş olmam ve Wes'in verandamızda olmasına rağmen kavga etmememiz, başka türlü nasıl mantıklı olabilirdi ki?

Ama bunun en gerçeküstü yanı, -şu ana kadar- pek de yanlış hissettirmemesiydi. Sanki bir şeylerin başlangıcıymış gibi hissettiriyordu.

"Kıyafetler ve her şey için teşekkür ederim. Beklediğimden çok daha havalıydın."

"Tabii ki öyleydim." Bana, öncekilerden daha farklı bir şekilde gülümsedi. Tıpkı partideki arkadaşlarına gülümsediği gibi hoş ve cana yakın bir gülümsemeydi bu. Wes tarafından öyle bakılmanın pek mahsuru yoktu. "Sıradaki vardiyan için kirli üniformanı yıkamayı unutma. *Restoran*'ın çalışanlarının, görünüşleriyle övündüğünü duymuştum," dedi.

Ben de ona gülümsedim. "Birine bahsedersen, seni öldürürüm."

"Dudaklarım mühürlü, Libby."

Ertesi gün işyerinde, küçük gezimde yaşananları kafamda tekrar tekrar canlandırırken, pozitif hissediyordum. Yani evet, üstüme kusulmuş; Bay Doğru, şirin elbisemi iş üniforması sanmış ve evet, hâlâ "tuhaf" (bunun, Michael'ın beni ima ederken ağzından çıkmış bir terim olmasından ziyade, Wes'in kişisel terimi olduğunu umuyordum) biri olduğumu düşünmüş olabilirdi ama bunlardan başka olumsuz bir yönü yoktu.

Evet, şok edici derecede iyimser bir tabiata sahiptim.

Ayrıca Michael, baloya katılmak konusunda gayet istekli görünüyordu. Bu yüzden, hâlâ şansım vardı. Özellikle de Wes'in, -tuhaf olmayan, önceden tırtıl olan ama artık güzel bir kelebeğe dönüşmüş olan- Liz'i ortaya çıkarmaya yönelik desteğiyle.

"Jeff?" dedim yüksek sesle. Kırmızı pantolon askısı ve ona uyumlu kırmızı spor ayakkabısı giyen, gri saçlı müşteri; elinde iki kitapla, olduğum yere doğru yürüdü.

Tezgâhın önünde durdu ve talep biletini gösterdi. Bileti alıp, "Plaklarınız için size yirmi dört dolar verebiliriz," dedim.

Tüylü kaşları, tıpkı iki tırtıl gibi aynı anda buruştu ve dudakları düzleşti. "Yirmi dört dolar mı? Bir Humperdinck albümünün kendisinin tek başına o kadar para ettiğinden eminim."

"Muhtemelen haklısınız," diye söze başladım ve aşırı derecede göz devirmek istedim. Yaşlı plak severler en kötüsüydü. Diğer yaşlı plak severler için LP'lerinin ne kadar değerli olduğunu biliyorlardı. Plaklar için, satabileceğimizin yarısı kadar para teklif ettiğimde, benimle sürekli tartışırlardı. "Ama bu mağazada, bunların sadece küçük bir bölümünü alabileceğiz. Eğer internette daha pahalıya satabileceğinizi düşünüyorsanız, buyurun sizde kalsın."

Tek kelime etmeden bana bakmaya devam etti. Orada durdu ve sanki güçlü bir bakışla, beni çekindirecek ve ona para saçmaya başlatacakmış gibi, gözlerini bana dikti. Üç yıldan daha fazla

bir süredir Dick'in İkinci El Kitapları'nda çalışıyordum ve içeri giren birinin pazarlık etmeye çalışıp çalışmayacağını bir bakışta anlayabiliyordum.

Ben de ona gözlerimi diktim ve -tabii ki gülümseyerek- bu Koca Adam oyunundan sıkılmasını bekledim. "İki kopyaya ihtiyacım yok. Sanırım teklifinizi kabul edeceğim," demesinden önce, tam yirmi saniye geçti.

Evet, kabul edeceğini biliyordum zaten.

Ön kapıdaki zil çınladığında, kredi kartını okutuyordum.

Kasadan kafamı kaldırmadan, "Günaydın," dedim.

"Osuruk kitaplarınızın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Yukarı baktım, Wes son derece ciddi bir şekilde öylece duruyordu, Yaşlı Jeff, bakışlarını Wes'e çevirdi.

"Efendim?" Gülmemek için yüzümü kasmam gerekti. Wes'in çocuksuluğuna gülecek değildim. En azından bir müşterinin önünde değil.

Wes, üzerinde "KESİNLİKLE HERKES KUNGFU DÖVÜŞÜ YAPMIYORDU"[25] yazan bir kapüşonlu ve basketbol şortu giymişti; koyu saçları, sanki duş aldıktan sonra tarak kullanmak yerine elle düzeltilmiş gibi dik duruyordu. Wes'in ne ara bu kadar uzun, ince ve kaslı bir hâle geldiğini bilmiyordum ama çok iyi göründüğü kesindi.

Tabii eğer Wes gibi erkeklerden hoşlanıyorsanız.

Büyük bir tahammülsüzlükle, "*Osuruk* kitaplarınız. Merhaba?" dedi; sanki ona baktığım için, garip davranan sırf benmişim gibi. "Biraz rahatlamaya ihtiyacım var hanımefendi. Sindirim sistemiyle ilgili acil durum kitaplarınız nerede?"

Yaşlı Jeff'e parasını ve faturasını verip, "Çok teşekkürler, iyi günler," dedim.

---

[25] Carl Douglas'ın 1974 yılında seslendirdiği "Kung Fu Fighting" adlı şarkıda geçen "Everybody was kung fu fighting (Herkes kungfu dövüşü yapıyordu)" sözüne ithafen, bunun istatiksel olarak mümkün olmadığını ima eden "Surely, not everybody was kung fu fighting (Kesinlikle, herkes kungfu dövüşü yapmıyordu)" gibi espriler, günümüzde tüm ABD'de bir fenomen hâline gelmiştir ve tişört, bardak, defter gibi çeşitli ürünlere bu esprilerin baskısı yapılmaktadır. (e.n.)

Homurdandı ve mağazadan çıkmadan önce parasını cüzdanına koydu. Wes'e baktım ve başımı salladım. "Senin derdin ne?"

Omuz silkti. "Komik olmam?"

"Hayır, o değil bence. Neden buradasın?"

"Çünkü kitapları ve..." Döndü, mağazanın arkasına bakıp, "Plakları seviyorum," dedi.

"Öyle mi? Neymiş en sevdiğin plak?"

Yaşlı Jeff'ten aldığım albümü gösterdi. "Oradaki. Engelbert Humperdinck."

"Gerçekten."

"Evet. Kimse Dink gibi rap yapamıyor. Engelbert'ün ya da benim söylediğim gibi, "Koca E"nin kafiyelerini bütün gün boyunca dinleyebilirim."

"Cidden, neden buradasın?"

Tezgâha yaklaşmak için bir adım attı. "Seninle konuşmam gerekiyordu; üvey annen de burada olduğunu söyledi."

Üvey anne. Helena'yı böyle görmem ve ona böyle seslenmem normal olurdu ama her nedense hiç böyle seslenemedim. Ya "babam ve Helena" ya da "babamın eşi" diyordum. Onunla yıllardır yaşamama rağmen, benim için hâlâ sadece Helena'ydı.

"Ne oldu?"

"Bu sabah Michael mesaj attı."

"Öyle mi?" Ağzım kocaman açıldı ve normalde beni utandırması gereken bir ciyaklama sesi çıkardım ama karşımdaki sadece Wes olduğu için utanmadım. Hafifçe ellerimi çırparak, "Ne dedi? Benden bahsetti mi? Ne dedi?" dedim.

Sırıttı ve sanki, ben şekeri fazla kaçırmış küçük bir çocukmuşum gibi, kafasını salladı. "Bu akşam birkaçımız oyuna gidiyoruz."

"Bu, *topla* oynanan bir oyun mu olacak?" Fiyatlandırma cihazını üç dolara ayarladım ve gümrük kitaplarını etiketlemeye başladım. Joss'a bu akşam elbise bakmaya gideceğimi söylemiştim. Çünkü Joss, kusma hadisesini pazartesi okulda duymadan önce, ona bahsetmem için bir açıklık yaratmam gerekiyordu. Eğer onu elbiseyle yatıştırabilirsem, partiden dolayı bana sıkıntı çıkarmazdı.

"Basketbol, seni sersem."

"Bunu nereden bilebilirdim?"

"Basketbol sezonu olduğu ve rövanş maçı olduğu için olabilir mi?"

Omzumu silktim ve etiketlemeye devam ettim, bu da onu gülümsetti. "*Her neyse.* Michael, ben ve erkeklerden bir kaçımız gideceğiz. Ben de diğer kızların seni gölgede bırakma şansı olmadan, normal bir şekilde takılabilmen için bunun iyi bir yol olduğunu düşündüm."

Etiketlemeyi bıraktım. "Sen ciddi ciddi, başka kızlarla aynı kefeye konduğumda görünmez olduğumu mu ima ettin?"

"Hayır. Tanrım, gerginsin. Ben..."

"Hayır, değilim."

"Değil misin?"

Cihazı yere bıraktım ve ellerimi belime koydum. "Hayır, kesinlikle değilim."

Dudağının bir kenarı kıvrıldı. "Kitapların satılan bir ikinci el mağazasına elbiseyle geliyorsun, planlayıcın korkutucu derecede düzenli ve etiketlediğin her şey dümdüz etiketlenmiş. Ger-gin-sin."

Etiket yapıştırılmış ve renklerine göre itinayla kodlanmış planlayıcımı kapatırken, göz ucuyla Wes'e baktım. "Etek ve kazak bu, elbise değil."

Ekose eteğime, fırfırlı hırkama ve hemen hemen yeni, üstüne hiç kusulmamış, orijinal deri Mary Janes ayakkabılarıma bayılıyordum.

"Bir fark yok. Herkes pantolon giyerken sen etek giymişsin."

Göz devirdim. "Elbiseleri sevmem ve düzenli biri olmam, gergin olduğum anlamına gelmiyor."

"Eminim gelmiyordur."

Cihazı aldım ve Wes'in, beni ben yapan her şeyi küçümsüyormuş gibi görünmesine sinir olarak, daha da hızlı etiketlemeye başladım. "Ben canını yakmadan önce, basketbol konuşmanı bitir."

"Tamamı bu aslında. Bizimle gelirsen, ne kadar havalı olduğunu göstermek için yolda zamanın olacak."

Etiketlemeyi durdurdum ve Michael'la beni, dip dibe olduğumuz arabanın arkasında, gülüşlerde kaybolmuş ve derin muhabbetler kurarken hayal ettim. "Demek Liz'in havalılığıyla birebir takılma, ha?"

"Tanrı hepimize yardım etsin."

Cihazın tepesinden parmağımı geçirip, "Beni götürmen, garip olmaz değil mi?" diye sordum.

Büyütülecek bir şey değil der gibi omuz silkti. "Hayır. Gayet normal."

Cihazı yere koyup sırtımı dikleştirdim ve bu beklenmedik fırsat karşısında heyecanlanarak, "Tamam o zaman," dedim. "Ben de varım."

"Ama şöyle bir şey var, Liz." Cebinden bir grup anahtar çıkardı ve parmağının etrafında döndürdü. "Bunu söylediğim için mızmızlanma ama kıyafet konusunda sana yardımcı olmak isterim."

"Pardon?" Başımı eğdim ve *onun, bana* bunu söylemesine inanamadım. "Bence halledebilirim ama teşekkürler."

"Gerçekten, beni dinlemen gerekiyor."

"Konu modaysa, gerçekten gerekmiyor. Alınma tabii."

"Biraz alındım ama olay bu değil. Eğer fırfırlı bir elbise ve çiçekli ayakkabılarla gelirsen, kimse senin basket izlemeye öylesine geldiğin fikrini yutmayacak."

Gözlerime değen kâküllerimi üfleyerek ittim. "Bennett, bir çift kot pantolonum da var yani."

"Şaşırt beni." Avuçlarını masaya koydu ve kollarına dayandı. Yüzü, yüzüme daha da yakındı; daha önce hiç fark etmediğim, çok açık renkli çilleri ve çok uzun olmayan ama mükemmel bir şekilde kıvrık olan kirpikleri, dikkatimi dağıttı. "Ama eminim, normal bile değildir. Şey gibidir; muhtemelen o garip bele sahip, moda olan kotlardandır, değil mi? Ya da üstüne pli yapılmış ve altları kıvrılmış olanlardan mı?"

"Hayır."

"O zaman," dedi ve sanki önemli bir konuymuş gibi iç çekti. "Eğer bu Michael olayında ciddiysen, dolabını genişletmen gerekecek."

"Bu kungfu kapüşonluyla, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sanki kıyafetine iltifat etmişim gibi sırıttı ve kıyafetindeki harfleri ovaladı. "Dinle beni. Okulumuzdaki kızların ne giydiğini biliyorum. Laney Morgan gibi kızların mesela, hatırladın mı onu?"

Sanki unutabilecektim de. Güzel bir cilt, iyi sayıda Instagram takipçisi, güzel ilişki geçmişi ve üzerine titreyen bir anne. İmrendirici ve unutulmaz.

"Dişlerini mi sıkıyorsun, Liz?"

Sıkmayı bıraktım. "Hayır. Boş konuşmana devam et," dedim.

"Eğer adamını elde etmek istiyorsan, inatçı olmayı bırakmalı ve sana yardım etmeme izin vermelisin."

"Sadece, bunu becerebileceğini düşünmüyorum."

"Kazanman için seni eğitemeyeceğimi mi, yoksa kıyafetlerini seçemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Kıyafetleri tabii ki." Aşağı eğildim ve standın en altındaki raftan kitap yığınını aldım. Resmî olarak, birlikte bir şey *planlıyormuşuz* gibi konuşunca, vücudumu pişmanlık sardı. Ben ne yapıyordum; *İşte Böyle Bir Kız*'ın[26], kendi kişisel sürümümü çekmeye falan mı çalışıyordum?

Dürüst olmak gerekirse, romantik komedilerdeki baştan aşağı yenilenme bölümünü seven tarafımın, biraz kafası karışıktı.

Ama kendimi seviyordum. Kıyafetlerimi seviyordum.

Tuhaf ve küçük biri değildim; Wes'in moda yardımına da ihtiyacım yoktu.

"Bak ne diyeceğim." Tezgâhtan bir parça kâğıt alıp, "Alışveriş merkezine gitsek, biraz gezinsek, beğendiğim şeyleri sana göstersem, buna ne dersin? Benimle olacaksın, bu yüzden sevmediğin

[26] İşte Böyle Bir Kız (*She's All That*), 1999 yılı, ABD yapımı romantik komedi, gençlik filmi.

hiçbir şeyi almana gerek kalmayacak. Uzun süredir ortalarda olmayan aşkını büyülemek istiyorsan, gerçek bir liseli gibi görünmenin zararı olmaz, değil mi? Çılgın ya da değersiz şeyler değil, sadece seni kütüphane görevlisi gibi göstermeyen bir şeyler," dedi.

Kesinlikle aklımı yitiriyor olmalıydım; çünkü Wes'le gidip ne giymem gerektiğini düşündüğünü öğrenmek, aniden kötü bir fikir gibi gelmemeye başlamıştı. Bir erkek için görünüşümü değiştirecek değildim -bu düşünceye sonsuza kadar karşı çıkacaktım- ama beni daha az gergin göstereceğini düşündüğü ve benim de beğendiğim bir kıyafet göstermesi, çok da kötü bir şey olmazdı, değil mi?

"Şu an bayağı parasızım, bu yüzden çekici bir zengin kızmışım gibi görünemem. Düşük bütçeli, biraz çekici kız görünümü yaratmanın bir yolu var mı?"

Kocaman sırıttı, birine karşı az önce bir şey kazanmış gibi görünen bir sırıtmaydı bu. "Güven bana, Buxbaum. Ben halledeceğim."

Wes gider gitmez Joss'a mesaj attım.

Of, görünüşe göre çift vardiya çalışmam gerekiyor. Elbise alışverişini yarın yapalım mı? ÇOK ÜZGÜNÜM.

Çok kötü bir arkadaşmışım gibi hissettim. Joss'u ertelemeyi bırakıp şu elbise işini halletmem gerekiyordu ama kendimi adım atmaya zorlamak konusunda güçlük çekiyordum.

Belki yarın.

BÖLÜM BEŞ

**"Senin sevdiğin garip şeyi onun da sevmesi,
ruh eşin olduğu anlamına gelmiyor."**

—Aşkın 500 Günü[27]

"Gerçekten mi, Wes?" Mağazaya göz gezdirdim, suçluluk hissini bir türlü üstümden atamıyordum. En yakın arkadaşınla alışveriş yapmayı, başka bir etkinlik için ertelemek neyse de en yakın arkadaşını, başkasıyla alışveriş yapmak için ertelemek neydi? Çizgiyi çoktan aşmışım gibi hissettiriyordu. "Çok komiksin."

Teşhir rafından kırmızı bir tunik aldı ve market arabasına attı. "Komik derecede zeki. Deneme kabinine sadece bir kere gitmen gerekecek."

Ağzına kadar dolmuş market arabasına baktım ve Wes'in, bir seferde sadece altı tane ürün alınabildiğini bilip bilmediğini merak ettim. Görev üstünde olduğundan, sesimi çıkarmadım. Vardiyam bitince beni kitabevinden almış, iki sokak aşağıdaki alışveriş merkezine hızlıca getirmiş ve çevik temposuna yetişmeyi beceremediğimde kolumu neredeyse yerinden çıkarmıştı.

Belli ki Wes alışverişten nefret ediyordu.

Genellikle görmezden geldiğim, dünya çapında şubeleri olan, lise modasının öncüsü Devlish'teydik. Benim işim internetten

[27] Aşkın 500 Günü (*500 Days of Summer*), 2009 yılı, ABD yapımı romantik komedi-dram filmi.

nostaljik kıyafetler almak ya da ikinci el mağazalarında eski tip mükemmel parçalar bulmaktı, Devlish, benim kalemim değildi. Üç katlı mağazaya girdiğimizde Wes, bedenimi sormuştu ve o zamandan beri, sanki hızlıca alışveriş yapmasını gerektiren bir televizyon programındaymış gibi, market arabasına kıyafetler fırlatıp duruyordu.

Sonunda, açık, pullu resmî elbiselerin ve sahte iş kıyafetlerinin arasındaki reyonun ortasında durduk. Wes, alışveriş arabamızdaki eşyalara bakarken bazı eşyaları tekrar düşünmek için kaldırıp bakıyor, ya onaylayarak ya da düşünceli bir şekilde kafasını sallıyordu. Sonunda, "Muhtemelen yeteri kadar aldık," dedi.

"Muhtemelen," derken sesimin alaycı çıkmaması için uğraştım.

Bana parmağını uzatıp, "Ama seni, bunun tek şansım olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum," dedi.

"Doğru." Kot pantolonlar, tişörtler, birkaç tane çok tatlı üst, birkaç tane çok da tatlı olmayan üst... Çocuk resmen ne gerekiyorsa yapıyordu. "İyi de neden bu kadar beyaz var?"

Alışveriş arabasını, üst üste katlanmış tişörtlerin olduğu devasa rafa itti. "Kızıl saçlı insanlar, beyazın içinde iyi görünürler. Bunu bilmen gerekmiyor mu?"

Moda inançlarına olan öz güvenine gülmemeye çalışarak dinlemeye devam ettim. "O bildiriyi kaçırmışım."

Birkaç tişört aldı ve onları yığına ekledi. "Beyaz ve yeşil, kanka. Bunlar senin kurtarıcı renklerin."

Kahkahamı durduramadım. *Kanka.* "Not alındı."

Bir saniyeliğine çılgın gibi alışveriş yapmayı bıraktı, gözleri içtenlikle yüzümde dolaştı ve gülümsedi. Bu bakışı, *Rüzgâr Gibi Geçti*[28] filminde Rhett'in, Scarlett'ın yeni şapkasını bağlamaya kalkıştığında ona attığı bakışı hatırlattı. Ne yaptığını bilmediğini ve akılsız göründüğünü bildiğini kabul eden bir bakıştı bu.

Ama eğlendiği için bunu umursamadı.

[28] Rüzgâr Gibi Geçti (*Gone With the Wind*), Margaret Mitchell'in aynı adı taşıyan romanından uyarlanan, 1939 yılı, ABD yapımı romantik, dram filmi.

Biraz garipti ama içimden bir parça, Wes'le olan durumun bu olabileceğini düşünüyordu. Beni gerçekten sevdiğinden değildi ama sözlü tartışmalarımızdan keyif alıyormuş gibi hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, onu boğmak isteyeceğim şeyler söylemediğinde ben de keyif alıyordum.

Uzandı ve raftan ekose bir gömlek aldı. Baharda giyilmezdi ama sesimi çıkarmadım. Sadece, saçımı kulağımın arkasına attım ve bitirmesine izin verdim. Görünümümü baştan yarattığı alışveriş yolculuğumuzun *tam tamına* hayal ettiğim gibi olması, gözümden kaçmadı ama *İşte Böyle Bir Kız* filminden ziyade, *Kadın Aklı Erkek Aklı* filmi gibi geçiyordu süreç. Mike'ın Abby'yi alışverişe götürdüğü sahneye bu kadar benzemesi neredeyse komikti. Tabii tek fark, Wes'in başrol olmaması ve benim de ona âşık olmamamdı.

"Artık deneme kabinlerine gidelim mi?" diye sordu.

"Tanrı'ya şükür, nihayet bitirdin. Evet."

Büyük vücudunu alışveriş arabasına dayayarak deneme kabinlerine doğru hızlıca ilerlerken, işi ciddiye alışından biraz etkilendim. Mağazaya girdiğimizden beri hiçbir kıza bakmamıştı, ki mağazada çok fazla kız vardı. Hem de tam onun tipi olan, son moda giyinen kızlar.

Ama tüm dikkati alışverişteydi.

"Liz?"

Kafamı kaldırdım ve -kahretsin- Joss'u orada, bir kabinden çıkarken gördüm. JOSS? Kahretsin, bu nasıl bir tesadüftü? Bu ne lanet olası bir tesadüftü? Yüzünde şaşkınlıkla bana bakarken, ne kendimi ne de Wes'i saklayacak yer bulamadım.

"Çalışıyorsun sanmıştım." Yürürken Wes'e bakarak, "Çift vardiyaydı, değil mi?" diye sordu.

Kahretsin. Aldatırken yakalanmışım gibi hissettim, yer yarılsa da içine girseydim keşke.

Ama bir yandan da; ona bakınca, Wes'le saçma sapan alışveriş yapmayı, onunla alışveriş yapmaya tercih edeceğimi fark ettim.

Çünkü Wes'in acı veren herhangi bir şeyle ilgisi yoktu. Öte yandan, balo için elbise bakmak, hissetmek istemediğim bir dünya hüzünlü şeyle doluydu.

Öncelikle, Joss ve annesinin beraber elbise bakmasını izleyeceğim gerçeği vardı; annemin benimle alışveriş yapmak için yanımda olmadığını bir kez daha hatırlamak zorunda kalacaktım. İkinci olarak da elbiseleri *alma sebebimiz olan* etkinlik, annemin balo gecesine hazırlanmama yardım etmek ya da fotoğrafımı çekmek için yanımda olmayacağı gerçeği hakkında çok düşünmeme sebep olacaktı.

Sonra bir de elbisenin kendisi vardı elbette. Annem, resmî kıyafet konusuna vurgundu, bu yüzden onunla elbise denemek, üzerinize tam oturan ev yapımı giysi kataloğu ve takı eşleştirmesiyle son bulan bir moda şovu olurdu.

"Erken çıktım." Berbat bir insandım. Ağzına kadar dolmuş arabaya bakışını görünce, "Eve gittiğimde, Wes'in arabasının bozulmuş olduğunu gördüm. Bu yüzden, onu alışveriş merkezine götürüp götüremeyeceğimi sordu. Annesine hediye bakıyor da," dedim.

Neler oluyordu? Yalanların ağzımdan akıp gitmesi, beni korkutuyordu.

"Konuşmayı biliyorum Buxbaum." Wes bana bir bakış attı ve kalbim çarparken Joss'a kafasını salladı. Ona, "Anneme doğum günü için ne alabileceğime dair bir fikrin var mı? Liz arabayı kıyafetlerle doldurdu ama ikna olduğum söylenemez," dedi.

"Senin yerinde olsam, Liz'e güvenirdim." Joss elinde tuttuğu tişörtü katladı. "Kimse hediye verme konusunda Liz kadar iyi olamaz."

"Emin misin?" Bana göz ucuyla baktı. "Resmen İskoç eteği giymiş, Joss."

Joss gülmeye başlayınca, ben de sorun olmayacağını düşündüm. "Kendine özgü ilginç bir tarzı var ama tercihen. Ona güvenebilirsin."

"Öyle diyorsan."

Kolunda sallanan tişörtü düzeltip, "Sonra ara beni, Liz. Elbise işini yarın halletmek istiyorum ve beni tekrar ertelersen çok sinirleneceğimden emin olabilirsin," dedi.

"Ertelemeyeceğim."

"Söz mü?"

Wes'le alışveriş yolculuğuma kızmadığı için minnettar hissettiğimden, bunu söylerken gerçekten dürüsttüm. "Söz."

Vedalaşıp kasaya ilerledi ve Wes, Joss'un bizi duyamayacağından emin olduğu an, "Korkudan tutuştun," dedi.

"Sus."

"Birbirinizin en yakın arkadaşı olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyiz zaten." Göz devirdim ve arabayı deneme kabinlerine doğru itmesi için işaret ettim. "Durumlar biraz karışık."

Kıpırdamadan, "Nasıl?" diye sordu.

"Ne?" Hâlâ hareket etmediği için Wes'i itmek ve o koca vücudunu hareket ettirmek istedim.

"Nasıl karışık?" Gerçekten ilgili görünüyordu. Wes, gerçekten umursuyor olabilir miydi?

Elimi saçlarımda gezdirirken iç çektim ve biraz homurdandım. Bir parçam her şeyi anlatmak istiyordu ama Wes'in, yasımı Joss'un anlayabildiğinden daha fazla anlayamayacağını biliyordum. "Bilmiyorum. Bazen olayları içime atıyorum, bu da gerginliğe sebep oluyor."

Wes başını eğdi. "Her şey yolunda mı? Demek istediğim, sen iyisin değil mi?"

Yüzü, bilemiyorum, nazikçe endişeli göründü. Bu kadar samimi görünmesi, biraz sinir bozucuydu ama içimdeki bir şeyden dolayı, bundan nefret edemedim. Bir elimi sallayıp, "Düzelecek. Ve yalanıma ayak uydurduğun için teşekkür ederim," dedim.

"Sana yardım edeceğim, Buxbaum." Sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bir dakika boyunca beni izledi ama sonrasında göz kırptı ve arabaya yaslandı. "Artık takımımdasın."

"Tanrı yardımcım olsun."

Nihayet, arabayı deneme kabinlerinin olduğu yere sürdü ve bekleme koltuklarından birine çöküp, bacaklarını esnetip kollarını kavuşturdu.

"Ne yapıyorsun?"

Göz ucuyla baktı. "Oturuyorum."

"İyi de neden? Bunları senin için denemeyeceğim."

"Yapma ama, Liz. Görünümünü baştan yaratmaktan sorumluysam, ben..."

"Aman Tanrım, görünümümü baştan falan *yarattığın yok.* Sen bu konuda ciddi misin?" Bazen bayağı çileden çıkarıcı olabiliyordu. "Fikirlerini dikkate alıyorum ama acınası bir hâlde değilim ve Wes *Broseph*[29] Bennett'in beni baştan yaratmasına ihtiyacım yok."

Gülen gözlerle bana baktı. "Michael sinirli olduğun konusunda haklıymış."

"Geçinmesi imkânsız birisin. Lütfen başka bir yere git."

"Ben olmasam, kıyafetlerin nasıl göründüklerini nereden bileceksin?"

"Gözlerim var."

"Bir partiye iş üniformasını uygun bulan gözler, hatırladın mı?"

"O çok tatlı bir elbiseydi bir kere."

"Tartışılır. Geçmiş zaman kipi kullanman, düzeltilebilir olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ceplerinde kusmuk vardı. Dün gece elbiseyle vedalaştım."

Böyle söylememe sırıttı ve koyu gözleri köşelerinden kıvrıldı. "Üzüldüm. Çirkin bir elbiseydi ama ölmeyi hak etmemişti."

Göz devirdiğim sırada, arkadan deneme kabini görevlisi geldi. "Kaç tane?"

Benimle aynı anda Wes de, "Birkaç tane," diye mırıldandı.

"İçeriye aynı anda kaç tane alabilirim?" diye sordum.

---

[29] Wesley'nin ikinci ismi olan "Joseph" kelimesini, "bro" yani "kanka" kelimesiyle birleştirip kelime şakası yapıyor. (e.n.)

"Sekiz."

"Sadece sekiz mi?" Küçük bekleme alanında Wes'in sesi yüksek çıkmıştı. "Hadi ama, sonsuza kadar sürer o zaman."

Onu görmezden gelerek deneme kabinine girdim. Denediğim üçüncü üst olan, yünlü, bol beyaz şeyin bir omzu, askılıyla giyilince çok tatlı olacak bir şekilde düşüktü ve bu kıyafet aslında sevimliydi. Her tarafında yırtıkları olan soluk kot pantolonla kombinledim. Wes'in bunu önermesinden memnundum.

Hem moda olan hem de beğeneceğim bir şey bulabildiğine inanamadım.

Zümrüt yeşili bir kazağı giymek üzereyken, Wes'in, "Daha hızlı deneme şansın var mı acaba? Uyuyakalacağım yoksa," dediğini duydum.

"Beni beklerken yapacak alışverişin falan yok mu senin? Sanırım arkadaki iğrenç spor meraklısı kostümlerinde indirim gördüm."

"Ah," diye fısıldadı. "Çok kabasın."

"Bana iki dakika ver. Sonra bitiyor."

"Gerçekten mi?" Sesi şoke olmuş gibiydi.

"Gerçekten."

"Ama daha ilk sekizini deniyorsun sadece."

Ayakkabılarımı giydikten sonra, aynaya bakıp saçlarımı düzelttim. Kazağı çıkardım ve kendi tişörtümü giydim. "İhtiyacım olanı buldum, yani devam etmemize gerek yok."

Kabinden çıktığımda, Wes sanki cevabıma güvenmemiş gibi şüpheli görünmüştü ama kasaya geldiğimizde, seçtiğim kıyafetleri onaylamış gibi görünüyordu.

"Hâlâ senden moda tavsiyesi aldığıma inanamıyorum. Bir tür dibe vuruş gibi hissettiriyor." Kasiyere kartımı uzattım ve tezgâhtaki kıyafetlerin küçük yığınına baktım.

Kıyafetlerimin hemen yanında duran ayakkabıyı işaret ederek, "Onlar benim değil," dedim.

"Çok zevkliyim. Kişisel iyilik meleğin gibi bir şeyim." Ayakkabıları işaret etti. "Onlar benden."

"Ne?"

Tezgâha bir kolunu dayadı ve kasiyere gülümseyerek, "Neyle cebelleştiğimi görüyorsunuz değil mi?" dedi. "Hiç Chuck'ın[30] olmadığını biliyorum Libby, kesinlikle ihtiyacın var."

"Bana ayakkabı almışsın."

"Ayakkabı değil, Chuck Taylor aldım."

Komik sırıtışına baktım ve nasıl tepki vereceğimi bilemeyip, uzanıp kutuyu açmakla yetindim.

Wes Bennett bana ayakkabı almıştı.

Hiçbir erkek bugüne kadar bana bir şey almamışken; düşmanım olan Wes, bir Chuck'a ihtiyacım olduğunu düşünerek para harcıyordu. Beyaz ketene dokundum. "Bunu ne ara yaptın?"

"Sen deneme kabinindeyken." Gülümserken sevimli görünüyordu. "Claire'den halletmesini rica ettim."

"Claire kim?"

"Deneme kabini görevlisi. Dikkatini ver."

Kasiyer faturamla çantamı uzatırken, hâlâ nasıl tepki vereceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Tatlı, düşünceli ve Wes-dışı olan bir hareketti bu. "Şey, ayakkabılar için teşekkür ederim. Ben..."

"Yağcılık yapmayı bırak, Buxbaum." Öyle kocaman gülümsedi ki gözleri kırıştı. "Utanç verici oluyor."

Mağazadan çıktık, çıkışa gitmeden önce, en sevdiğim mağaza olan Ava Sun'a benimle gelmesini sağladım. Çoğunlukla elbiseler, etekler ve kibar takılar vardı. T.J. Maxx bütçesiyle Kate Spade tarzı yaratmak gibi bir şeydi.

"Vay canına, burası senin dolabının kocaman hâli gibi."

İğnelemek için söylediğini bilerek, arkadaki indirim raflarına yöneldim. "Teşekkürler."

"Kâbus gibi hissettiriyor anlamında söylemiştim."

Onu görmezden gelerek raflara göz atmaya başladım.

[30] Converse ayakkabı markasının ürettiği, basketbol oyuncusu Chuck Taylor'ın da imzası olan bir ayakkabı serisi.(e.n.)

"Gerçek bir kâbus gibi. Canavarlar, cinler ve korkunç çiçekli elbiseler."

"Şişt. Alışveriş yapmaya çalışıyorum."

Bir indirim reyonu buldum ve Wes duvara yaslanıp telefonuna bakarken, kıyafetlere göz atmaya başladım. Acaba Wes'in bu hiç bitmeyen alaycı hâli, onun flört etme şekli miydi, diye merak ettim. Başka bir erkek için, bunun kesinlikle flört etme şekli olduğu söylenebilirdi ama Wes'ten bahsediyorduk. Wes zaten hayatı boyunca benimle alay edip bana eziyet etmişti, şimdi neden geçmişte olduğundan farklı algılamalıydım ki?

Onun tarzı buydu.

"Vay. Şu elbise, tam Liz Buxbaumluk."

"Öyle mi?" Yukarı baktım, bir mankeni işaret ediyordu.

"Şuradaki elbise. Tam senlik."

Gösterdiği mankene baktım ve şaşırıp kaldım. Açıklamak gerekirse, herhangi bir mankeni göstermiyordu. İki hafta önce, geldiği zaman görür görmez âşık olduğum, üstünde *benim* kazayağı elbisem olan, *benim* mankenimi gösteriyordu.

O zamandan beri internette defalarca baktığım elbiseyi.

Pahalı olduğundan, babamdan doğum günümde almasını istemek için kendimi beklemeye zorluyordum. Wes'in elbiseye bakıp çok "benlik" olduğunu düşünmesinde bir şey vardı. Beni mutlu etti.

"Aslında o elbiseye bayılıyorum."

"Gördün mü? Bir iyilik meleğine göre, sezgilerim bayağı kuvvetli."

Çantamın omuz askısını düzeltip, "Ben, *senin* iş kıyafetine kusmadan önce gidelim," dedim.

Arabasına biner binmez, telefonum titredi. Insipid Creation'ın yeni albümünün çıktığına dair bir bildirim gelmişti. Heyecandan ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Wes, "Ne?" dedi.

"Hiçbir şey. Ön sipariş verdiğim albümün bugün kargolandığını öğrendim de."

"Kargolanmak mı? Büyükanne?" Anahtarını kontağa taktı. "Biz gençler gibi, internetten dinlemiyorsun yani?"

Kapıyı sertçe kapattım. "Tabii ki dinliyorum ama bazı şeyler, plakta dinlenmeyi hak ediyor."

Kemeri taktım. Wes arabayı çalıştırırken bana baktı. "Müziğe her zaman bu kadar ilgili miydin? Yani, seni kulaklıkla daha çok görüyorum."

"Büyük ölçüde, evet." Telefonumu çantama attım ve pencereden bakındım. "Annemin beni dört yaşındayken piyano dersine yazdırmasıyla piyanoya olan aşkım başladı, bir de benimle, her şey için müzik listesi yarattığımız oyunu oynaması var tabii."

"Gerçekten mi?" Park yerinden geri geri çıkmadan önce omzunun üzerinden baktı.

"Evet. Hangi etkinliğe müzik listesi yapıyorsak, ona uyması için mükemmel şarkılar seçmeye çalışarak saatler harcardık."

Bunları, Wes'in arabasında söylerken, daha önce hiç kimseye anlatmadığımı fark ettim. Yalnızca annemle bana ait olan bir hatıraydı ve gezegende benden başka kimsenin bilmemesine hep çok üzülürdüm.

Sanırım şimdiye kadar.

"Yaz kampı, Noel gezisi, hiç geçemediğim ve nefret ettiğim altı haftalık yüzme dersi, hepsi için tema müziği hazırladım; yani aklına gelecek her şey, müzik listesi yapmaya değerdi."

Wes, bana bakabilmesine yetecek kadar, bir süreliğine gözünü yoldan ayırdı ve sanki annem hakkında daha fazla konuşmak istemediğimi sezmiş gibiydi.

"Demek oydu!" Sırıtmaya başladı. "Sen ve Michael için müzik listesi hazırlıyordun."

"*Ne?*" Koltuğumda biraz döndüm. Yanaklarımın hemen kızardığını biliyordum. "Neden bahsediyorsun sen?"

Bunu nereden biliyordu?

"Sakin olun, Aşk Hanım. Sırrınız benimle güvende."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikr..."

"Kâğıdı gördüm." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve kahkaha atmamaya çalışıyor gibiydi. "Kâğıdı gördüm, bu yüzden hiç boşuna inkâr etme. Sabah, planlayıcının üstünde duruyordu ve başlığı "*M&L'in Müzik Listesi*"ydi. Aman Tanrım, Buxbaum! O kadar tatlı ki."

Utanmama rağmen kahkaha attım. "Kes sesini, Wes!"

"Listede hangi şarkılar var?"

"Ciddiyim."

"Ben de. Bilmek istiyorum. Ginuwine[31] ve Nine Inch Nails[32] gibi, birlikte olma şarkıları mı, yoksa dandik romantizm şarkıları mı? Listede Taylor Swift de var mıydı?"

"Nine Inch Nails'in şarkıları, ne zamandan beri birlikte olma şarkısı sayılıyor?"

"Burada soruları ben sorarım."

Sadece iç çektim ve pencereden dışarı baktım.

"Peki, *biz de* bir liste oluşturabilir miyiz?"

"Senden nefret ediyorum."

"Hadi ama."

"*Bundan* başka, yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?" Alay ederek ve biraz da cevabını merak ederek, ikimizi işaret ettim. Bu, park yerimizle mi alakalıydı. Yoksa, belki biraz benimle mi alakalıydı? "Cidden?"

"Tabii ki, park yeri için büyükannemi bile satarım." Yaptığım hareketi taklit ederek, "*Bu*, Wessy'nin arabasını, Wessy'nin yakınına taşımakla ilgili."

İşte cevabım buydu.

"*Ne mide bulandırıcı* bir lakap." Bakışımı ön camda tutmama rağmen, "W&L'in listesine dönersek. Hangi şarkıları eklemeliyiz?" diyen Wes'in sesindeki sırıtmayı duyabiliyordum.

"Ahmağın tekisin."

---

[31] Ginuwine (gerçek ismiyle, Elgin Baylor Lumpkin, Jr.), 15 Ocak 1970 doğumlu, ABD'li R&B şarkıcısı. (e.n.)

[32] 1988 yılında, ABD'de kurulmuş bir endüstriy[illegible]k grubu. (e.n.)

"O kısa şarkıya pek aşina değilim ama buradaki odyofil[33] sensin, ben değil. Aslında *Titanik*'teki[34] aşk müziği gibi bir şey düşünmüştüm."

Parmağımı yüzüne doğrultarak, "*Eğer* biz bir liste yapsaydık, ki yapmıyoruz, tamamen park savaşıyla alakalı olurdu," dedim.

"Ah, tabii, park savaşı." Sinyal verip kırmızı ışıkta durdu. "O şanlı savaşa hangi şarkı eşlik ederdi?"

"*Titanik* olmadığı kesin."

"Peki, o zaman ne?"

"Hımm." Gözlerimi kapattım ve alay ettiğini umursamadan düşündüm. Bu, benim hayatta yapmayı en sevdiğim şeydi. "Öncelikle şarkının sahneye eşlik mi edeceğine, yoksa anlam mı katacağına karar vermemiz gerekiyor."

Cevap vermedi. Gözlerimi açtığımda beni izlediğini gördüm. Yutkunup, "Anlam katması tabii ki," dedi.

"Tamam." Yutkunmasını görmezden gelerek devam ettim. "Eğer tam bir vicdansız gibi ön camımı bantladığın günden bahsediyorsak, seni kutlayan bir şey seçerdim. Anlarsın ya, çünkü o kutlamayı hiç de hak etmiyordun."

"Stevie Wonder'dan[35], *Isn't She Lovely*?" diye bir öneride bulundu.

"Ooo, beğendim." Aklımdaki şarkıyı söylemeden önce bir kısmını mırıldandım. "Ya da. The Rose Pigeons'ın *He's So Pretty, It Hurts My Eyes* diye bir şarkısı var ve bahsi geçen adamın ne kadar tatlı ve harika olduğunu anlatıyor. Yani bu tam park savaşındaki önemini ortaya çıkaracak bir şarkı, değil mi?"

"Yapmam gerekeni yaptım. Aşkta ve park etmede her şey mubahtır."

---

[33] Odyofil (Audiophile), en kusursuz ve en doğal sesi sağlayıp canlı müzik deneyimi yaşatabilecek, yüksek kalitede bir elektronik sisteme ihtiyaç duyan; bu sistemin parçalarını gerekirse tek tek bulup satın alarak bir araya getirmeye çalışan kimse. (e.n.)

[34] Titanik (*Titanic*), 1997 yılı, ABD yapımı epik, romantik film.

[35] Stevie Wonder, 13 Mayıs 1950 doğumlu, ABD'li şarkıcı, söz yazarı ve müzisyen. (e.n.)

Arabamı alabilmem için kitabevinin önünde durdu. Ona teşekkür ettim ve çantalarımı aldım. Michael'a geleceğimden bahsedeceğini ve benim hakkımda birkaç güzel şey söyleyeceğini belirtti. Mükemmel sıfatlar bulmasında ona yardım etmek istesem de çenemi kapalı tuttum. Arabasından indim, tam kapıyı kapatmak üzereyken, "Belki de bu akşam için saçını düzleştirebilirsin," dedi.

"Affedersin, sanki bana saçımı nasıl yapmam gerektiğini söylemişsin gibime geldi." Sadece, Michael'ı elde etmeme yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama şaka gibi bir tarzım varmışçasına davrandığında ne kadar kötü hissettiğimi fark etmiş miydi? Moda seçimlerinden yüzde yüz emindim; sadece ve sadece kendim için giyinirdim, yine de görünüşümü beğenmediğini bilmek, iyi hissettirmedi.

Saçım o sırada örgülüydü. Çok havalı olmasa bile, sanki yere kadar saçım varmış da hiç taramamışım gibi de değildi. "Bu doğru olamayacağına göre, aslında ne demiştin?"

Bir elini kaldırdı. "Aslında öyle demek istemedim. Demek istediğim, kıyafetlerini değiştirmek yerine, Michael'a karşı tam bir çekici kız tavrı takınmalısın. Seni hâlâ Minik Liz olarak gördüğü için, taşındığı zamanlardan beri çıktığı kızlar gibi görünmen, iyi bir başlangıç olabilir."

Hâlâ hoşuma gitmese de haklıydı. "Akşamki plan ne peki?"

"Seni akşam beş gibi alırım."

"Tamam."

"Chuckları giy."

Alay edici, çocuksu bir somurtmayla, "Patronum değilsin," dedim. Ayakkabıları neden aldığı konusunda hâlâ kafam karışıktı. "Yeni Liz" dolabım için kendi elleriyle seçtiği her şeyi ben ödemiştim. O hâlde, ben üstümü değiştirirken neden ayakkabıyı ödemek zahmetinde bulunmuştu? Neden almıştı ki zaten?

Büyük ellerini sanki dua eder gibi birleştirdi. "*Çok rica* ediyorum, Chucklarını giyer misin?"

"Bakarız."

BÖLÜM ALTI

"Seninleyken kafam güzelmiş gibi hissediyorum. Uyuşturucu kullandığımdan değil tabii ama sen kullanıyorsan, ben de her zaman kullanıyorum. Her birini."

—Scott Pilgrim Dünyaya Karşı[36]

Öğleden sonra, saat dördü kırk beş geçe, Chucklarımın bağcıklarını bağladım -tamam kabul ediyorum, sportif takımımla çok şirin görünüyordum- ve alt kata indim. Ayakkabılar çok rahattı, onlara dair bir şey içimi yumuşacık yapıyordu ama ne olduğunu anlamaya çalışarak zaman kaybedecek değildim.

Babam, dedemi golf sahasına götürdüğü için ev bayağı sessizdi. Helena da buralarda bir yerdeydi ama neredeydi, emin değildim.

Kapı çalınca çok şaşırdım. Wes erken mi gelmişti?

Kapıya gittim ve açtığımda karşımdaki Wes değil, Jocelyn'dı.

"Ah, selam." Eminim, Wes'i değil de onu gördüğüm için yaşadığım şok yüzümden okunuyordu, şaşkın görünmemek için çabaladım. "Ne yapıyorsun burada?"

Bir saniyeliğine ağzı açık kaldı, beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Aman Tanrım, kim yaptı bunu sana?"

Başımı eğip kıyafetlerime baktım. "Şey..."

"Kim yaptıysa, onu öpmek istiyorum... Harika olmuşsun!"

[36] Scott Pilgrim Dünyaya Karşı (*Scott Pilgrim vs. the World*), Bryan Lee O'Malley'nin "Scott Pilgrim" adlı çizgi romanından uyarlanan, 2010 yılı, ABD ve İngiltere ortak yapımı gençlik filmi.

Joss içeri girdi. Arkasından kapıyı kapatırken kalbim hızla çarpıyordu. Ona, ne partiden, ne oyundan, ne Michael'dan, ne Wes'ten ne de kişisel hayatımla ilgili yaptığım şaibeli şeylerden bahsetmiştim. Ve Wes her an burada olabilirdi.

Kahretsin!

"Bunu Wes'leyken mi aldın?" Hâlâ gülümsüyordu, demek ki kızgın değildi.

Şimdilik.

"Evet, o sersem gerçekten birkaç güzel şey bulabildi." Yanaklarım kızarmıştı ve yüzümden suçluluk duygusu okunuyormuş gibi hissettim. Berbat bir arkadaştım. "Gel de anla."

"Merhaba, Joss." Helena, pantolonu ve *Hockey Jersey* kazağıyla, mutfaktan çıkarken benden daha havalı görünüyordu. "Kapının çaldığını duydum. Patlamış mısır veya başka bir şey ister misin?"

Tanrım. Wes ve düşük çenesi her an burada olabilirdi. *Patlamış mısır falan yok!*

"Hayır, teşekkürler, çok az zamanım var. Kız kardeşimi futbol antrenmanından almaya gidiyordum da, Liz mesajlarıma cevap vermeyince uğramak zorunda kaldım."

KAHRETSİN!

Helena gülümsedi. "Çok fena, değil mi?" dedi.

Jocelyn, Helena'ya gülümsedi ama bana da samimi bir bakış atmayı eksik etmedi. "Aynen."

"Şey, ben de gideceğim birazdan." Yutkundum ve Joss'u hızlıca gönderebilmeyi umdum. "Beş dakika içinde."

"Nereye gidiyorsun?"

Soruyu Helena sormuştu ama ben bir cevap bulmaya çalışırken ikisi de kıpırdamadan durup gözlerini bana dikti.

"Şey, yan komşum Wes, basket maçına gidiyormuş ve beni de çağırdı. Sıradan, öylesine bir şey işte. Canım sıkılmıştı, gidersem daha az sıkılırım gibime geldi, anlarsın ya. Aslında hiç gitmek istemedim ama *tamam* dedim. Öyle."

Jocelyn'ın kaşları aniden havaya kalktı. "*Sen* basket maçına gidiyorsun." Sanki bir triceratops[37] olduğumu iddia etmişim gibi söyledi. "Hem de Wes Bennett ile."

[37] Triceratops, 65-68 milyon yıl önce, Kuzey Amerika'da yaşamış otobur bir dinozor cinsi.

Helena kollarını göğsünde kavuşturdu. "Daha birkaç gün önce, onu polise ihbar etmemiş miydin?"

"Hayır, *neredeyse* şikâyet edeceğimi söylemiştim sadece." Sahte ve rezil bir kahkaha attıktan sonra omuz silktim. "Açıkçası neden *gelirim* dediğime dair bir fikrim yok."

Gayet de vardı.

"O Chuckları da mı Bennett aldırdı?" Jocelyn ayakkabılarıma bakıyordu. "Çünkü sen bunlardan *nefret edersin.*"

Doğru söylüyordu, her zaman boğazlı Chuckların çirkin ve tamamen yetersiz tabanlara sahip olduğunu düşünürdüm. Ama artık o kadar hoşuma gidiyorlardı ki bu durum, bana zihinsel dayanıklılığımı sorgulatıyordu.

"Sezon indirimi vardı, ben de 'Aman ya,' dedim." Yine berbat bir kahkaha attım. "Neden kendime bir çift Chuck almayayım ki, değil mi?"

Jocelyn neye şahit olduğuna dair bir fikri yokmuş gibi kafasını salladı.

Ben de öyleyim güzelim. Ben de.

"Peki, eskiden tanıdığım insan, uğradım çünkü annem haftaya hangi gün elbise bakacağımızı bilmek istiyor."

İşe bakın ki, ben elbise bakmaya nihayet *tamam* dediğimde, annesinin bu işi başka bir güne planlaması gerekmişti. İlk başta, bu meseleyi daha da sonraya ertelediğim için rahatlamıştım ama artık, evren sanki bana eziyet etmek istiyormuş gibiydi. Bu noktada, sırf "elbise bakmak" sözcüklerini duymak bile istemediğim için, bir elbisenin sihirle dolabıma girmesini umuyordum.

"Oo, elbise bakmaya bayılırım." Helena başını eğip, "Hanımefendi gibi oturmayı çok sıkıcı bulduğum için nadiren elbise giyerim ama her baharda da bir dolap dolusu çiçekli elbise alasım gelir," diye de ekledi.

"Balo elbisesi alışverişi bu." Jocelyn hâlâ kıyafetlerime bakıyordu. "Liz ve ben baloya eş olarak gideceğiz, annem de bizi elbise bakmaya götürebileceğini söyledi."

"Ah." Helena gözlerini kırpıştırıp bir anlığına bana bakınca, kendimi canavar gibi hissettim. Birkaç kere, eğer mezuniyete gitmezsem pişman olacağım için mutlaka gitmem gerektiğini söylemişti. Birkaç kere de beni elbise bakmaya götürebileceğinden ve günü bu şekilde geçirebileceğimizden bahsetmişti.

Çok eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Ama bu, bir ay önce falandı ve ben de kısmen unutmuştum.

Kısmen.

Annemin burada olup yapması gereken şeyleri Helena'nın üstlenmesi hakkındaki düşüncelerim, değişkenlik gösteriyordu. Bu yüzden de bu düşünceleri görmezden geliyordum; en azından, kafamda kendiliğinden silinene kadar.

Ya da şu anki durum yaşanana kadar.

"Çok eğlenceli olacağından eminim." Gözlerinde hüzün vardı ama yine de, "Çok açık şeyler almayın, olur mu çocuklar?" dedi.

Jocelyn sırıttı. "Elimizden geleni yapacağız ama söz veremeyiz."

Kapı çaldı, bu sefer Wes gelmiş olmalıydı değil mi? İkisi de gözlerini bana dikince, midem bulanmış gibi hissetim.

İkisinin arasından sıkışarak geçtim ve kapıya gittim. "Muhtemelen Wes'tir."

Kapı kolunu parmaklarımla sardım ve kendimi hazırladım. Wes'in çenesini kapalı tutup gizli anlaşmamızdan bahsetmeyerek, Helena ve Jocelyn'ı üstüme salmama olasılığı kaçtı?

Kapıyı açtım ve durumu sadece gözlerimle anlatmaya çalıştım. Gözlerimin, *lütfen bunu olduğundan daha kötü hâle getirme* der gibi baktıklarını umsam da, muhtemelen sadece kasılmış görünüyorlardı. "Selam," dedim.

Wes gülümsüyordu ama bana bakınca, gülümsemesi, yeni bir şey keşfetmiş gibi değişik bir hâl aldı. Kocaman sırıtıp, "İyi bir dinleyicisin," dedi.

Kapıyı sertçe kapattım.

"Evet?" Joss ağzını büzdü, Helena kaşlarını çattı. "Plan nedir?"

İç çekerek kapıyı tekrar açtım ve bir elimi kaldırdım. "Konuşma. Cidden. Arabana geçene kadar tek kelime etmeden durabilir misin? Ya da mesela sonsuza kadar?"

"Selam, Wes." Helena, Wes'e el salladı. "Bu sabah Liz'i bulabildin, değil mi?"

Wes, bana dil çıkarıyormuş gibi bir bakış attı ve Helena'ya gülümsedi. "Buldum, teşekkür ederim. Liz'in, iş yerindeki varlığımdan pek hoşlandığını sanmıyorum ama oraya tam zamanında vardım."

Jocelyn, başını eğdi. "Yani sen bugün Liz'in işyerine, onu basket maçına davet etmek için mi gittin?"

"Evet."

Sıradan bir gözlem: Wes bayağı yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Yani, ben kişisel olarak onu çekici bulmuyordum ama giydiği solgun tişört, belirginleşmiş olan kol kaslarını sergiliyordu. Kasları haylaz gülümsemesiyle, düşük göz kapaklarıyla ve koyu gözleriyle birleşince; Wes, gayet iyi görünüyordu.

Sadece, benim tipim değildi işte.

"Liz?" Joss anlam dolu bir ifadeyle baktı. "Seninle banyoda bir dakika görüşebilir miyiz?"

Mümkün değil. "Gerçekten gitmemiz lazım ama eminim..."

"Ben beklerim." Wes içeri girdi ve anahtarlarını parmağının etrafında döndürdü. "Hiç acele etme."

Jocelyn beni dirseğimden tutup mutfağın hemen yanındaki küçük banyoya sürükledi. Kapıyı kapatır kapatmaz, "Wes'in arabası sabah bozuldu sanıyordum," dedi.

"Ne?"

İç çekti. "Bana, arabası bozulduğu için senden onu alışveriş merkezine götürmesini istediğini söyledin. Ama az önce Helena, Wes'in senin için Dicks'e kadar arabasıyla geldiğini söyledi."

Kahretsin, Helena öyle mi demişti? Wes yüzünden, onları duyamayacak kadar dikkatim mi dağılmıştı? *Kahretsiiiin.* Boğazımı temizledim. "Hayır, arabası Dicks'te bozuldu."

"Bana alışveriş merkezinde öyle dememiştin ama."

Kime ne dediğimi, nasıl hatırlayacaktım ki? Yalan söylemenin kendisi zaten hoş değildi, bir de üstüne, yalanları takip etmek iyice zordu. "Evet, öyle dedim."

İç çekti. "Her neyse. Önemli olan, senin Wes Bennett'le bir randevuya çıkmak üzere olman, kızım."

"Aslında daha çok..."

"Hayır." Kafasını salladı. "Aşka delicesine takıntılı olan birine göre, aşktan biraz bihabersin. Şimdi dinle beni. Wes bu sabah evine geldi, sen evde yoktun. Senin spora ilgin olmadığını bile bile seni basket maçına davet etmek için ta iş yerine kadar arabasıyla geldi."

Olamaz, *hayır, hayır, hayır.* Yanlış fikre kapılıyordu ve eğer, hani şu benim partide başlattığım ve henüz ona söylemeye cesaret edemediğim dedikoduyu da duyduysa, hapı yutmuştum.

"Aslında..."

"Gerçeğin bu olduğunu sen de biliyorsun. Sonra, bir de sanki alışverişte senin yardımına ihtiyacı varmış gibi davrandı. Bu bir *randevu,* Liz. Bir randevu."

Neler olup bittiğini ona anlatmak istedim ama tam bir korkaktım. Joss, Michael'ın saplantılı sapığı olduğumu düşünüp, bu yüzden bana dil dökecekti, biliyordum ve bunları hiç dinleyesim yoktu. Zaten Wes'in tanımını daha çok sevmiştim: Michael, uzun süredir ortalarda görünmeyen aşkımdı. "Bu bir randevu değil ama evet, randevu potansiyeli olduğu konusunda sana katılıyorum."

Nihayet, ağzımdan yalan dışında bir şey çıkmıştı. Gerçekten de randevu potansiyeli *vardı.* Sadece, Wes'e yönelik değil.

"Peki, bunu istiyor musun?"

Spesifik bir oğlandan, kolaylıkla yanlış anlaşılabilecek bir şekilde bahsetmişsem bu, *benim* suçum olmazdı, değil mi? Omzumu silkip, "Bilmem. Ara sıra eğlenceli ve muhteşem biri olabiliyor, biliyor musun?" dedim.

"Tabii, elbette biliyorum... Herkes Wes'i sever. Sadece, *senin* ondan nefret ettiğini zannediyordum."

Böyle bir şey mi vardı? Herkes Wes'i sever miydi? Yani, bira partisindekiler, Wes'e bayılıyor gibi görünmüşlerdi ama bu durumun, Wes'in arkadaş grubundan öteye gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Onun yan komşusuydum, aynı okula gidiyorduk. Ben farkında olmadan, bütün dünya tarafından sevilmesi mümkün müydü?

"Evet, doğru. Ama ondan nefret etmek de eğlenceli olabiliyor bazen. Öyle yani."

Joss güldü ve kapıyı açtı. "Anlamıyorum. Ayrıca, yarın bu yeni görüntün hakkında konuşmamız gerekecek ama sevgili Wesley'yi yanlış yönlendirmediğinden emin olmak istedim sadece."

Ön kapıya döndüğümüzde; Helena, iki gece önce final yapan, flört etme üzerine olan televizyon programı hakkındaki düşüncelerini paylaşıyor, Wes de onu güldürüyordu.

"Kadın ciddi ciddi, 'Sırf, beni mutlu edeceğini düşündüğü için her gece yatağımın üstüne taç yaprakları koyacak bir adam istiyorum,' gibi bir cümle kurdu. Bu, tehlike işareti değil ne nedir?"

"Çünkü kim böyle bir şeyi ister ki, değil mi?" Wes, Helena'ya en güzel gülümsemelerinden birini bahşetti. "Birinin o yatağı toplaması gerekecek."

"Sağ ol, Wes." Helena, Wes'le derdini paylaşabildiği için, minnettarlık göstergesi olarak kolunu kaldırdı. "Zaten yatağa geçmeden önce yaprakları toplamak gerekmez miydi? Düşünsene, kim vücuduna yapışmış yapraklarla uğraşmak isterdi ki, haksız mıyım?"

Wes, "Benim istemeyeceğim kesin," dedi.

Joss yerlere yattı, Wes de kahkaha atıyordu, yani evet, komikti gerçekten. Ama Helena, bahsedilen olayın romantikliğini kasten kaçırıyordu. Evet, belki biraz dandik olabilirdi ama sonuçta, önemli olan niyetti.

Annem olsa anlardı.

"Gitmeye hazır mısın, Buxbaum?" Wes dikkatini bana verip gözlerini saçımda ve kıyafetimde gezdirince, yüzüm kızardı. Ten rengimin, ne hissettiğimi bütün dünyaya gösterip durmasından

nefret ediyordum. Yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemenin bir yolu olsaydı keşke.

Maalesef, nerede bende öyle şans?

Wes, bir kaşını kaldırıp, "Basketbola hazır *göründüğün* kesin ama hâlâ, altından kalkabileceğinden emin değilim," dedi.

"Ben *hayır* diyorum." Jocelyn eğildi ve sesini alçalttı. "Bahse var mısın, Bennett?"

"Çok komiksiniz ya. Ha, ha, ha! Liz, spor konusunda hiçbir şey bilmiyor." Ön kapıyı açtım. "Karşı takımın, senin ayağını bükmesini izlemeye gidiyorum. Geliyor musun, gelmiyor musun, Wes?"

"Ona *burkmasını* denir." Jocelyn ve Helena'ya, onları kıkırdatan kuşkulu bir bakış attı. "Hemen arkandayım."

"Unutma, akşam babanla sinemaya gideceğiz, geç geliriz," dedi Helena.

"Tamam." Joss'un, hakkımızda neler düşündüğünden endişelenerek kapıyı arkamdan kapattım. "Tanrım, şu *albeni* olayını kesmen lazım, tamam mı?"

Kaşları havaya kalktı. "Efendim?"

"Senden hoşlanabileceğime Joss'u inandırmam gerekti, o yüzden sakin ol. O ikisi senin hedef kitlen; senin o haylaz çocuk havandan hoşlanıyorlar." Wes'e *kes şunu* diyen bakışlar attım ve parmağımla onu işaret ederek arabasına yaklaştım. "O yüzden yalvarırım albenini azalt, yoksa seninle *gerçekten* sevgili olmam için üzerime gelecekler."

Kapımı açtı ve ben oturmak üzereyken, kollarını camın üstüne dayadı. "Ne kötü olurdu, değil mi?"

"Hem de nasıl." Kapımı kapattı. O, arabanın etrafından dolanırken, ben de kemerimi taktım. Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Wes'in gerçekten de çok güzel koktuğunu fark etmemek imkânsızdı. Kokusunu içime çekmeden duramıyordum.

"Sabun mu deodorant mı?"

Kocaman elini vitese koydu ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Anlamadım?"

"Çok güzel kokuyorsun ama her zamanki kokun değil bu."

Vitesi değiştirmek yerine sadece bana baktı. "Her zamanki kokum mu?"

"Tuhafmışım gibi davranma. Normal parfümün, çam ağacımsıydı ama bu akşam biraz daha, bilemiyorum, baharatlı." Üstsüz bir şekilde deodorant sıkan Wes görüntüsü, kafamda canlandı ve boğazımı temizleyerek bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırdım.

Gırtlaktan gelen bir sesle kıkırdayan Wes'in sesi, kalın ve çatallı çıktı. "Vay be, Liz Buxbaum kokumu biliyor."

"Bak ne diyeceğim? Boş ver." Arabayı sürüş moduna aldığı ve evden uzaklaştığımız için rahatlamıştım; çünkü bana baksaydı, kıpkırmızı yanaklarımı göreceğinden emindim. "Göt gibi kokuyorsun."

Bu onun kahkaha atmasına sebep oldu. "*Baharatlı, çam ağacımsı bir göt kokusu* demek istedin herhalde."

"Çok komik." Konuyu değiştirme umuduyla, arabanın radyosunu açtım.

Bu hamlem, işe yaramış gibi görünüyordu. Çünkü Wes, "Kıyafetleri gerçekten giydiğine inanamıyorum," dedi. Sinyal verdi ve köşeden dönmek için yavaşladı. "Geldiğimde seni büyükanne kıyafetlerinin içinde göreceğime iyice inanmıştım."

"Tabii ki giyeceğim, para harcadım ben bunlara."

Tekrar yola bakmadan önce hızlıca ve doğrudan, kıyafetime göz attı.

Neydi şimdi bu? Yırtık pantolonumdaki iplikle oynarken, ne düşündüğünü merak ettim. Wes Bennett'tan gelecek bir iltifata meraklı olduğumdan değil -çünkü gerçekten hiç meraklı değildim- ama birinin kıyafetine bakıp hiç yorum yapmadan da durmazdınız, değil mi?

Bu bayağı endişe vericiydi. İyi görünmüyor muydum?

Çapraz kısımları tırmaladım. "Sanırım sana bir teşekkür borçluyum. Beni *baştan yaratmaya* çalıştığın için değil, seni gıcık! Ama..."

"Hâlâ o konuyu aşamadığını görüyorum."

"Çünkü bu kıyafeti sevdim. Rafta olduğunu bile etmezdim ama sevdim işte."

"Gördün mü? Bu işte iyiyim."

"Hayır." Eğildim ve radyo frekansları arasında dolaşmaya başladım. "Bugün benden göreceğin bütün saygı bu kadar. Sarışın arkadaşın gibi kusmamı istemiyorsan tabii ki."

"Hayır, teşekkürler."

Arkadaki boş koltuklara baktım. "Arkadaşların nerede?"

"Adam'ın evindeler. Hepimiz onun minivanına bineceğiz; o sürecek."

Midem, gerginlikle dolup taşan bir topa dönüşmüştü, birdenbire. Arkadaşlarını tanımamam, yeterince endişe verici değilmiş gibi buna bir de Michael'la bir minivanın arkasında oturacağımın ihtimali eklenince, iyice gerilmeye başladım.

Çünkü onun, Minik Liz olmadığımı görmesi için can atıyordum.

"Hepsi çok rahat insanlar, o yüzden endişelenme." Sanki aklımı okumuş gibiydi ama bu konunun üstünde daha fazla duramadan, "Oo, bu şarkıyı seviyorum," dedi.

Wes ile bir şeyde hemfikir olmamıza şaşırarak frekanslarla oynamayı durdurup, "Ben de," dedim. Bazzi'den[38] *Paradise* şarkısıydı; pop tarzı bir şarkıydı. Hani bazı şarkılar vardır; akşam vakti şehir merkezinde yürüdüğünüz sırada, şarkının melodisi, sanki güneş ışığı omuzunuza öpücükler kondurmuş gibi hissettirir. Bu, o şarkılardandı işte.

Tam o anda Wes'in telefonu titredi ve ikimiz de telefonun durduğu tutacağa baktık. Ufak bildirim kutusunda "Michael Young" yazıyordu.

"Görünüşe göre seninki mesaj attı."

"Aman Tanrım!" Michael'ın yüzünü hayal edince, kalp atışlarım hızlandı.

[38] Andrew Bazzi, 28 Ağustos 1997 doğumlu, ABD'li söz yazarı ve şarkıcı. (e.n.)

"Sen bak. Araba sürerken mesaj atmam."

iPhone'unu elime alırken, "Ne kadar da sorumluluk sahibi bir insansın," dedim. Telefonunu tutmak, sanki sosyal hayatını anlatan bir kitabı elimde tutuyormuşum gibi, bayağı tuhaf hissettirdi. Sıklıkla kimlere mesaj attığını, kimlerin sık konuşulanlarda yer aldığını ve -Tanrı yardımcım olsun- galerisinde nasıl resimler olduğunu merak ettim.

"Pek değil. Sadece ölümden ve hapishaneden nefret ederim."

"Mantıklı. Yalnız, telefonunu bu kadar rahat bir şekilde başkasına verebilen birinden oldukça etkilendiğimi de söylemezsem olmaz."

"Hiç sırrım yok," dedi. Doğru söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Şifre lütfen." Ekran kilidinde, aşırı sevimli köpeği Otis'in fotoğrafı vardı. Kendimi bildim bileli Wes, o Golden Retriever'ın sahibiydi.

"Sıfır-beş-sıfır-dört-iki-bir"

"Teşekkür ederim." Mesajlarını açtım ve Michael'ın ne yazdığına baktım.

Michael: Eee, Liz'i gelmeye ikna edebildin mi?

"Kahretsin! Gelip gelmediğimi sormuş!" Radyonun sesini kıstım ve Wes'e, "*Evet* demeni mi umuyor yani?" dedim.

"*Bana* mesaj attığına göre," diye söylenip yan yan baktı ve çenesini sıktı. "Cevabım *hayır* olacak."

"Belki de umuyordur." Cevabını sevmedim. "Bilemezsin."

"Sadece sayı belirliyor gibi görünüyor, Liz." Bana bakıp telefonunu işaret etti. "Cevap vermek ister misin?"

"Sahiden mi?"

Omzunu silkti. "Neden olmasın?"

Nefes aldım. "Şey, tamam. Hımm."

"Acınacak hâldesin." Ağaçlı bir yoldan döndük. " 'Evet,' net bir cevap olur, diye düşünüyorum, sence?"

Mesajı yazarken kelimeleri sesli söyledim: "Evet, neredeyse oradayız."

Gönder.

Telefonu tam tutacağa koymak üzereyken, mesaj bildirimi geldi.

Michael: Güzel. Senin için iyi şeyler söyleyeceğim.

Wes (ben): Harika dostum.

Wes'e baktım ve ekledim:

Bu arada, saçına bayılıyorum. Hangi ürünü kullandığını söylemen lazım.

Gülmemek için kendimi zor tutup dudağımı ısırdım.

Michael: Dalga geçiyorsun, değil mi?

Göz ucuyla Wes'e baktıktan sonra hızlı hızlı cevap yazdım:

Çok ciddiyim. Sen benim saç kahramanımsın. Birkaç dakika içinde görüşürüz.

Wes, arabasını bir evin önüne çekti. Ona gülümsemeden önce telefonu tutacağa koydum.

"İşte burası," derken arabasını park moduna aldı. Gözleri, önce saçlarıma sonra yüzüme kaydı. "Hazır mısın?"

"Bir kalp krizi kadar."

"Kalp krizinin iyi bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Bazen, kimsenin aklımdan geçenleri okuyamadığını unutuyordum. "Karışık mecazları severim."

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ne kadar da asisin, Elizabeth."

Göz devirdim ve arabasından indim.

Ön kapıya kadar gitmemiştik. Evin etrafında yürüyen ve çit kapısını açan Wes'i takip ettim.

Neredeyse bahçeye varmıştık ki bir anda durduğu için sırtına çarptım.

"Tanrım, Wes." Göğüslerim sırtına toslayınca, çok tuhaf hissetim. "Ne yapıyorsun?"

Yüzünde ufacık bir gülümsemeyle döndü ve bana baktı. Gülüşünde, karşılık vermemeyi imkânsız hâle getiren bir şey vardı; sadece mükemmel dişlerini göstermesinden değil, koyu gözlerini

eğlenceli ve ışıl ışıl gösteren de bir şeydi bu. "Michael'ın, seninle aramda bir şeyler olsun diye uğraştığımı zannettiğini, hatırlatmak istiyorum. Bu yüzden, sana karşı boş görünürse, kişisel algılama. İyi biri, bundan dolayı da bizim aramızda bir şey olmadığını öğrenene kadar aranıza mesafe koyacaktır, muhtemelen. Tamam mı?"

Wes, çok yakınımda durduğundan mı, yoksa esintiden dolayı mı, bilmiyorum ama erkeksi parfümü (ya da deodorantı, sorumu cevaplamamıştı) sürekli burnuma geliyordu ve burnumu çok mutlu ediyordu. Tekrar soluk aldım ve saçımı kulağımın arkasına attım. "Bana moral vermeye mi çalışıyorsun?"

Sırıtmak istermiş gibi, gözleri kısıldı ama onun yerine, kafasını salladı. "Hayır. Duygusal olarak tek başınasın. Ben bu işte sadece park yeri için varım."

İstesem de istemesem de gülümsedim. "Peki, güzel."

Çocukmuşum gibi saçımı karıştırdı -sersem- ve arkadaki eve ait değil de müstakil bir yermiş gibi duran garaja doğru yürümeye başladı. Ani gelişen yakınlığı, sarsıcıydı, hem tanıdık hem de garipti. Kendime gelmek, bir dakikamı aldı. Girişin yanında bekleyen üç kişiyi görünce, hemen saçımı düzelttim. "Ben bu insanları tanımıyorum" gerginliği iyice bastırırken, nabzım artmaya başladı.

Derin bir nefes aldım. İşte, Michael oradaydı! Bebek mavisi gözlerini ortaya çıkaran siyah polar bir ceket ve kot pantolon giymiş, paslanmış gri bir arabaya yaslanmış, sohbet ediyordu. *Çok ama çok tatlı.*

Wes, beni arkadaşlarıyla pat diye tanıştırmaya başlamadan önce, ağzının kenarından, "Heyecanlanma," dedi ve omzuyla beni dürttü. "Bu Noah, bu da Adam, Michael'ı tanıyorsun zaten."

"Selam," dedim. Hepsi bana bakınca, yüzüm alev içinde kaldı. İsim hafızam çok kötüydü ama lakaplar hatırlamama yardımcı olabilirdi. Sırıtan Surat (Noah), Hawaii Tişörtlü (Adam) ve Mükemmel Popolu Bay Doğru'yu (Michael tabii ki) hafızama kazıdım. Herkes gayet arkadaş canlısıydı. Hawai Tişörtlü'yle or-

taokulda rehber öğretmenimiz aynıymış, bu yüzden beni hatırladığını söyledi. Sonrasında, Adam ve Noah, yedinci sınıftaki okuma dersi öğretmeni Bayan Brand'in ne kadar havalı olduğundan bahsetmeye başladılar.

Konuşulanlar, çok sıkıcı ve cansızdı. Bu yüzden, onları duymazdan gelerek Michael hariç her yere bakmaya çalıştım. Çalıştım ve başarısız oldum. Beynime ne söylersem söyleyeyim, gözlerim onu aradı ve yakışıklı yüzünde dolaştı.

Wes, durumumun farkındaydı ve benimle göz teması kurduğunda kafasını salladı.

Ben de dilimi çıkardım.

Sırıtan Surat, başını eğdi -dilimi gördü kesin- ama neyse ki Wes, "Gidelim mi artık?" diyerek beni kurtardı.

Hepimiz minivana doluştuk. Ben, orta sıradaki koltuğa oturmak üzereyken Wes, beni arkaya ittirip, "Güven bana," diye fısıldadı.

Etrafımdan dolandı ve soldaki cam kenarına oturdu. Böylece, Michael'la onun arasında bana yer açılmış oldu. Otururken Wes'e baktım. Bana, *hadi yap şunu* dercesine bakınca burnum kızardı. Bu sırada Adam, minivanı çalıştırıp patikadan çıktı.

Wes, öndeki arkadaşlarıyla konuşmaya başlayıp ikinci sıraya doğru eğildi. Böylece, Michael ve bana ufak da olsa mahremiyet sağlamış oldu. Boğazımı temizledim, bacağının bacağıma yakınlığının farkındaydım. *Ne desem?* Çalışmayı durduran dudaklarım, dümdüz bir EKG[39] çizgisi oluştururken, zihnim bomboştu.

Ölüm saati: 17.05

İlk büyülü anlarımızı hayal ettiğim tüm zamanlarda, arkamızdaki hoparlörlerden Florida Georgia Line'ın[40] korkunç bir şarkısı

[39] EKG (elektrokardiyografi), kalp attıkça vücutta oluşan elektriksel aktiviteyi grafik hâline getirip gözlemlemeye yarayan, kalp ve damar hastalıklarının teşhisi için kullanılan tıbbi bir cihaz. (e.n.)

[40] Tyler Hubbart ve Brian Kelley tarafından 2010 yılında kurulan, Amerikan country müzik ikilisi. (e.n.)

bangır bangır çalarken, sessizce ve tuhaf bir şekilde dizlerime bakacağımı ve arabadaki tuhaf kokunun benden gelmediğini umacağımı, bir kere bile düşünmemiştim.

Michael telefonuna bakarken, zamanımın azaldığını biliyordum. *Akıllıca bir şey söyle Liz.* Ağzımı açıp az kalsın parti hakkında bir şeyler söyleyecektim ama kusmuk olayını hatırlatmanın ve üstüme kusulduğu görüntüyü çağrıştırmanın berbat bir fikir olduğunu fark edip ağzımı kapattım.

Aman Tanrım. Bir şey söyle artık, seni ezik!

Tam o anda... "Liz."

Gözlerim doğrudan yüzüne yöneldi. Ona bakmak, karnımda vahşi şeylere sebep oluyordu. Ben de sakinleşebilmek için gözlerimi ceketinin fermuarına indirdim. Yüzümün yandığından ve burnumun ucunda ter damlaları olduğundan emin olsam da, muzip davranmaya çalışarak, "Michael," dedim.

Gülümsedi. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Tanrım.

Ne söyleyecekti? Sadece birkaç gün önce dönmüş olmasına rağmen, ne söyleyebilirdi ki? Parfümümün midesini bulandırdığını ya da burnumdan iğrenç bir şey çıktığını söylemesine kendimi hazırladım. "Tabii ki."

Gözleri tekrar gözlerime değmeden önce, bir anlığına saçlarıma baktı. "Artık gerçekten annene benziyorsun."

Bir insanın, kendi kalbinin durduğunu hissetmesi mümkün müydü? Muhtemelen hayır ama annem zihnimde belirince ve Michael'ın da annemin yüzünü hâlâ hatırladığı gerçeğini fark edince, kalbimin sıkıştığını hissettim. Hâlâ annemin yüzünü gözünde canlandırabiliyordu. Kendime hâkim olmak için gözlerimi hızlıca kırpmam gerekti, çünkü hayatımda aldığım en önemli iltifat, buydu. "Öyle mi düşünüyorsun?" derken sesim kurbağa gibi çıkıp kısıldı.

"Gerçekten öyle düşünüyorum." Gülümsedi ama tıpkı insanların annemden bahsedince hata yapıp yapmadıklarını düşün-

dükleri gibi, biraz kararsız ve şüpheli göründü. "Şey hakkında üzgünüm, eee, şey..."

"Teşekkür ederim, Michael." Bacak bacak üstüne atıp, göz temasımız daha fazla sürsün diye biraz kaydım. Gerçek şu ki, annem hakkında konuşulmasını severdim. Çoktan gitmiş olmasına rağmen günlük muhabbetlerde ondan bahsetmek, gezegene ondan bahsetmek, ondan bir parçayı yanımda tutmak gibi hissettiriyordu. "Seni hep severdi. Muhtemelen, saklambaç oynarken kuş çeşmesinin altında saklanıp onun papatyalarını çiğnemeyen tek kişi sen olduğun için ama bu, yine de iyi bir sebep sayılır."

Gülümseyip muazzam bir şekilde kıkırdadığı an, mavi gözleri beni resmen içine çekti. "Öyle sayıldığını kabul edeceğim. O zaman dövmen bunun hakkında mı? Annenin papatyaları?"

Kalbim kesin durmuştu. Bu yüzden, mutluluk gözyaşları gözlerimin kenarında birikirken, cevap olarak kafamı sallayabildim yalnızca. Hızlıca gözlerimi kırpıp kafamı başka bir yöne çevirdim. Dövmemi görmüş ve hiçbir açıklama olmadan, manasını *anlamıştı*. Michael, *Mesajınız Var*'daki "En cana yakın olan çiçek, papatyadır," sözüne annemin bayıldığını bilmiyor olabilirdi ama çiçekler, ona annemi hatırlatmıştı işte. Wes bana baktı, bir şey söyleyecek gibi oldu ama ben, sadece kafamı salladım. Nedense, yola çıkalı daha birkaç dakika olmasına rağmen, yavaşladık.

Wes, Adam'a, "Neden durduk?" diye sordu.

"Burası Laney'nin evi."

Başımı sola çevirdim. Wes'in tarafındaki pencereden Laney'yi büyük, kolonyal tarzı beyaz bir evden çıkarken görebiliyordum. Ben giysem kusurlarımı gösterecek ama o giydiğinde *bana mısın* demeyen, sımsıkı ve siyah, ışıltılı dans kıyafetiyle merdiven basamaklarını atlayarak geldi. Arabanın kapısını açmasını izlerken midemin bulandığını hissettim.

Demek, bu yüzden bir koltuk boştu.

Michael'la sohbetimiz ve annemle olan mutlu hatıralarım, Laney minivana adım atıp kapıyı arkasından kapadığı an, kay-

boldu. Onu Michael mı davet etmişti? Laney'nin yerime oturması için çekilmemi ister miydi ki? Laney, onun randevuya çıktığı kişi falan mıydı? Ben de "Wes'inki" miydim o hâlde?

"Benim için döndüğünüz için çok teşekkür ederim." Michael'ın karşısındaki koltuğa oturdu ve tepeden tırnağa harika göründüğünü unutturmayan parfümünün hoş kokusu, oturduğum yere kadar geldi. Tekrar bize baktı. "Aa, selam, Liz. Geleceğini bilmiyordum. Spora ilgin yok sanıyordum."

Zorla gülümsedim ama içten içe köpürdüğüm için, dudaklarımda içten bir gülümsemenin yayıldığını hissetmedim. Aslında haklıydı ama hakkımda neden böyle bir varsayımda bulunmuştu ki? Sersem bir kolej ceketi giymiyorum diye mi? Ve Michael'ın önünde bu konuya dikkat çekmesinin, yanlışlıkla olmadığını da biliyordum. "Ama bak, yine de buradayım," dediğimde, o akşam ikince kez havalı görünmeye çalışmıştım.

Ve *lanet olsun* ki onun yüzünden Michael'ın evine bakmayı unuttum.

Yüzünü öne çevirdi ve öndeki çocuklara, "Açıkçası, Michael evden çıkana kadar benim de hazır olmam mümkün değildi. Ama Michael'ın makyaj yapmak ya da bir kıyafete girmeye çalışmak zorunda olmadığını düşünürsek, hiç de suçlu sayılmam."

Laney *dansa hazır* olmanın neler gerektirdiğini anlatan tatlı bir sohbete başlayınca, tabii ki herkes güldü.

Wes beni şaşırtarak, "Geleceğinden haberim yoktu," dedi. Dudakları kulağıma o kadar yakındı ki ürperdim. "Yemin ederim."

Park yerini sonsuza kadar almak için ne derse desin, o an kendimi, *Wes, gerçekten iyi biri olduğu için bana yardım ediyor* diye düşünmekten alıkoyamadım. Joss'un sözleri kafamda yankılandı: *Herkes Wes'i sever.*

Nedenini anlamaya başlıyordum.

Beni duyabilmesi için ona doğru eğilip, "Gölgede bırakılma konusunda haklıydın, şu an gerçekten görünmezim," diye mırıldandım.

Bana, *hayır, değilsin* der gibi baksa da kendimi aksine inandırmakla uğraşmayacaktım. Laney koltuğunda dönüp Michael'a doğrudan cilve yaparken, karnımda hafif bir ağrı hissettim. Bu nasıl adil olabilirdi? Kız resmen ağır makyaj yapmış, büyüleyici dar bir elbise giymiş ve başının üstüne, tam ortasına kocaman bir kurdele takmıştı. Palyaço gibi görünmesi gerekiyordu aslında.

Ama tam aksine, *tatlı* görünüyordu.

Ve bunun en kötü yanıysa, akıl almaz biçimde çekici olmasıydı. Bir şekilde, o kokuşmuş ruhunu saklamış ve gerçekten hoş bir insanmış gibi davranmayı başarmıştı.

O yaptığı şey kesinlikle büyüydü.

Tek kişilik mükemmel kadın şovuna karşı yarışabilmemin hiçbir yolu olmadığını anlayarak pes ettim ve bir şeyler okumak için telefonumu çıkardım. O sabah çok iyi bir kitaba başlamıştım. Bu yüzden, kaldığım yerden devam etmeye ve Helen Hoang'ın neşesinde kaybolmaya çalıştım.

Bir dakika sonra Joss mesaj attı.

Joss: Selam. Ryno'nun partisine mi gittin sen?

Kahretsin. Karnıma ağrılar girerek cevap yazdım:

Ben: Wes son dakika davet etti ama tam bir rezaletti. Sabah sana bahsedecektim ama Helena araya girdi.

Joss: Nasıl ya? Ben gittiğim yerlere her zaman seni de davet ederim.

Ben: Ben de seni davet etmeyi düşündüm ama Ryno'nun partilerinin çocuksu ve iğrenç olduğunu söylediğin için, gelmek istemeyeceğini biliyordum.

Joss: Yine de gittiğini söylememen çok garip. Bir anda çok tuhaf davranmaya başladın.

Bahane aramak için telefondan kafamı kaldırınca tek yaptığım; Laney'nin, tatlılık tarikatına katılmaları için erkeklerin beynini yıkadığı izlenimine kapılmak oldu. Rezil bir arkadaş olduğum gerçeğinden kurtulmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu burada.

Ben: Sadece, berbat bir zaman geçirmeni istememiştim.

Joss: Neyse ne. İşe dönmem lazım.

İç çektim. Bir şekilde aramızı düzelteceğimize kendimi inandırdım ve okumama döndüm. Daha sadece üç paragraf okumuştum ki Wes, "Omzunun üstünden okuyabilir miyim? Sıkıldım da," dedi.

Ters ters baktım. "Emin ol, bunu sevmezsin."

"Sussan da okusam mı?"

Gülmek istedim ama boğazımı temizleyip, "Affedersin," dedim.

Kitabı okumaya çalışsam da, artık Wes'in de bu flörtöz, tatlı-çekici kitabın her paragrafını okuduğunun tamamen farkındaydım. Sayfayı kaydırmaya devam ettim ama cümlelerde bir değişiklik başladı. Ana karakterler, hafiften cinsel bir sohbete başladığı için, birbirlerinin üzerinden atlamalı durumlar yaşanıyordu.

Ana karakterler beraber yatak odasına gidince, telefonu kapattım.

Tutmaya çalıştığı kahkahasının kalınlaştırdığı sesiyle, "Yanakların kıpkırmızı oldu," dedi sessizce. "Neden okumayı bıraktın?"

Kahkahamı öksürükle kapatmaya çalışarak ona döndüm. Bana sırıtırken koyu gözleri haylazlıkla parlıyordu. "Araba çok sallandığı için okuyamıyorum."

"Ha, tabii." Gülümsemesi genişlerken, yavaşça kafasını salladı. "Okumayı bıraktıran şey, sarsıntı oldu."

"Eğer dikkatli olmazsan araba tutabilir ve üstüne kusabilirim."

"Ah, Liz." Laney, iki koltuğun arasından eğilip, "Ash, senin üstüne kusmuş. Çok kötü bir durum. O da kendisini *çooook* kötü hissediyor."

Elini kalbine koyup anlayışlı bir şekilde dudağını bükünce, gülümsemem kayboldu. Sırf kötü gözükeyim diye mi bu konuyu açıyordu? Omuz silkip, "Üstüne kusulmazsa parti, parti midir?" dedim.

Michael'ın yanımda kıkırdadığını duyunca, sayıyı almışım gibi hissetim. Laney, susmak bilmediği gevezeliğine döndü hemen, ben de Laney'nin saçmalığını Wicked Faces sesleriyle bastırmak için kablosuz kulaklıklarımı taktım. *Başlata* basmadan önce, kulaklığın tekini Wes'e uzattım. Okulun otoparkına gelene kadar hiç konuşmadan müzik dinledik.

Adam'ın arabayı park ettiği sırada, Laney'nin ağzından sonunda beni mutlu edecek bir şey çıktı. Arabanın sürgülü kapısını açıp, "Bıraktığın için teşekkürler Adam. Takımı bulmam gerek. Ve unutma, otobüsle döneceğim," dedi.

Bu, bütün basket maçı boyunca, dönüş yolculuğunu kafama takmadan Michael'la konuşabileceğim anlamına geliyordu. Sonuçta, kimse spor faaliyetlerinde oyunu izlemezdi, değil mi?

Wes kulaklığımı bana geri verdi. Yeni gelen haber sayesinde ne kadar heyecanlı olduğum hakkında sessizce konuşabilelim diye gözüne bakmaya çalıştım ama o sırada Wes, birine mesaj attığı için, beni fark edemeyecek kadar meşguldü.

Anlaşılan o ki, lisedeki basket maçları çok gürültülü oluyormuş.

Ben, Michael'la Wes'in arasına oturdum, diğerleri de önümüzdeki sıraya oturdu. Solumuzda kalan moral grubu, kulakları sağır eden bir coşkuyla capcanlı görünüyordu. Hiç durmadan yaptıkları müziğin akışıyla patlayan ses yüzünden, sohbet etmek imkânsız hâle gelmişti. Görünüşe göre, Michael'a gerçek beni gösterme umudumun, maç bitene kadar beklemesi gerekecekti.

Salonun havasını sevdiğim için bunu pek de sorun ettiğim söylenemezdi. Mekân, enerjiyle dolup taşıyordu; sanki salondaki insanlar, heyecanlarını dizginleyemedikleri için patlamak üzereydi. Takımlar ısınıyordu ve bu, büyük bir şey olacakmış gibi hissettirdi.

Toplar zıplıyor, öğrenciler sahadaki arkadaşlarını görmek için tribünlerdeki merdivenlere tırmanıyordu. Devasa skor tabelasında dakikalar azaldı ve amigo kızlar, bando eşliğinde dans etti. Laney'yi izledim, hata aradım ama tabii ki hiçbir hata yapmadı. Dans figürlerinin her birini sanki kendisi yaratmış gibi yapıyor, eğilip, tekme atıp diğer kızlarla mükemmel bir ahenkle tezahürat yaparken gülümsemesini de eksik etmiyordu.

Moral bozucu.

Michael'a baktım ama neyse ki yanındaki adamla konuşuyordu.

Wes, omzuyla beni dürttü. "Eğleniyor musun?" Bunu biraz kulağıma doğru bağırarak söylemişti. "Birazcık bile?"

Kulağına doğru kahkaha attım. "Bando, *Uptown Funk*'ı[41] üçüncü kez çalıyor; bu yüzden, çok özel bir akşama doğru ilerliyormuşuz gibime geliyor."

Bu, Wes'i gülümsetti. Gözünü basket sahasından ayırmadan bana doğru eğildi. "Pekâlâ, Buxbaum, hadi ortamı biraz ilgi çekici hâle getirelim." Takımımızdaki 51 numarayı işaret ederek, "Eğer oradaki adam, karşı takımdaki 23 numaraya fark atarsa 50 dolar kazanırsın," dedi.

"Ne? Niyeymiş?"

"Soru sormak yok. 50 dolar istiyor musun, istemiyor musun?"

"Şey, istiyorum tabii ki." Zaten elbiseyi almak için 50 dolarım eksikti. "Peki, ya fark atmazsa?"

"O zaman arabamı yıkarsın."

Arabasını düşündüm. "Araban, sabah gayet temiz görünüyordu. Çıkarın ne?"

"Çıkar yok." Hafiften omzunu silkti ve uzun kollarını kavuşturup, "Yani, yarın Springfield'da arazi sürüşü yapabilirim de yapmayabilirim de ama buna 'çıkar' demezdim," dedi.

"Tam bir hilecisin." Bando ekibi *Hit Me With Your Best Shot*[42] çalmaya başlarken, Wes'in alaycı yüzüne baktım. "Ama varım. 51 numaranın ismi ne?"

"Matt Kirk."

51 numaranın, beyaz çizginin arkasından atış yapmasını izledim ve gülümsemek için Wes'e döndüm. Ama Wes sahayı izlemiyordu, bana bakıyordu. Daha doğrusu, midemi tuhaf hissettiren bir şekilde sırıtıyordu. Göz kırptım, karnımdan gelen o küçük

[41] Uptown Funk, İngiliz müzisyen Mark Ronson'ın 2015 yılında yayımlanan "Uptown Special" albümünde yer alan, Bruno Mars tarafından seslendirilen şarkı.(e.n.)

[42] 80'lerde, ünlü rock şarkıcı Pat Benatar tarafından seslendirilen, Eddie Schwartz'ın bestelediği şarkı. (e.n.)

ses her neyse, Wes'in duymadığını ümit ederek sahaya baktım. Neyse ki sonra düdük çaldı ve beni, garip hissettiren o andan alıp gerçeğe döndürdü.

Wes, Noah ve Adam'ı takip ederek yemek satan stantlardan koridora doğru indiğimiz sırada Michael, "Sizlerin basketbola bu kadar ilgili olduğunuzu bilmiyordum," dedi, bunu söylerken sanki hayranlık seviyemden etkilenmiş gibiydi.

Wes'e 50 dolar iddiamızdan dolayı büyük bir teşekkür borçluydum, çünkü sadece Laney'yi ve diğer her şeyi unutacak kadar basketbola odaklanmamı sağlamamış, bir de Michael'ın gözünde değerimi artırmıştı.

"Yani, sonuçta rövanş maçı bu." Bunu söylediğimi duysaydı, Wes'in gülümseyeceğini biliyordum. Devre arasındaydık ve oyun başlayana kadar ısınma hareketleri yapmak için Lincoln'ün antrenman sahasına girmek üzereydik. *Üzereydik* derken ben hariç herkesi kastettim tabii.

"Matt'le iyi arkadaşsınız sanırım?"

"Kiminle?"

Hâlâ gülümsemesine karşın kafası karışmış görünüyordu. "Numara 51? Bütün oyun boyunca onun hareketlerini izledin."

Tabii ya. "Ha, evet. Matt. Biz... kankayız."

Kankayız? Gerçekten mi? Bir kereliğine bile olsa havalı bir şey söylesene! Seni Minik Liz'den terfi ettirecek bir şey. Boğazımı temizleyip, "Bir süre çıktık ama en sonunda arkadaş olarak daha iyi olduğumuza karar verdik," diye ekledim.

Tabii, yalan söylemek durumu daha iyi hâle getirecekti ya.

Bu yalanlarla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu açıkçası. Hep, dürüst bir insan olduğumu düşünmüşümdür ama şimdi hem Joss'a, hem Helena'ya hem de Michael'a yalan söylüyordum. Ne zaman bitecekti bu?

Son zamanlarda yalan söylemediğim tek kişi, Wes'ti. Bu da onu etkilemeye ya da memnun etmeye çalışmadığım için mümkün olmuştu. Nasıl bir *karmaşanın içinde* olduğumu biliyordu. Bu yüzden, pek de anlamı yoktu.

"Evet, anlıyorum." Michael'ın omzu, omzuma çarpmıştı. Gelişigüzel bir şekilde çarpmasına rağmen, bilerek yaptığından yüzde doksan dokuz emindim. Gereksiz yalanımın, bana bir puan kazandırdığından da emindim artık. "Benim de öyle kız arkadaşlarım olmuştu," dedi.

"Hadi." Noah, kapıyı açmış, acele etmemizi işaret ediyordu. "Birileri görmeden içeri girin."

Noah'yı antrenman sahasına, içeriye doğru takip ettik. Diğerleri, takımların dizilişine karar verirken; Adam, su çeşmesinin yanında bir top buldu.

"Sen de oynayacak mısın, Buxbaum?" Wes, *evet* demem gerekiyormuş gibi baktı ama beceri seviyemin bana yardımcı olamayacağını biliyordum.

"İzleyeceğim ama sağ ol." Müziğimi açmadan önce, kulaklıklarımı -yanımda daima üç çift olurdu- ön cebimden çıkardım. Çocukların oyununu izlerken kulaklıklarımı taktım ve yere bağdaş kurdum.

İşte böylece, hepsi kendini devre arası oyununa kaptırmıştı. Wes ve Noah bir takım, Michael ve Adam da diğer takımdı. Noah sürekli saçma sapan konuşuyordu, Michael ve Adam'la yaptığı sözlü tartışmalar acımasız, haylaz ve çok komik olduğu için beni güldürüyordu.

Michael birkaç basket atsa da basketbolda çok ama çok iyi olduğu belli olan Wes'in gölgesinde kaldı.

Bu eğlenceli olacaktı.

Daha önce, bir spor aktivitesi için hiç müzik listesi oluşturmadım -koşu listelerimi saymıyorum- ama her zaman, özel bir

büyüye sahip olduklarını düşündüm. Yani, *Unutulmaz Titanlar*'ın[43] müziği mesela. İnanılmaz iyi. Besteci, filmi izleyen herkesin o şarkılara olan bakış açısını değiştirecek bir şaheser yaratabilmişti.

Kim *Ain't No Mountain High Enough*'ı[44], Blue'nun eğitim kampındaki o kâbus gibi geceden sonra soyunma odasında şarkı söylediği sahneyi hatırlamadan dinleyebilirdi? Ve James Taylor[45]'ın *Fire and Rain* şarkısı, o filmden sonra resmen dirilmişti. Filmi izlemeden önce, o şarkıyı ne düşünerek dinlediğimi hatırlayamıyordum ama hayatımın kalanı boyunca, Bertier'i felç bırakan trafik kazası sahnesini düşünerek dinleyeceğim kesindi.

Noah'nın sahada top sürmesini izledim. Topu, kendisinden kimsenin kapamayacağını bilen birinin öz güveniyle sektirdi. Ondan ilham alarak, gürültülü bir şarkı aradım, çünkü izlediğim oyun tamamen sesten ibaretti; insan seslerinin, homurdanmaların, ayakkabı gıcırtılarının ve seken top seslerinin ahenksizliğinden oluşuyordu.

Beastie Boys'tan[46] *Sabotage*'ı açtım. Orijinal olmasa da mükemmeldi. Ad Rock[47], bu zorlayıcı oyun için mükemmel fonu oluştururken, sesi yükseltip durdum. Noah, Adam'ı bir vücut çalımıyla yanılttıktan sonra sırıttı ve tam da şarkının ilk kısmı yükselişe geçerken, bir adım geri gidip topu potaya yolladı. Top, havada kavis çizdikten sonra çemberden geçti. Direkt sayı!

Bu yüzden dinle çünkü hiçbir şey diyemezsin.

Michael topu, köşeye doğru hızla koşan Adam'a attı ama Wes, çoktan orada, elleri havada bekliyordu. Adam, topu tekrar Michael'a attı. Michael, potanın altında top sürdü ve öylece bir sayı attı, sanki bu çok kolaymış gibi.

---

[43] Unutulmaz Titanlar (*Remember the Titans*). 2000 yılı, ABD yapımı spor ve dram filmi.

[44] Marvin Gaye ve Tammi Tarrell tarafından seslendirilen ve kaydı 1967 yılında yapılan pop-soul şarkısı. (e.n.)

[45] James Taylor, 12 Mart 1948 doğumlu, ABD'li söz yazarı ve şarkıcı. (e.n.)

[46] Beastie Boys, 1981 yılında New York'ta kurulan, hip hop müzik grubu. (e.n.)

[47] Ad Rock (Adam Keefe Horovitz), Beastie Boys müzik grubunun, 31 Ekim 1966 doğumlu gitarist ve vokalisti. (e.n.)

Dinleyin hepiniz bu bir sabotaj...

Adam, topu tam şarkının ortasındaki çığlıkta pasladı ve ben eşleştirmeyi *tam anlamıyla* hatasız yaptığım zamanlarda hissettiğim gibi, canlılıkla doldum. Eğer hayat bir filmse, bu şarkı da bu an için yazılmıştı.

Müzik her şeyi güzelleştiriyordu.

Noah, maçı kazandıracak üç sayılık atışı yapınca, resmen kalkıp bağırdım. Fakat kutladığım, onların zaferi değildi, kendi zaferimdi.

Oyun biter bitmez herkes rahatlamış bir hâlde öylesine basket atıyor ve sohbet ediyordu. Önümdeki sportmenliği izlerken Joe Cocker'ın[48] *Feelin' Alright* şarkısına geçtim. Noah, Adam'la yüksek sesle tartışıyor ve gülüşüyordu, Wes de onların yanında gülerek berbat dans figürleri sergiliyordu.

Düşmanlıkdan arkadaşlığa geçişlerinde; yani maç içinde birbirlerinin rakibiyken, sonradan normal arkadaşlara dönüşmelerinde, tatlı bir şey vardı. Mecazi düdük çalar çalmaz maç bitti.

"Neye gülüyorsun öyle?"

Sıçradım, ellerim kulaklıklarımdan kalbime gitti.

Başımı tuhaf bir açıda çevirdim ve Michael'ın yanımda durup yüzüme baktığını gördüm.

"Korkuttun beni!"

"Affedersin." Hafiften gülümsemesi, midemi tepetaklak etti. Sarı saçının uçlarında terler vardı; bu terler âdeta bir jöle gibi iş görüyor ve saçının dik kısımlarını düzgün tutuyordu. "Kulaklıklarını takmış, öylece otururken çok mutlu görünüyordun. Seni rahatsız etmemeliydim," derken gözleri parladı.

"Sorun değil." Saçımı kulağımın arkasına atarak, "Ben, şey, ben severim..."

Sporu sevmediğim kesindi. Bu yüzden, spor salonunu göstererek ellerimi salladım ve bunun, beni başka bir yalandan kurtarmasını ve yeterli gelmesini umut ettim.

---

[48] Joe Cocker (John Robert Cocker), 20 Mayıs 1944 doğumlu, İngiliz rock ve blues sanatçısı. 1960'larda ünlenen ve popüler şarkılara yaptığı aranjmanlar ile bilinen Joe Cocker, 22 Aralık 2014'de ABD'de vefat etti. (e.n.)

"Biraz oynayalım mı?" Gülümsüyordu, bu sırada saçlarının gerçekten de çok güzel olduğunu fark ettim. Eğer "saç kahramanları" diye bir şey olsaydı, Michael kesinlikle bir saç kahramanı olurdu.

"Koordinasyonum çok kötüdür," dedim ve kenardan Wes'in bakışını yakaladım. Başımı onun tarafına çevirmek gibi berbat bir hata yaptım. Wes, başparmaklarını kaldırıp "çok iyi" işareti yaptı ve kaşlarını oynatıp yılışık bir şekilde gülümsedi.

Öf, aşk uğruna.

Michael bir yandan topu sürerek, "O kadar da kötü olamazsın," dedi.

Tekrar ona dönüp, "*Öyle* bir olurum ki," dedim.

"Hadi gel." Ayağa kalkmam için bana bir elini uzattı. "Basket atmana yardım edeceğim."

Elini tuttum ve Michael, beni yerden kaldırırken, baştan aşağı her yerimi ateş bastı. Ağır adımlarla doğru giderken onu takip ettim. Yaklaşır yaklaşmaz bir atış yaptı ve topu çemberden geçirdi. Seken topu yakaladığımda, "Şimdi de senin atışını görelim," dedi.

Tam o sırada, bir film sahnesi yaşamak üzere olabileceğimizi fark ettim. Gülümseyip, "Hadi bakalım," dedim.

Bazzi'nin *Paradise* şarkısı, zihnimde kendiliğinden çalmaya başladı.

Bu şey cuma geceleri gibi hissettiriyor

Bu şey beni canlı hissettiriyor

Sertçe attığım topun rezil bir şekilde yere çakılmasını izledim. Öyle ki, potanın çok ama ÇOK altında kalan top, uzak bir yere doğru sekti. Kahkaha atmaya başladığımda, Michael sadece gülümsedi. Yüzündeki bakış öyle büyüleyiciydi ki şiir yazasım geldi.

Onun yerine, "Gülmemek için yanaklarını mı ısırıyorsun sen?" dedim.

Gözlerini kıstı. "Bunu görebiliyor musun?"

"Her şeyi görürüm, genç Michael."

Çok şirin ve muzip bir şekilde bana baktı. "Aslında doğrusu, Michael Young."[49]

"Ah, tabii." dedim. "Doğru."

Topu yeniden aldı, bacaklarının arasından sektirirken baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. "Eğer her şeyi görebiliyorsan, Wesley'nin sana karşı bir şeyler hissettiğini de görebiliyorsundur."

Şarkı çizik sesiyle durdu.

"Ah ne? Hayır," diye kekeledim. Birbirimize hep bu şekilde davrandığımızın farkında olmama rağmen Wes'in, ben park edemeyeyim diye park yerimize eski püskü bir kamyoneti koyduğu günü hatırladım. Keşke Michael'ın bunların yarısından haberi olsaydı.

"Bak söylüyorum sana, Liz." Topu attı, bu sefer tutabildim. "Bana da kendisi söyledi."

Of. Aniden, yalanı idare etmek, düşündüğümden daha da zorlaştı. Wes çoktan Michael'la konuşmuş muydu? Ne söylemem gerekiyordu peki? Topu, kontrolünü kaybetmemeye çalışarak sektirdim. "Aa, şey. Wes'i *severim* ama sadece arkadaş olarak."

"Tekrar düşünmelisin. Gerçekten iyi biri."

Gülümsedim. O, hayalini kurduğum her şeyin tipik bir örneği olarak gözümün önünde canlı kanlı dururken, aptal bir âşık gibi görünmemeye çalıştım. "Yok ya, Wes o kadar da 'iyi biri' *değil*, Michael. O..." Durdum. "Wes eğlenceli, öngörülemez biri ve tam bir neşe kaynağı. İyi özellikleri var ama iyi biri değil."

Ama bunu söylerken, artık pek de öyle *hissetmiyordum*. Wes hakkında hep öyle düşünürdüm. Oysaki şimdi, ya değiştiğini ya da hayatım boyunca haksız olduğumu yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Ne söylemeye çalıştığımı fark ederek hafifçe kafasını salladı. "Yine de..."

Atmak için topu kaldırdım ama arkamdan gelen Michael, topu daha farklı bir şekilde tutabilmem için ellerimi düzeltti.

[49] "Young" kelimesi "genç" anlamına geldiği için Michael, bir önceki cümlede Liz'in kullandığı "genç" kelimesini muzip bir şekilde düzeltiyor.

Sanki parmak uçları cildimin her yerini yaktı ve eklemlerimi nasıl kullanacağımı bile unutturdu bana. Güneşten yanmış elleri, turkuvaz ojeleri soyulmuş parmaklarıma dolanmıştı ve bu romantik ana rağmen, topu atıp potadan geçirmeyi başarabildim.

"Böyle basket atmayı ona sen mi öğrettin, Young?" Bakışlarımı potadan çektim. Wes, Michael'ın arkasından geliyordu. "Çünkü, önceden böyle atmayı bilmediği kesin."

Topu aldım. "Nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim, Buxbaum."

Göz devirdim ve topu başka bir tarafta sektirdim.

Michael'ın, "Biraz yardım etmiş olabilirim ama o basket tamamen Minik Liz'e ait," dediğini duyunca, böyle demesinden rahatsız olarak utandım. "Bu arada, saçımdan bahsedeyim."

Top sürmeyi bıraktım ve omzumun üstünden seyretmeye başladım. Wes'in tek kaşı, hem şaşkınmış hem de devamını duymaya ilgiliymiş gibi havadaydı. Michael, saçının önüne dokunup, "Saça şekil versin ama sert göstermesin diye ön kısımlar için Ieate stil pomadı kullanıyorum, sonrasında da yanlara biraz jöle sürüyorum," dedi.

"Anladım." Wes'in, gülmek ister gibi dudaklarının kenarı kıvrılsa da, *Michael gerçekten saçı hakkında mı konuşuyor, yoksa ukalalık mı yapıyor* diye emin olamadığını görebiliyordum.

"Eğer uzatıp güzel bir kesim yaptırırsan, senin saçın da muhtemelen aynı şekilde görünür."

Michael'ın gayet ciddi olduğunu fark eden Wes'in yüz ifadesi öyle bir değişti ki, az kalsın kahkaha atıyordum. Wes, "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki." Michael, Wes'in omzuna nazikçe vurdu ve şirin bir şekilde sırıttı. "Sen de kendi saç kahramanın olabilirsin."

Eyvah.

"Şey, Michael?" Araya girip konuyu kapatmam gerekti.

"Efendim?"

Olamaz, bir şey demem gerekiyordu. "Şey, balo hakkında biraz daha düşünebildin mi? Biriyle gidip gitmeyeceğine dair? Arkadaşınla falan." Of, Nora Ephron aşkına, bu da çok net oldu. Boğa-

zımı temizleyip, "Sen peki Wes, baloya gidecek misin? Birçok kişi bu sene pas geçiyor gibi görünüyor. Öyle duydum," diye ekledim.

Michael'ın gözleri, sanki baloya benimle gitmeyi düşünüyormuş gibi üzerimde olduğu için vücudumdan bir elektrik akımı geçti. "Hâlâ..."

Tam o saniyede Noah'nın, "Dikkat edin!" diye bağırdığını duydum.

Bu da son sürat gelen basketbol topunun yüzüme çarpıp beni lap diye popomun üstüne düşürmesinden saliseler önceydi.

"*Çok* özür dilerim."

Noah'ya bakmaya çalıştım ama başımı kaldıramadığımdan ve burnuma bastırılmış kırışık tişörtten dolayı onu göremedim. Görebildiğim tek şey tişört ve tavandı. "Özür dilemeyi bırak. Sorun yok."

Sorun vardı. Yani, Noah'ya sinirli değildim. Belli ki şakalaşırlarken topu Adam'a sertçe göğüs şutuyla atmak istemiş ve bunu bilmeyen Adam da hedef olmaktan, olabilecek *en* yersiz zamanda kurtulmuştu.

O top burnuma yapışmadan önce, Michael'la işler çok iyi gidiyordu. Bir dakika öncesinde olası bir film sahnesi yaşarken, bir dakika sonrasında burnumdan şakır şakır kan akıyordu.

Azıcık kanayan bir burun da değildi. Yok... Söz konusu bensem olur mu hiç, Michael'ın önünde olur mu hiç? Topun burnuma çarpmasıyla, sanki bir musluk açılmış gibiydi. Wes, tişörtünü çıkarıp yüzüme tıkıştırdı. Michael ise yanımda çömelmiş bir şekilde, şüpheli gözlerle iyi olup olmadığımı sorarken, oturmama yardım etti.

Yeni beyaz tişörtüm kana *bulanmış*, yeni pantolonuma da bir hayli kan sıçramıştı. Aynamın olmaması işime geldi. Yüzümü görebilseydim utancımdan ölürdüm. Dünyada hiç kimse burnundan kan fışkırırken çekici görünmemiştir.

Hiç kimse.

Orada öylece kanlar içinde otururken, evrenin bir mesaj gönderip göndermediği hakkında düşünmekten kendimi alamadım. Yani, birçok kişiden daha iyimserdim ve tüm kalbimle kadere inanırdım ama tehlike işaretlerinin sayısının artmadığını söylesem, yalan olurdu.

Çünkü hem kusmuk hem de kan olayı, Michael'la paylaştığım kısa zaman aralıklarında gerçekleşmişti. İkisinde de onunla aramda bir elektrik olduğunu hissediyordum ki PAT! Vücut sıvıları ortaya çıktı.

"Hâlâ iyi misin, Buxbaum?"

Wes'in yüzünü göremesem de kalın sesi beni rahatlattı. Muhtemelen onu diğerlerinden daha iyi tanıdığım için. Tişörtünü yüzüme bastırdıktan sonra yanıma çöktü ve o beklenmedik koruyucu tavrıyla karışan kokusu, sakin kalmamı sağladı.

"Noah, kızın yüzünü kırdın."

"Şutu yakalasaydın, zavallı kız organ nakli bekliyor olmazdı, seni saftirik."

Hiç durmadan çene çaldıkları için, yüzlerini görmesem bile seslerini tanımaya başlamıştım.

Adam, "Geldiğini bilmediğim bir şeyi nasıl yakalayacakmışım?" dedi.

"Nasıl yakalayamazsın?" dedi Noah homurdanarak. "Buna içgüdü denir."

"Burun nakli diye bir şey *var* mı?" Adam'ın sesiydi galiba. "Sadece meraktan soruyorum."

"Sen ve doğru soruların." Michael'ın sesi top sektiriyor ve kahkaha atıyor gibi geldi. "Çünkü bu durumda, tam yeri ve zamanı ya."

Yalan yok, ben orada resmen kan kaybederken Michael'ın bu kadar rahat olması, biraz can sıkıcıydı.

Adam, "Ne yapayım, meraklı bir çocuğum," dedi.

"Tam bir ineksin." Noah'nın sesi de kahkaha atıyormuş gibi geldi.

Adam, "Hâlâ bir cevaba ihtiyacım var," dedi.

"Bence evet." Sesim tişörtün altından tuhaf ve boğuk çıktı. "Bütün yüzü bir maymun tarafından parçalanan bir kadın vardı mesela, yüz nakli yaptırdı."

"Gerçekten mi?" Adam'ın sesi büyülenmiş gibiydi. "Bütün yüzüne mi?"

"Gerçekten." Bu gevezelik, muhtemel burun hasarından doğabilecek kaygı bozukluğum için güzel bir dikkat dağıtıcı oldu. Burnu kırılan insanların burunlarında devasa yumrular olmaz mıydı? Burnum kırılmış mıydı peki?

Burnumu buruşturmaya çalıştım ve bu, canımı çok yaktı. *Kahretsin.*

Wes'in yüzü görüş açıma girdi. Sonunda, tavan dışında bakabileceğim bir şey. "İyi misin?"

Çok endişeli görünüyordu ve nedense kendimi onu rahatlatmaya mecbur hissettim. El yordamıyla, elini bulup sıktım. "Sanırım burnum daha iyi. Kan durur durmaz daha iyi olacaktır."

Adam, "Kız senden daha çetin, Bennett," dedi.

"Tabii ya." Wes, daha iyi görebilmem için tişörtün yerini ayarlayınca, büyük ve sıcak ellerinin ellerimi sıktığını hissettim. "Ben zırlıyor olurdum."

Michael, "Ben de," diye ekledi.

"Aman Tanrım, ne oldu?" Kısa kestirilmiş sarı saçlı, endişeli endişeli yüzüme bakan bir kadın, görüş açıma girdi. "Tatlım, iyi misin?"

Wes'e söylediklerimi, kadına da tekrar ettim. Tişörtü çekmeyi denememi önerdi. Bilgili bir sesle, "Eminim, kanamanın çoğu durmuştur," dedi.

Kadın, oğlanlara spor salonunda antrenman yapmamalarına yönelik öğüt verirken, kendimi tişörtü çekmek için hazırladım. Ne kadar çocuksu olduğunu bilmeme rağmen, bir parçam, yüzümde kan lekeleri olduğu için tişörtü çekmek istemedi. Ayrıca ıyyyy, değil mi? Michael'ın ya da herhangi birinin, beni öyle görmesini istemedim.

Ama derin bir nefes aldım ve Wes'in tişörtünü indirip herkese tek tek baktım.

Ve... Yüzlerindeki ifade, pek de iyi *sayılmazdı.*

Michael azıcık öksürüp, "Artık kanamıyor gibi," dedi.

Wes'e baktım. Daima patavatsız olduğu için dürüst olacağını biliyordum. "Sorun ne?"

Gözlerimi yüzüne dikip bekledim. Tişörtünü kanlı burnuma feda ettiği için üstü çıplaktı ve göğsünün görüntüsü, bir anlığına dikkatimi dağıttı. Genelde insanların fiziğini kesen biri değildim ama komşumun fiziği, fazlasıyla göze çarpıyordu.

Wes'ten önce cevap veren Adam, beni göğsümdeki cümbüşten hızlıca çekip aldı: "Beni yanlış anlama ama burnun şeye benziyor... Bayan Patates Kafa'nın burnuna."

"Evet ya, doğru!" diye onayladı Noah, vurgulayarak. "Yüzün benzemiyor ama burnunun benzediği kesin."

Michael, kahkahasını saklamadı bile ama en azından sıcak, arkadaş canlısı bir kahkahaydı bu. "*Gerçekten,* bir patates burnuna benziyor. Ve tekrar kanıyor."

Haklıydı, üst dudağımda sıcak bir sızıntı hissettim. "Aman Tanrım!" Burnumu tekrar kapattım.

"Hayır, benzemiyor. Dinleme onları." Wes, çenemi iki parmağının arasına alıp kaldırdı ve gözlerini, tişörtle kapattığım burnuma indirdi. "Burnun birazcık şişmiş sadece."

Noah, "Birazcık mı?" diye mırıldandı. Bu sırada kadın, "Muhtemelen acile gitmen gerekecek canım. Kırılmadığından emin olmak için sadece," dedi.

Acil mi, cidden mi? Michael ile Laneysiz eve dönüş yolculuğum ne olacak peki? "Şey..." dedim.

Ama Wes, "Hayır, itiraz yok. Seni acile götürüyorum, yolda aileni ararsın. Tamam mı?" diyerek böldü.

Adam, "Kanka, sen sürmedin ki. Ve hanımefendiye karşı patronluk taslamayı bırak," dedi.

Burnum sızlıyordu ama kendimi gülmekten alamadım. Wes'in arkadaşları çok komikti. "Beni hastaneye götürmene gerek yok. Babamı ararım."

"Ama Helena, babanla filmde olacaklarını söylemişti." Wes'in endişeli görünmesi, bana biraz huzurlu hissettirdi. *Bu da muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğim anlamına geliyordu.* Telefonunda bir şeye baktı. "Hastane, sokağın hemen aşağısındaymış."

"Ah, evet." Babam ve Helena konusunda haklıydı ve muhtemelen hastane konusunda da.

"Haber verirsen, bizimle orada buluşabilirler." Wes, kalkmam için elini uzattı. "Sence, ayakta durabilir misin?"

"Tabii." Kalkmama yardım etti.

"Tişörtünü giysen iyi olur adamım." Adam somurttu. "Sadece pantolonla, sapık gibi görünüyorsun. Yaşı tutmayan striptizci gibi."

Wes, ceketini yerden alıp giyerek çıplak vücudunu örterken, tişörtü yüzüme daha da sıkı bastırdım. Yanaklarım kıpkırmızıydı -edepsiz bir şey izliyormuşum gibi hissettim- ve titreyerek, "Hadi gidelim, seni sapık," diyebildim.

Salondan çıkarken, Wes'in bana kıyafetlerini ikinci defa bahşettiği aklıma geldi. Ya gizli kamera şakasındaydım ve Wes beni kandırıyordu ya da gerçekten dünyanın en iyi adamıydı.

"Saç kahramanı. Aman Tanrım, sana diyecek tek sözüm bile yok." Benimle okulun yanındaki merdivenlerden inerken Wes'in yüzü ciddiydi ama gözünde o haylaz pırıltı vardı; o hiç gitmeyen pırıltı. "Çok komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Yani, tabii, bence gayet de eğlenceli bir insanım." Metal tırabzana tutundum ve bu gecenin sonunda Michael'la büyülü anlar yaşamak yerine, Wes'le nasıl kaldığımı düşündüm. Hayal kırıklığına uğramadığım için biraz şaşkındım. Bu, belki de bu utançtan ölmemem için vücudumun savunma mekanizmasıydı.

"Ya Michael herkese, benim saç kahramanım olduğunu söylerse?"

Gülümsemek canımı acıtsa da gülümsedim. Wes, sanki, yıllardır hoşlandığım kişinin önünde az önce burnum patlamamış gibi davranıyordu ve böyle yaptığı için ona sevgi duyuyordum. Sohbeti, kazayı yaşamasaydım ne konuşuyor olacaksak, oradan devam ettiriyordu. "Söylemez."

"Çünkü ben çok daha iyisini yapabilirim." Karanlık kaldırımdan yürürken isim saymaya başladı. "*Todd Simon* gibi mesela, güzel bir saçı var. Ve *Barton Brown*, Barton'ın parlak yelesinde kaybolabilirsin. O adamlar saç kahramanı olmaya değer. O adamlar saç kökü hayranlığına değer. Ama Michael Young? Lütfen."

"Asla Barton Brown gibi olamazsın, gerçekçi ol."

"Öyle bir olurum ki. Saç kahramanım olmasını istesem, kafayı yerdi."

"Asla soramazdın, Wes. Bunu sen de biliyorsun. Onun saçları, başka bir kulvarda."

"Neden beni böyle incitiyorsun?"

"Üzgünüm." Sokak lambasının altından geçerken, yüzüne bakmamaya çalıştım ama dayanamayıp bakınca, yüzünün hep eğlenceli göründüğünü fark ettim. Neredeyse hiç sinirli ya da gıcık görünmüyordu ve tamamen sinirlenmiş hâlini kafamda canlandıramıyordum. "Sanırım öngörüyorum."

Bana baktı ve dudaklarını *yazık* dermiş gibi büzdü. "Koca burun nasıl hissediyor?"

"Artık acıtmıyor. Dokunduğum zamanlar dışında."

"O zaman dokunma."

"Gerçekten mi?"

Omuz silkti ve ellerini ceketinin cebine soktu. "Mantıklı gibi."

Tişörtü burnumda tutmaktan sıkılmaya başlamıştım. Telefonu çıkarıp ön kamerayı ayna olarak kullandım, sonrasında yürümeyi bıraktım ve tişörtü yavaşça yüzümden çektim. "Aman Tanrım, ben sahiden Bayan Patates Kafa *olmuşum*."

Burnumun kemiği o kadar şişmişi ki burnum yüzümün kalanına karışmış gibiydi.

İyi haber: Kafamı geriye eğdiğimde, artık daha fazla kan gelmiyordu.

Bütün bu olay sadece iğrençti.

"İki kere burnum kırılmıştı, hızlı iyileşir." Kendimi daha fazla göremeyeyim diye parmağıyla ekrana dokunup, arka kameraya geçti. "Bir günlüğüne oyuncağa benzeyebilirsin ama ondan sonra neredeyse fark etmeyeceksin bile."

Karanlıkta profiline baktım ve burnunda tümsek ya da yumru görmedim. Ama, " 'Neredeyse'yi tanımla," dedim.

Beni görmezden gelip, "Babanı ara," dedi.

"Aa, doğru." Kameradan çıktım ve rehbere girdim. "Teşekkürler."

Wes kaldırımda, yanımda durup telefonuyla oynarken, babamı aradım. Olanları önce babama, sonra da Helena'ya anlattıktan sonra, hastaneye doğru yola çıktıklarını ve geldiklerinde bizi bulacaklarını söylediler.

"Bu arada, çok teşekkürler." Telefonu cebime koydum, iğrenç tişörtü çantamın kayışına bağladım ve tekrar yürümeye başladık. Attığım her adımda, Wes'in bu ani inceliğini anlamlandırmaya çalıştım. Belli ki park yerini almakta fazlasıyla kararlıydı. "Bana eşlik etmene gerek yoktu."

Omzumu dürtüp, "Benim şansıma, kan kaybından ölürdün. Sonra, vicdanım park yerinin tadını çıkarmama sonsuza kadar el vermezdi," diye bana sataştı.

"Bir saniye, vakitsiz vefatımda payın olmasına rağmen, yine de park yerini alır mıydın?"

Onu, şakayla karışık yumruklamaya çalıştım ama iri eliyle yumruğumu yakaladı. Çıkardığım ufak sese güldü ve elimi bıraktı.

"Yani, orada öylece duruyorsa, Buxbaum, nasıl almayayım?"

Köşeye geldiğimizde kırmızı ışıkta durduk, bana bakmak için döndü. Gülüşlerimiz yavaşça yatışırken, bir süreliğine sessiz kaldık. Sonra kalın ve çatallı sesiyle, "Peki, darbe almadan önce Michael'la bir gelişme kaydedebilmiş miydin?" diye sordu.

Neden bilmiyorum ama ona söylemek konusunda bir süre tereddüt ettim. Eğleniyorduk, bu yüzden ciddileşmek istemedim. Ama sonradan, Wes'in Michael'ı elde etme yolumdaki takım arkadaşım olduğunu hatırladım. Ona neden söylememeliydim ki? "Yani, gelişme kaydediyordum galiba. Sen küçük sahaya gelmeden önce, birazcık flörtöz davranıyordu ve daha iyi basket atabilmem için topu doğru bir şekilde tutabileyim diye kollarımı oynatıp, *fiziksel* olarak yardım etti."

"Yüce Tanrım, sana dokundu mu?" Gözleri, sanki bu büyük bir olaymış gibi büyüdü.

"Dokundu." Gururla çenemi kaldırdım.

"Yani, *nasıl* yaptı peki? Spor koçu ya da doktor gibi miydi, yoksa?"

"Böyleydi." Ona uzandım ve dirseklerini olduğu yerden birkaç santim yukarıya oynattım. "Belki daha nazikçe ve parmakucumsu."

"Vay canına, Liz." Ağzı açık kaldı ve hafifçe kafasını salladı. "Bu bayağı önemli bir şey."

Yüzümde ışık saçan bir gülümseme belirdi; bu, burnuma sarsıcı bir acı vermesine rağmen. "Öyle *mi*?"

"Aman Tanrım, hayır. Değil." Wes ellerini cebine koydu ve yeşil ışık yandığından, yürümem için işaret etti. "Alay ediyordum. 'Parmakucumsu' diyene kadar, alay ettiğimi bildiğini düşünmüştüm."

"Ya..." Boğazımı temizledim. "Ama önemliymiş gibi *hissettirdi.*"

"*Parmakucumsu* bir şey gibi mi?"

Wes'in Michael takıntımla ve kelimelerimle alay ettiği sırada, her şeyin yanlış olduğu kafama dank etti. Beni hastaneye götüren kişi Wes'ti, burnumdaki kan akışını kesen de Wes'in tişörtüydü.

Michael olması gerekmez miydi?

Acile doğru yürürken tekrar bana baktı. Yüz ifadesi okunmuyordu. Kapılar açılmadan hemen önce, "Sahiden de *parmakucumsu*luğun bir anlamı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Nasıl bilebilirim ki?" Soğuktan titredim ve Wes'in aniden biraz küçümseyici davranmasının sebebini merak ettim. "Olabilirdi."

Nefes verme ve sızlanma arası bir ses çıkardı. "Sinyal almakta nasıl bu kadar kötü olabilirsin?"

"Ne..."

"Liz!" Babam, endişe dolu bir ifadeyle hastane kapısından geçerek bana doğru koştu. "Sokağın tam karşısındaki tiyatrodaydık. Burnun nasıl?"

Kapılardan geçtik. Kayıt sırasında bekleyen Helena, Wes'e baktıktan sonra komik bir şekilde bana gülümsedi. Olan biten her şeyin üstüne bir de bu, beni anında strese soktu. İsteyeceğim son şey, babamın Wes ve benim aramda bir şey olduğuna dair yanlış bir fikre kapılmasıydı.

Wes, babamlara karşı nazikti ve birkaç dakikalığına havadan sudan konuştu. Kalan süre boyunca yüzüme bile bakmadı. Giderken, "Sonra görüşürüz, Buxbaum," dedi ve kaybolmadan önce sadece el salladı.

Ne düşüneceğimden emin değildim. Bana *kızgın* olamazdı, değil mi? Neden tuhaftı? Her şeyi kafamdan mı uyduruyordum?

Doktoru beklerken, bu gülünç hikâyeyi beğeneceğini bildiğim için Joss'a burnum hakkında -Michaellı kısımları atlayarak- mesaj attım. Cevabı:

Joss: Wes Bennett seni hastaneye mi götürdü??

Ben: Evet ama eve zaten onunla dönecektik, o yüzden çok önemli bir şey değil.

Burnum hakkında ona mesaj atınca, kendimi iyi hissettim. Muhtemelen bu konu, beni güvenli bölgemden çıkarmadığı için. Yani, son sınıfla -onun takıntısı- ya da Michael entrikalarımla alakası yoktu.

Joss: YANİ?? AMAN TANRIM! Bence Bay Bennett birilerinden hoşlanıyor...

Ne güvenli bölge ama. Garip olduğunu biliyordum ama orada, kâğıtlarla kaplı muayene masasında otururken, en yakın arkadaşımın son sınıf öncesi hâlini özledim. Şapşal ve tiksindirici olmayı, hoş olmayan duygusal sohbetleri engellemeye çalışmadan yüzde yüz kendim olabilmeyi özledim.

Ben: Kes sesini. Gitmem gerek.

Joss: Okul olmadığına göre pazartesi elbise bakmak için uygun olur mu?

Gördünüz mü? Stres ve anlaşmazlık, sohbetlerimize dâhil olmadan birden fazla cümle yazabilmeyi özledim. Çok kötü biri gibi hissetsem de bu durum beni yazmaktan alıkoymadı:

Ben: Sanırım çalışmam lazım -GERÇEKTEN- kızma.

Joss: Kes sesini. Gitmem gerek ezik.

Ah. Joss kırılmadan önce alışveriş işini halletmem gerekiyordu. Joss birçok fikri olan güçlü biriydi ama inatçılığının altında, çok tatlı ve aşırı hassas bir insan yatıyordu.

Genelde de çok iyi anlaşmamızın sebebi buydu: İkimiz de öyleydik.

Doktor nihayet geldi, hassas burnumu parmaklayıp dürttükten sonra, kırılmadığına karar verdi. Bir-iki gün içinde normal gözükeceğini söyledi. Yani, sadece birkaç günlüğüne Patates Kafa olacaktım. Eve geldiğimizde gece saat on birdi ve çok yorgundum. Duş aldım, yorganımın altına kıvrıldım. Neredeyse uyumak üzereydim ki, telefonum titredi.

Dönüp ekrana baktım. Bilmediğim bir numaradan mesaj gelmişti.

Bilinmeyen: Selam Liz. Ben Michael. Sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim.

"Aman Tanrım." El yordamıyla gözlüğümü aradım ve lambayı açtım. *Aman Tanrım!* Telefona gözlerimi diktim. Michael Young, iyi olup olmadığımı öğrenmek için mesaj atmıştı. Vay be. Titrek bir nefes aldım ve beni embesil gibi göstermeyecek bir cevap düşünmeye başladım.

Ben: Bayan Patates Kafa burnum kırılmamış, yani her şey yolunda. ☺

O: Haha, bunu duyduğuma sevindim. Wes, sert bir kız olduğun için hastanedeyken bütün ağrı kesicileri reddettiğini söyledi, ben de sorun olmadığını tahmin ettim.

Kendime not: Bunun için Wes'e teşekkür et. Gülümsedim ve karnımın üstüne doğru döndüm. Sanki, mesajlarını okurken güçlü ve ağır konuşmasını duyabiliyordum. Julia Roberts'ın *Özel Bir Kadın* filminde, üç bin dolar için sinirden deliye döndüğü zamanki gibi yatakta dönesim ve tepinesim geldi.

Ben: Bu arada, sert kız olduğum konusunda haklı.

O: Hmmm. Ben, ıslanınca ağlayan bir kız hatırlıyor gibiyim.

Göz devirdim ve artık şu küçük kızı unutmasını diledim.

Ben: O kız UZUN zaman önce geride bırakıldı. Yeni Liz'le uğraşmak istemezsin, güven bana. 😉

O: Öyle mi?

Tanrım, flört mü ediyordu? Michael Young sahiden benimle flört mü ediyordu? Mesaj atarken, her zamanki ablak suratımla kocaman gülümsüyordum.

Ben: Öyle.

O: Pekâlâ, sanırım bu yeni Liz'i tanımam gerekebilir.

Öldüm resmen. Mezarın altından mesaj atmayı nasıl becerdim, bilmiyorum ama sakindim.

Ben: Sanırım gerekebilir. Eğer gereken çatlaklığa sahip olduğunu düşünüyorsan.

O: Ne?

Of ya. Neye "ne" diyordu ki? Çatlaklığa mı? Çok tuhaf mesajlaşan biriydim.

Ben: Bunu istiyorsan, tanıman gerekebilir demek istemiştim.

O: Anladım.

Michael'la mesajlaşma şansımı mahvetmek istemiyordum ama ne konuşacağımız hakkında yine çuvallıyordum. Okul, basketbol, burnum, hımm...

Ben: Ee, ne yapıyorsun peki şu an?

O: Sana yazıyorum.

Eh, bu pek de işe yaramadı.

Ben: Kulağa heyecan verici geliyor.

O: Ne heyecan verici geliyor?

Bu gerçek miydi? Ben gerçekten geyik yapmada bu kadar kötü müydüm? Kahretsin.

Ben: Hiçbir şey. Bu arada, açlıktan ölüyorum. Yemek gönder. İMDAT!

O: Duman detektörü ötüp annemleri uyandırmadan, fırından pizzayı çıkarmam lazım. Ama beni kişilerine ekle. Arada mesaj atarım.

Bayılacaktım.

Ben: Tamamdır.

O: İyi geceler, Liz.

Telefonu yavaşça komodine koydum. Şey... Heyecanlı olduğumdan gayet emindim. Ama ne anlama geliyordu bu? Oyuna dönmüş müydüm? Emin değildim ama telefon numaramı alacak kadar -Wes'ten aldığını tahmin ediyordum- ve nasıl olduğumu öğrenmek için de kişisel olarak mesaj yazacak kadar beni umursamıştı.

Yani konuşmamız garip gitmiş olsa bile, yine de iyiye işaretti, değil mi?

Yedi yaşındayken yazdığım aşk şarkısı, aniden son ses aklıma gelmişti. *Liz ve Mike, aşkla ve sevgiyle, her türlü havada sonsuza kadar birlikte.*

Duygusal çöküntüm beni yıktığı için tekrar yoruldum ve burnum yine sızlamaya başladı.

Ve endişelenmeye başladım.

Çünkü Wes'le aramda hastanede ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Beraber yürüyüp klasik muhabbetlerimizi çevirirken, bir an sinirlenmiş gibi görünmüştü.

Özellikle o gece, beni aldığı andan itibaren o kadar nazikti ki, şimdi bana kızgın olduğunu düşünmek bile istemiyordum.

Komodinden telefonumu aldım ve Wes'i aradım. Telefon çalarken son derece gerildim. Aramanın sesli mesaja geçeceğini sanmıştım ki beşinci çalışta Wes, telefonu açtı.

"Selam, Libby Loo." Wes'in sesi, sanki uzun zamandır hiç konuşmamış gibi yorgun geliyordu. Sesi çatallıydı. "N'aber?"

Yorganı koltukaltlarıma kadar çekip parmaklarımı yorganın üzerindeki dikişlerde gezdirdim. "Hastanede seni sinirlendirecek bir şey mi yaptım?"

"Ne?" Boğazını temizlediğini duydum. "Hayır."

"Çünkü şey gibi göründün, hımm, gergin? Giderken hani?" Sesim, gergin bir ortaokul öğrencisiymişim gibi çıktı. Yatakta öbür tarafa döndüm. "Eğer seni üzecek bir şey söylediysem, özür dilerim."

"Vay..." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Beni mutlu etmeyi bu kadar umursadığını bilmiyordum."

"Tamam, kes *şunu*." Kahkaha atınca, burnum acıdı. "Sadece, aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Aramız iyi, Lib," dedi. "Gerçekten," derken sesi kalın çıkmıştı.

Rahat olmaya çalışarak öbür tarafa döndüm. "Bu arada, Michael'a numaramı sen mi verdin?"

"Evet, ben verdim. Nasıl olduğunu öğrenmek istedi."

"Ve öğrendi de!" Hem gülümsüyor hem de biraz ciyaklıyordum. "Nasıl olduğumu merak ettiği için mesaj attı."

"Ve? Koca burnun nasıl?"

"İyi." Sırtüstü yattım ve tavan vantilatörüme baktım. "Ağrıyor ama yaşayacağım. Hâlâ ucube gibi görünüyorum ama doktor, yakında şişliğin ineceğini söyledi."

"Güzel." Wes boğazını temizledi. "Sana bir şey söyleyeceğim ama üçten fazla soru sormayacağına söz vermelisin."

Tanrım. Üçten fazla soru sormama izin vermiyorsa, ne söyleyecek olabilirdi ki? "Neden bahsediyorsun?"

İç çekti. Arkadan, açık bir televizyonun sesi geliyordu. "Sadece söz ver, Buxbaum. Emin ol, gülerek uyuyakalacaksın."

Neden bilmiyorum ama Wes'in o sözleri söylemesindeki bir şey, içimi titretti. Yutkundum. "Tamam, söz veriyorum."

"Tamam. Basketbol oynarken, Michael senin görünüşünden bahsetti."

"Ne dedi?" derken yatağımda doğrulmuş, âdeta bağırmıştım. "Ne dedi?"

"Tam ne dediğini hatırlamıyorum..."

"Hadi ama Wes, tek bir işin var o da..."

"...ama bir nevi, neden popüler olduğunu anlayabildiğini söyledi."

Aman Tanrım. Kırışık *Barnes and Noble* alışveriş poşetinin üstünde, köşede kıvrılmış yatan Fitz'e baktım ve her şeyin sadece *görünüşümden* ibaret olmadığını umdum. "Ne dedi tam olarak?"

"Tam olarak ne dediğini hatırlamadığımı sana söylemiştim, şapşal. Ama ana tema şu, senin artık Minik Liz olmadığını anlamış."

"Aa." Kafam karışmış bir şekilde sırtımı biraz kaydırdım. Küçük bir parçam, bu durumdan biraz rahatsızdı. Yani, saçımı düzleştirmediğimde ve şirin bir elbise giymediğimde, Michael, Wes'in benden neden hoşlandığını anlayamaz mıydı? *Kendim* gibi göründüğümde Wes'in beni çekici bulması, Michael'a akıl almaz mı gelmişti? Bu, biraz canımı yakmıştı.

Michael'ı zihnimde canlandırdım ve kendime, kafayı onunla bozmamam gerektiğini söyledim. İşin özü, beni fark etmesiydi. " 'Ahbap, artık iyice anlıyorum,' gibi tatlı bir şekilde mi söyledi, yoksa sanki bir gerçekten bahsediyormuş gibi mi söyledi?"

"Basketbol oynuyorduk. Nefes nefeseydi ve homurdanıyordu."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Hayır, sadece, sen tuhaf birisin."

"Neden bunu daha önce anlatmadın?" Penceremden baktım. Karanlıkta tek görebildiğim, evinin yanıydı. Wes, daima düşman komşum olmuştu. Şimdi ise arkadaşmış gibi konuşmamız, gerçeküstüydü. "Benimle hastaneye giderken oldukça zamanın vardı."

"Patates Kafa'ya benzeyen burnun yüzünden ve kan kaybından bayılacağın endişesinden, dikkatim dağınıktı." Boğazını temizledi. "Koca burnunun görüntüsü aklımdan çıkar çıkmaz, sana söylemek aklıma geldi."

Telefonun ucundaki hâlini hayal etmeye çalıştım. Hâlâ giyinik miydi yoksa şirin pijamalarıyla köpeğine mi sarılıyordu? "Odan nerede?"

"Ne?"

Yatakta bağdaş kurdum. "Tamamen sıradan bir merak. Evini penceremden görüyorum, daha önceüst kata hiç çıkmadığımı fark ettim. Bu yüzden, odanın ne tarafta olduğunu hiç bilmiyorum."

"Dürbünü bırak çünkü odam arkada kalıyor. Röntgencilik yapmak için hiç şansın yok."

"Tabii, istediğim oydu ya zaten." Aklım, bir anda spor salonundaki yarı çıplak görüntüsüne kaydı. Tişörtünü çıkardığında, neredeyse dilimi ısıracaktım. O esnada ayrıca, kan kaybediyordum.

"Ayrıca, odamda değilim. Salondayım, televizyon izliyorum."

Kalktım ve pencereme gittim. Evin yan tarafında penceresi olan tek oda benimkiydi. Aşağıya baktığımda, salonlarından gelen ışığı görebildim.

"Işığı görebiliyorum."

"*Tam bir* sapıksın."

Gülümsedim. "Ne izliyorsun?"

"Sanırım doğru soru, 'Ne giyiyorsun?' olmalı."

Gülümsememi durduramıyordum. Bu, tam Weslik bir hareketti. Onunla konuşmanın, Michael'la yazışmaktan çok daha kolay olması, değişikti. Bu, ben Wes'i daha iyi tanıdığım için miydi, yoksa o *beni* daha iyi tanıdığı için miydi, emin değildim. Havalı biri olmadığımı biliyordu -hep de bilmişti-, belki de bu yüzden, çok rahat hissediyordum.

Uğraşmama gerek yoktu.

"Ne giydiğini umursasaydım, sorum belki bu olurdu ama gerçekten ne izlediğini merak ediyorum."

"Tahmin et."

Kollarımı kavuşturdum, duvara yaslandım ve Bennettların evinin yan tarafına baktım. Işıkları açık olan salonun penceresinin altındaki çiçeklenmiş çalılıklar, esintiyle hafifçe sallanıyordu. "Bir tür maç? Basketbol mu?"

"Bilemedin."

"Peki. Film mi, dizi mi?"

"Film."

"Hımm." Puf minderimi aldım ve pencerenin önüne ittirdim. Evine bakmam gerekiyormuş gibi hissettim. Oturdum. "Bilmem gerek. Sen mi seçtin, yoksa kanal gezerken mi denk geldin?" diye sordum.

"Denk geldim."

"Hımm. Bu işleri karıştırır." Bay Fitzpervert, kafasını kaşımam için kucağıma atladı ve ön patilerini göğsüme koydu. Sabah, acelem olduğu için Fitz'i papyonsuz bırakmıştım. Muhtemelen Helena'nın seçtiği şal desenli papyonu da beğenmiştim. "Hımm. *Kayıp Kız*[50] mı?"

"Hayır. Ama güzel tahmin. Emily Ratajkowski, harikaydı. Affleck'le olan sahnesi hâlâ beynimde kazılı."

"İğrençsin."

"Neden bahsettiğimi anlayacağını bildiğim için seninle şakalaşıyorum. Benim küçük Libby'm, çok çabuk sinirleniyor." Sesinde kahkaha belirtisi vardı.

Bu iflah olmaz oğlanın yorumunu duymazdan geldim. "Kitap harikaydı. Bayan Ratajkowski'nin varlığı olmadan bile."

"Katılıyorum."

"Tamam." Wes'in dikkatini neyin çekebileceğini ve kanal değiştirmesini durdurabileceğini düşündüm. "Hımm, *Felekten bir Gece*[51] belki?"

"Hayır."

"*Amerikan Pastası?*"[52]

"Yaklaşamadın bile."

Onu belki de tamamen yanlış anladığımı düşünerek, "Bu sinematik şaheser," diye başladım cümleye, "ne zaman çıktı?"

---

[50] Kayıp Kız (*Gone Girl*), 2014 yılı, ABD yapımı gerilim filmi.

[51] Felekten Bir Gece (*The Hangover*), 2009 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

[52] Amerikan Pastası (*American Pie*), 1999 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

"Sanki sadece memeli filmler sevdiğimi sanıyorsun, gibime geliyor."

Varsayımım hakkındaki varsayımı, doğruydu ama artık şüphelerim vardı. Wes'i tanıdıkça, önyargılı görüşlerim haksız çıkıyordu. "Evet, gayet öyle."

"*Güzel Dedektif*'i[53] izliyorum."

"Ne?" Az kalsın telefonu düşürüyordum. "Ama Bennett, o romantik komedi filmi."

"Evet."

"Yani?"

"Yani, komik göründüğü için durdum."

"Ve?"

"Ve komik."

"O filme bayılırım. Hangi kanalda?"

"33. kanal. Bir saniye, seninkilerin de hâlâ kablolu televizyonu var mı?"

"Evet. Babam kabloyu kesmekten korkuyor, çünkü eğer ücretli yayınlara geçersek kaliteli boks maçı kanallarına ulaşabileceğinden şüpheli." Televizyonun düğmesine bastım ve 33. kanalı açtım. Film, yeni başlamış sayılırdı. Sandra Bullock'ın karakterinin restoranda Michael Caine'le biftek yediği sahneydi. "O kanalları kaybetme korkusu, adamı resmen dehşete düşürüyor."

"Aynısı babam için futbolda geçerli. *Hulu*'da izlenebilecek şeylerin sadece filmler ve NBC dizileri olduğuna inanmış."

Bu, beni güldürdü. Wes'in babası, asla atletik bir şeyin hayranı olmayacağını düşündüğüm, aşırı inek bir akademisyendi. "Sence, biz de yaşlanınca teknolojide zorlanacak mıyız?"

"Kesin zorlanacağız. Sen muhtemelen televizyonu bile olmayan yaşlılardan olacaksın. Her günün aynı olacak. Piyano çalacak, çay içecek, saatlerce plak dinleyecek ve sonra da sinemaya gitmek için otobüse bineceksin."

[53] Güzel Dedektif (*Miss Congeniality*), 2000 yılı, ABD yapımı komedi gerilim filmi.

"Yaşlanmayı mükemmel bir şeymiş gibi anlatıyorsun. O hayatı şimdi istiyorum."

"Çalarken şarkı söylüyor musun?"

"Ne?"

"Hep merak etmişimdir. Piyano çalarken, şarkı da söyler misin?"

Hep merak mı etmiş? Bu, sıklıkla bunu düşündüğü anlamına mı geliyordu? Çocukken camlar açıkken alıştırma yapardım, o da sanki kulakları acıyan bir köpekmiş gibi ulurdu. Galiba, hâlâ çaldığımı bildiğini, fark etmemiştim.

Yıllardır uluduğunu duymamıştım.

"Ne çaldığıma göre değişir." Onunla, çok kişisel bir şeyimi paylaştığımı hissettim ama bu, yanlış da gelmedi. Muhtemelen, onu çok uzun zamandır tanıdığım içindi. Masamda duran piyano kitabına baktım. "Gam egzersizi ya da alıştırma yaparken pek söylemem, hele çok zorlayıcı bir şeyse, kesinlikle söylemem. Ama eğlenmek için çalıyorsam, tetikte ol."

Gülerek, "Seni çok zorlayan bir şarkıdan bahsetsene," dedi.

"Hımm..." Kıkırdadım. Elimde değildi. Karanlıkta oturmuş, kendim hakkında kişisel bilgiler paylaşmak... *Bir şey* hissettirdi. Bir şey işte.

Belki de sadece içe dönük hissediyordum çünkü son birkaç gündür, hayatımın aniden değiştiğini fark ediyordum. Birdenbire lise hayatı klişesini yaşamaya başlamıştım. *Alkol* partisine gitmiş, ertesi gece lise maçı izlemek için bir sürü kişiyle bir arabaya doluşmuştum.

Ve hoşlandığım kişi mesaj atmıştı.

Sadece o da değil, bir de yan komşum olan çocukla telefonda konuşuyordum; bunun bir anlamı varsa tabii.

Bunlar normal şeyler olabilirdi ama benim için öyle değildi.

Ve eğlenceliydi de. Hepsi. Kusmuk ve kanlı burun bile. Bunlar, daha önce neler kaçırdığımı biraz merak ettirdi bana. Çoğu

zaman evde durup film izlemeyi tercih ettim. Bu, benim mutlu olduğum yerdi. Joss'un beraber dışarı çıktığı *softbol*[54] arkadaşları vardı ve her defasında beni davet etmesine rağmen, ben hep romantik komedilerimle evde kalmayı tercih ederdim.

Ama şimdi bu tercihimi sorguluyordum.

Wes'in konuşmasıyla kafamdaki düşüncelerden uzaklaştım. "'Hımm,' bir cevap değil, salak."

"Biliyorum, biliyorum." Kahkaha attım. "Aslında, *Someone Like You*'yu çalarken büyük ölçüde Adele'e dönüşüyorum," diye itiraf ettim.

"*Hadi canım.*" Artık tamamen kahkaha atıyordu. "Sahiden mi? Söylemesi çok zor bir şarkı o."

"Bilmem mi." Yatağımdaki battaniyeyi çektim, Fitz'i kucağıma aldım ve ikimizi birden örttüm. "Ama kimse evde yokken sesimle bardak kırmak, harika hissettiriyor."

"Bunu duyabilmek için para öderdim."

Fitz gırtlaktan gelen bir sesle mırladı, kucağımdan indi, omzumdan atladı ve odamdan kaçtı. "Bunun için hiçbir zaman yeterli paran olmayacak," dedim.

Bir şey söyledi ama salonunun ışığı sönünce dikkatim dağıldığı için duyamadım. Hâlâ o odada mıydı? Koltukta yayılıyor muydu? Sesi, yürüyormuş gibi gelmiyordu. "Neden ışığı kapattın?"

Alışkanlıkla elim dudağıma gitti -bu utandırıcı ve meraklı bir soruydu- ama sonrasında, onun sadece Wes olduğunu hatırladım. Bu tür sansürsüz şeyleri ona söyleyebilirdim çünkü zaten umursamıyordu. Her şeyin ötesinde, nasıl bir karmaşa içinde olduğumu biliyordu. Benim gerçek hâlimi gördüğünü bilmek, biraz da keyif vericiydi.

Özgürlük.

Kapı komşum olsaydı, Michael'a ışığı neden kapattığını *asla* sormazdım mesela. Bu, tam bir sapık hareketi olurdu.

---

[54] Softbol, beyzbola benzeyen, yumuşak bir topla oynanan spor. (e.n.)

"Gözünü pencereme diktiğini *biliyordum,* Buxbaum." Wes, beni de güldüren bir şekilde kıkırdadı. "Bu kadar kasıntı olan birinin, bu kadar sapık da olabileceği hiç aklıma gelmezdi."

Karanlık penceresine baktım. "Bilgin olsun, o kadar da kasıntı değilim."

"Michael'ı avlamaya başladığından beri başına gelen felaketler karşısında bayağı sakin olduğunu söylemeliyim."

"Şey... Sağ ol? Ayrıca 'avlamıyorum' onu. Sadece..."

Gözümü kırptım, ne yapmaya *çalışıyordum* tam olarak? Michael'dı o, doğru kişiydi. Tıpkı Edebiyat dersinde okuduğumuz kitaptaki gibi -*Muhteşem Gatsby*-[55] Michael, körfezin karşısındaki yeşil ışıktı, hayalimin sembolüydü; annemin bütün senaryolarında yazdığı, dönüp dolaşıp aynı noktaya gelen, birbirine bağlı iplikteki kişiydi. Senaryoma mutlu son eklemeye çalıştığım da söylenebilirdi. "Sadece, 'sonsuza kadar mutlu son' diye bir şeyin gerçekten var olduğunu bilmem gerek," dedim.

Bir süreliğine sessiz kaldıktan sonra, "Sanırım, kedin bahçemde," dedi.

Konunun değişmesinden memnundum. "Fitz değildir o. Hiç dışarı çıkmaz."

"Zeki kedi, köpeğim onu muhtemelen çiğneme oyuncağı yapardı kendine."

"Sanki Fitzpervert buna izin verirmiş gibi." Pencereden arkaya bakıp kedi görmeye çalıştım. Tek görebildiğim, karanlık bir bahçe ve annemin çalılığındaki beyaz çiçeklerdi. "Neredesin peki? Yatağa mı geçtin yoksa tam bir Patrick Bateman gibi karanlıkta mı oturuyorsun?"

"Aman Tanrım, çok takıntılı..."

"Sesini kesip söyler misin artık?" Kahkaha atıyordum -hem de fena- ve bu yüzden biraz burnum ağrıdı. "Gerçekten yatmam gerek."

---

[55] Muhteşem Gatsby (*The Great Gatsby*), F. Scott Fitzgerald tarafından yazılan ve daha sonra 2013 yılında beyazperdeye uyarlanan bir roman.

"Nerede olduğumu bilene kadar uyuyamayacaksın. Seni görüyorum."

"Çok kuruntulusun. Boş versene."

Yüzüm âdeta gülmekten acıyordu. Wes'le aramızın, anlaşmamız bitince nasıl olacağını merak ettim. Beni, tuhaf komşusu olarak görmeye ve sadece uğraşmak istediğinde fark etmeye mi dönecekti? Birbirine garezi olan, iki sınıf arkadaşı olmaya mı dönecektik?

Böyle düşünmek karnımı ağrıttı.

Hoşuma gitmedi.

Kahkaha attı. Odasındaki ışıklar yandı. Yandı, söndü. Yandı, söndü. "Hâlâ buradayım, Liz. Sadece seninle uğraşıyorum."

"Peki o hâlde, iyi gec..."

"Senin sıran."

"Ha?"

"Işıklarını kapatıp aç. Şimdi nerede olduğunu bilme sırası bende."

Eh, haklıydı tabii. Eğildim ve masa lambamın düğmesine bastım. Odamı görebilmek için yürüyecek mi diye merak ettim.

"Demek, orası senin odan, öyle mi?"

Anlaşılan yürümüştü. "Evet."

Beni görebiliyor muydu? Sanmıyordum -ışığım bayağı loştu- ama yine de ifşalanmış gibi hissettim.

"Vay." İnce bir ıslık çaldı. "Dürüst olacağım, Bayan Patates Kafa'nın nerede uyuduğunu bilmekte özel bir şey var. Demek istediğim, vay be, anlarsın ya?"

Eğildim ve karanlığa doğru el salladım. "Aynen, vay be. İyi geceler, salak."

Uğultulu bir şekilde kıkırdadı ama el sallamam hakkında bir şey demedi. "İyi geceler, Elizabeth."

Yatağa dönmek yerine, şifonyerimden pembe fotoğraf albümünü aldım. Mutlu sonlardan bahsetmek ve annemin en sevdiği çalılıklara bakmak, bana annemi hatırlatmıştı.

Aslında, son zamanlarda *her şey* onu hatırlatıyordu.

Sonraki bir saati annemin fotoğraflarına bakarak geçirdim: Düğün fotoğrafları, kucağında bebekliğimi tuttuğu fotoğraflar, bir de babamın, annemden habersiz çekmeyi sevdiği anlık fotoğraflar.

Komşu pikniklerindeki fotoğraflara geldiğimde, grup fotoğrafına bakarken gözlerimi kısıp gülümsedim. Diğer herkes ayakkabısız pasaklılar gibi görünürken, annem inciler takmış ve şal desenli yazlık elbise giymişti.

Gözlerim, o zaman yedi yaşında olan biz çocukların durduğu ön sırayı taradı. Şu anki hallerimize korkunç derecede benziyorduk. Görünüş olarak değil, yüz ifadesi olarak. İkizler, kesin bir şeyler peşindeymiş gibi, ağızları açık bir hâlde kameradan uzağa bakıyordu. Michael, ufak mükemmel bir modelmiş gibi gülümsüyor, ben de fotoğrafçıya bakmak yerine bütün yüzümle ona gülümsüyordum. Joss çok şirin bir şekilde sırıtıyordu ve Wes'in de tabii ki bütün dili dışarıdaydı.

O fotoğraftaki bir şeyler, bugün hakkında iyi hissettirdi ama analiz edemeyecek kadar yorulmaya başlamıştım. Ayrıca Patates Kafa burnum ağrıyordu. Fotoğrafları kaldırdım, ışığı kapattım, telefonumu şarja taktım ve yatağa döndüm. Ama uykuya dalmadan önce, bir mesaj daha geldi.

Wes: Someone Like You'yu Wes ve Liz listesine eklediğinden emin ol.

BÖLÜM YEDİ

"Seninle kavga etmeyi,
başkasıyla beraber olmaya tercih ederim."

—Kiralık Sevgili[56]

"Günaydın gün, ışığım."

Homurdanarak doğrudan kahve makinesine yöneldim. Babama bayılırdım ama kahvaltı masasında, gizlice baktığı gazetenin arkasındaki ışıldayan gözleriyle gülümseyen suratının görüntüsü, biraz fazla geliyordu.

"Koca burnun nasıl oldu?"

Gülümsedim -Wes de böyle demişti- ve suyu ısıtmak için düğmeye bastım. "Ağrıyor ama yaşayacağım."

"Bugün çalışıyor musun?"

"Evet, dükkânı açacak şanslı kişi benim."

Gazeteyi kapatıp katlamaya başladı. "E-postana gönderdiğim yurt belgelerini doldurdun mu?"

Kahretsin! "Unuttum. Bugün hallederim."

"Ertelemeyi bırakman lazım. Ülkenin diğer ucundaki üniversiteye gidecek kadar büyüksen, birkaç belgeyi dolduracak kadar da büyüksündür."

İç çektim. "Anladım."

[56] Kiralık Sevgili (*The Wedding Date*), 2005 yılı, ABD yapımı romantik komedi.

Onu da "Liz'in Geçiştirdiği Diğer Şeyler" dosyasına koydum. Bir an önce çekip giderek Kaliforniya Üniversitesine başlamak için can atıyordum. Derslere bile hevesleniyordum hatta. Müzik kürleri hakkındaki dersler çok zor olamazdı herhalde, değil mi? Ama ne zaman orada *yaşamayı* düşünsem, Kaliforniya'yla değil de annemle yaşadığım tek yeri terk etmekle alakalı garip bir karın ağrısı yaşıyordum.

Ve birkaç kere kendime, *istediğim zaman ayağıma spor ayakkabılarımı geçirip mezarlığa onu görmeye gidemeyeceğim* gerçeğini düşünme izni verdiğimde, gözümden gelen yaşlarla her şey bulanıklaşmış, yutkunmak zorlaşmıştı.

Yani, öyle işte. Çözmem gereken birkaç sorun vardı bu konuda.

Babam bana bir baba bakışı attı. "Oyalanmayı bırak. Erken kalkan, daha iyi yurt odasını kapar, Minik Liz."

"Sahi, hazır ondan bahsetmişken..." Kahveyi makineye döktüm ve kapağını kapattım. "Küçükken, tatlı, tuhaf bir kız mıydım ben?

Bir kaşını kaldırdı. "Anlamadım?"

Düğmeye basınca, makine çalışmaya başladı. "Wes, benim eskiden tatlı ve tuhaf bir kız olduğumu söyledi ama ben öyle hatırlamıyorum. Haklı mı?"

Babamın yüzünde kocaman bir gülücük belirdi. "Sen öyle hatırlamıyor musun?"

"Pek değil." Kahvenin kupama dökülmesini izledim. "Tamam, belki o kadar da havalı değildim ama..."

"Sen kesinlikle küçük, garip bir çocuktun."

"*Ne?*" Sırıtmasına bakarken, sinir olmakla kahkaha atmak arasında kaldım. "Değildim."

"Yedi yaşındayken, ön bahçemizi bir düğün şapeline çevirmiştin, hatırladın mı? Annenin bahçesinden çaldığın çiçeklerle ve beyaz çarşaflarla, *günlerce* orayı hazırlamakla uğraşmıştın. Fitz'in tasmasına da bir dizi boş konserve bağlamıştın."

"Yani? Gayet etkileyici bir yaratıcılık söz konusuymuş."

Ben masaya otururken, hafifçe kahkaha attı. "Doğru, o kısmı sevimliydi. Garip olan kısım, eskiden köşede yaşayan, Conner mı neydi, o çocuğu seninle evlenmeye ikna etmeye çalışmandı. Artık seninle sonsuza kadar evli olduğunu ve bunun yasal olduğunu söyleyene kadar patronluk taslamana sesini çıkarmadı. Sonra, eve gitmeye çalıştığında onu yere düşürdün ve seninle 'nikâh masasına' oturmadan eve gidemeyeceğini söyledin."

"Bir gelinin mantıklı bir beklentisi."

"Çocuk, tel kapıyı aşan çığlıklarını biz duyana kadar ağladı Liz."

Kahveme üfledim. "Hâlâ, garip kısmı bekliyorum."

"Didişirken çocuğun siyah oval gözlüklerini kırdın, buna rağmen onu bırakmadın."

"İyi bir eş gibi, kıpırdamadan dursaydı o zaman."

Gülmeye başladı, ben de öyle. Demek ki gerçekten biraz *tuhafmışım.*

"Affedersiniz, burada mı çalışıyorsunuz?"

Alt sıradaki ortaokul kurgularını yandaki rafa koymaya çalışırken göz devirdim. Bütün bir sabahı kasanın başında, "Burnuna ne oldu?" soruları ile geçirmiştim. Bu yüzden, daha fazla insan temasından kaçınmak umuduyla, yeni çıkanları stoklamaya geçmiştim.

Çömelmeyi bırakıp ayağa kalktım ve arkama döndüm.

Michael'ı görünce az kalsın dilimi yutuyordum. "Aman Tanrım, selam."

"Selam, Liz." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Evet." Korkunç burnumu kapatmayı ve hatta yok olmayı o kadar çok istedim ki. Dünkü mesajlaşmayı başlatan oydu ama mesajlaşmanın ne kadar tuhaf geçtiğini bildiğimden, bir garip hissetim.

"Etkilendim." Ellerini cebine koyup, "Hem iki iş hem de okul ha?" dedi.

"Ne?"

"Benim şu an bir işim bile yokken, senin hem garsonluk yaptığına hem de burada çalıştığına inanamıyorum."

Of. *Restoran*. Yalanlarım, kontrol edilmesi zor hâle geliyordu iyice. "Ne diyebilirim ki? Parayı seviyorum."

Ona bakarken nefesimin kesildiğini hissettim. Düğmeli, kareli bir gömlek giymişti ama şunu söyleyeyim, günlük olanlardan değil de şık olanlardandı. Süslü bir tekneye giderken giyilmeye layıkmış gibi duran deri ayakkabılar ve mükemmel bir pantolonla kombin etmişti. Hoş ve klas görünüyordu. Hani şu, sesini yükseltmeden tartışma kazanabilen insanlar gibi.

Alt dudağımı ısırdım ve kusursuz yüzüne bakakalmamaya çalıştım. "Bulmana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Gülüşü, kendini küçümseyen, utanmış bir gülümsemeye dönüştü. "Bir kitap arıyorum. İnternette mevcut görünüyordu ama olduğu bölümde göremedim."

"Hangi kitap?"

Bana söylemek istemiyormuş gibi görünüyordu. Ellerini cebine koydu. "Tamam, gülme. Julia Quinn'in *The Other Miss Bridgerton* kitabını arıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve olayın ne olduğunu çözmeye çalışarak başımı eğdim. Kitabı okumuştum, yani bütün Bridgerton romanlarını da okumuştum ama tarihi aşk kitaplarını genelde kadınlar okurdu. "Neden güleyim ki? Harika bir kitaptır."

Gözleri kısıldı. "Alay mı ediyorsun?"

"Hiç de bile. Quinn'in yazdığı her şeye bayılırım."

Dudakları rahatlıkla gevşedi. "Bir erkek olduğum için, onları okuyorum diye beni yargılıyorsun ama, değil mi?"

Hımm, bir bakalım. Aşk kitabı, hem de çok iyi bir aşk kitabı okuyan bir erkek mi? Sınıflandırmalara aldırmayan, zeki ve komik kadın kahramanlarla onların benliğini takdir eden erkekler hakkındaki kitaplarda, kendini kaybeden biri mi?

Yargılama falan yok. Belki biraz etkilenmişliğin sebep olduğu baş dönmesi var ama yargı yok.

Kaçamak bir şekilde, elimi korkunç burnumun üstüne götürdüm. "Kesinlikle hayır. Sadece, bu kitapları nasıl seçtiğini merak ettim ama dürüst olmak gerekirse, hepsinin Jane Austen kalitesinde olduklarını düşünüyorum," dedim.

Dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı. "Biraz abartmadın mı sanki?"

"İnan bana Michael, bu konuda benimle iddialaşmak istemezsin. Önümde dört saatlik vardiya ve aşk romanı takıntısı var. Bu iddiayı kazanamazsın."

Gülüşünün yansıdığı gözleri, samimiyetle kısıldı. "Not alındı. Ve bilgin olsun, hepsi bir iddiayla başladı."

"Bütün güzel şeylerde olduğu gibi." Son kelime ağzımdan çıkmadan önce Wes'in yüzü kafamda canlandı. Karşılıklı iki evden *Güzel Dedektif* izlediğimiz sırada, telefondaki çatallı, uykulu sesini bütün gün boyunca tekrar tekrar hatırlayıp durdum.

Michael'ın tekrar gülmesiyle şimdiki ana döndüm. İkinci el Judy Blume bölümünün yanında, ikimiz de öylece birbirimize gülümsüyorduk. Ellerini göğsünün önünde kavuşturup, "Bir arkadaşım birkaç yıl önce *Yüreğe Söz Geçmiyor*[57] kitabını okumam için bana meydan okudu. Eğer okursam beğeneceğimi iddia edip üstüne para koydu."

O kitaba bayılırdım. "Yani, hepsi bu mu?"

"Hepsi bu." Mahcup bir şekilde gülümsedi ve "Ayrıca, yalandan bir ilişkiyle başlayan bir hikâyeden daha eğlenceli ne var ki?" diye sordu.

Söylediği her şeye bütün varlığımla deli gibi gülmek istiyordum ama onaylarcasına başımı sallayıp, "Tüm kalbimle katılıyorum," dedim.

"Elinin, burnunu kapatmak için hiçbir şey yapamadığının *farkındasın* değil mi? Burnunu hâlâ görebiliyorum."

Göz devirmem, onu güldürdü. Elimi çektim. "O kadar kötü durumda ki, elimi koymadan duramıyorum, anlarsın ya?"

[57] Yüreğe Söz Geçmiyor (*The Duke and I*), Epsilon Yayınları tarafından önce 2008, sonra 2019 yıllarında Türkçesi yayımlanan, Julia Quinn'e ait roman. (e.n.)

"Anlıyorum ama dün geceye kıyasla daha iyi görünüyor. Belki biraz şiş ama hepsi bu."

"Teşekkür ederim, bana yalan söylediğin için yani." Bir aynam olduğu için, sözleri her zamanki gibi hoş biri olduğunu onaylamaya yarıyordu sadece. Ah ah! Ya, o aksanı peki? Beni takip etmesini işaret ettim. Kitabı tam olarak nerede bulabileceğini biliyordum, mağazanın diğer tarafındaydı. "Hâlâ Patates Kafa gibi olmasına rağmen, şişliğin indiğini düşünüyorum."

"Katılıyorum."

"Ee, ailen nasıl?" Omzumun üzerinden baktım. "Ne var ne yok?"

"Bizimkiler gayet iyi," dediğinde, ailesinin hâlâ eskisi kadar ciddi olup olmadığını merak ettim. Kalın gözlüklere ve somurtan dudaklara dair, bulanık anılar hatırlıyordum.

"Hâlâ kedilerin var mı?" Kedileri köpeklerden daha çok sevmesine *bayılıyordum.* Diğer mahalle çocuklarından daha zeki görünmesinin başka bir sebebiydi. "Purrkins ve Bay Squishy?"

"İsimlerini hatırladığına inanamıyorum." Tekrar sırıtıyordu ve suratını yemek istememe sebep olacak kadar mutlu görünüyordu. "Squish artık büyükannemle yaşıyor ama Purrkins hâlâ bizimle. Rezil kedi tavırlarıyla bize her gün eziyet etmeye devam ediyor."

"Kedi tavırları," dedim. Büyük harfli baskılar kısmının önünde durdum. "Akıllı çocuk."

Sonra aklım Wes' gitti, çünkü geçen gece telefonda konuştuğumuzda kedimin dışarıda mı olduğunu sormuştu. Sohbetimizi hatırladıkça durduramadığım aralıksız gülüşlerden dolayı, yatağa yatınca uyumam bir hayli zaman almıştı.

Nerede olduğumu bilene kadar uyuyamayacaksın. Seni görüyorum, diye benimle uğraşırken çıkan çatallı sesi.

Michael, "Hazır Wes'ten bahsetmişken..." dedi.

"Ne, ondan bahsetmiyordum," diye ağzımdan kaçırdım. Dalıp gittiğim sırada Michael'ın neler söylediğini ve neler kaçırdığımı anlamaya çalıştım ve hızlıca gözlerimi kırptım.

Michael, tuhafça bana bakarken somurttu. "Bence, gerçekten ona bir şans vermelisin."

Bir dakika, ne?

Michael, basket sahasında bundan bahsederek zaten çöpçatanlık görevini çoktan tamamlamıştı, değil mi? Tabii, onlar arkadaştı ama eğer hakkımda arkadaşlıktan öte düşüncelere sahip olsaydı, bu kadar zorlamazdı sanki.

Ama bana mesaj atan da *oydu*, benimle şakalaşan da. Ne anlama geliyordu peki bunlar? Artık, bu noktada bir panoya bir de ipe ihtiyacım vardı anlaşılan. Quinn kısmına gelince, "Bir *şans*. 'Şans' derken, ne kastediyorsun tam olarak?" dedim.

Uzanıp, raftan kitabı aldı. "Tanı işte."

"Zaten tanıyorum."

"*Şu anki* hâlini, *saklambaç oynadığınız* hâlini değil." Kitabı açtı ve sayfaları karıştırdı. "Vay be, bunlar bayağı büyük kelimelermiş."

"Üzgünüm, stokta sadece büyük harfli baskısı var."

"Neyse," dedi. Kurduğu göz teması yüzünden kıpırdamadan duramıyordum. "Senden hoşlanıyor, Liz. Açıkçası, daha birkaç gündür buradayım ama durmadan senden bahsediyor."

Ben yokken tam olarak neler diyordu, Wes? Oyuna çok fazla mı kapılmıştı? Çünkü kapıldıysa, plan geri tepebilirdi. "Beni tam olarak tanımıyor bile, *saklambaç oynadığımız* hâlimi tanıyor."

"*Dene* sadece, tek istediğim bu. Onunla çık ve dene."

Michael'a baktım ve dudağımın kenarını kemirdim. "Bana onun adına çıkma teklifi mi ediyorsun?" Wes ve ben, bu işin içinden nasıl çıkacaktık ya?

Böyle söyleyince tekrar güldü. "Öyle değil de. Son sınıflar perşembe günü okula geç gideceği için, çarşamba film izlemek için bizim evde toplanıyoruz. Bence, siz de gelmelisiniz."

Yutkunup, "*Beraber*, demek istiyorsun, değil mi?" diyerek sataştım.

Bu, onu gülümsetti. "Wes'le tek araba gelin işte. Lütfen?"

Of, bütün bu olay, kontrolden çıkmaya başlıyordu. Şimdi Michael, sırf Wes bana bir adım atabilsin diye insanları evine davet ediyordu. Aslında Wes, Michael'a ne kadar harika biri olduğumu göstermek için, harika biri olduğumu düşünüyormuş gibi davranıyordu. Ters tepiyordu, hem de bizzat kendi planım. Bunu hemen sonlandırmam gerekiyordu. "Peki, ya ondan sonra da hâlâ arkadaş gibi seversem? O zaman ne olacak?" diye sordum.

"Ciddi bir zarar yoksa, sorun da yoktur." Gözleri yüzümde gezinince, "bir an" yaşıyormuşuz gibi hissettim. Sanki beni gerçekten görüyor, hakkımda bir şey düşünüyor gibi hissettirdi; ben ise burnumun ne kadar kötü göründüğünü merak ettim.

"Peki," dedim. Belki de kendisi harekete geçmeden önce arkadaşına son bir şans veriyordu. "Ona bir *şans* vereceğim."

"Evet." Yüzü sevinçle parladı, yumruğunu sallayarak ufak bir sevinç gösterisi yaptı. "Şimdi, müsaade edersen, aşk kitabımı alıp eve gideceğim ve buharlı bir köpük banyosunda okuyacağım."

Güldüm. "Git ve şımart kendini, tatlım."

"İnanılmaz şirindi, anne." Mezar taşına yaslanıp bağdaş kurmuşken, bir yandan da yeni biçilmiş çimen kokusunu içime çekiyordum. Bazen nisan aylarında, Nebraska'da arada sırada kar fırtınası kopardı ve bahar geç gelirdi. Bahar umutları da bu fırtınada yok olurdu ama bu sene öyle olmadı.

Mezarlıktaki uzun ağaçların yeşeren yapraklarının arasında kuşlar ötüyordu, akşam güneşi ılıktı. İlkbahar beklentisinin o hissiyatı, yeşeren kiraz kokularının arasında havada süzülüyordu.

"Hiçbir tipik öz güvensiz erkeğin okuduğunu dahi itiraf etmeyeceği bir kitabı almakla kalmadı, aynı zamanda komik ve büyüleyiciydi. Ve aramızda kalsın ama gözleriyle flört eder gibiydi. Gözleriyle flört eder gibiydi ve kesinlikle dün geceki mesajında da öyleydi. Bence, şey düşünüyor... Bilemiyorum, *havalı olduğumu*

düşünüyor, demek istemiyorum ama belki komik olduğumu düşünüyordur? Evet, komik olduğumu düşündüğünden eminim."

Kitabevinden çıktığından beri, belki yirminci kez, Michael'ın kahkaha atan yüzünü kafamda canlandırdım ve çığlık atmak istedim. "Onu öyle çok severdin ki."

Annem, onu hem de çok severdi. Olgun, kibar, büyüleyici ve zeki; tam da annemin yazdığı her senaryodaki erkek kahramanlar gibi. Annem, yazdığı her senaryoda, aşkı bulan sağlam ve güvenilir tatlı bir karaktere yer verirdi.

Ben de sırf bu yüzden, Michael'ın beni baloya davet etmesini çok istiyordum. Annemin tanıdığı biriyle -papatyalarının anlamını bilecek ve hatırlayacak kadar onu tanıyan biri- baloya gitmeyi, son derece önemli buluyordum. Sanki annem bir şekilde son seneme dâhil olmuş gibi hissettirebilecekti.

Saçma, değil mi?

Ama hayatımdaki bu büyük boşluğun birazcık da olsa küçülmesini istedim. Çok şey mi istiyordum? Sürekli hissetmem gereken "hesaplaşmayı" bekliyordum ama artık hiç gelmeyeceğini düşünmeye başladım.

Baktığım kiraz ağacı bulanık görünmeye başladı ve yutkundum. "Babam ve Helena sürekli balo hakkında soru soruyor. Gidiyor muyum, elbiseye ihtiyacım var mı gibi. Aslında hiçbir şeye yardım etmelerini istemiyorum. Bu bencilce olabilir ama bunu hak etmiyorlar. Eğer bütün o şeyleri yapmak için yanımda sen olmayacaksan, başka kimseyi de istemiyorum."

"Kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Yerimden sıçrayınca kafamı annemin mezar taşına çarptım. Dönüp bakınca, Wes'i gördüm. Spor kıyafetleriyle ve terlemiş yüzüyle karşımda duruyordu. Elimi güm güm atan kalbime koyup, "Aman Tanrım, burada ne işin var?" dedim.

Kafası karışmış gibi dudaklarını sarkıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Nedense varlığından çok rahatsız olmuştum. Beni bir mermer parçasıyla konuşurken gördüğü için utanmam gerektiğini ya da tam olarak ne duyduğuna dair endişelenmem gerektiğini biliyordum ama tek düşünebildiğim, Wes'in bu alanda olduğu gerçeğiydi. Burası benim alanımdı -annemle benim- ve o, burada olmamalıydı.

Ayağa fırladım. "Wes, beni buraya kadar takip mi ettin? Senin sorunun ne?"

Gözleri annemin mezarına kayınca, gülüşü kayboldu. Ben çekilince ismi görebilmişti. "Kahretsin. Buraya döndüğünü gördüğümde çoktan koşuya çıkmıştım. Sadece kestirmeden gittiğini düşünmüştüm."

"İyi, gitmedim ama tamam mı?" Duygularım yoğunlaşmasın diye hızlıca gözümü kırptım. "Bilmeden insanların arkasından koşmaman çok iyi olur. Senin için daha iyi olur yani."

Yutkundu. "Bilmiyordum, Liz."

Göz devirdim ve cebimden kulaklıklarımı çıkardım. "Evet, artık biliyorsun ama. Minik tuhaf Liz'in annesinin ölümünü atlatamayan bir ucube olduğunu biliyorsun. Harika."

"Hayır. Dinle." Yaklaştı, koyu kahverengi gözleri, beni çaresizce ikna edermişçesine yüzümde dolaşırken, elleriyle kollarımı sıktı. "Şimdi gidiyorum, sen burada kal ve beni gördüğünü unut."

"Çok geç." Burnumdan nefes aldım ve dişlerimi sıktım. Ondan ve ellerinden uzaklaştım. "İstersen kal, umrumda değil."

Kulaklılarımı taktım ve müziği başlattım. *Foo Fighters*'ın[58] şarkısını o kadar yüksek sesle açtım ki Wes'in neler dediğini duyamıyordum. Bana seslendiğini bilmeme rağmen arkamı döndüm ve yoldan aşağı doğru koşmaya başladım.

Eve doğru, hislerime son verebilmek umuduyla, ödev gibi sıradan şeyler düşünerek rekor bir hızla koştum. Edebiyat dersi için ataerkillik hakkında bir paragraf yazmam gerekiyordu. *Sarı*

[58] Foo Fighters, 1995 yılında kurulan, ABD'li rock müzik grubu. (e.n.)

Duvar Kâğıdı'ndan[59] mı yoksa *Bir Saatin Öyküsü*'nden[60] mi faydalansam, karar veremiyordum. İkinciyi daha çok sevsem de birincinin hakkında yazacak daha fazla şey vardı.

Tam kapıyı kapamış, odamın güvenli kollarına giriş yapmıştım ki babamın bana seslendiğini duydum.

"Efendim?"

"Buraya gelir misin biraz?"

Koridordan odasına yürüdüm ve kapısını itip açtım. Antrenmandan dolayı, hâlâ nefes nefeseydim. "Evet?"

Televizyonda *Friends*[61] açıktı. Babam, yatağında oturmuş kitap okuyordu. "Jocelyn'la elbise bakmaya gittiniz mi?" diye sorarken, gözlerini kitaptan ayırmadı bile.

"Henüz değil, annesinin işleri çıktı ve benim de burnum yüzünden gidesim gelmedi."

"Anladım. Sahi, burnun nasıl oldu?"

Omuz silktim ve babamın odasında *Friends*'in tekrar bölümlerini duymayı ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Annemle babam, yataklarında o diziyi öyle çok izlemişlerdi ki, benim için çocukluğumun kokusunu ve görüntüsünü hatırlatan bir ninniye dönüşmüştü. "Daha iyi galiba."

"Bunu duyduğuma sevindim." Televizyonun sesini kapattı ve nihayet yüzüme baktı. "Bak ne diyeceğim, henüz gitmediğinize göre, Helena'nın da sizinle gelmek isteyip istemediğini sorabilirsin. Buna bayılacaktır, ayrıca pahalı elbiseni ödeyeceğinden de eminim."

Of, zamanlamaya bak. Helena'nın gelmesini de elbisemi ödemesini de istemiyordum. Kalbimde gergin bir sıkışma hissetim. "Muhtemelen Helena çok..."

---

[59] Sarı Duvar Kâğıdı (*The Yellow Wallpaper*), 2021 yılında İthaki Yayınları tarafından yayımlanan Charlotte Perkins Gilman romanı. (e.n.)

[60] Bir Saatin Öyküsü (*The Story of an Hour*) 1894 yılında yayımlanan, Kate Chopin'in yazdığı kısa öykü (e.n.)

[61] Friends, 1994'te başlayıp 2004'te son bulan, David Crane ve Marta Kauffman tarafından yaratılmış, ABD yapımı sitcom. (e.n.)

"Hadi ama Libby Loo." Okuma gözlüklerini çıkardı. "Gerçekten seninle bunu yapmak istiyor. Bu kadar zor bir istek mi bu senin için?"

Yutkundum. "Değil."

"Gerçekten mi? Çünkü birkaç kere seni alışverişe götürmekten mutluluk duyacağını söyledi ama sen yine de başkasıyla plan yaptın."

"Ben halledeceğim." Neden Helena ve babam bunu boş veremiyordu ki? Niye ortamı germek zorundaydılar? Herkes, benden yapmak istemediğim bir şey -birden fazla şey- istiyor gibiydi.

Tek kaşını kaldırdı. "Helena'yı çağıracak mısın? Ve benim fikrimmiş gibi bir şey söylemeyeceksin değil mi?"

Boğazım kurudu, yine de, "Tabii," dedim.

Başka şeyler hakkında konuşmaya başladı ama hiçbir şey duymadım. Neden Helena'yla elbise bakmaya gitmek zorundayım? Sohbetimizin kalanında ve duşumun tamamı boyunca, zihnim yüce bilinmezlikle tartıştı. Helena'nın annemin yerini aldığını düşününce boğuluyormuşum gibi hissettim; tırnaklarınızın avucunuzda küçük izler bırakacağı cinsten, aciz bir ümitsizlikti bu. *Onu burada istemiyorum, o hâlde neden sürekli buna zorlanıyorum? Neden onun istekleri benimkilerden daha önemli sayılıyor?* Tartışmanın harareti, dişlerimi fırçalarken de kıyafetlerimi hazırlarken de devam etti. Işığı kapatıp yatağa geçtiğimde, yorgunluktan tükenmiştim.

Mezarlıkta Wes'e pislik gibi davrandığım için de vicdan azabı çekiyordum. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı ama o kutsal yerde onu görmek, bende bir tepki uyandırmıştı. Muhtemelen bu, orası annemi *hissedebildiğim* tek yer olarak kaldığı içindi. Dünyanın kalanı, ben de dâhil, hayatına devam etmişti, ama tam o yerde, annemin vefatından beri hiçbir şey değişmemişti.

Acınası hâldeydim.

Televizyonumu açtım ve *Aşka İki Hafta*[62] filminin DVD'sini taktım. Hugh Grant'ın yine tuhaf bir adamı canlandırdığı filmlerden biriydi ama Sandra Bullock ve onun arasındaki şakalaşmalar, tekrarlayan karakter kusurunu örtmüş, karakteri bağışlanabilir hâle getirmişti. Sandra Bullock'ın karakteri, Çin yemeği isimleri sayarken, battaniyemi çeneme kadar çektim. Şarja takmak için telefonuma uzandığımda, bir mesajım olduğunu fark ettim.

Mesaj Wes'tendi.

Wes: Üzgünüm. Annenin orada olduğunu bilmiyordum, yoksa seni asla oraya kadar takip etmezdim. Pislik biri olduğunu düşündüğünü biliyorum ama sana yemin ederim ki asla o konuda seni rahatsız etmem.

İç çektim ve oturdum. Çok utanıyordum. Nasıl açıklayabilirdim ki? Normal biri bunu anlayamazdı.

Ayrıca bir saniye, pislik biri olduğunu düşündüğümü mü sanıyordu?

Ben: Boş ver. Özür dileyen ben olmalıyım çünkü sen yanlış bir şey yapmadın. Beni kötü bir zamanımda yakaladığın için saçma davrandım. Senin hatan değil.

Wes: Hayır, seni anlıyorum. Ben de büyük annemle çok yakındım. Anne ya da babayla kıyaslanamayacağını biliyorum, evet. Ama ne zaman Minnesota'ya gitsek yaptığım ilk şey, mezarlığa gidip onunla konuşmak oluyor.

Kafamı telefonumdan kaldırdım ve gözlerimi kırptım. Sonra bir cevap yazdım.

Ben: Gerçekten mi?

Wes: Gerçekten.

Karanlıkta başımla onayladım ve parmaklarım hızla klavyede gezinirken gözlerimi kırpıştırdım.

Ben: "Koşmaya" annemi bir bahane olmadan ziyaret edebilmek için başladım.

---

[62] Aşka İki Hafta (*Two Weeks Notice*), 2002 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Wes: Hadi canım. Bu yüzden mi koşmaya başlamıştın?

Fitz'in kapımda miyavladığını duydum, o yüzden kalkıp kapıyı açmaya gittim.

Ben: Geçmiş zamanda değil, bu yüzden koşuyorum.

Wes: Bir saniye, ben her gün senin çıktığını görünce Olimpiyatlar için koştuğunu sanarken, sen asında Oak Lawn'a gidip annenle konuşmak için mi koşuyordun yani?

Bay Fitzpervert bana baktı, miyavladı ve yürüyüp gitti. İşte, asıl pislik oydu. Kapımı kapattım.

Ben: Aynen. Ama eğer birine söylersen, seni sebze soyacağıyla deşerim.

Wes: Sırrın benimle güvende, Buxbaum.

Pencereme gittim.

Ben: Evin karanlık görünüyor. Yukarıda odanda mısın?

Wes: Hiç beni dikizlemediğin oluyor mu, sapık? Ve sen sormadan söyleyeyim, üstümde asortik bir pantolon, korsan gömleği ve siyah bere var.

Odamın sessizliğinde kahkaha attım.

Ben: Sormayacaktım aslında ama kulağa çok seksi geliyor.

Wes: Öyle zaten. Ateş bastı burayı.

Aşağıya, bahçesine doğru baktım. Birisi, ortancaların yanına futbol topu bırakmıştı.

Wes: Ve sorunun cevabı: Arkadayım, Gizli Bölge'de.

Gizli Bölge. Kaç yıldır aklıma gelmemişti. Weslerin çitinin arkasında, hiç kullanılmamış ufak bir arazi vardı. Sokaktaki diğer evlerin arka bahçeleri, başka arka bahçelerle karşılıklıyken, Weslerinkinin arkasında ufak bir orman vardı.

İlkokulda, saklambaç oynarken oraya "Gizli Bölge" adını vermiştik. Orada keşif yapmış, evcilik oynamış ve ailelerimizden habersiz kamp ateşi yakmıştık. Çok güzeldi. Oraya en son, ortaokula geçtiğimiz yaz öncesi gitmiştim.

Ben: Neden?

Wes: Gel de gör.

Sahiden, takılmak için oraya gitmemi mi istiyordu? Konunun Michael ile alakası yokken, öylece beraber takılmamızı mı? Annem düşüncesiz erkeklerle çıkmamam konusunda beni uyarmıştı ama arkadaş olmakta sorun yoktu, değil mi?

Ben: Babam ve Helena çoktan uyudu.

Wes: O zaman sıvış.

Göz devirdim. Tipik Wes.

Ben: Senin aksine, ben asla sıvışmam. Çok ihtiyatsız görünüyor.

İçimden bir parça, Wes'in cevabıma güldüğünü duyar gibi oldu. Bir dakika sonra telefonum titredi.

Wes: "İhtiyatsız." Buxbaum, beni hep güldürüyorsun.

Ben: Teşekkür ederim.

Wes: İltifat değildi. AMA. Buna yanlış taraftan bakıyorsun.

Ben: Öyle mi? Doğru tarafı neymiş peki?

Wes: Çok iyi huylu bir genç olan sen, birkaç dakikalığına yıldızları seyretmek ve biraz hava almak için dışarı çıkmak istemişsin sadece. Aileni uyandırmak yerine, birkaç dakikalığına sessizce dışarı çıkmaya karar veriyorsun.

Ben: Sen bir sosyopatsın.

Wes: Cesaret et, hadi.

"Meydan okuyorum" cümlesi, Wes'in beni Brenda Buckholtz'un çatısına tırmanmak ya da Bay Levine'in ziline basıp kaçmak gibi, yapmamam gereken şeyleri yapmam için kışkırttığı zamanlara götürürken koridora baktım.

Daha cevap yazamadan Wes'ten bir mesaj geldi.

Wes: Bahanelerini okumayayım diye telefonumu kapatıyorum. Beş dakika içinde görüşürüz.

BÖLÜM SEKİZ

"Senden çok hoşlanıyorum. Tam da olduğun hâlinden."

—Bridget Jones'un Günlüğü

Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum. Koridordaki gıcırtılı parkenin üstünden atladım ve yemek odasındaki sürgülü kapıya doğru sessizce süründüm. Riskliydi ama nedense bunu yapmam gerekiyordu.

Wes'le takılmak *istiyordum.*

Bu, sırf acımı anladığından dolayı onunla dert ortağı olduğumu hissettiğim içindi, muhtemelen. Anneme olan ziyaretlerimin anormal olduğunu düşünürdüm hep. Aynı zamanda, eğer ziyaret etmeyi bırakırsam içimde bir şeylerin kırılacağını da düşünürdüm.

Bu teori sonbaharda test edilecekti gerçi, değil mi?

Yine de bunu nihayet biriyle paylaşmak, neredeyse hafiflemiş hissettirmişti. O kadar insan arasından bunu paylaştığım kişinin Wes olması, kulağa pek mantıklı gelmiyordu. Yine de artık sorgulamayı bırakıyordum.

Bir kereliğine bile olsa Wes'le kavga etmemek, güzel hissettirdi ayrıca. Bu, biraz tuhaftı aslında. Çünkü bizim olayımız buydu. Yani, o bana sataşır, ben de sinirlenirdim. Bütün hayatımız boyunca bu böyle olmuştu. Fakat artık onun komik ve hoş biri olduğunu, resmen tanıdığım herkesten daha eğlenceli göründüğünü fark ediyordum.

Yavaşça kapıyı açtım, Bay Fitzpervert çoraplarımın arasına sıvışırken, evin diğer ucundan gelebilecek sesleri dinliyordum.

Ön bahçeye adımımı atıp kapıyı arkamdan kapattım. Ay bütün mahalleyi aydınlatacak kadar tepedeydi, hava açık ve aydınlıktı, serin bir geceydi. Çevredeği her şeyin, ay ışığından kaynaklanan gölgesini görebiliyordum. Hem güzel hem de ürkütücüydü.

Merdivenlerden aşağı süründüm, soğuk çimene dokunur dokunmaz arka bahçeye, Weslerinkiyle bizim bahçeyi ayıran çitlere doğru koştum. Bir anda, sanki o çitlere tırmandığımız çocukluğumuzun üzerinden yıllar değil de birkaç gün geçmiş gibi hissetim. Saniyeler içinde atlayıp Weslerin bahçesine geçtim.

Gölgeler o kadar korkutucuydu ki soğukkanlılığa ve sakinliğe dair ne varsa unutarak arka kapıya kadar ağır ağır koştum. Kapı kolunu çevirdim, kapıyı açtım ve fısıldayarak, "Wes?" diye seslendim.

"Buradayım."

Geniş ağaçlar, ay ışığını gölgelediği için karanlıkta zar zor görüyordum ama Wes'in sesinin geldiği yöne doğru yürüdüm. Yeşermiş bir çalılığın ve geniş bir göknarın etrafından dolaştım. Wes orada bekliyordu.

"Aman Tanrım, Wes." Şaşırmış bir hâlde etrafa bakındım.

Pırıldayan yüzlerce minik ışık, birinde Wes'in oturduğu dört ahşap sandalyeyi çevreleyen ağaç grubuna asılmıştı. Cayır cayır yanan ateş çukuru tam ortada duruyordu. Wes'in hemen arkasında da kaya şelalesi vardı. Mekân yeşillik bakımından o kadar zengindi ki bir evin arka bahçesinden ziyade yabani, saklı bir yerdeymişim gibi hissettiriyordu. "Burası inanılmaz. Hepsini annen mi yaptı?"

"Hayır." Omuz silkti, rahatsız görünüyordu. Belki de ilk kez, Wes Bennett tuhaf görünüyordu. Uzun bacaklarını öne uzatıp öylece oturmuş, gökyüzüne bakıyordu. "Burası benim en sevdiğim yer, yani aslında ben yaptım."

"Hayır." Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bunu sen yapmadın. Mümkün değil."

"Gayet de mümkün. Üç yaz önce bir peyzaj firmasında çalıştım. Karşılığında, müşterilerden bir servet istediğimiz her şeyi burada kendim yapabilirdim. İstinat duvarları, şelaleler, gölet; eğer ne yaptığını biliyorsan hepsi kolay ve ucuz aslında," derken hâlâ yukarı bakıyordu.

Kimdi bu çocuk?

Bacaklarımı altıma sıkıştırdım, kazağımın kollarını ellerime çektim ve gökyüzüne baktım. Gökyüzü açıktı ve yıldızlarla doluydu. Şaşkınlığa uğramama neden olan ve bana huzur veren bu mehtaplı yer için en seçkin tema müziğini seçtim: Jason Mraz'a ait çok eski bir şarkı olan *Bella Luna*.

Bella Luna, benim güzel ayım,
Beni kendimden geçiriyorsun, kimselerin yapamadığı gibi

Zihnimde çalan şarkıyı durdurup, "Baksana, bugün Michael'ı gördüm," dedim.

"Biliyorum."

Karanlıkta yüzünü daha iyi görebilmek ve tepkisini yakalayabilmek için gözümü kısarak baktım. Ama o, gökyüzüne bakmaya devam ediyordu. "Sana söyledi mi?"

"Söyledi." Yüzünün yandan görüntüsüne baktım. "Mesaj attı. Sana denk geldiğini ve komik olduğunu söyledi, Liz," derken dudakları neredeyse hiç hareket etmiyordu.

"Öyle mi?" Çığlık atasım geldi. Biliyordum. "*Tam olarak* ne söyledi?"

" 'Liz, çok komik bir kız,' dedi, sonra da evindeki buluşmadan bahsetti."

"Evet, sana bir şans vereceğimi söyledim." Ateşe baktım. Komik. Komik olduğumu söylemiş. Bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Demek ki o tuhaf, *çatlaklı* mesajım, şansımı kaybettirmemiş. "Ama içimden bir parça, bizim küçük 'sahte-ilişkimiz' yüzünden, Michael'la olabilecek fırsatları batırdığıma inanıyor."

Bunu söylediğimde doğrudan yüzüme baktı. "Bırakmak mı istiyorsun?"

Omuz silktim ve ne düşündüğünü merak ettim. Her ne kadar eğlenceli ve işe yarıyor da olsa, bütün bu yalanlardan çok sıkılmıştım artık. "Ben her zaman ne yaptığımı bildiğimi düşünürüm fakat ya büyük, berbat planlarım konusunda haklıysan? Ya sadece ikimizin de özel hayatını mahvediyorsam?"

Ayrıca, Joss'la arkadaşlığımızı tehlikeye atıyor ve bir yandan da yalan bağımlısı olacağım bir hayata sürükleniyorsam?

"O zaman seni öldürmem gerekir. İlişkiler benim için çok önemli."

"Ukala." Göz devirdim, çünkü popüler biri olmasına rağmen sadece birkaç kez ilişkisi olduğunu duymuştum. O ilişkilerin hiçbiri de ciddi bir şeye dönüşmemişti zaten.

Dişlerimle alt dudağıma dokundum. "Belki önce beni Michaellara götürmelisin, sonra da birbirimize uyup uymadığımıza karar veririz. Bir de belki grup mesajı falan atarız?"

Gözlerimi kırpıştırırken, planımızı bitirme düşüncesinin neden kalbimin hızlı hızlı atmasına sebep olduğunu anlamaya çalıştım.

Bana baktığında, gülüşünün ne kadar tatlı olduğuna şaşırdım. "Saçma planının işe yaradığına inanamıyorum," derken neredeyse sevimli görünüyordu.

"Değil mi?"

O biraz gülünce, ben de güldüm. "Bu arada, sabahki olay için gerçekten özür dilerim," dedi.

Bir elimi salladım. "Sorun yok."

"Seni ağlattım." Uzağa bakıyordu ama çenesini sıktığını fark ettim. Onun için, beni üzmesinin bir önemi varmış gibiydi. Ay ışığının altında, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissetim Wes'e karşı. Ona yaklaşmak istedim.

Yutkunup hislerimi kontrol ettim. Bu, Wes'e düşkünlük akını da neyin nesiydi? Muhtemelen, anlaşmamız sırasında ne kadar eğlendiğimizin farkında olduğumdan ve artık bitmek üzere olduğundandı.

Olan buydu.

İçimdeki manasız yaklaşma dürtüsüne uymaktansa, "Of, çok kibirlisin Bennett," dedim. "Sen gelmeden önce zaten ağlıyordum. Her şeyin seninle alakası yok sonuçta."

Ama Wes'le aramızda bir bağ oluşturan an, tam o andı aslında; o ağladığım andı.

Güzel bir bağdı bu.

Yutkunurken âdemelmasının hareket edişini gördüğümde, gölgesine bakakaldım. Gözlerini bana çevirip, "Gerçekten mi?" dedi.

"Of, evet." Tanrım, bu endişesi beni öldürecekti. Boğazımı temizledim, bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. "Şu an iyiyim. Bu yüzden, ağladığımı gördüğünü unut gitsin."

"Tamamdır."

Birkaç dakika boyunca sessizce oturmuş, yıldızlı gökyüzünde kaybolmuştuk ve bu hiç rahatsız edici değildi. Hayatımda ilk defa, sessizliği sürekli konuşarak doldurmam gerekiyormuş gibi hissetmedim.

"Onu hâlâ mükemmel bir şekilde zihnimde canlandırabiliyorum," dedi.

"Hı?" dedim. Şaşkınlığım belli olmuş olacak ki, "Anneni," diye ekledi.

"Gerçekten mi?" Ahşap sandalyeye daha da sokuldum, kollarımı bacaklarıma sardım ve annemin yüzünü hayal ettim. Ben bile yüz hatlarını birebir hatırlayabildiğimden emin değildim artık. Bu biraz kalbimi kırıyordu.

"Elbette." Sesi yumuşacık, sanki gülümsemesini tutuyor gibiydi. Ellerini çıtlatırken, "Çok şeydi... Hımm. Ne denir? Sihirli, galiba?"

Gülümsedim. "Büyüleyici."

"Mükemmel." Küçük bir çocuk gibi sırıttı. "Bir gün, sizin evin önünde koştururken düşmüştüm. Resmen dizimi kaldırımda parçalamıştım. Annen bahçede, güllerini buduyordu. Ben de ayağa fırlayıp, havalı görünmeye çalıştım. Anlarsın ya, ben sekiz yaşındaydım, annen de çok güzeldi."

Bahçesiyle ilgilenmeyi ne kadar çok sevdiğini hatırladım ve gülümsedim.

"Bana bir çocukmuşum gibi davranmaktansa güllerinden birini kesti ve parmağını incitmiş gibi davrandı. 'Wesley, bana yardım edebilir misin lütfen?' demeden önce de, 'Ah,' demeyi ihmal etmedi. Şimdi, şunu söyleyeyim, tek istediğim bir köşeye kıvrılıp korkunç savaş yaralarımdan dolayı ölmekti. Ama eğer Bayan Buxbaum'un bana ihtiyacı varsa, tabii ki gidip yardım edecektim."

Sırıtıyordu ve ben de onun gibi sırıtmaktan başka bir şey yapamadım. Annem hakkında yeni bir hikâye duymayalı o kadar olmuştu ki Wes'in anlattıkları, bir ölüm kalım mücadelesinde içime çektiğim oksijendi âdeta.

"Sendeleyerek anneni evinize doğru takip ettim, bu arada eviniz hep vanilya kokardı."

Vanilyalı mumdan dolayıydı. Hâlâ aynı kokuyu satın alıyordum.

"Neyse, sanki kendisi yapamazmış gibi, eline yara bandı yapıştırmasına yardımcı oldum. Sürekli teşekkür edip, ne kadar büyüdüğümü söylediğinde bir kahramanmışım gibi hissettim."

Şimdi şapşal gibi sırıtan bendim.

"Sonra benim kanlı dizimi 'fark etti' ve dediğine göre, ona yardım etmekle o kadar meşgulmüşüm ki dizimin kanadığını fark etmemişim. Dizimi temizledi, yara bandı yapıştırdı ve dondurma ikram etti. Yüz üstü kaldırıma düştüğüm için bana kendimi bir kahraman gibi hissettirdi."

Duygulanmış bir hâlde gökyüzüne bakıp kahkaha attım. "Tam anneme uyan bir hikâye bu."

"Ne zaman bahçenizde kardinal kuşu[63] görsem, annen olduğunu düşünürüm."

Gölge düşmüş yüzüne bakınca, az kalksın kahkaha atıyordum. Wes'in böyle fantastik şeyler düşüneceği hiç aklıma gelmezdi çünkü. "Öyle mi?"

[63] Kardinal kuşu, bizim kültürümüzdeki yusufçuğun onlardaki karşılığıdır. Mucizelerin sembolüdür. (e.n.)

"Yani, kardinal kuşlarının gelmesinin şey anlamı var ya..."

"Ölmüş insanlar oldukları mı?"

Biraz rahatsız olmuş bir hâlde kaşlarını çattı. "Güzelleme yapmaya, daha kibar bir sözcük seçmeye çalışıyordum ama evet, öyle."

"Kardinal kuşlarının ölmüş insanlar olarak geri geldikleri inancına pek kanmasam da hoş bir inanç. En hoşu hem de. Ama kendimi öyle şeylere inandırırsam, her saniyemi gözyaşlarımla kardinal kuşu ararken geçireceğimi bildiğimden, onun ölümünü atlatamayacağımı düşünürüm."

"Onu çok özlüyor musun?" Boğazını temizlerken, sanki kendi sorusundan utanmış gibi minik bir ses çıkardı. "Demek istediğim, tabii ki özlüyorsun. Yani... En azından eskiye göre biraz daha kolay geliyor mu artık?"

Öne eğildim ve ellerimi ateşe tuttum. "Çok özlüyorum. Her zaman. Fakat son zamanlarda, daha değişik hissettiriyor, bilemiyorum."

Sessizleştim ve ateşi seyretmeye daldım. Artık daha kolay olup olmadığını merak ediyordu. Kolaylaşmasını istemediğim için, bu soruyu cevaplayamazmışım gibime geldi. Onu çok düşünüyordum, hem de her gün. Daha az düşünmeye başlarsam, elbette daha kolaylaşacaktı.

Ama ne kadar kolaylaşırsa, annem de o kadar kaybolurdu, değil mi?

Yanağını kaşıdı. "Ne açıdan daha farklı?" diye sordu. "Daha kötü sanırım?"

Odunun alt kısmının neredeyse küle dönecek kadar yanmasını seyrettim ve omuz silktim. Daha kendim bile anlamazken, nasıl açıklayabileceğimden emin değildim. "Bilmiyorum. Çok garip aslında. Sadece... Bu sene onu kaybediyormuşum gibi geliyor. Balo, üniversite başvuruları gibi bütün bu önemli olaylar yaşanırken, o bunlar için burada olamıyor. Hayatım değişiyor ve ilerliyorken, o çocukluğumda kalıyor. Bu mantıklı mı?"

"Vay canına, Liz." Wes, daha da dik oturdu ve ellerini kafasında gezdirip saçını dağıttı. Alevlerin ışığında gözleri gözlerime değdiğinde, "Çok mantıklı ve berbat bir durum," dedi.

"Yalan mı söylüyorsun?" Karanlıkta gözlerimi kıssam da, alevlerin titrek ışığı yüz ifadesini okumamı zorlaştırdı. "Çünkü annem konusunda garip davrandığımı biliyorum."

"Nesi garip?" Esinti, koyu saçlarını hafifçe karıştırdı. "Gayet anlaşılabilir."

Anlaşılabilir mi değil mi bilmiyordum ama bir duygu dalgası üstüme yığılınca, kendimi tutabilmek için dudaklarımı içeri kıvırmam ve gözlerimi kırpıştırmam gerekti. Akıl sağlığımı, normalliğimi gelişigüzel onaylayan tavrında, içimdeki ufak bir parçayı iyileştiren bir şey vardı.

Muhtemelen, babamdan başka kimseyle annem hakkında konuşmamış olan parçaydı o.

"Teşekkür ederim, Bennett." Gülümsedim ve ayaklarımı ateşin kenarına uzattım. "Beni rahatsız eden bir diğer şey ise; Helena ve babam, annemin olması gereken her şeye Helena'yı durmadan dâhil etmeye çalışıyor. Helena'yı orada istemediğim için kötü olan benmişim gibi hissediyorum. Annemin yerini birinin doldurmasına ihtiyacım yok."

"Zormuş."

"Değil mi?"

"Ama en azından Helena çok havalı biri. Eğer üvey annen kâbus gibi biri olsaydı, daha kötü olmaz mıydı?"

Ben de hep bunu merak etmiştim. "Belki de. Ama bazen havalılığının, işleri daha da zorlaştırdığını düşünüyorum. O, o kadar havalı biriyken kimse neden böyle hissettiğimi anlayamaz ki."

"Peki, hem onu dâhil etmiş hem de annenin yerini doldurmamış olamaz mısın? Bana öyle geliyor ki, Helena seninle olsa da, annenle olan hatıralarını saklayabilirsin. Değil mi?"

"Öyle kolay değil." Keşke olsaydı ama ikisine birden yer yoktu. Eğer Helena benimle elbise bakmaya gelirse ve biz güzel vakit geçirirsek, o hatıra öyle damgalanacak ve annem bunun dışında kalacaktı.

"Puro ister misin?"

Bu soru düşünce trenimi durdurdu. "Ne?"

"Sen gelmeden önce Swisher Sweets'in[64] tadını çıkarmak üzereydim," demeden önce dudaklarının, karanlıkta yukarıya doğru hareket edişini gördüm.

Sanki yetişkin bir adammış gibi arka bahçede oturup benzin istasyonundan aldığı purosunun tadını çıkaran, olgunlaşamamış Wes. Bu beni güldürdü. "Oo, ne kadar da klas."

"Ya sofistikeyim ya da bir hiç. Aslında, kiraz aromalı."

"Oo, tamam o zaman, kirazlıysa ben de varım."

"Cidden mi?"

"Hayır." Tam bir Wes oluşuna göz devirdim. "Kirazlı ölüm çubuğunu beğeneceğimi sanmıyorum, yine de teklifin için teşekkürler."

"Cevabının bu olacağını biliyordum."

"Hayır, bilmiyordun."

" 'Kanser çubuğu' dersin sanmıştım, ama yarısını bildim."

Başımı eğdim. "Bu kadar mı öngörülebilir biriyim?"

Sadece, tek kaşını kaldırmakla yetindi.

"Peki." Avucumu uzattım. "Zarif, kiraz aromalı iğrençlik çubuklarından bir tane ver de yakıp ölüm dumanını ciğerlerime çekebileyim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Omuz silktim. "Neden olmasın?"

"Swisher çalışanları için reklam yazarlığı yapmalısın bence."

"Yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Yapsaydın, puroları içine çekmediğini bilirdin."

"Çekmiyor muyuz?"

"Hayır."

"Yani... Sadece bir fırt çekip şişmiş sincap gibi yanaklarında mı tutuyorsun?"

---

[64] Bir puro markası. (e.n.)

"Kesinlikle hayır. Sadece, bir sigaraya kıyasla daha az çekiyorsun."

"Tiryaki falan mısın sen?"

"Hayır."

"Uzun ve yorucu bir günden sonra buraya çekilip, tek başına puro yakıyorsan, bana bir problemin varmış gibi geldi."

"Gel yanıma." Yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Sinir etmek için, "Iyy, hayır," dedim. Biraz önce yanına yaklaşmayı düşündüğüm için, yakalanmışım gibi hissettim.

"Sakin ol, pis çubuğunu yakacaktım sadece."

"Ah." Ayağa kalkıp yanındaki sandalyeye geçtim. "Benim hatam."

"Bunu ilk söyleyişin, değil mi?"

"Galiba."

Kıkırdadı ve paketi açtı. Neden bunu yaptığımı ve özellikle neden Wes Bennett'le yaptığımı bilmesem de eve dönmeye hazır olmadığımı biliyordum. Eğleniyordum aslında.

"Hiç sigara içtin mi?"

"Evet."

"Sahiden mi?" Wes, purolardan birini ağzına yerleştirdi ve çakmağı yaktı.

"Geçen yaz Joss'la bir partide içmiştim."

Swisher yanarken Wes sırıttı ve ağzındaki dumanı üfledi. "Buna şahit olmayı çok isterdim. Minik Libby Loo, öksürmekten nefes nefese kalmışken Jocelyn kahkaha atıp kusursuz duman halkaları çıkarıyor."

"Çok da yanılmadın aslında." Jocelyn, her konuda rahatsız edecek derecede iyiydi. Hiçbir konuda başarısız olduğunu görmemiştim. Ne geçmişte ne de arkadaş olduğumuzdan beri. Dürüst olmak gerekirse -ki bunu asla dillendirmezdim- bu durum, aşırı sinirimi bozuyordu.

Bir şeylerde iyi olması değildi olay. Öyle olsa başa çıkabilirdim. Daha çok, hiç uğraşmadan ve umursamadan iyi olmasıydı. Yaşamı akıp gidiyor, benim gibi saat başı sendelemiyor gibi görünüyordu.

"İşte." Wes puroyu bana uzattı ve başka bir tane yaktı. Puroyu aldım ve sandalyemde geriye yaslanıp, bacaklarımı gelişigüzel uzatıp yıldızlara baktım. Puro adabına uymak, önemli bir şey gibi gelmişti.

Bir nefes çektim. Kirazın tadı güzeldi. Bir sigara kadar kötü olmasa bile, yine de puronun tadı leş gibiydi.

Wes'in yarım bir sırıtışla beni izlemesi, ağzımdan dumanlar püskürürken, "Lezzet diyarına dönmek, kesinlikle iyi hissettiriyor," dememe sebep oldu.

Kıkır kıkır gülmeye başladı.

"İnce, uzun puroları severim."

Böyle dememle kahkahalara boğuldu. Başı arkaya eğilmiş hâlde kahkaha atarken, ona katılmamak mümkün değildi. Nihayet gülmesi bitince purodan bir nefes çekti. "Söndürebilirsin, Buxbaum."

"Oh, şükürler olsun." Puroyu, ateş çukurunun kenarına dikkatlice sürterek söndürdüm. "Aşırı rahatlatıcı bir on saniyeydi doğrusu. Gerçekten hafifletti."

"Hı hı."

"Bu arada, duyduğuma göre Alex Benedetti senden hoşlanıyormuş." Kimya dersindeyken duymuştum bunu. Direkt, birbirlerine uyumlu olabileceklerini düşünmüştüm. İkisi de çekici ve sporcu olduğuna göre, kesinlikle uyumlu olurlardı, değil mi?

Burada, Wes'le benim yerime Alex'in takıldığını kafamda canlandırdım ve bu, hoşuma gitmedi. Bir sonraki tuhaf dert ortaklığımızı iple çekiyordum. Her ne kadar kabul etmekte zorlansam da, onun iyi biri olduğunu düşündüğüm söylenebilirdi.

Purosundan çektiği dumanı üfledi, yüzü hâlâ aynıydı. "Ben de duydum."

Ve? "Tatlı kız."

Başını öne eğdi. "Evet, galiba. Sadece, pek benim tipim değil."

"Ne? Neden değilmiş?" Alex binlerce arkadaşı olan müthiş bir amigo ve Wes gibi erkeklerin ağzının suyunu akıttığını sandığım kızlardandı. Ayrıca, gerçekten iyi ve çok zeki bir kızdı. Diş-hekimi-olmak-istediğini-duydum tarzında zeki bir kız.

"Bilmem. Alex harika biri ama..." Bana bakıp sanki her şeyi açıklarmış gibi omzunu silkti.

Bileğimden tokamı alıp saçımı topladım. Michael için bana yardım ederken çok zaman harcadığı için Wes'e borçluymuşum gibi hissettim. Evet, hâlâ park yerini kazanma şansına sahip olabilirdi ama bu gece Gizli Bölge'deki havada bir şey vardı, ona iyilik yapmak istememi sağlayan bir şey. "Kimya uyumunun etkilenmede büyük bir payı olduğunu biliyorum ama kız, göz kamaştırıcı. Bu fırsata balıklama atlamadığına inanamıyorum."

"Gerçekten de göz kamaştırıcı." Purosunun ucundaki külü düşürdü ve dinlemeye zorlayan türden bir göz teması kurdu. "Ama ne anlama geliyor ki bu? Amacım, oturup okyanusu ya da dağ manzarasını izlermiş gibi onu izlemekse, başka tabii. Güzellik, sadece görsel algıdan ibaret."

Gözlerimi kocaman açtım ve dudağımı iki elimle birden kapattım. "Ah yüce Tanrım, daha fazla konuş, Wes."

"Sus." Boş eliyle ortaparmağını gösterip, "Sadece, beni güldürebilecek bir kızdan hoşlanacağımı söylüyorum, hepsi bu. Ne yaptığımızın önemi olmaksızın eğlenebileceğim birisi," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak sandalyeme yaslandım. Başımı eğip kaşlarımı çattım ve "Beni yanlış anlama, fakat sandığım kişiden çok daha farklısın," dedim.

"Cüce idamı aşamasını geçtiğim için çok şaşkınsın, değil mi?" derken gözleri içtenlikle parlıyordu.

"Biraz." Kıkırdadım ve başımı salladım. "Ayrıca onu, şey, 'yatağa atma' şansına atlayacağını da zannetmiştim."

Böyle söyleyince sırıttı. Kara kaşlarından birini kaldırıp bana bakarak, "İğrençsin, Buxbaum," dedi.

"Değil mi?"

"Hayatında ilk kez mi kullandın o kelimeleri?"

Sadece gülüp başımla onaylayınca koca bir kahkaha patlattı.

O, Swisher'ını biterene kadar orada oturup havadan sudan konuştuk.

"Bir tane daha içecek misin?" diye sordum.

İzmariti ateşe attı, kalkıp bir çubuk aldı ve odunla uğraştı. "Niye, istiyor musun?"

"Tanrım, hayır." Saçımı burnuma tuttum. "Bu şeyler saçımı çöp kutusu gibi kokutuyor."

Çubuğu ateş çukurunun yanına dayadı ve sandalyesinin arkasında duran kovayı aldı. "Yarın erkenden ağırlık kaldırmaya gideceğim, o yüzden eğer sen de dönmeye hazırsan, bunu söndürsem iyi olacak."

O an, yüzündeki sıcaklıkta bir şey vardı -dizgin, mutlu ve ateş ışığı tarafından kutsanmış-ve bu şey, Wes'in dönüştüğü insanı fark ettiğim için şanslı hissetmeme sebep oldu. "Evet, hazırım."

Kovayı gölete daldırıp aldığı suyu, ateşe dökünce ortaya büyük bir duman bulutu yayıldı. Gizli Bölge'den Weslerin arka bahçesine doğru yürürken, "Michael bana film gecesinin ne zaman düzenleneceğini söylediğinde, sana yazacağım," dedi.

Neden kaynaklandığını bilmesem de mutlu bir şekilde yatağıma yattım. Ya da daha çok, *kimden* kaynaklandığını. Yatağımda, öylece rahatlamış bir şekilde yatıyordum, ta ki duman kokusu beni deli ettiği için, duş alıp yastık kılıfımı değiştirmem gerekene kadar.

Sonra mutlu bir şekilde yatağıma yattım.

BÖLÜM DOKUZ

"Aşk sabırlıdır, aşk naziktir, aşk yavaşça aklını yitirmendir."

***–Benimle Evlenir misin?*[65]**

"Selam, ufaklık." Ben salonda piyano çalışırken, Helena mutfağa açılan kapıdan bana baktı. Piyanoyu gündüzleri çalmayı severdim. Çalarken ayrıca, üstümde süslü çiçek desenli pijamalarımın ve ayağımda ise pijamalarımla uyumlu ipek terliklerimin olmasını severdim. Bu, piyano çalmayı zarif bir hobi gibi gösteriyordu; sanki ben eski bir *Austen* karakteriymişim ve beni *uzak durulması gereken* biri yapan özelliklerimden birinin üzerinde çalışıyormuşum gibiydi.

"Aç mısın? Tost yapmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Onunla konuşmaya devam ederken çalmayı denesem de özellikle bu beceriyi bir türlü kavrayamamıştım. Eğer annemin yaptığı gibi haftada bir-iki saatten fazla çalışsaydım, muhtemelen bu kadar zor gelmezdi. Annem her gün çalardı ve bu, belli de olurdu. "Muz yedim zaten."

"Tamamdır."

Mutfağa gitmek için arkasını döndüğünde, yapmak üzere olduğum şey için kendimi zorladım. "Helena. Bekle," dedim.

Başını eğdi. "Efendim?"

[65] Benimle Evlenir misin? (*27 Dresses*), 2008 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

"Son dakika olduğunu biliyorum," Söyleyeceklerimi uzattığımdan dolayı, kendimi hissedeceğim duygulara hazırladım. "Ama şey, Jocelyn bana mesaj attı, bugün okulda öğretmenler toplantısı olduğu için, öğlene doğru annesinin bizi elbise bakmaya götürebileceğini söyledi. Gelmek ister misin?"

Helena çenesini kaldırdı, kaşlarını indirdi ve saçını kulaklarının arkasına attı. "Duruma göre değişir. Nasıl oldu da soruyorsun?"

"Şey, gelmek istediğini sanıyordum çünkü?"

Bakışından, bir şeyler bildiğini anladım. "Yani bunu sana baban söylemedi, öyle mi?"

Bir parçam dürüst olmamı istese de, "Hayır, söylemesi mi gerekiyordu?" dedim.

Gözlerini kırpıştırdı, bir saniyeliğine bana baktı, sonra yüzünde güller açtı. "Gelmeyi *çok isterim* canım. Aman Tanrım. Bence, önce Starbucks'a gidip, insanların giydiklerine göre verecekleri siparişleri tahmin etmeliyiz. Elbise işini hallettikten sonra, öğlen yemeği için belki, hani şu 'uğruna öleceğimiz' söylenen sıcak lav tatlısının olduğu *Eastman*'a gidebiliriz. Bu arada, hiçbir yemeğin *uğruna ölünecek* bir yemek olmadığından eminim. Yani, ben de *Caramello* çikolatasına bayılırım ama bir tane çikolata için de canımı vermem kesinlikle."

Her zamanki, konudan konuya atlayan kinayeli hâli gibi davranıyordu ama sanki onu gerçekten çok ama çok sevindirmişim gibi hissettim.

Sağ elimle, piyanodan dondurma arabalarında çalan zile benzer bir ses çıkardım. "Peki, dondurma?" diye sordum, iyi ki de sormuşum. Bu gezi muhtemelen bize iyi gelecekti. "Dondurma uğruna ölünebilecek bir şey sayılabilir."

"Dondurma katı bile değil. Eğer bir yiyecek uğruna ölecek-sem, bu kesinlikle katı mı sıvı mı olduğu belli olmayan bir yiyecek için olmayacak."

"Güzel tespit." Çalmayı bıraktım. "Senin çok sevilen muzlu kekini tartışmaya gerek var mı peki?"

"Uğruna hırsızlık yapılabilir belki ama ölünmez. Başkanın kendisinden bile çalabilirim ama leziz yumuşaklığı için de hayatımı ortaya koymazdım."

"Ama başkandan bir şey çalmak, Gizli Servis tarafından öldürülmene, böylece aynı kapıya çıkmana sebep olmaz mıydı?

"Yani, yakalanmayacağım sonuçta."

"Doğru, tabii ki."

Hazırlanmak için odama çıktım. İndiğimde Helena, çoktan oturma odasında beni bekliyordu. Kot pantolonuna mükemmel uymuş bir deri ceket giymişti. Babamla aynı yaşta olduğuna bir kez daha hayret ettim.

"Hazır mısın bakalım? Sırf babanı korkutmak için saçma bir elbise alalım diyorum. Yani, hem göz kamaştırıcı bir elbise hem de babanın kalp krizi geçirmesine sebep olacak rezil bir elbise alacağız."

"Gerçekten baypas ameliyatından sonra babama bakıcılık yapmak isteyecek misin?"

"Güzel bir noktaya değindin. İyi hissetmediğinde tam bir bebek gibi davranıyor." Anahtarlarını aldı, telefonunu cebine koydu. "Sadece biraz korkutmak için fotoğraf atarım o hâlde."

Helena'yla garaja, arabasına kadar yürüdük. Mat siyah bir Challenger'ı vardı, öyle gürültülü bir arabaydı ki son ses açmazsanız radyoyu duyamazdınız. Bir keresinde, yedek parça mağazasındaki adam ona, neden besbelli erkek arabası olan ve idare edemeyeceği kadar güçlü bir araç kullandığını, sormuştu. Verdiği cevabı hiç unutamıyorum.

"Gerçek aşkın ta kendisiydi, Ted. Baktım, bu herifi gördüm ve resmen aklımı kaybettim. Biliyorum, çok gürültülü, agresif ama ne zaman ona baksam, dizlerimin bağı çözülüyor. Bir de ne zaman sürsem, inanılmaz bir şey. Hızlı, vahşi, biraz da idaresi zor bir araç ama o gaz pedalını köklediğim an, o kuvvetli bağırtısını bütün vücudumda hissediyorum resmen. Bu canavar, diğer bütün arabalara olan ilgimi yok etti."

Helena, sanki ne yaptığından haberi yokmuş gibi sırıtırken, yedek parçacı Ted'in dili tutulmuştu. Bir tanrıça edasıyla tahakküm etmesine olan saygım, ona ve hayatımdaki yerine duyduğum karmaşık hislerime rağmen, sonsuzdu.

"Balkabağı aromalı latte."

"Sahiden mi? Tahminin bu mu?" Frappucinomdan bir yudum aldım ve göz devirdim. "Hiç uğraşmıyorsun sanki. *Düşün* Helena, nisan ayındayız. Nisan ayında bu içecek satılmıyor bile."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" Kızın kasaya yaklaşmasını, dudaklarını oynatmadan seyretti. Kız gençti, muhtemelen lise bire gidiyordu ve Gap mankeni gibi giyinmişti. "O daha bir çaylak, o yüzden kuralları bilmiyor. Sadece, ablasının ona denettiği, ha-ri-ka içeceği biliyor."

Kıkırdadım.

Kız ağzını açtı. "Zencefilli latte alabilir miyim?" dedi.

Barista da, "Üzgünüm, sezonluk bir içecek o," diye yanıtladı.

Ağzım bir karış açık ve yuvarlak hâlde, "Çok yaklaşmıştın!" dedim.

"Ben bu yollardan çok geçtim ufaklık." Omuz silkti ve espressosundan bir yudum aldı. "Şuradaki askılı çanta takan adam, sende. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Telefonuyla ilgilenen çantalı adama baktım. Çantası çok iyiydi; sadece pahalı deri çantaların kırışabileceği şekilde kırışmış, kaliteli deridendi. *Tortoiseshell* gözlükleri sayesinde, hem zeki hem de şık görünüyordu. Ayrıca, saatinin kayışı da kemerine ve ayakkabısına kusursuz bir şekilde uyumluydu.

"Büyük boy, buzlu ve soya sütlü Americano." Taburemde arkaya yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Soğuk bir içecek seçerek baharı kucaklarken, Americano'nun o keskin, yoğun tadından da vazgeçemiyor."

"Harikasın stajyer."

Çantalı adam baristaya bakıp, "Koyu kavrulmuş buzlu kahve," dedi.

"Ah, çok yaklaşmıştım," diye mırıldanırken, bir yandan da mesajlara bakmak için elbisemin cebinden telefonumu çıkardım. Wes'in bana mesaj atacağını düşündürecek bir şey yoktu ama dün geceki takılmamızdan ve geçirdiğimiz harika vakitten sonra, bir ihtimal var gibi gelmişti.

"Bir de soya sütü ekler misiniz lütfen?"

"Bum!" Helena masaya vurdu. "Bayağı yaklaşmışsın, Liz."

"Bugün ortalığı ateşe veriyoruz!"

Başıyla onayladı. "Ateşten söz etmişken, Wes'ten ne haber?" dedi.

"Wes'le ateşin ne ilgisi var?"

Omuz silkti. "Hiç. Alakalı bir konu bekleyemeyecek kadar sabırsızım sadece."

"Hı." Çantalı adamın kahvesini alıp çantalı diğer üç kişiye katılmasını seyrettim ve boğazımı temizledim. "Şey. Wes'ten bir 'haber' yok açıkçası."

"Emin misin? Çünkü dün gece en az bir saat onunlaydın."

Gözlerim gözlerine kilitlendi, kızgın görünmüyordu, aksine *sorun yok* der gibi bakıyordu. "Merak etme, denk geldiğimden dolayı biliyorum sadece. Sen tam yangından kaçarmışçasına koşup Weslerin çitinden atladığın sırada, ben de camdan bakıyordum. "

"Babamın haberi var mı?"

"Sadece yıldızları seyretmek için dışarı çıkmıştın, onu neden uyandırayım ki?"

Omuz silktim ve gülümsememi saklamaya çalıştım. Helena'nın tanıştığı herkesi etkisi altına aldığı "çok havalı biri" büyüsüne kapılmak istemesem de, bazı zamanlar gerçekten inanılmaz havalı *olabiliyordu*. "Bilmem. Babama söylemediğin için sağ ol. Önemli bir şey değildi ama babam öyle düşünmezdi muhtemelen."

"Hem de nasıl." Kahve bardağını kaldırdı, kapağıyla oynadı. "Ama sana güveniyor. İkimiz de güveniyoruz."

"Biliyorum." Bacak bacak üstüne attım ve taytımdaki çizgilerden birini parmağımla takip ettim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Wes'le sadece arkadaşız. Bir konuda bana yardım ediyor gibi bir şey."

"Ne?" Taburesinin yanından, bir bacağını ileri geri salladı. "En son o park yeri yüzünden kavga ediyordunuz. Şimdi aniden arkadaşsınız ve sana yardımcı mı oluyor? Nasıl oldu bu?"

"Biraz karışık."

"Aksini beklemezdim zaten." Kahve bardağını döndürmeden önce kapaktaki delikten içine baktı. "Ama Wes'ten biraz etkileniyor olman lazım. Çocuk sadece yakışıklı ve kaslı olmakla kalmıyor, bir de komik. Yani, eğer ben de genç olsaydım, kesinlikle kaçırmazdım onu."

Ben bir ses çıkaramadan önce, kendi sözünü kendisi kesip, "Ay of, lütfen bu söylediğimi sil hafızandan. Öğrencilerine fotoğraf gönderen bir öğretmenmişim gibi geldi kulağa. Aslında öyle demek istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

Bu beni gülümsetti. "Elbette."

"İnsanların koca patili yavru köpekleri şirin bulmasına eşdeğer bir şekilde şirin buluyorum onu."

"Sakinleş. Biliyorum."

"Oh, şükürler olsun."

"Ve katılıyorum da. Son günlere kadar Wes'in farkında değildim. Ama onunla zaman geçirdiğimden beri, bir kızın ondan neden hoşlanabileceğini anlayabiliyorum aslında."

"Omuzlarından dolayı, değil mi? Acayip genişler."

Gözlerimi kıstım. "Öyle mi?"

"Fark etmemiş miydin?"

"Pek değil. Ama önemli olan o değil. Bir kızın neden ondan hoşlanabileceğini anlıyorum çünkü şey gibi birine göre fazla düşünceli, şey..." Wes'i artık nasıl sınıflandırabilirdim ki? Önceki yakıştırmalarım ona artık uymuyordu sanki. "Wes gibi birine göre."

Ryno'nun partisindeki hâli belirdi zihnimde, bana ödünç verdiği eşofmanı üstüme tutarak, küçük düşürücü bir durumdan beni nasıl da kurtardığı hâli. Wes Bennett ideal biriydi, değil mi? Geceleri arayan iyi bir dinleyici, dergilerde yayımlanacak kadar güzel ateş çukurları inşa eden biriydi. Wes, rüya gibiydi sanki.

"Ama sana göre değil mi?"

"Hayır." Wes'in hakkında ne öğreniyor olursam olayım, onunla yaşayacağım herhangi gerçek ilişki kesinlikle bir felaketle sonlanırdı. Ve -sanki, kendimi ikna etmem gerekiyordu- birdenbire Helena'ya anlatasım geldi. Hem de her şeyi. "Tamam, olan şu. Ama çok gizli, tamam mı? Yani, Jocelyn'ın bile haberi yok."

"Aman Tanrım. Önceden haberdar olmaya bayılıyorum." Gülümsedi, iyice yanıma yaklaştı. "Dökül bakalım her şeyi, seni sinsi küçük cadı."

Ben de anlattım. Michael'dan bahsettim, onu ve hayatıma beklenmedik dönüşünü anlattığımda, Helena, içimi sıcacık yapan bir davranışta bulundu. (Gerçi annemle ilgili olan kısmı anlatmadım.) Wes'le olan planımızdan bahsettiğimde, kahkaha attı ve benim şeytani bir dahi olduğumu söyledi.

Üstüme kusulmasını anlattığımda gerçekten ağladı, üstüne bir de basketbolda burnumla topun tanışmasını anlattığımdaysa kıkırdayarak ağlamaya devam etti. "Aman Tanrım, sanki kader seni ondan uzak tutabilmek için elinden geleni yapıyormuş gibi," derken gözlerini siliyordu.

Ne? Öyle değildi, değil mi? Sadece, şanssız tesadüflerdi.

"Ne zaman Michael'la bir şeyler yaşamak üzere olsan, sanki evren yüzüne bir top atarak ya da kıyafetine kusmuk göndererek bu ânı yok ediyor gibi görünüyor. Bence evren, Wes'i daha çok seviyor."

Ona sanki ağzından yılan çıkıyormuş gibi baktığımdan eminim. "Hayır, alakası yok. Onlar tatsız kazalardı. Aksine, bence kötü şans Wes'in izinden gidiyor. Muhtemelen evreni sinir eden şey, Wes'in yanında olmamdı."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki, Liz. Sen ne diyorsan o."

Evren, Wes'i daha çok seviyor.

Alışveriş merkezine gitmek için Helena'nın arabasına doğru ilerlediğimiz sırada zihnim, o tek cümle yüzünden uçup gitmişti. Evren Wes'i daha mı çok seviyordu?

"Çıldıracağım." Başımı salladım ve aynadaki yansımasına bakan Jocelyn'a dikkatlice baktım. Üstündeki turuncu uzun elbisesiyle, balo elbisesi deneyen bir lise öğrencisindense Oscar töreninde kırmızı halıda duran biri gibi görünüyordu. "Sana yakışmayan bir şey var mı?"

Joss'un annesi aniden, "Çok yetişkin işi. Çıkar şunu," diye çıkıştı.

Annesi, iyi ama göz korkutan ebeveynlerdendi. Bana hep çok iyi davranmasına karşın, ne zaman Joss'a sinirli olsa, gerilen ben olurdum. Ufaktı tefekti, belki 1.50'den biraz uzundu fakat her zerresiyle hâkimiyet kurardı.

Avukattı. İşinde her zaman muhteşem olduğunu varsayıyordum. Çünkü Joss'un bir kere bile ona karşı bir tartışma kazandığını görmemiştim.

Jocelyn göz devirdi ve annesinin saç topuzu bozulana kadar onu sarsmak istediği hakkında bir şeyler mırıldanınca, kıkırdadım. Bu hâli beni güldürdü. Aynı zamanda, Wes'in saçımı bozmasını hatırlattı. Çok sinir bozucuydu ama bir yandan da beni hep gülümsetirdi.

Boğazımı temizledim ve tuhaf tuhaf boşluğa sırıtmadığımdan emin olmak için somurttum.

Bu her şeyi mahvedebilirdi.

Çünkü şu ana kadar Joss'la öylesine alışverişe gitmişiz gibi eğleniyorduk. Onun, lise son aktivitelerine karşı suskunluğuma olan siniri; benim de sürekli sıkboğaz etmesine karşı olan sinirim, henüz gün yüzüne çıkmamıştı.

Harika gidiyordu ve erkek dramlarımın bunu bozmasını istemedim.

Üçüncü mağazaya gelmiştik ve her seferinde aynı şey yaşanıyordu. Denediğim bir sürü elbise üstümde "şöyle böyle" dururken, Jocelyn'ın giydiği her şey onda harika görünüyordu. O, seçenekleri bire düşürmekte zorlanıyordu, ben ise hâlâ bir tane bile bulamamıştım.

"İyi göründüğümden değil, mükemmel elbiseler denediğimden böyle oluyor." Jocelyn aynadan bana baktı. "Sen ise balo elbisesi gibi bile durmayan çiçekli retro elbiseler deneyip duruyorsun. Romantik bir havası olan şeyler istediğini biliyorum ama balo elbisesi sayılabilecek uzun bir elbise denesene, Tanrı aşkına."

"Doğru söylüyor, Liz." Helena bizim elbise denememizi izlerken alışveriş merkezinden aldığı mısır sosisini yiyordu. "Al bir raftakilerin hepsini ve dene işte."

Jocelyn'ın annesi, anaç bir gülümseme ve rahatlatıcı bir baş hareketiyle, "Konfor alanından çık," dedi. Sonra Joss'a, "O çok dar ve fazla dekolteli. Sıradakine geçelim," diye çıkıştı.

Raflara baktım ve daha fazla aramak istemediğimi hissettim. "Of."

"Bak şimdi. Bekle." Jocelyn bir parmağını kaldırdı. "Deneme kabinine gidip beni bekle. Denemen için on tane elbise getireceğim. Sadece bana güven."

"Ama sen..."

"Güven bana."

Alışverişten bıkmış bir hâlde iç çekip kabinlere geçtim. Banka oturduğumda telefonumun titrediğini hissettim. Telefonu çıkardım ve Wes'ten bir mesaj geldiğini gördüm.

Wes: Arabana ne oldu?

Wes'ten gelen bu mesajı görür görmez bir şey hissettim. Hem kafa karıştırıcı hem de güzel bir şey olduğu için, mesaj atma sebebini Michael'a bağladım. Michael'dan bahsetmek için mesaj atmış olabilirdi, hissettiğim şeyin sebebi bu olmalıydı.

Sorusu beni gülmekten öldürdü. Wes tabii ki fark edecekti. Geçen gün arabaya servis yapan yerde arabanın yanını çizdirmiştim. Ruhsatta ismi yazılı olan adam, babam, bunu fark etmemişti ama Wes Bennett, fark etmişti.

Ben: Başına bir şey gelsin istemiyorsan çeneni kapalı tut.

Wes: Beni tehdit mi ediyorsun?

Ben: Arabamın konusunu tekrar açarsan, evet.

Wes: Ee... Şey... Hava da ne güzel bugün, değil mi? N'apıyorsun?

Ben: Balo için elbise bakıyorum. Berbat.

Wes: Benimle alışveriş yapmaktan daha mı kötü?

Bunun üzerinde bir saniye düşündüm.

Ben: Aslında evet. Sen, en azından acele ediyordun. Bu hanımlarsa olabildiğince uzatmanın peşinde, ben de kaçmak istiyorum açıkçası. Giyinme kabininden fark edilmeden sürünerek çıkabilirim bence.

Wes: Baloya kiminle gidiyorsun? Hedef, Michael sanıyordum.

Wes zihnimde smokin giyerken canlandı ama hemen bu görüntüyü aklımdan çıkardım. Hedef *Michael*'dı.

"Tamam." Jocelyn üstünde bir sürü elbiseyle kapıda belirdi. "Hepsini deneyeceğine dair söz ver bana. Normalde deneyeceğin bir şey değillermiş gibi görünseler bile beni onurlandır ve bizim için dene. Anlaştık mı?"

Telefonu banka koydum. "Anlaştık."

Kaşlarını çattı. "Kiminle mesajlaşıyordun?"

Ben de kaşlarımı çattım. "Neden ki?"

"Ciddi misin?"

Omuz silktim ve edepsiz fotoğraflara bakarken yakalanmışım gibi hissetim. "Wes'le, tamam mı? Arabamın yan tarafının boyası için yazmış."

Arabayı direğe çarptığımda Jocelyn'a mesaj atmıştım, yani onun da boyadan haberi vardı. Bu yüzden de açıklamamdan dolayı şaşırmamıştı. "Siz mesajlaşıyor musunuz artık?"

"Sayılmaz." Basketbol gezisinden önce ona ne söylediğimi hatırlamaya çalıştım ve boğazımı temizledim. "Birkaç kere mesajlaştık, öylesine zaten."

"Tabii tabii. Beni kandıramazsın bu arada." Elbiseleri kancaya astı ve ellerini kalçasına koydu. "Havalı da davransan, Wes'ten hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmıyorum." Hoşlanmıyordum! Wes'e olan duygusal tepkilerim, anneme olan bağıyla ve suç ortağı olmamızla alakalıydı tamamen.

Hepsi buydu.

"Evet, hoşlanıyorsun. Sabahtan beri her elbise denediğinde hayallere dalıyorsun." Gözlerini kıstı. "Aman Tanrım, Wes için beni ekmesen iyi olur," dedi.

"Kes sesini." Joss, Michael'ın beni baloya davet etmesi durumunda ne kadar mutsuz olacağına dair, küçük bir izlenim veriyordu, bu yüzden karnıma ağrılar girdi. "Wes için seni ektiğim falan yok."

Ama Michael için ekebilirim. Tanrım, rezil bir arkadaştım ben.

"Peki, aklında biri var. Sevgili Wesley değilse, kim bu?"

Bir yanım, her şeyi itiraf edip anlatmak istedi. Planımın kötü bir fikir olduğunu düşünmesi, kimin umrundaydı? Artık zamanı gelmişti galiba.

Ama tam gaza gelmişken, Helena ve Joss'un annesininin dev aynanın yanındaki kahkahalarını duydum. Güle oynaya kızlarını bekleyen iki anne gibi geldi sesleri, böylece harap olmuş duygularım aniden gün yüzüne çıkmaya başladı.

Yok. Karşı gelecek cesareti bulamadım kendimde, *Ralph's Department* Mağazası'nın o deneme kabininde bulamadım en azından. Wes konusunda üstelemek çok da kötü olmazdı, değil mi? Yani, teknik olarak bütün gün aklımdan çıkmayan *oydu*. Wes'ten eninde sonunda ortaya çıkmayacak şekilde minik bir hoşlantımın olması, gayet inanılabilirdi, değil mi?

Bir elimi saçımda gezdirdim. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum, tamam mı? Wes'leyken çok eğleniyorum ama hem benim tipim değil hem de..."

"Ne demek senin tipin değil? En sevdiğin çiçeğin ne olduğu bilen ya da şiirler yazan bir karakter olmadığı için mi?"

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Beni aşk hastası, kuş beyinli bir çocuğa indirgemesinden. "Sadece konuşuyoruz, o yüzden bir önemi bile yok, anladın mı?"

"Anladım." Bana komik bir şekilde sırıttı. Tadını çıkardığım üç dakikalık duygusal gelgitlerim fark edilmedi. "Benim oyum Wes'e doğrusu. Eğer birileri gelip romantik kavramlarını sarsacaksa, bu Wes'tir."

Göz devirdim ve Helena'nın daha evvel ne dediğini hatırladım. "Sen, bunu olduğundan daha önemli bir hâle getiriyorsun bence."

"Göreceğiz. Hadi elbiseleri dene şimdi."

Arkasından kapıyı kapattı, ben de kilitledim. Elbiseleri denemeden önce, telefonumu aldım ve cevabımın yalan olduğunu bile bile önceki mesajı cevapladım.

Ben: Jocelyn'la gideriz diye planlamıştık ama önem verdiğim birisi tarafından davet edilirsem, Joss'un anlayışla karşılayacağından eminim.

Evrene böylece sinyal göndermek, bunu gerçeğe dönüştürebilirdi, değil mi?

İlk elbiseyi denedim. Muhtemelen uzaydan bile görünebilecek kadar parıltılıydı, uzun kırmızı bir şeydi. Yansımamı görünce kıkırdadım. Makyaj çantasını ve saç gereçlerini kaybetmiş bir yarışmacı gibi görünüyordum. Omzumdan aşağısı güzeldi. Omzumdan yukarısı, pek değil.

Elbise, kızıl saçlarıma hiç uymamıştı.

Üç yönlü aynaya gidip, bana hak veren hayranlarım için kendi etrafımda döndüm.

"Ama bu tarz, önceki denediklerinden *çok* daha iyi." Helena dua edermiş gibi ellerini birleştirdi. "Şükürler olsun, yaklaşıyoruz gibi hissediyorum."

Deneme kabinine dönünce, üstümü değişmeden önce telefonuma baktım.

Wes: Elbise bakmayı neden sevmiyorsun ki? Bu senin hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyor.

Fermuarı açtım ve mesaj atarken bir yandan da yalpalayarak elbiseyi çıkardım.

Ben: Tercihlerim balo trendleriyle pek uymuyor ve bu, yanımdakilerin pek de umrunda değil.

Wes: Ah. Sen çiçekler, cepler, yaşlı hanım fırfırları istiyorsun, onlarsa ateşli bir şey giymeni istiyor.

Neden birçok şeye olan yaklaşımı -benimle alay ederken bile- beni güldürüyordu? Gülümsedim ve siyah elbiseye uzandım. Arkadan bağlanan üstü olan, önü kısa, arkası uzun bir elbiseydi. Tam giyecekken telefonum titredi.

Wes: Beyaz senin rengin kızım, unutma.

Tamam, bu sesli gülmeme sebep oldu. Elbiselere göz gezdirdim, içlerinde bir tane beyaz *vardı*. Siyahı bırakıp beyaza uzandım. Ve vay be!

Gerçekten... Mükemmeldi.

Askısızdı, beyaz boncuklu bir kemere doğru incelen sade, beyaz ipek bir korsajı ve yere değen uzun bir eteği vardı. Elbisenin %75'i sade ve abartısızdı ve alt kısmına doğru rengârenk kır çiçekleriyle canlandırılmış olması, büyüleyiciydi.

Elbiseyi üstüme geçirdim, fermuaru kapatırken her şeyi içime çektim. Ve yansımamı görünce...

Telefonumu aldım.

Ben: Haklı olabilirsin, Bennett. Şu ana kadar beğendiğim tek elbise beyazdı. Nedir bu, senin tarzını tam isabet ettiren hâllerin?

Saçımı kaldırdım ve elbisenin arkasını görebileyim diye yan döndüm. Ellerimi elbisenin yanlarında gezdirince cepler buldum.

Wes: Benden neden kuşku duyarsın ki?
Ben: İyi yargı yeteneğimden. Tecrübemden.
Wes: Fotoğraf lütfen.

"Ne?" dedim kendi kendime, en iyi açımı düşünürken burnumdan gerginlikle bir ses çıktı. Tanrım, soran Wes'ken neden *bunu* düşünüyordum ki? Cevap vermeden önce aklımdan bir dizi müstehcen şey geçti. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin!*

Ben: Hımm, cevabım koca bir hayır.

Wes: Tamam, duruma dâhilmişim gibi hissetmem için başka bir şeyin fotoğrafını at o hâlde.

Gönderecek komik bir şey bulmak için kabinde etrafa bakındım. Sonra, *Ne olacak ki?* diye düşünüp aynadan elbisemin fotoğrafını çektim ve gönderdim.

Gerçekten yapmış mıydım bunu? Gerçekten Wes Bennett'e kahrolası bir *balo elbisesi fotoğrafı* mı göndermiştim?

"Liz! Elbise giydin mi?" Jocelyn, koridorda olduğu yerden sesleniyordu. "Görmemize izin vermelisin, çünkü senin tarzın olmasalar bile birinden birini seçeceksin."

Telefonumu bıraktım ve dev aynanın yanına gittim. *Gelinliğe Evet De*[66] programı tarzında bir şeymiş gibi, çıktığımda Jocelyn'ın da Helena'nın da nefesi kesildi ve ikisi de elleriyle ağzını kapattı. Jocelyn'ın annesi ise sadece gülümsedi.

"Bu elbise senin için üretilmiş âdeta." Jocelyn kollarını kavuşturdu. "Lütfen nefret ettiğini söyleme. Edemezsin."

"Muazzam görünüyorsun." Helena ayakta durmuş, sanki ağlayacak gibi gülümsüyordu. "Beğendin mi?"

Omuz silktim. "Cepleri var. Çiçekleri de. O hâlde almam *şart*, değil mi?"

Aynadaki yansımama baktım. Annemin bu elbiseye bayılacağını biliyordum, bir şekilde biliyordum işte. Benim için bu elbiseyi seçerdi. Hatta resmî giyinmesi gerekse, kendisi bile bu elbiseyi

[66] Gelinliğe Evet De (*Say Yes to the Dress*), ABD'de yayımlanan, gergin gelinlere gelinlik seçmede yardımcı olunan bir TV programı.

giyerdi. Belki burada olup benimle alışveriş yapamadı ama elbiseyi bulmak da bir şey sayılırdı, değil mi?

"Ah Libby, babanın seni bu elbisenin içinde görmesi için sabırsızlanıyorum." Helena, başını yana eğmiş, gülümsüyordu ama sözleri yüzüme soğuk bir su gibi çarpmış, beni annemin burada olmadığı gerçeğine geri götürmüştü. Çünkü az önce Helena'nın dedikleri, eğer burada olsaydı tam da annemin diyeceği şeylerdi. Hatta annemin o tatlı sesini, o sözleri söylerken duyabiliyordum.

Ama bir anda tıpkı annemmiş gibi *Libby* demeye başlamasına rağmen, Helena benim annem değildi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bir an önce elbiseyi çıkarmam gerekiyordu. "Üstümü değiştireceğim."

"Heyecanlı değil misin?" Bana, heyecanlandığı yüzünden okunan bir bakış attı ve muhtemelen bir saat önce olsa güldürecek yapmacık bir yumruklu sevinç gösterisi yaptı. "Elbiseni buldun."

"Evet." Gülüşünün solmasını izledim ama elimde değildi. İçimden bir parçam, eğer ben itiraz etmezsem; onun, annemin var olduğu gerçeğini bile yok edeceğine inanıyordu. Helena'nın planladığı günü düşündüm. Sadece, yalnız kalmak istiyordum. "Bu arada aç değilim, o yüzden bundan sonra eve gitsek olur mu?"

Helena, "Tabii, eğer istediğin buysa," demeden önce Jocelyn ve annesine baktı. Neyse ki birbirleriyle konuşuyorlardı ve dikkatleri bizde değildi.

Üstümü değiştirdikten sonra onların yanına, dev aynanın olduğu yere gitmeden önce, elbiseyi kasaya götürdüm ve Helena'ya fırsat vermeden kendim ödedim. Elbisem çoktan paketlenmiş bir hâlde kolumdan sarkarken yanlarına gittiğimde hepsi, kafası karışmış görünüyordu.

"Çoktan ödedin mi?" Jocelyn çapraz çantasının askısını omzuna takarken gözleri kocamandı ve alaycı bir şekilde mırıldandı: "Tabii, hiç de garip değil ya bu yaptığın."

Elbiseyi kaldırdım ve her şey yolundaymış gibi davrandım. Gülümsedim bile. "Senin elbiseni almak için son mağazaya dönmemiz gerektiği için işleri hızlandırayım istedim."

Neyin peşinde olduğumu anlayan bir bakış attı. "Güzel düşünmüşsün, Liz," dedi.

Sahte bir mutlulukla sohbet edip çıkışa doğru yürürken, dördümüzün arasını tuhaf bir hava sardı. Jocelyn'la annesi ne olduğunun farkındaydı, Helena da ne olduğunun ve diğerlerinin ne olduğunun farkında olduğunun farkındaydı. Bu yüzden hepimiz, ben bütün günümüzü batırmamışım gibi davranmak için elimizden geleni yaptık.

Arabaya binip kemerimi takar takmaz kulaklıklarımı da taktım. Helena ne olduğu konusunu açamadan, şarkıları sıraladım.

Sonra telefonumdaki mesajı fark ettim.

Wes: Al o elbiseyi. Sana yalvarıyorum.

Midem kasıldı. O sözleri, kalın sesiyle söylediğini duyabiliyordum. Yine de Wes'ti bu. Eminim, anlaşıldığı gibi söylemek istememişti.

Elimdeki telefona bakakalmıştım, Wes Bennett'in görüntüleri zihnimde dolaşırken ne yazacağım hakkında bocaladım. Birden fazla "havalı" cevap yazsam da, acınası ihtiyaçlarıma teslim oldum.

Ben: Beğendin mi?

Cevap yazıyormuş gibi, baloncuklar belirdi ama birkaç dakika sonra kayboldu. Bekledim, sonra tekrar belirdiler.

Wes: Michael elbisene bayılacak. Güven bana.

Gün boyunca, beş farklı kez cevap vermeye çalışsam da en sonunda hiçbir şey demedim. Diyecek ne vardı ki? Biraz Wes'in pernunda hiçbir şey demedim. Diyecek ne vardı ki? Biraz Wes'in performansına kapılıp gidiyordum, cazibesinde sendeliyordum. Ama bu cevabı, oyunun sonunda kimi beklediğimi hatırlattı bana.

Ben. Michael.

Balo.

Bum.

BÖLÜM ON

"Ama en çok da senden nefret edemeyişimden nefret ediyorum.
Azıcık bile, birazcık bile değil;
aslında hiç edemeyişimden nefret ediyorum."

—Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi

Wes: Yarın Michaellarda film izlemeye cevabın hâlâ evet mi?

Öğretmenin, kuralları çiğneyen bana bakmaktansa ders anlattığından emin olmak için kafamı kaldırıp baktım. Telefonu kucağımda tutarken yanlışlıkla Joss'un sandalyesini tekmeledim.

Ben: Kesinlikle.

Wes: Seni 6'da alırım ki gitmeden yemek yiyelim.

Bir saniyeliğine bakakaldım. Wes'le son zamanlardaki iletişimimizi düşündüm. Biraz sınır koymam gerekiyordu. Son zamanlardaki güzel anlarımız, suyu bulandırıyordu. Benimse soğukkanlı olup hedefime odaklanmam gerekiyordu.

Yanlış anlaşılan sersem bir flörtleşme yüzünden her şeyi berbat etmek, isteyeceğim son şey olurdu.

Ben: Randevuya çıkmıyoruz, değil mi?

Wes: Iyyy, Liz.

Ben: Sadece emin olmak istedim. Bana bağlanmana izin veremem.

Wes: İnanması ne kadar zor da olsa, hislerime karşı gelmekte hiç de zorlanmıyorum, seni minik tuhaf kız.

Sesli gülmeme sebep oldu.

"Aman Tanrım."

Kafamı kaldırınca Jocelyn'ın bana döndüğünü ve yüzünde kocaman bir sırıtmayla baktığını gördüm. "Onunla yazışıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Boğazımı temizledim. "Kiminle?"

"Kim olduğunu biliyorsun." Hızlıca öğretmene bakıp, tekrar bana döndükten sonra, "Bennett," dedi.

Burnumdan nefes aldım. "Evet ama birbirimize küfredip duruyoruz. Tamamen zararsız şeyler yani," dedim.

"Ondan hoşlandığını ne zaman itiraf edeceksin? Bunun aşk ya da gizli günlüğüne her ne yazıyorsan, onlardan biri olduğunu söylemiyorum ama çocuk hoşuna gidiyor işte."

"Çocuk Hoşuna Gidiyor. Grup ismi. Yakaladım."

"Lanet olsun." Kıkırdadı ve önüne döndü. Bir yıldan fazla süredir oynadığımız oyunda aldığım başka bir sayı.

Artık aşina olduğum suçluluk duygusuyla dolarken, Joss'un başının arkasına baktım. Eh, aslında haksız sayılmazdı; Wes hoşuma gidiyordu. Çok kısa sürede, dostane bir şekilde en sevdiğim insanlar arasına girmeye başlamıştı.

Ama bu geceden sonra ne olacağını bilmemek canımı sıkıyordu. Bunların hepsi bitince hâlâ arkadaş kalacak mıydık? Buna karşı bir ilgi duyuyor muydu ki?

Tam o anda telefonum titredi, sanki onu düşündüğümdü biliyordu.

Wes: Eğer ilgileniyorsan, bu akşam meteor yağmuru varmış. Swisherlarım da var, bilesin.

Gülümsememek için dudaklarımı sıksam da işe yaramadı.

Ben: Meteor yağmuru kimin umrunda? Kirazlı puroları getirirsen, yüzde yüz oradayım.

Wes: Çok fenasın. Orada görüşürüz.

"Tek yaptığım, yakalanmamak için saçma kitaplarının arasında saklamaktı, seni tehlikeye sokmuyordum."

"Yemezler." Marşmelovlarım yansın diye çubuğu çevirdim. "Birincisi, o küçük melek-çocuk şeyini idam etmesen de olurdu. İkincisi, meleğin ağız ve gözlerinin etrafına kırmızı boya döktün ki, minik ücretsiz kütüphaneme ulaşmaya cesaret eden kim varsa -özellikle ben- gözüne çarpsın."

"Boyayı unutmuştum." Gülümsedi ve büyük ayaklarını ateş çukurunun yanına uzattı. "Belki, az da olsa tedirginlik vermesi maksadıyla yapmış olabilirim."

"Öyle mi dersin?" Marşmelovları ateşten çektim ve çubuktan çıkarmadan önce üfledim. "Zaman, eski sana dair anılarında kibarlık yapmış. Sahiden bana karşı pek de kötü niyeti olmayan, deli dolu bir çocuk olduğuna inanıyorsun yani; tabii basbayağı numara yapmıyorsan."

Gözleriyle, ağzıma attığım marşmelovu takip etti. Çiğnerken yanında ne kadar da rahat olabildiğimi fark ettim. Domuz gibi mi görünüyorum diye endişe etmektense, ağzım marşmelov doluyken, "İtiraf et," dedim.

Birkaç saniye daha, ağzımı lokmalarla doldurmamı seyretti. Sonra, "Kesinlikle öyle bir şey yapmayacağım. Fakat dalga geçmesi aşırı eğlenceli biri olduğunu kabul edeceğim. Hâlâ da öylesin."

"Eh, önceden hoşuma gitmiyordu ama artık senin hakkından gelebiliyorum, o yüzden sorun yok."

"Lütfen, övünmeyi kes." *Hershey* çikolata paketini aldı, bir tanesini açıp bana fırlattı. "Hakkımdan ne gelebiliyorsun ne de gelebileceksin. En azından, konu birbirimizle uğraşmak olduğunda."

Çikolatayı yakalayıp marşmelovun ve iki krakerin arasına sıkıştırdım. Elimde dünyanın en iyi *s'more*unu[67] tutuyordum şu an. "Senin için hazırlamamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, sağ ol ama seninki de etkileyici görünüyor."

[67] S'more: ABD ve Kanada'da kamp ateşi eşliğinde tüketilmesiyle meşhur, çikolatayı iki kraker arasına koyarak yapılan tatlı. (ç.n.)

"İlk seferim değil, canım." Gülümsedim ve kocaman bir ısırık aldım. "Mmm, çok iyi."

Wes kalın bir ses tonuyla kıkırdadı ve yıldızlara baktı. Geldiğimden beri hiç puro yakmamıştı. Artık o havada olmadığından mı yoksa bana incelik yaptığından mı, emin değildim. Geldiğimde elimdeki abur cuburlarla dalga geçmesine rağmen, getirdiğim Hershey çikolatarından tam on tane yemeyi de eksik etmemişti.

Frank Ocean'ın *Forrest Gump* parçasının giriş kısmı, Wes'in hoparlöründe çalmaya başlayınca gülümsedim. Tam da yıldızların altında dinlenilecek bir şarkı. Giriş kısmına eşlik ettim ve sözler bir yıldız gibi parlarken içim bir hoş oldu.

Parmak uçlarım ve dudaklarım
Sigaralardan yanıyor

"Gelecek sene için planların nedir, Buxbaum?" Hâlâ gökyüzüne bakıyordu. Ağır ağır yandan görüntüsünü inceledim. Benim tipim olmamasına karşın keskin çenesi, çıkıntılı âdemelması ve gür saçlarıyla çok, çok güzel bir görüntüsü vardı.

Gelecek seneden bahsedince düğümlenen boğazımı görmezden gelip, "UCLA[68]. Senin?" dedim.

Bana deliymişim gibi baktı. "Ciddi misin?"

"Ee, evet?"

"Neden UCLA?"

Başımı eğdim. "UCLA'yla bir alıp veremediğin mi var?"

Suratında tuhaf bir ifade vardı. "Hayır, yok. Sadece, gerçekten beklemiyordum."

Karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım. "Gerçekten tuhaf bir tepki veriyorsun."

"Affedersin." Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "UCLA harika bir okul. Ne okumak istiyorsun, gerçekdışı romantik filmler mi?"

O, söylediğinden memnun bir hâlde gülümseyince, göz devirdim. "Kendini olduğundan daha komik biri zannediyorsun."

[68] Kaliforniya Üniversitesi. (ç.n.)

"Sanmam." Devam etmem için eliyle işaret etti. "Hangi bölümü istiyorsun söyle bakalım."

Boğazımı temizledim. Üniversiteden bahsedip de gecenin havasını bozmaktan nefret ediyordum. Gelecek seneden bahsetmek, beni hep harap ediyordu çünkü her şeyin ne kadar hızlı değişebildiğini çoktan deneyimlemiştim. Hayat, güzel detayları çabucak unutturan can yakıcı bir hızla ilerlemeye devam etmişti.

Buradan uzağa gittiğim an, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Babam, ev, *annemin* gülleri, günlük sohbetlerimiz... Döndüğümde bunların hepsi farklı olacaktı. Ben fark edemeden geçmişe uçup gideceklerdi ve onları geri getirmenin bir yolu olmayacaktı.

Wes'i bile. En başından beri burada, bana paralel bir şekilde hayatını yaşamıştı ama seneye farklı olacaktı.

Hayatımda ilk defa, hemen yanı başımda olmayacaktı.

Boğazımı temizleyip, "Müzikbilim," dedim.

"Kulağa uydurma gibi geliyor."

"Değil mi?" Kaliforniya Üniversitesinin tanıtım kataloğunu, o kadar çok incelemiştim ki ezberlemişim gibi hissettim. "Ama gerçek ve oldukça iyi bir bölüm. Müzik Endrüstisi bölümünde yan dal yapıp, Müzik Süpervizörü sertifikası alabilirim."

"Üniversite bitince hangi mesleğe sahip olabilirsin bu bölümle peki?"

"Müzik süpervizörü olmak istiyorum." Bunu dediğimde, genelde şaşkın bir ifade ve o tek heceli sözcükle karşı karşıya kalırdım: Ha? Ama Wes oturmuş dinliyordu. "Basitçe, film müzikleri için küratörlük yapmak istediğim anlamına geliyor."

"Vay." Hafifçe başını salladı. "Birincisi, böyle bir şey olduğundan haberim bile yoktu. Ama ikincisi, bu senin için mükemmel bir iş. Vay be, sen zaten hep yapıyorsun bunu."

"Evet." *S'more*umdan bir ısırık daha aldım ve parmaklarıma damlayan marşmelovu yaladım. "Ayrıca, hiç bilmiyorsun, raflarım film müziği kitaplarıyla *dolu*. Bir an önce okumak için sabırsızlanıyorum."

"Vay be." O kadar ciddi baktı ki, ciddiliğini midemde hissettim. Karanlıkta, Gizli Bölge'de, sesi o kadar kalındı ki tüm bunlar, zevzeklikten ziyade içli dışlı hissettirdi. "Hep kendine özel şeylerle ilgilendin, Liz. Bu, öyle havalı ki."

İltifatının tepeden tırnağa sıcacık hissettirmesi ve gözlerimin kırışmasına sebep olması, normal miydi? Hayata dair bütün gerginliğim bir, "Öyle havalı ki," yorumuyla uçup gitmişti. "Teşekkürler, Wes."

" 'Wessy' demen lazımdı."

"Yok, kalsın."

An bozulmuştu fakat yüreğimdeki sıcaklık hâlâ duruyor, beni rahatlatıyor ve akıp giden sohbetimizin içinde tutuyordu. "Sen peki? Herkesin tipik Amerikalısı nerede okuyacak?"

"Hiçbir fikrim yok." Öne eğildi ve *s'more* çubuğuyla ateşi eşeledi. "Beyzbol daha yeni başlıyor, o yüzden hâlâ belirsiz."

"Ah, yani üniversitede de oynamak mı istiyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"Yeteri kadar iyisin yani?"

"Evet, yeteri kadar iyiyim, Liz." Kahkaha attı. "Yani, umarım öyleyimdir."

"Amacım eleştirmek değildi bu arada. Daha önce hiç beyzbol maçı izlemedim sadece. Rolün ne, top atıcı falan mı?"

"Tamam, sen gerçekten bir oyun izleyene kadar beyzboldan bahsetmeyelim. Acınasıydı."

"Biliyorum." Dizlerimi kendime çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. "Peki, üniversite için şehir dışına mı gideceksin, burada mı kalacaksın?"

"Gideceğim." Ateşe baktı. Alevlerin ışığı, yüzünde dans etti. "Florida, Teksas, Kaliforniya ve Güney Karolina'daki okullardan teklif aldım zaten. Yani, neden Nebraska'da kalmak isteyeyim ki?"

"Vay." Sahi, ne kadar iyiydi Wes? Kendim gitmeyi planlamama rağmen, Wes'in burada olmayışı, sonsuza kadar yan komşum olarak kalmaması, neden içimde ufak bir paniğe sebep olmuştu? Ateşi izledim. "UNL'in[69] çok iyi bir beyzbol takımı yok muydu?" dedim.

[69] Nebraska-Lincoln Üniversitesi (University of Nebraska-Lincoln) (e.n.)

"Var. Ayrıca, bunu bilmene inanamıyorum." Gülümsedi ama gülüşü gözlerine kadar ulaşmamış, bakışlarını da ateşten ayırmamıştı. "Nebraska'yı arkamda bırakmaya hazırım. Gerçekten, kalmama değecek hiçbir şey yok burada, anlarsın ya?"

"Hayır, anlamam." Az önce söylediğinden rahatsız olarak kollarımı çözdüm ve bacaklarımı yere uzattım. "Arkada bırakmak fikrinden *nefret ediyorum* ama hayalini kurduğum her şey ya Kaliforniya'da ya da New York'ta."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Kızdın mı?"

"Hayır." Belki? Göz devirdim. "Demek istediğim, git ve istediğini yap. Sadece, anlamıyorum..."

"Libby?" Babamın sesini duyunca, başımı sesin geldiği tarafa çevirdim. Orada, üstünde pijama altı ve *DINKER'S HAMBURGERS* tişörtüyle durmuş, yüzünde sanki ateşin başında çırılçıplak dans ediyormuşum gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. "Yarın okul var gece saat on bir buçukta burada ne yapıyorsun sen?"

Wes'in asıl sıvışma mesajını hatırladım. "Meteor yağmurunu izlemeye gelmiştim, sonra Wes çitlerin oradan seslenip çağırdı."

"Aa, meteor yağmurunu unutmuşum." Yaklaştı, Wes ile aramızdaki boş sandalyeye oturdu, kıvırcık saçının tepesini rahatça kaşımadan önce ayaklarını mindere uzattı. "Nasıl gidiyor?"

O anda Wes'le birbirimize baktık, çünkü geldiğimizden beri meteor yağmuru aklımıza gelmemişti. "Harika," dedim.

"Tatlım, bana marşmelov uzatır mısın? *S'more* yemeyeli yıllar oldu."

Çoğunlukla günümü iki şeye takıntılı geçirdiğimden dolayı çarşamba geçmek bilmedi. Birincisi, Wes'in önceki gece dediği şey, beni hâlâ rahatsız ediyordu. *Gerçekten kalmama değecek hiçbir şey yok burada.* Neden böyle bir şey dedi ki? Böyle mi hissediyordu gerçekten? Büyük, kapsamlı hayatı hakkında hâlâ bir şey bildiğim yoktu ama nedense kalbim kırılmıştı.

Belki de onu tanımaya başlamak, eğlenceli olduğu içindi ve onun da aynı şekilde hissedeceğini sanmıştım.

Ama kendimi bu konuda kafa patlatmamaya zorladığımda, yaklaşan gece için çok heyecanlanmaya başladım. Bay Cooney trigonometri hakkında bir şeyler anlatırken, Wes'leyken aldığım yeşil tişörtü giyip saçımı düzleştirmeye karar verdim. Hatta Joss'a da bahsetmiştim -yaşasın hileli dürüstlük- o yüzden, kıyafetim hakkındaki fikirlerini duyabilecektim.

Edebiyat dersinde Bayan Adams, içimizdeki yazarları ortaya çıkarmamız için bizi cesaretlendirirken, kulaklığımı taktım ve ortaya kendi hayallerimi çıkardım. Yaklaşan gece için kurduğum hayallere eşlik edecek mükemmel şarkıyı, Alina Baraz ve Khalid'in *Electric* parçasını tekrar tekrar dinledim.

Okyanustan daha karanlık, denizden daha derin
Her şey sende, ihtiyacım olan sende

Yalnızca, şarkı Michael yerine Wes'i hatırlatıp durmuş, bu da beni çileden çıkarmıştı. Gecenin neler getireceğine dair kaç kere düşünürsem düşüneyim, zihnim buna karşı çıktığı için Wes'le olan akşam yemeğini düşündüm.

Çünkü onunla hiç yemek yememiştim. Parkview Heights'daki senelik mahalle pikniğimizde, annelerimizin verdiği jambonlu sandviçten beri tabii. Ama tıpkı dün geceki *s'more*larımızın bir değeri olmadığı gibi, onun da bir değeri yoktu.

Çok yer miydi? İyice havaya girip, randevuya çıktığı bir kızın sandalyesini çeker miydi mesela?

Joss'un Wes'le dışarı çıktığım için heyecanlandığımı sanması, bana pek yardımcı olmuyordu. Bütün öğle yemeği boyunca, makyajımı nasıl yapacağım hakkında gevezelik etmiştim. Onun muzırlığı ise, *sanki* Wes'le dışarı çıkacağım için heyecanlanmışım gibi göründüğüm bir duruma sokmuştu beni.

Önceki gece uykusuz kalmam, belli ki kafamı karıştırıyordu.

Çıkış zili çalar çalmaz âdeta arabama koştum. Park yerinde yürürken telefonum titredi.

Wes: Tamam, tuhaf bir soru geliyor.

Ben: Senden gelen her soru tuhaf zaten.

Wes: Dediğini görmezden geliyorum. Aslında iki sorum var. Birincisi, dün gece seni sinir mi ettim?

Kısmen sinir etmişti ama yaklaşan akşamı mahvetmek istemeyerek, "Hayır," diye cevapladım.

Wes: Yalancı. Dökül.

Gerçekten bilmek istiyordu da sanki. Kalmasına değecek hiçbir şey yokmuş ya burada, o yüzden her şeyi arkada bırakmak istiyordu. Göz devirerek cevapladım.

Ben: Sor artık şu sorunu Bennett.

Wes: İyi. Yemeği güzel olan uyduruk barları sever misin? Peçeteye yapışmış hamburgerler için fazla hırçınmışsın gibime geliyor da.

Arabanın kilini ve kapıyı açtım.

Ben: Hırçın dediğin için sağ ol ama ben iyi bir hamburger uğruna ruhunu satacak etoburun tekiyim aslında.

Wes: Şükürler olsun. Resmen Stella's aşeriyorum ama belki istemezsin diye düşündüm.

Hâlihazırda canımın çektiği geceyi, ağız sulandıran bir gece seviyesine çıkarmıştı.

Ben: Stella's'a BAYILIRIM!

Wes: Seni akşam altıda alırım. Ayrıca bilgin olsun, "hırçın" bir iltifat değildi.

Gülümsedim ve arabama bindim. Eminim, değildi.

Eve geldiğimde, açık kırmızı gelincik deseniyle kaplı inanılmaz şirin okul kıyafetimi çıkardım ve ikinci duşumu aldım. Fitz'i kıyafetlerimin üstünden kovaladıktan sonra saçımı kuruttum. Birbirine dolanmış kıvırcık saçımı düzleştirmek, çok zamanımı aldı. Eyelinerimin kuyrukları mükemmel olabilsin diye fazladan zaman bile ayırdım.

Wes, zilimizi çalmak üzere olduğunu yazana kadar herkes gibi iyi görünüyormuşum gibi hissettim. Hızlıca cevap yazdım.

Ben: Zili çalma. Bir dakikaya çıkıyorum.
Wes: Benden utanıyorsun gibime geliyor.
Ben: Hem de nasıl.
Wes: Otuz saniye içinde dışarı çıkmazsan korna çalmaya başlarım.

Yatak odamın kapısını hızla açtım, koridoru koşarak geçtim ve merdivenlerden âdeta uçarak inerken bir yandan da çapraz çantamın fermuarını çekiyordum.

"Oo, birilerinin acelesi var."

Merdivenin ucunda durdum. Oturma odasındaki koltukta kitap okuyan ve sanki onu eğlendiriyormuşum gibi bana gülümseyen Helena'ya baktım. Elbise alışverişinden beri aramız çok tuhaftı ama dün aniden, sanki her şeyi unutmaya karar vermişti. Akşam yemeği için pizza getirmiş, yaptığım saçmalık hiç yaşanmamış gibi davranmıştı. İyi ki de öyle olmuştu, çünkü kötü hissetmeme rağmen, bu tartışmayı daha da alevlendirmeden nasıl özür dileyeceğimden emin değildim.

"Wes'le Michaellara gideceğimi babama söylemiştim. Film izlemeye. Biz konuşurken sen evde değildin," dedim.

Kitabını kapattı ve masaya koydu. "Bahsetti. Peki... Wes hâlâ Michael'ı elde etmene yardım ediyor demek?"

Wes'le aramızda başka şeyler -duygusal şeyler- varmış gibi düşündüğünü, yüzünden okuyabiliyordum. "Evet."

Saatine baktı. "Film izlemek için bayağı erken değil mi sanki?"

"Wes'le önce *Stella's*'a gideceğiz." Gülümsedim ama değişen gerçeği, gözlerimde görebildiğini hissetim. Yorum yapmasını bekledim.

"Ya, çok lezzetli değil mi ama?" Sırıttı. İkimiz de yüz ifadelerimizle birbirimize bir şeyler anlatıyorduk sanki. "Neyse ne, gıcık," dedim ve elimi yumuşak saçlarımda gezdirdim. "*Stella's*'a giden sen değil, ben olduğum için kıskanıyorsun sadece."

"Tanrım, o hamburgerlerden yiyebilmek için yerleri yalardım."

Kahkaha attım. "Gayet iyi anlıyorum."

"Ciddiyim. Biri bana mutfak zemini yalarsam *Stella's* hamburgeri vereceğini söyleseydi, kesinlikle yalardım."

Kıkırdayıp, "Gelirken sana da bir tane getirmemi ister misin?" dedim.

"Aman Tanrım evet, lütfen!" Yerinden fırladı ve tezgâhtan çantasını aldı. "Ciddi misin?"

"Evet..." Tam cevaplarken Wes'in ilk kornasını duydum. Of, Yüce Tanrım, Wes korna çalmaya başlamıştı. "Ciddiyim. Ama gelene kadar soğur."

Pazartesi günkü tuhaf hâlimden sonra ona iyi davranmak, güzel hissettirdi ama keşke gelip kendisi isteseydi. İsteyemez gibi mi hissediyordu yoksa? Ya durum böyleyse diye kendimi kötü hissetim. İçimden büyük bir parçam, biraz daha yakın olabilmemizi diliyordu.

Çok çelişkili bir karmaşanın ta kendisiydim.

Yirmilik çıkardı ve olduğum yöne uzattı. "Umrumda değil. Her şey dâhil duble hamburger alsana bana."

"Hepsini yemenin imkânı yok."

"Görürüz."

Parasını alırken başımı salladım. "Gece on bir buçuk ya da on iki gibi evde olurum, tamam mı?"

"Kendine dikkat et ufaklık."

O sırada Wes tekrar kornaya basınca Helena, "Bilerek yapıyor, değil mi?" dedi.

Omzumun üzerinden Helena'ya baktım. Wes'in, minivanda Michael'ın yanına oturmamı sağlayarak beni koltuğa itmesini hatırladım. "Eminim, *her şeyi* bilerek yapıyordur."

Kapıdan koşarak çıktım ve Wes'in arabasına bindim. "Korna çaldığına inanamıyorum."

"İnanamıyorsun?" Gülümsedi ve kemerimi takmamı bekledi. "Sanki beni hiç tanımıyorsun. Güzel tişörtmüş bu arada."

"Teşekkürler." Kemerimi taktım, saçımı kulağımın arkasına attım. "Biri, yeşilin en iyi ikinci rengim olduğunu söyledi."

"Mantıklı, kızıl saçınla falan."

Göz devirdim. "Öyle bir şey yok."

"Kuralları nasıl bilmezsin? Yani, Stil 101."

"Peki, Bay Spor Salonu, siz nereden bilecekmişsiniz bunu?"

"Akıllıyım da ondan." Arabasını geri vitese takıp, geri geri çıkarken sırıttı. "Besbelli."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Wes.

Gülümsedim. Peçetenin üzerine ketçapla adımın ve soyadımın baş harflerini yazarak, bunu büyük bir kalple çevreledim. "Gelenek. Çocukken buraya her gelişimizde yemeğimi beklerken peçetelerin üzerine ketçapla bir şeyler yazardım."

"Garipmiş."

"Hayır, değil." Büyük kalbin etrafını küçük kalplerle kapladım. "Deneyip görmen gerekiyor. Ketçabın fışkıran ucu, işi daha da güzel hâle getiriyor."

"Şey, böyle iyiyim ama sağ ol."

"Aman Tanrım, ketçapla bir şeyler yazamayacak kadar havalı mısın?"

"Eh, evet, gayet de öyleyim." Masaya uzandı ve elimden çeşniliği aldı. "Ama iyi bir akşam yemeği ortağı olmak adına, çocuksu meşgalene bir şans vereceğim."

"Güzel." Peçetelikten birkaç peçete çıkardım ve önüne serdim. "Ayrıca ziyan etmiş olmuyoruz, çünkü kızarmış patateslerini bunlara bandırabilirsin."

"Patatesimi ketçaba banmayı sevmem."

"Seni gerçekten anlamıyorum, Wes."

Peçetesinde bir şeyler yazmaya başladığı sırada, Tom Jones'un *Kiss* coverı antika müzik kutusunda çalıyor, barın arkasındaki televizyonda *Çarkıfelek*[70] oynuyordu. Stella's eskiden ev olan ucuz bir bardı; hamburgerler peçetelerde servis edilmesine ve mekân atmosferden tamamen yoksun olmasına rağmen, öğle yemeği saatinde masa kaptığınızda kendinizi şanslı kabul ederdiniz.

Şehrimde kaliteli hamburgere ve elle kesilmiş patates kızartmalarına önem verilirdi.

[70] Çarkıfelek (*Wheel of Fortune*), ABD'de otuz dokuz sezon boyunca yayımlanan TV programı.

Peçetesine baktım. Resmen karikatürümsü bir adam çizmişti. Ketçapla çizilmiş bir yüzdü; benim yaptığım çocuksu harflerden kat be kat daha güzeldi. "Ee, beyzbol nasıl geçti bugün?"

Ketçapla uğraşmaya devam etti. "Niye bunu soruyorsun?"

Odaklanmış yüzünü izledim. Kirpiklerinin bu kadar uzun olması, âdeta haksızlıktı. "Çünkü senin için önemli olduğunu biliyorum artık. Sadece hobi değilmiş yani. Sayı kazandıran vuruş yaptın mı? Ya da sayı kazanmaya yardımcı oldun mu?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Kes şunu."

"Ya da sen top atıcı mısın? Falsolu atabildin mi peki?"

"Bunu kesmen gerek, Buxbaum." Bana güzelce gülümseyince, şık kahverengi botlarımın içindeki ayak parmaklarımı kıvırdım. "Ya oyunu öğren ya da bir daha hiç oyundan söz etme."

Garson yemeklerimizle (bir de Helena'nın paketlenmiş hamburgeriyle) geldi. Yağlı yemeklerimize odaklanma konusunda tıpatıp aynıydık. Artık havadan sudan muhabbet ya da şakalaşma yoktu. Gözlerimiz sadece yemeğimize kilitlenmişti.

"Amantanrımçokamaçokiyi." Hamburgerimden ilk ısırığımı aldım ve sodama uzandım. "İyi ki beni buraya getirdin."

"Buraya gelmek istemem, tamamen bencilliktendi. Sen de ek olarak gelmiş oldun işte."

"İnan hiç önemi yok." İki patates kızartmasını ketçaba daldırdım ve ağzıma attım. "Önemli olan, ağzımın içinde bu leziz şeylerin olması."

"Iyy."

Bu, burnumdan bir homurtu sesinin çıkmasına sebep oldu. "Değil mi?"

"Yemek yerken gülmeye çalışma. Yemek soluk boruna kaçarsa ciğerin iltihaplanabilir ve ölebilirsin."

Lokmamı yuttum. "Bu söylediğine nasıl cevap verilir bilmiyorum."

" 'Benimle ilgilendiğin için çok teşekkürler, Wessy.' İşte bu, mükemmel bir cevap," dedi.

Bir patatese daha aldım. "Biz yemek yerken beyhude sohbetinle beni eğlendirdiğin için çok teşekkürler, Wessy. Kesinlikle hiç sıkılmıyorum."

"Eh, gayet iyiydi bu."

"Değil mi ama?"

Yemek yerken sessizdik fakat rahat bir sessizlikti bu. "Yanlış anlama lütfen ama erkek gibi yiyorsun," demeden önce yemeğimin tadını çıkarıyordum.

"Fazla cinsiyetçiyiz galiba?"

"Dur, farklı şekilde ifade edeyim." Boğazını temizledi, ellerini peçetesine sildi, bir parmağını kaldırdı ve "Toplum -doğru olmasa da- güzel bir kızın bir salata yemesini ve azıcık yemesini bekliyor, oysaki sen, sanki haftalarca aç kalmış bir kurt gibi mideye indiriyorsun. Muhtemelen de kurtlar tarafından büyütülmüş biri gibi."

"Güzel" kelimesini kullanmasının, sinirlerimi bozması çok saçmaydı. Güzel olduğumu mu düşünüyordu? "Yemek yemeyi severim. Beni mahkemeye verebilirsin."

Hafifçe sandalyesine yaslandı ve sol elindeki eklemleri çıtlattı. "Akşam için planın ne? Yalnız kalmanızı sağlarsam, Mikey'yi nasıl elde edeceksin?"

Şarkıda cızırtı. Wes eklemlerini çıtlatan insanlardandı, değil mi?

Eklem çıtlatmak, "benim bam telimdi" diyebileceğim şeylerden olmasa da o sesi ne zaman duysam, anında yavru bir köpek gibi başımı eğer, sesin nereden geldiğini anlamak için etrafıma bakardım. *Genelde* sinirimi bozardı.

"Pekâlâ," dedim başka bir patatese uzanmadan önce ve ağzımı peçeteyle sildim. "Ona çocukluğumuzu hatırlatan şeylerle saldıracağım. Öncelikle duygularını hedef alacağım. Ruh okşayan anımsatma gücümle, çocukluğundaki ağustosböceği şarkılarını hatırlatacağım ona."

"Fena değil," dedi ve sağ elindeki eklemleri çıtlattı. "Okşamak, daima kazandırır."

Yarım gülüşüne bakarken, elini çıtlatmasının neden doğru hissettirdiğini merak ettim. Yani, sanki yüzüyle uyumluymuş gibi bir şeydi. "Aslına bakarsan, devamını kendime saklayacağım."

"Aa, yapma ama." Elini uzattı ve düzleşmemekte inat eden bir saç telimi çekiştirdi. "İyi davranacağım."

Neden bedensel tavırları ve yakın temastan hiç çekinmeyen o hâli -saçımı karıştırmaları, çekiştirmeleri, dürtmeleri- karnımda ağrılara sebep oluyordu? Eline vurdum ve patateslerinden bir tane alarak, gayet sakin bir şekilde, "Yok, sağ ol," dedim.

Ama aslında içim içimi yiyordu. Ne oluyordu Tanrı aşkına? Birinin eklemlerini çıtlatmasının, beni gıcık eden ve benlik olmayan o hissi ortaya çıkardığı çoktan kanıtlanmıştı. Bu hep olurdu. Muhtemel tüm romantik ilişkilerimin fırlatma tuşuydu. Ama burada Wes'ten ve parmak çıtlatmasından yarım metre ötede durmuş, neredeyse bu alışkanlığını sevecen buluyordum. Yani gülümseyip parmağını çıtlatırken inanılmaz şirin görünüyordu sanki.

Bu, çok ama çok yanlıştı.

Çünkü (A) Wes yanlış kişiydi, (B) annem her zaman onun gibi erkeklere âşık olmamam konusunda beni uyarmıştı ve (C) bana pek de ilgisi olduğu söylenemezdi. Ayrıca, bir önceki gece *Gerçekten kalmama değecek hiçbir şey yok burada* yorumunu yapmıştı. Hislerimle ne halt ediyordum ben ya?

"Aman Tanrım, beni yendin."

"Ne?" Neden bahsettiğinden emin olamayarak etrafıma bakındım.

Lokmasını yuttu, bir peçete aldı. "Yemeğini bitirdin bile," dedi.

Haklıydı. Ufak yağ birikintileri, ketçap lekeleri ve minik tuz taneleri dışında tertemiz olan tabağımdan, hâlâ üç ısırığı kalmış hamburger ve birkaç patates kızartması duran tabağına baktım. "Yani?"

"Yanisi, vay be hızlı yiyorsun."

"Ya da vay be, seksen yaşında biri gibi *yiyorsun.*"

Gözleri kısıldı. "Patatesimin kalanını ister misin?"

Yağlı patateslerine baktım. "Yemeyecek misin onları?"

Patates kızartmasının olduğu plastik kabı bana uzattı. "Bu minik yaşlı adamın karnı doydu."

Dört patatesi aldım ve Wes'in ketçabına daldırdım. "O hâlde teşekkür ederim, dedeciğim."

Patatesleri mideme indirirken, aslında yemeğin bitmesini istemediğim gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Wes'le eğleniyordum. Geldiğimizden beri -göz devirmelerim hariç- gülümsüyordum, hatta Michael'ın beklediğini bilmeme rağmen gidesim yoktu.

Ama bu, aramızdaki şeylerin çok kolay olmasındandı sırf. Kafamı karıştıran şey *buydu*. Arkadaşlığımız öylesine rahattı ki suyu bulandırıyordu.

Bum.

Harry Sally ile Tanışınca'yı hatırlattı bu bana. Sondaki kavuşma kısmı hariç.

"Sence kızlar ve erkekler arkadaş olabilir mi, Bennett?"

Suyunu aldı. "Tabii. Biz arkadaşız ya, değil miyiz?"

"Sanırım öyleyiz." Duygularımı belli etmemeye çalışıyordum. Arkadaşlığının son birkaç haftadır benim için ne denli önemli olduğunu hiç bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de fark etmemiştim fakat annemi konu alan sohbetlerimiz, bu ilişkiyi diğer tüm ilişkilerden farklı kılmıştı.

"Tuhaf, değil mi?" İçeceğinden bir yudum aldı, yutarken gözlerini hiç üstümden çekmedi. "Böyle bir şeyin yaşanacağı hiç aklına gelmezdi, değil mi?"

"Gelmezdi sahiden." Isırdığım patateslerini yuttum ve daha fazlasını almak için uzandım. "Ama birçok insan, bunun yürümeyeceğini söylüyor. Bu..."

"Harry ve Sally olayı mı bu?"

"Nereden biliyorsun o olayı?"

"Annem o filme bayılıyor. Birkaç kere izlemiştim."

"Birkaç kere mi? Gördün mü? Romantik komedilerin hoşuna gittiğini biliyordum!"

"Ah, Tanrı aşkına, hayır." Saçma bir şey demişim gibi kafasını salladı. "Billy Crystal'ı seviyorum yalnızca. Eğer Mike Wazowski[71] rolünü oynayabiliyorsa, herkesi oynayabilir. Komik bir film, hepsi bu."

[71] Mike Wazowski, 2001 yılı, ABD yapımı olan Sevimli Canavlar (*Monsters, Inc*) animasyon filmindeki bir karakter. (e.n.)

"Hak vermiyor musun yani ona? Filmin sonunda sevgili olmaları teorisini gayet de kanıtlıyor, değil mi?"

"Belki. Bilmem." Hafifçe silkininçe, omuzlarını fark ettim. *Lanet olsun sana Helena!* "Haklı olduğu yerler var ama bizim için bir önemi yok."

"Yok mu?"

"Tabii." Yanağını kaşıdı ve gayet soğukkanlı bir şekilde, "Biz istisnayız. Çünkü ben, senin arkadaşın değil, senin iyilik ve aşk meleğinim."

"Kulağa iğrenç geliyor." Şaka yapmış olabilirdim ama arkadaşım olmadığını söylemesi, hoşuma gitmemişti.

Şakamı duymazdan geldi. "Doğru ama. Arkadaş *gibiyiz* şimdilik. İyilik meleğininse tek amacı, istediğini elde etmende yardım etmek. Büyü işe yaramaya başlayınca iyilik meleğin, masalsı son için buralarda beklemeyecek. Bu ne kadar da rahatsız edici olurdu?" dedi.

"Oldukça rahatsız edici?" Hemfikirmişiz gibi yalandan güldüm. Eğer Michael'la beraber olursam, artık arkadaş olmayacağımızı mı söylüyordu yani? O zaman, şu an da arkadaş değildik de hayalimin gerçekleşmesi için canlandırma yapan iki kişi miydik sadece?

Dün gece dediği şeyden sonra, bu mantıklı geldi.

"Aynen öyle, Buxbaum." Masanın öbür ucundan uzanıp parmağıyla burnuma dokundu. "Hem de ne rahatsız edici."

Hem ne dediğini ve bizim için ne ifade ettiğini çözmeye çalışıp hem de parmağıyla burnuma dokunuşunun bile karnımı ağrıtabildiği gerçeğini analiz etmeye çalışırken, ona ayak uydurmakta bocalıyordum. Sırıtıp, "Hadi şimdi patateslerini bitir de seni Michael'ına kavuşturalım," dedi.

"Bitti." Son patatesi de ağzıma attım ve sandalyemi ittim. Beynim patlamadan önce biraz açık havaya ihtiyacım vardı. "Hadi gidelim, iyilik meleğim."

BÖLÜM ON BİR

"Ararsanız, aşkı her yerde bulabileceğinize dair bir his var içimde."

***–Aşk Her Yerde*[72]**

"Hey, Bayan Patates Kafa gelmiş!"

Mutfak kapısından içeri doğru Wes'i takip ederken, ada şeklindeki tezgâhın yanında, tabağını Pizza Rolls ile dolduran Adam'ı görünce gülümsedim. Çenemi eğerek selam verip, "Ta kendisi," dedim.

"Bu arada, yüzün çok daha iyi görünüyor. Patatesimsiliğin gitmiş iyice."

"Sağ ol ya."

"Noah, senin burnunu kırdığı için kendini berbat hissediyor. Bu yüzden, ne yap et onu daha kötü hissettirdiğinden emin ol." Tabağını ve kolasını aldı. "Hak ediyor bunu."

Wes'in arkasından salona doğru gittik, en son gelenler olduğumuz aşikârdı. Salon basket oyununda gördüğüm aynı insanlarla doluydu, ayrıca üç kişi daha vardı. Ashley, üstüme kusan kız, Laney (öf) ve Alex, Wes'ten hoşlanan.

Ne efsane bir üçlü ama değil mi?

"Liz, burnuna olandan dolayı çok üzgünüm." Noah, Alex ve Ashley'nin arasında oturuyordu, yüzümü işaret etti. "Gerçi şimdi iyi görünüyor."

Bu, beni gülümsetti. "Sağ ol. Ve hiç sorun yok."

---

[72] Aşk Her Yerde (*Love Actually*), 2003 yılı, İngiltere yapımı romantik komedi filmi.

Adam, "Hadi ama Patates Kafa, sadece bir şey istemiştim senden," dedi.

"Biliyorum, affedersin."

"Aa, selam, Liz!" Televizyon koltuğuna yaslanan Laney, bize gülümsedi. "Geleceğinizi bilmiyordum."

İçimden, Muppet Babies[73] tarzı tiz bir sesle taklidini yaptıktan sonra, "Evet," dedim.

"Hey, millet. Abur cuburlar mutfakta, film de başlamak üzere." Michael, uzandığı yerden doğruldu ve bize hafifçe el salladı.

"Güzel," dedi Wes, arkamdan. "Çünkü muhtemelen Liz acıkmaya başlamıştır."

"Ha-ha." Arkamı döndüğümde, yüzü yine şu karnımdaki değişik hisse sebep oldu, bu da benim dengemi bozdu çünkü o, beni arkadaşı olarak bile görmüyordu. "Ben çok yiyorum, sen de çok komik birisin."

"Biliyorum."

Aramızda tuhaflığa sebep olmadan Wes'ten uzaklaşmamın bir yolu yoktu. Bu yüzden, yerde oturduk. Film başlayınca herkes sessizleşti. Gerilim filmi izlediğimizden kimse önemli bir noktayı kaçırmamak için çıt çıkarmıyordu. Bense, Wes'in neden bende duygusal bir çöküntüye sebep olduğunu anlamaya çalışmaktan filme odaklanamıyordum.

Bir de Wes'in bacağı benim bacağıma değdiği için odaklanamıyordum.

İkimiz de bacaklarımızı öne uzatmış, avuçlarımıza dayanmıştık; pek samimi bir pozisyon olduğunu söylenemezdi. Ama benim sağ üst bacağımın, onun sol üst bacağına değmesini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Vücudumdaki her molekül, o küçük noktaya odaklanmıştı.

İçerisi sıcak mıydı sanki?

[73] ABD'de yayımlanan, üç sezonluk bir animasyon dizisi. (ç.n.)

Televizyondaki adamın kafasının seri katil tarafından tekne pervanesine tıkılmasını izliyor olsam da aklım Wes'teydi; bir de eğer biraz daha geriye yaslanıp dirseklerimize dayanmış olsaydık, beni öpebileceği mükemmel hizaya gelebileceğimiz ve tek yapması gerekenin, benden biraz yukarıda durabilmesi için vücudunu bana çevirmek olacağı gerçeğindeydi.

Gözlerini indirir, o koyu gözleriyle dudaklarıma bakar ve nedense sürekli dikkatimi dağıtan o çıkıntılı âdemelmasıyla yutkunur, sonra da...

"Buxbaum."

"Hı?" Kafamı sağa çevirip ona baktım, hem nefes nefeseydim hem de sanki uykudan uyandırılmış gibiydim.

Wes, omzuyla omzumu dürtecek kadar yaklaşıp eğildiğinde, yüzüm yanıyordu. Gözlerini kısarak sırıttı ve fısıldadı: "Az önceki kafa koparma sahnesine olan dikkat seviyenden biraz rahatsız oldum doğrusu. Gözünü bile kırpmadan seyrettin galiba."

İşte o zaman gözlerimi kırpıştırdım. O, bana karanlıkta fısıldarken, yanaklarımı daha da ateş basıyordu; bu, mümkünse tabii. Elimde olmadan gülümsedim. "Beni izlemeyi bırak, sapık," diye fısıldadım.

Sonra an durdu.

Dondu.

Kaldı.

Sırıtması yok oldu, ifadesi ciddileşti. Çenesini sıktı, ona dönüp baktığımda zar zor nefes alabiliyordum. Birkaç saniyeliğine dudaklarına hızlıca baktığımı apaçık belli ettiğimden, kalbim güm güm atıyordu.

Dudakları, benim dudaklarıma o kadar yakındı ki.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, eğer başka bir yerde, yalnız başımıza olsaydık beni öpeceğinden adım gibi emin oldum. Yutkundum; gözlerim önce boynuna, sonra da yavaşça keskin çenesine, burnuna ve gece karanlığı kadar koyu olan gözlerine çevrildi.

Tek kaşını kaldırdı, aklında dile getirilmemiş bir soru var gibiydi. O an, bunu istediğimi fark ettim. Wes'i istiyordum. Michael, oyunun sonundaki kişi olabilirdi ama artık umrumda değildi.

Michael, arkasından tren istasyonuna gideceğim kişi değildi. Ama Wes için bunu yapardım.

Kahretsin!

Sağ omzumu onunkine, üstümdeki pamuk kumaş onun tişörtüne değecek şekilde silktim.

"Kayın kenara." Noah yanıma çöktü. "Şu çığlık atanların yanında oturmaktan sağır olacağım," dedi.

Hayıuuur!

Doğruldum ve birazcık Wes'e yaklaşırken, ona bakmamaya dikkat ettim. An bozulmuştu, bir yanım, anımız yarıda kesildiği için üzgünken; diğer yanım, düşündüğüm şeyin gerçekten yaşanıp yaşanmadığından tamamen bihaber ve mahcuptu.

Wes, "İçecek almaya gidiyorum, sen de ister misin?" diyene kadar, saatler geçmiş gibi gelen bir süre boyunca, boş boş televizyona baktım.

Derin bir nefes aldım -*lütfen alay ediyor olmasın*- ve yüzümü ona çevirdim. Her zamanki ukala Wes ifadesindense, umutla cevabımı bekleyen bir gülümseme vardı yüzünde.

Yutkundum. Ben de ona gülümserken, ürkek hissettim. "Çok sevinirim. Teşekkürler."

"Diyet kola, değil mi?"

Başımla onayladım. O, kalkıp odadan çıktıktan sonra, terlememek için odaklanmam gerekiyordu.

Neler oluyordu böyle?

Lavabodan döndüğümde, Wes hâlâ yerine dönmemişti. Karanlıkta onu ararken, bahçede olduğunu fark ettim. İlk başta kiminle konuştuğunu çıkaramasam da sonra Alex'i gördüm.

Yüzüme bir bardak soğuk su çarpmış gibi oldu.

O, kendinden hoşlandığını bildiği güzel kızla dışarıdayken, ben yan komşuma dair beslediğim karışık hisler yüzünden mide bulantısı yaşıyordum. Aramızdaki farka bakın.

Dudağımı ısırdım, gözlerimi kısarak onları daha iyi görebilmeye çalıştım. Alex'e karşı bir şey hissetmediğini söylemişti, ben de inanmıştım ama bu, hislerinin değişemeyeceği anlamına gelmezdi, değil mi? Peki, ya ben en başından beri Wes'le aramızdaki her şeyi yanlış yorumladıysam? Küçük iyilik meleğim, sadece, benim aşkı *bulmamla* ilgileniyordu değil mi, aşkı *bende* bulmakla değil?

Yerde oturduğumuz anı tamamen kafamda mı kurmuştum?

Yerime geçtim ve filmin kalanını seyretmeye başladım fakat aklım hâlâ görüş alanıma giren o iki kişideydi. Ne konuşuyorlardı mesela? Neden dışarıdaydılar? Dikkatimi tamamen kaybettim. Film bitiminde içeri geldikleri için sevindim.

Kafamı toplamam gerekiyordu.

Etrafımdaki insanlar birbirleriyle sohbet etmeye başlayınca, tuhaf ve oraya ait değilmişim gibi hissetim. Jocelyn'ı özledim. Her zamanki gibi her gün mesajlaşıyorduk ama uzun zamandır güzel vakit geçirmemiştik. Birbiriyle yakın arkadaş olan bütün bu insanların yanında bulunmak, bana Joss'u özletmişti. Eve gittikten sonra ona uğramalıydım.

Hatta artık her şeyi itiraf etmenin zamanı gelmişti.

"Michael'ın babasının kuyruklu piyanosu olduğunu biliyor muydun?" Wes, koca vücudunu yerleştirdiği koltuktan bana baktı ve beni kaldırmak için elini uzattı. "Üst katta, akustik odanın içinde."

Elini tutup ayağa kalktım. Yüce Tanrım, *Aşk ve Gurur* filminde, Bay Darcy'nin Elizabeth'in elini tuttuğu sahne gibi hissettirdi âdeta. Büyük ellerini, ellerime doladığında, dünya durdu sanki.

Ama sonra, aynı hızla, dünya tekrar dönmeye başlayınca, Wes ve kafa karışıklığımla karşı karşıya kaldım. Önce Wes'in yüzüne, sonra ta o ana kadar fark etmediğim Michael'a baktım ve benden bir cevap beklediklerini anladım.

Neyi bekliyorlardı? Kelimeler neydi? Nasıl konuşulurdu?

"Vay." *Babası. Piyano. Oda. Tamamdır.* "Gerçekten mi?"

"Eğer o odaya daha genç bir yaşta sahip olsaydı, klasik bir piyanist olmuş olabileceğine inanıyor." Michael kollarını kavuşturdu. "Takıntılı resmen."

"Minik Liz'imiz piyano çalıyor," dedi Wes bana bakarak, sonra Michael'a, "Üstelik iyi de," dedi.

"Hayır, değilim..." derken, aynı anda Michael, "Görmek ister misin?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Çok isterim."

"O hâlde beni takip edin, Liz Hanım."

Michael merdivenlerden çıkarken onu takip ediyordum ama Wes'in bizle gelmediğini görünce, az kalsın takılıp düşüyordum. Adam'ın dediği bir şeye gülüyordu, o yüzden derin bir nefes alarak merdivenlerden çıkmaya devam ettim. Adım atarken düşüncelerimin altında eziliyordum.

Bir tür sinyal miydi bu? Beni âdeta Michael'a paslaması, beni ona bırakıp yoluna devam etmesinin mecazi ifadesi falan mıydı?

Tanrım, bunu başkası yaşasa muhtemelen komik gelirdi. Güzel Michael'ım burada, babasının âdeta gerçekleşen rüyası olan müzik odasını, Laney'ye değil, bana gösteriyordu. Bense bir an önce onun gitmesini istiyordum ki Wes'in yanına gidebileyim.

Bu doğru muydu? Kendime ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Annem olsa, bu kısmı nasıl yazardı? Kötü çocuğun içindeki iyiyi görüp ters köşe yapar mıydı?

Kahretsin.

Düşünmeyi bırak, Liz.

"Annenler nerede?" Boğazımı temizledim, içimdeki düşünceleri susturdum. "Yıllardır görmedim onları."

"Sinemaya gittiler," dedi Michael, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. "Ama annem seni gördüğüne sevinirdi."

Merdivenlerin başına geldiğimizde, başka bir odaya aitmiş gibi görünen kapıya yöneldik. İterek açtı ve...

"Aman Tanrım."

Parlak, ahşap parkenin üzerinde odanın bir tarafına köşelemesine konmuş kuyruklu piyano duruyordu, onun hemen altındaysa kalın bir halı vardı. Michael yansımalardan, difüzyondan ve ışığın emilmesinden, odadaki dekorasyonların bile daha kaliteli bir ses deneyimi için stratejik olarak yerleştirildiğinden bahsetmeye başladı fakat bir türlü kendimi ona veremiyordum.

Piyano çok güzeldi. Yanına yürüdüm ve tabureye oturdum. Çalmak istedim -hem de çok- ama bunun babası için çok önemli olduğu ortadaydı, bense çok iyi çalan biri değildim. Wes, iyi çalıyormuşum gibi davranmayı seviyordu, çünkü bizim yaşımızda hâlâ haftada bir piyano dersi alan tek kişi bendim, yine de kötünün iyisiydim.

Piyanoya bayıldım ama. Hem de çok. Annemin piyanoya olan bağımlılığıyla da bir ilgisi olduğundan emindim ama gözlerimi kapatıp, daha önce yüzlerce kez çaldığım şarkıda kaybolmak, temposunu, tutkuyu ayarlamak ve yaratmaya çalıştığım dakika değişikliklerini yapabiliyor muyum diye kendimi dinlemek kadar güzel bir şey yoktu.

"Çalabilirsin, Liz," dedi Michael. Girişe doğru ilerleyip kapıyı kapattı. "Babam kapı kapalıyken alt kattan kimse duyamasın diye odaya ses yalıtımı yaptırdı."

"Çok güzel ama çalamam ki." Siyah piyanonun üstünde bir zerre bile toz yoktu. Nasıl olabilirdi bu? "Üstelik babanın enstrümanı; başkasının dokunmaması gerekir."

"Çalmaya hevesleniyordu ama buraya taşındığımızdan beri çalmadı hiç, hadi başla."

Klavye kapağını kaldırdım, boğazımı temizledim ve "Etkilenmemeye hazır ol," dedim.

Michael sırıttı. "Hazırım say."

Gülümsedim. Burnumun mahvolduğu zaman, gece telefonda konuştuktan sonra Wes'in listemize eklememi söylediğini hatırlayarak Adele'in *Someone Like You* şarkısının başını çalmaya başladım.

Michael sırıtmaya başladı. "Ezberinde mi?"

"Çok kolay aslında." Parmaklarım tuşlarda gezinirken, bir tuhaf hissettim. "Çoğunluğu dört akor döngüsünden oluşuyor. Herkes çalabilir."

"Benim çalamayacağım kesin."

Piyanoya yaslanırken beni seyreden gözlerine kaydı gözlerim. İlkokulda beni büyülemiş o aynı gülümsemesiyle çok yakışıklıydı ama Wes'in alt katta ne yaptığını merak etmeden duramıyordum. Ben daha şarkıya yeni başlamışken kapı ardına kadar açıldı. Herkes oradaydı... Wes ve Alex hariç.

Ellerimi hızla kucağıma indirdim ve kendimi dünyanın en aptal insanı gibi hissettim. Wes'in arkadaşları bana baktı. Herkes takılırken piyano çaldığım için eminim tuhaf biri olduğumu düşünüyorlardı.

Çok fazla görüştükleri de belliydi, çünkü aşağıda yaptıklarına aynen devam ediyorlardı; sanki en yakın arkadaşlarmış gibi konuşuyor ve kahkaha atıyorlardı.

Laney, piyanonun yanına gelip yanımda dikildi. "Böyle çalabildiğine inanamıyorum." dedi.

"Oda ses geçirmiyor sanmıştım."

"Ses yalıtımı var," dedi Michael, hem bana hem de Laney'ye. "Alt kattan duyamazsın ama holden duyabilirsin."

"Ah." Piyanonun başında öylece oturmuş dururken, kendimi sersem gibi hissettim.

"Adele'i harika çaldın."

"Çok kolay bir şarkı." *Sanki senin iltifatlarına ihtiyacım var, Laney.* "Sağ ol yine de."

"Olsun, harika çaldın ve kıskandım." Laney, gözlerini sağımda duran Michael'a çevirdi. Ona gülümserken yüzü daha da güzel görünmeye başladı. Belki sadece, gecem tamamen rotadan çıktığı için böyle geliyordu ama yüzündeki ifadeden dolayı onun adına biraz kötü hissettim. Yüzündeki o bakış ne anlama geliyordu? O ifadeyle bağlantı kurabiliyordum.

Ona, "Sana gerçekten bir saat içinde öğretebilirim. Çok basit," dedim.

"Sahiden mi?" Kollarını kavuşturdu ve gözlerini fal taşı gibi açtı. "Yapabilir misin?"

Nihayet Wes, kapı aralığından, arkasından onu takip eden Alex'le göründü. "Pizza söyleyelim," dedi.

"Uu, bana uyar," dedi Alex. O, Wes'e gülümserken, göğsümün sıkıştığını hissettim. Wes de ona baktı ve gülümsemesine hemen karşılık verdi. En güzel gülümsemesiyle gülümsüyordu. Şu, eğlenceli ama aynı zamanda samimi ve mutlu olan gülümsemesiyle. Alex, "Ama nereden söyleyeceğiz?" diye sorup saçlarını savururken, dişlerimi sıktım.

Sonra Wes, bana baktı.

Gelip geçici bir bakıştı bu, kısa bile denemezdi ama bir saniyeliğine bakışımı yakaladığında, vücudumdaki her sinirin öldüğünü hissettim. Ne yapıyordu? Bütün bu olanlardan sonra çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyordu?

"*Zio's*'tan," dedi Noah, diğerleri de odadan çıkıp Wes ile Alex'i takip etmeye başladı. Gözlerimi boş koridora diktim. Wes ve onun yakıcı bakışından, Alex'in talihsiz yakınlığından başka bir şey düşünemiyordum.

Daha yeni yemek yemiştin Wes, ne yapıyorsun sen?

Alex, hoştu. Onun Wes'e olan hislerini ilk duyduğumda, iyi bir çift olacaklarını *düşünmüştüm* ama artık Wes'e biraz ciddi kaçtığını düşünüyordum. Yani evet, gayet eğlenceli görünüyordu ama Wes'in olgun olan herhangi bir şeye karşı aldırmazlığıyla karşılaştırınca, yanında biraz çilekeş kalıyordu.

Ayrıca, daha az önce Wes'le alt katta bir "an" yaşamıştık, kahretsin.

Yaşamıştık değil mi? Yoksa hayal mi kurmuştum?

" 'Pizza' dersin ve herkes gider."

Michael konuşunca irkildim. Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim bile.

Gülümsedim ve öylece ayakta durdum. "Kim pizzaya hayır der ki, değil mi?"

Koridoru işaret etti. "Sen de gidip yemek ister misin?"

"Şey, hayır, sağ ol." Kafamı salladım, Wes'i takip etmek istemiyordum, hatta bir de Alex'le sarmaş dolaşsa, hiç. "Gelmeden önce Wes'le Stella's'a gitmiştik, o yüzden hâlâ tokum."

"Doğru, gelmeden yemek yiyeceğinizi söylemişti."

"Evet."

"Artık arkadaş gibi olduğunuzu ve Alex'e çıkma teklifi etmeyi düşündüğünü de söyledi."

Önemsemiyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Karnımda yoğun bir ağrıyla gülümsedim. "Aynen, çok haklı. Kesinlikle etmeli, Alex harika birine benziyor."

"Evet. Görünüşe göre, arkadaşlığınızı ilişkiye götürmemenden bıkmış, bu yüzden hayatına devam etmeye karar vermiş."

"Nihayet." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Michael'ın mavi gözlerine odaklandım. *İstediğin buydu. Wes'le başladığın her iş kötü biter, kötü. Gözünü ödülden ayırma kızım.* "Aramızın tuhaf olmasını istemedim, böyle olması çok iyi o yüzden."

"Muhtemelen."

"Şey, ne zaman söyledi bunu sana?" *Günler önce olsun lütfen.* "Alex'i yani?"

"Mutfaktayken."

"Ah." Piyanonun tuşlarına baktım ve yutkundum, sanki boğazıma bir şey takılmıştı. Sonuçta bu, tam da Wes'in söylemesini planladığımız şeydi, o yüzden bu konu hakkında tedirgin olmam için hiçbir sebep yoktu, değil mi?

Michael'ın telefonundan bir ses gelince, sersemliğimden uyandım. Mesaja baktı, iç çekti, sonra telefonu pantolonun cebine koydu.

"Şey, iyi misin?" diye sordum. Çünkü yüzü, tıpkı ilkokulda en sevdiği Boggle[74] oyununu kaldırıma düşürdüğünde, bütün harf parçalarının çalılıklara dağıldığı zamanki gibi kaygılı görünüyordu. Her zaman, en ufak şey için bile stres yapan biri olmuştu.

Ama -sevgili Tanrım- Michael hakkında hiçbir şey bilmiyordum *artık*. Tek bildiğim, Güney aksanıyla konuştuğu ve güzel bir saçı olduğuydu, hepsi bu. Tabii, ilkokulda tanıdığım Michael, böcekleri, kitapları ve kibar olmayı seviyordu ama şimdiki Michael hakkında ne biliyordum ki? Wes'i Michael'dan bin kat daha iyi tanıyordum ve âdeta yan komşuma tapmaya başlamıştım.

Kahretsin.

Bu odada Michael'la ne yapıyordum ben?

Gözlerini piyanodan ayırmadan siyah tuşlara bastı. İşaret parmağını orta Do notasında basılı tuttu. "Laney ve balo konusu," dedi.

"Laney" ismi pek de olumlu olmayan bir tonda söylendiğinde, vücudumun tepkisi sevinçle zıplamak olurdu. Fakat şu an, o duygunun keyfini çıkaramadım. "Gidiyor musunuz? Bilmiyordum. Yani konuştuğunuzu duymuştum. Ama anlarsın ya..."

Sessizleştim, bütün dedikodudan haberdarmışım gibi görünmek istemedim.

"Yani, hayır. Demek istediğim, hayır, henüz beraber gitmiyoruz." Bir kez daha iç çekti. "Şöyle ki, *bir süredir* konuşuyoruz, Laney mükemmel biri. Ama onunla tanıştığım gün, sevgilisi ondan daha yeni ayrılmıştı. Kelimenin tam anlamıyla. Onunla tanıştım çünkü dışarıda ağlıyordu."

"Ah." Kiminle sevgiliydi bilmiyorum ama birinin Laney Morgan'ı terk ettiğine inanmak, biraz zordu açıkçası.

"O yüzden Laney'nin aklından neler geçiyor, bilemiyorum. Henüz hazır değilse, çok hızlı ilerlemek ve özellikle eski sevgilisini unutamadıysa, bir şeye başlamak istemem."

[74] Boggle, Allan Turoff tarafından 1974 yılında icat edilen bir tür kelime oyunu.

Onun için biraz üzüldüm çünkü tamamen empati kurabiliyordum. Bir şeyi istemek ama sahip olup olamayacağından emin olamamak mı? Ya da sahip olmanın güvenli olup olmayacağından emin olamamak mı? Evet, bunu anlayabiliyordum. Ve artık nasıl hissettiğimi bildiğime göre, bu yeni, aydınlanmış, duygusal açıdan dürüst Liz, Laney konusunda Michael'a yardım etmek, birtakım tavsiyeler vermek istiyordu.

Fakat aynı zamanda da bu sohbeti bırakıp alt kata fırlamak ve Alex, Wes'i bir gömlek gibi giymeye başlamadan önce Wes'i bulmak istiyordum. "Bir arkadaş gibi baloya davet edip, nasıl gittiğine baksan?" diye sordum.

"Bakabilirim." Biraz daha bastı tuşlara. "Ama balonun bir *anlamı olmalı*. Belki bu, alıştığım Texaslılıktan dolayıdır ama bana göre balonun bütün olayı, baloya davet etme şeklin, akşam yemeği, çiçekler ve *daha fazlasıdır*. Saçma mı?"

Kıkırdadım. "Aman Tanrım, hayır... Kiminle konuştuğuna bir baksana."

Başını kaldırıp baktı ve gülümsedi.

"Aynen öyle, Minik Liz'le," dedim ve kendimi işaret edip göz devirdim. "Tamamen aynı şeyi hissediyorum. Joss'la gitmeyi planlıyoruz, eminim eğlenceli de olacak ama seninle aynı fikirdeyim. Son sınıf balosunu böyle hayal etmemiştim hiç."

Wes'in yüzünü hayal edince ellerim ısındı. Ellerimi sallayıp, "Bu konu hakkında düşündükçe, azla yetinmek istemiyorum. İşler yolunda gitmeyecek olsa bile, daha fazlasının ihtimalini istiyorum ben. Büyülü bir gece olmasını istiyorum, çünkü beklediğim gibi gitmese bile, en azından aramızda bir şeyler olma ihtimali olan bir flört olabilir yanımda, bir arkadaştan ziyade."

Başını biraz eğdi ve bana gülümsedi. "İyi bir noktaya değinmiş olabilirsin, Liz."

"Biliyorum." Baloya Wes'le gitme fikriyle galeyana geliyordum. Birinin beni çimdiklemesi gerekiyordu, acilen hem de. Çünkü bir anda, sanki bütün istediğim buymuş gibi gelmeye başlamıştı. "Ba-

zen, 'büyülü gece' geçirmene en yakın kişi, aslında hiç ummadığın biri olabilir. Bu bazen, ezelden beri tanıdığın ama hiç fark etmediğin biri olabilir."

Tanrım, keşke önceden fark etmiş olsaydım. Gizli Bölge'de, Stella's'ta, partiden eve dönüş yolunda Wes'le yaşadıklarımız zihnimden bir film şeridi gibi akmaya başladı.

Daha önce nasıl fark edememiştim?

"Ne demek istediğini anlıyorum sanırım," dedi Michael, yoğun bir şekilde bana bakarak. Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. Bana neden böyle bakıyordu bilmiyorum ama şimdi hiç sırası değildi.

Adam, koridordan başını uzattı ve "Size ihtiyacımız var arkadaşlar, *Cards Against Humanity*[75] oynuyoruz," dedi.

"Oley!" diye bağırdım cevap olarak. Araya girildiği için çok mutluydum.

Adam başını eğdi ve *ne oluyor sana* der gibi sırıttı. Michael ise hâlâ gözünü dikmiş bana bakıyordu. Boğazımı temizledim, toparlamaya çalışarak sıradan bir ifadeyle, "Yani, ben de oynarım," dedim.

"Daha önce hiç takımlı oynamamıştım bu oyunu," dedi Michael, bana tuhaf bir şekilde bakarak.

"Ben de," diye katıldım. Wes'i bulacağım için kaygılıydım.

"Sırf Alex, Wes'le aynı takımda olmak istediği için takımlı oynuyoruz," dedi Adam, derdimi paylaşıyormuş ve aynı fikirdeymişiz gibi bana bakarak. Bense bununla ne yapmam gerektiğinden emin değildim. "Böyle daha eğlenceli olduğunu söylüyor ama eminim, sırf Wes'le sandalye paylaşmak istediği için böyle diyor."

"Tamam, hadi oynayalım," dedi Michael, bana güzelce gülümseyerek. Ama bunun, üzerimde hiç etkisi olmadı. Hem de hiç. Bu, Alex benim mutlu sonumu çalmadan oraya inmem gerektiğini hatırlattı bana, sadece.

---

[75] Genelde müstehcen, patavatsız yazıların olduğu kartlar kullanılarak oynanan, boşluk doldurmacalı bir kart oyunu. (ç.n.)

BÖLÜM ON İKİ

"Onu uzun uzun ve güzelce öpmüştü.
O günden sonra havuza girişimiz sonsuza kadar yasaklanmıştı ama
oradan her geçişimizde cankurtaran, kulesinden aşağı,
Wtam Squints'e bakar ve gülümserdi."

***—Sokak Arkadaşları*[76]**

"Tanrı'ya şükür, iyi ki yakına park etmişiz." Wes, sağanak yağmurun altında arabayı ve silecekleri çalıştırdı. "Bir saniye daha dursak sırılsıklam olurduk."

Kalbim boynumda atıyordu. Arabanın içi, kükreyen fırtınaya karşın samimi hissettiriyordu ama tamamen tedirgindim. Wes'e duyduğum gerçek hislerimi fark ettiğimden beri bir tür panikle, ona söyleme isteğimin altında eziliyordum. Alex onunla işleri ilerletmeden önce söylediğimden emin olmalıydım. "Aynen."

"Tuhaf arkadaşlarımın kusuruna bakma."

"Hayır, sorun yok." *Bütün* arkadaşlarının, daha Cards Against Humanity oynamamızın beşinci dakikasında, pizza alan Noah'ya eşlik etmeye karar vermelerinden bahsediyordu. Alex minivana tırmanırken, kesin deli gibi gülümsüyordum. "Film bitince eve gitmem gerekecekti zaten."

"Evet, niye böyle sahi? Üniversite için ayrılmana aylar kalmış ama baban hâlâ işine karışıyor. Biraz fazla mı korumacı acaba?"

[76] Sokak Arkadaşları (The Sandlot), 1993 yılı, ABD yapımı spor komedi filmi.

Arabayı sürüş vitesine atmadan ve sokaktan çıkmadan önce omuzunun üstünden bana baktı. Daphne Steinbeck'in yeni şarkısı *Dark Love* radyoda çalmaya başlamıştı. Şarkının temposu ağır ve çekiciydi. Fazla geldiği için radyo frekansını değiştirmeyi düşündüm.

Fazla mükemmeldi.

"Aynen öyle," dedim. "Hayatına devam etmesine rağmen, annemin kazasını ve bazen yaşanması pek de mümkün görünmeyen şeylerin aslında *yaşanabildiği* gerçeğini asla aklından çıkarmıyor."

"Vay." Bana baktı. "Buna karşı çıkmak zor gibi, değil mi?"

"Hiç denemiyorum bile."

Yağmur şiddetini artırınca Wes silecekleri son hızda çalıştırdı. Yavaşça Harbor Drive'a, Michael'ın mahallesine paralel olan sokağa geçti. Yolda sıralanmış işyerlerinin çok renkli parlak ışıkları, sağanak yağmurdan dolayı tamamen bulanıktı. Eğilip buz çözücüyü çalıştırdım ve elimden gelen en sıradan hâlimle, "Demek Alex, ha? Ona çıkma teklifi edecek misin?" dedim.

"Michael mı söyledi bunu?" Boynunu, acele etmeden ön cama uzattı, bir kavşağa yaklaşıyorduk. Trafik ışığı yeşile döndü. Karşıdaki arabaların hepsi durunca, Wes hızlandı. Önümüz açıldıkça, hızlanıyorduk ama uzakta bir Jetta'nın benzinlikten dışarı, dibinden takip ettiğimiz Suburban'ın önündeki yola doğru fırladığını gördüm ve...

"Araba!" Önümüzdeki arabanın fren lambaları, sırılsıklam olmuş sisli camdan kırmızı kırmızı parlayınca, kendimi çarpışmaya hazırladım. Wes, arabayı ıslak asfaltta durdurmaya çalışsa da fren boşalmıştı, Suburban'a çarpacaktık.

Wes direksiyonu sağa kırdı. Sanırım bir kaldırımın üstünden fırladık ve sonra bayağı yeşil bir şeye yöneldik. Bir ormana benziyordu.

Arabayı kontrol etmeye çalışırken, "Kahretsinkahretsinkahretsinkahretsin," diye söylendi. Frene tam basıyordu ama yokuştan aşağı, ağaçlara doğru kaymaya devam ediyorduk. Farlar,

önümüzdeki dik ve çamurlu yokuşu aydınlatıyordu. Bir ağaca çarpacaktık -çarpmamak gibi bir ihtimal yoktu- ve kalbim çarparken elimden geldiğince hızlı bir şekilde dua ettim.

Direksiyonu tekrar çevirdi ve çevirir çevirmez bir şeye çarpmışız gibi devasa bir gümbürtü hissettim. Arabanın ters dönmesinden korktum.

Ama onun yerine, araba yalpalayarak durdu.

Wes'e baktım, yüzü sanki bir koşudan dönmüş gibi kıpkırmızıydı. Gök gürlemeye devam ediyor ve yağmur, arabasının çatısına sertçe vuruyordu. Radyoda hâlâ *Dark Love* çalmaya devam ediyordu. İkimiz de nefes nefeseydik. "Gerçekten yaşandı mı bu?"

"İyi misin?" Elleri hâlâ direksiyona sımsıkı sarılıydı, ellerini açıp vitesi park moduna atmadan önce bana baktı, donakalmıştı. "Vay canına, Liz."

"İyiyim." Ön camdan dışarı bakmaya çalıştım ama hâlâ bir şey göremiyordum. "Aman Tanrım, bir şeyimiz yok, değil mi?"

"Aman Tanrım." Koltuğuna yaslandı ve bir nefes verdi. "Çılgıncaydı."

Çılgınca. Frenleri köklemesinin üzerinden bir dakika ya geçmiş ya geçmemişti. Ama o bir dakika, bir saat gibi gelmişti. O bir dakika boyunca, öleceğimizden endişelendim. Bana bir şey olursa babamın nasıl hayatta kalacağından endişelendim. Joss'u, Wes'in annesini dert ettim ve Wes'le bir şeyler yaşama şansına erişememiş olduğum gerçeğiyle kederlendim.

Garip, değil mi?

"İyi olduğumuza inanamıyorum," dedim, Wes'in direksiyonu nasıl çevirdiğini hatırlayarak. "İnanılmazdın."

Kemerini çözdü. Bana bakmadan, " 'Bu havada araba sürecek kadar düşüncesiz,' demek istedin herhalde," dedi.

"Hayır, sürme şeklin, öndeki arabaya çarpmamızı engellemekle kalmadı, bir de üstüne bir ağaca çarpmaktan kurtardı bizi." Ben de kemerimi çözdüm ve ekledim. "Teşekkürler."

"Henüz teşekkür etme. Belki de sıkıştık." Önüme uzandı, torpidoyu açtı ve el fenerini bulana kadar didik didik aradı. "Bekle burada, gidip bir bakacağım."

Kapısını açıp arabadan indi. Ben de görebileyim diye ön camdan bakmaya çalıştım ama camlar o kadar buğuluydu ki hiçbir şey göremedim. Kapımı açtım ve indim, sert sağanağın altında ayağım ıslak çamura batarken, anında sırılsıklam oldum.

"Kahretsin!" Kafamı eğdim ve arabanın etrafından dolanıp, tekerin yanına çökmüş Wes'i kısmen görebileceğim bir yere geçtim. Yanında durdum ve çöktüm. "Gerçekten mi? Bir kaya mı?" diye bağırdım.

Görünen o ki teker kocaman bir kaya parçasına çarpmış, sonra da ona takılmıştı. Arabanın ön tekeri kelimenin tam anlamıyla havadaydı. Gözlerini kıstı, beni gördüğüne şaşırmış gibi görünürken yağmur yüzüne vuruyordu. "Sana arabada bekle dediğimi sanmıştım."

"Patronum değilsin," diye bağırdım yağmurun altında. Asık suratının yerini bir saniyede yumuşacık, mutlu bir ifade aldı. "Hem ölürsen, yapayalnız kalırım burada."

"Doğru," diye bağırdı, eliyle ıslak saçımı tuttu ve beni kaldırdı. "Arabaya dönüyorum, hanımefendi bana katılma zarafetinde bulunur mu?"

"Bulunur doğrusu."

Yan tarafa gitmektense kendi kapısını açtı ve beni usulca içeri itti. Kıkırdadım ve arabaya binip, banko koltuğun ortasına kaydım. Wes, büyük vücudunu içeri attığında ve sertçe kapıyı kapattığında arabasının içi inanılmaz derece sessizdi.

Birkaç saniyeliğine sessiz kaldık, yüzümüzdeki suları siliyor, ıslak saçlarımızı gözlerimizden çekiyorduk. Sonra telefonunu çıkardı ve bir numarayı aradı.

"Babamı arıyorum," dedi telefonu kulağına dayayarak. Direksiyona bakıyordu. "Hemen gelebilir, ayrıca arkadaşının çekici kamyonu var."

"Güzel." Aşağı baktım. "Of, olamaz... Chucklarım," diye fısıldadım.

Islak, yapışkan çamurla kaplanmışlardı ve bu, beni üzmesi gerektiğinden fazla üzmüştü. Altı üstü ayakkabı ve çamurdu. Ama... Wes'in Devlish'te kasaya götürüp parasını ödediği zamanki gibi mükemmel kalmalarını istiyordum.

Eve gidince çamaşır suyuyla temizleyebilirdim belki.

Wes, babasına, olan biteni ve nerede olduğumuzu anlatırken güneşliği indirdim ve aynaya baktım. Rakun gözüne dönen gözaltlarımdan kurtulmaya çalışarak gözlerimin altını sildim ama titreyen ellerim bir işe yaramıyordu.

Güneşliği kaldırdım ve derin bir nefes aldım. Kazadan dolayı sarsılmıştım fakat bu, aniden salınan tuhaf adrenalin, hissettiğimden fazlasıydı.

Çünkü Wes'in arabası öylece bir tekeri havada dururken, hayatın öngörülemezliği kafama dank etmişti. Ne kadar planlarsanız planlayın ve ne kadar dikkatli yapmış olursanız olun, soyut bir şey her zaman kafasını çıkarıp, aksiliğe sebep olacaktı.

Bu da merak etmeme sebep oldu.

Eğer annem hâlâ hayatta olsaydı, "kötü çocuk" hakkındaki düşüncelerini, şimdiye kadar değiştirmiş olur muydu? Bana öyle geliyor ki, araba kazaları, yitip giden aşklar, ölüm kalım, kırık kalpler gibi şeyler nedeniyle, hayatın her anını yakalamalı ve mutlaka güzel taraflarının tadını çıkarmalıyız. Annem bunu istemez miydi? Hayatımın on iki punto Courier-New ile yazılmış bir senaryo gibi olmasındansa, doğaçlama yaşamamı istemez miydi?

"On dakikaya burada olur." Wes telefonunu tutacağa koydu ve gözlerini bana çevirdi. "Çok üzgünüm, Lib."

Titrememi bastırdım ve bana gerçekten öyle seslenmek isteyip istemediğini merak ettim. Genelde sadece alay ederken "Lib" derdi ama bu sefer özel hissettirdi. Samimi. Gerçekten aramızda bir şey varmış gibi. "Takma kafana, arabayı bir ağaca bodoslama çarpmadın ya, sorun yok."

Yüz ifadesi yumuşadı. "İyi bari."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gergin hissettim. Bu his, genel olarak, ona nasıl hissettiğimi ve neyi istediğimi çok, çok ama çok söylemek istediğimdendi. Derin bir nefes alıp, "Wes," dedim.

"Hey. Buklelerin dönmüş." Kahverengi gözlerini biraz kıstı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Özlemişim onları."

Islak saçıma dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama dokunmadı.

Kahkaha attım ama içim hayal kırıklığıyla doluydu. "Saçımı düzleştirmemi talep eden sen değil miydin?"

"Bendim." Onun cildi de yağmurdan dolayı ıslaktı -doğal olarak- ve burnunun ucundaki bir su damlası düşmek üzereydi. O kahverengi gözlerini bütün yüzümde, gözlerimde, yanaklarımda ve dudaklarımda gezdiren Wes, sonra kalın ve boğuk bir sesle, "Pişman oldum sanırım. Kıyafetlerini ve kıvırcık saçını özlüyorum. En güzel hâlin, kendin olduğun hâlin," dedi.

En güzel hâlin, kendin olduğun hâlin. Ah, Tanrım.

Çok yakındık, ön koltukta yüz yüze oturmuşken, dudaklarımız arasında sadece birkaç santim vardı. Sağanak yağmur etrafımızı sararken, pencereleri buhar olmuş arabasının içinde, dünyada başka kimse yokmuş, sadece o ve ben varmışız gibi hissettim. Eğilip beni öpmesini istedim -hem de ne istemek- ama öpmeyeceğini biliyordum.

Nasıl mı biliyordum?

Çünkü bütün hayatımı, Wes Bennett'in beni asla ve asla öpmesini istemeyeceğimden emin olmasını sağlayarak geçirmiştim. Bir nefeste, "Ay, sağ ol, Bennett," dedim.

"Ciddiyim," dediğinde sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

Sonra onu öptüm.

Onu öperken, kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, kafamı biraz çevirip banko koltuğunda kalçalarımı biraz kaydırdım. Parfümünün kokusu yağmurla karışmıştı. Wes, her yanımı sarmıştı.

Bir saniyeliğine donup kaldı, dudaklarım onunkilere dayanmışken, o hareketsizdi. Beni öpmek istemiyor olabileceği, aklıma çok geç geldi. Geri çekilip rol yapabilir miydim? *Ups, kazadan dolayı dengem bozuldu da dudaklarım dudaklarına çarptı* mı deseydim?

Ve sonra yıldırım çarpmış gibi, Wes nefesini aldı ve yüzümü sıkıca ellerinin arasına aldı. O da beni öpüyordu. Ben Wes Bennett'i öpüyordum, o da beni öpüyordu.

Baştaki ürkek öpüşmenin yerini, alevli bir öpüşme almıştı.

Başını eğdi ve beni, tam da ondan beklendiği gibi öptü; vahşi, tatlı ve aynı zamanda bütün öpüşme boyunca kendinden fazla emin bir şekilde. Büyük elleri saçıma doğru kayarken ne yaptığını çok iyi biliyordu ama beni asıl içine çeken, nefesindeki titreme, temasındaki hafif ürperti ve onun da tıpkı benim gibi kontrolden çıkmış hissetmesiydi.

Wes, göğüs göğüse olalım diye beni kendine daha da yaklaştırdı. Hayatımda ilk defa, insanların nasıl da nerede olduklarını unutup, arabalarının ön koltuğunda rastgele ve çılgınca beraber olduklarını anladım. Bacaklarımı belinin etrafına dolamak, komple üstüne çıkmak ve iki bedenle bugüne kadar yapılmış ne varsa keşfetmek istedim. Ve ben hâlâ (bir çeşit) bakireydim.

Her şeyi sarıp sarmalayan anımızda kaybolmuşken, ellerimin her yerde dolaşmasına engel olamıyordum. O, alt dudağımı hafifçe ısırırken, ellerimi kapüşonlusunun altında gezdirdim, sonra yüzünü tuttum ve o, işi buymuş ve terfi almak istiyormuş edasıyla öbeni perken, ben de çenesinin sert köşelerini hissettim. Ellerimi saçına daldırdığımda bir ses çıkardı -hoşuna gitmiş gibi bir ses- ve yağmurun sonsuza dek böyle yağmasını ve hiç durmamasını diledim.

Gerçekliğe, ancak adımı üç kere söylediğinde -dudaklarıma fısıldadığında- dönebildim.

"Liz."

"Hımmm?" Gözlerimi açtım ama görüşüm biraz bulanıktı. Güzel yüzünü benimkine bu kadar yakın görünce, gülümsedim "Efendim?"

"Babam geldi galiba," derken, koyu gözleri neredeyse kapalıydı.

"Ne?" Ona baktım; eli belimde ağır ağır, aşağı yukarı hareket ederken âdeta aklım gitmişti. Yanımızda top patlasa duymazdım herhalde.

Sonra arabasının yanındaki farları gördüm.

"Ah." Derin bir nefes aldım ve elimi saçımda gezdirdim. Aşırı parlak ışık, her şeyi aydınlattığı için gözlerimi kıstım. "Kahretsin," diye fısıldadım.

"Babam senin kapını açmadan önce, gidip onunla konuşsam iyi olur." Sessizce konuşurken dudakları *neredeyse* kulağıma değiyordu. "Tamam mı?"

Kulağıma fısıldayan sıcak dudaklarını hissederken, gözlerim çok az açıktı.

"Libby?"

Kafamı salladım. "I-ıh."

Bu, ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olacak, edepsiz bir kıkırdama kazandırdı bana. "Babamın bizi böyle görmesini umursamayacaksan, böyle kalmak bana uyar," derkenki nefesi, sinir uçlarımı gıdıkladı.

"İyi. Git," diye mırıldandım ve göğsünden ittim. Wes Bennett'i bir şekilde sahiplendiğimi hissederek göğsünü avuçlarımın içinde hissetmekten zevk aldım. Gözleri hızlıca ellerime kaydı ve alnı buruştu ama sonra birdenbire tekrar normale döndü.

Ona bir bakış atıp, "Seninle işim bitmişti zaten," dedim.

"Peki madem, Bayan *I-ıh.*" Gülüşü, beni ne kadar etkilediğinin gayet farkında olduğunu gösteriyordu. Kapısını açtı. "Birazdan buradayım, Elizabeth," dedi.

"Burada olacağım, Wessy," dedim. Böylece, çıkıp kapıyı arkasından kapatmasından önce, diğerinden daha edepsiz bir kıkırtı kazanmış oldum.

Islak kıyafetlerimi düzelttim, saçımı da düzeltmeye çalıştım. *Aman Tanrım, aman Tanrım, az önce bu yaşandı mı gerçekten?* Wes'in babası sırf bana bakarak oğluyla öpüştüğümü anlayabilecekmiş gibi hissettim ama muhtemelen bu konuda elimden bir şey gelmezdi.

"Hey." Yolcu kapısı açıldı ve Wes içeri eğildi. "Arabamı çıkarmak için Webb'in kamyonuna ihtiyacı varmış. Bu yüzden, bizi eve götürüp geri gelecek."

Gözlerimi kırpıştırdım ve neden bütün hayatımı onun yüzüne bakıp hayran olmakla geçirmediğimi merak ettim. Yüzünü uzun uzun seyrettim. "Tamam."

İfadesi çekici bir sırıtmaya döndü. Ne düşündüğümü bildiğine yemin edebilirdim. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Babamın çıkıp gelmesine hazır değildim, *henüz*," dedi.

Başını kaldırdığında ve birbirimize gülümsediğimizde, her yerimi ateş bastığını hissettim. "Ben de," diye itiraf ettim.

"Hadi çocuklar... Sırılsıklam oluyorum burada." Bay Bennett, Wes'in arkasından bir yerden bağırdı ve arabasına binip kapısını kapattı.

Wes elini uzattı, onu tutup arabadan çıktığımdaysa, elimi bırakmadı. Onun yerine, bana bakmadan uzun parmaklarını benimkilere bağladı ve sağanağın altında babasının arabasına beraber yürüdük.

Wes Bennett elimi tutuyordu.

Arka kapıyı açtı... Koltukta kocaman bir kutu vardı.

"Diğer taraftan," dedi babası ve Wes elimi bırakıp bana ön kapıyı açtı. Bindim, kapıyı kapatmadan önce göz kırptı.

Başım oldukça beladaydı, çünkü göz kırpmasıyla bile bayılacak gibi olmuştum.

"Teşekkürler," dedim Wes kapımı kapatırken, öbür tarafa doğru koştu ve arkaya oturdu. Babasıyla önde oturmanın tuhaflığı yetmezmiş gibi, bir de delicesine, Wes'in yanında oturmak istiyordum.

"Bizi almaya geldiğiniz için teşekkürler, Bay Bennett."

"Ne demek, tatlım." Kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. "En son seni arabayla bir yere götürdüğümde ufacıktın."

Gülümsedim ve her yerde elektrikler kesildiğinde bütün çocukları *Dairy Queen*'e götürmesini hatırladım. "*Dairy Queen*'di, değil mi? On yıl olmuştur herhalde."

Başını onaylarcasına salladı. "Doğru."

Harbor Drive'dan döndüğümüzde, Wes'in yüzünü görüp ne düşündüğünü anlayabilmeyi diliyordum. Benim gibi çıldırıyor muydu, iyi bir şekilde? Bir yolunu bulup beraber dışarı çıkmamızı ve biraz daha öpüşebilmemizi istiyor muydu?

İlgi duyuyor muydu bana, yani *sahiden* duyuyor muydu?

Çünkü ben kendi kendime heyecandan ölüyordum ve sadece o buharlı arabanın içindeki beş dakikalık oyunumuzla bağlantısı olabilecek, *ahhhh!* sesleriyle içimden patlıyordum.

Babası araba hakkında konuşmaya başlayınca, ikisi birden araba muhabbetinde kayboldu, ben ise bütün yol boyunca pencereden baktım ve öpüşmemizi zihnimde tekrar tekrar canlandırdım. Bay Bennett bizim garaj yoluna geldiğinde, Helena'nın yemek paketini ve çantamı aldım. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden, "Getirdiğiniz için teşekkürler," deyiverdim.

"Her zaman. Seni görmek güzeldi, canım."

Çıktım, kapıyı kapattım ve kapalı ön bahçemize gelene kadar yağmurda koştum. Sadece... Wes'e başka bir şey demesem olmazdı, değil mi? Gecenin son sözlerinin Stuart Bennett'e ait olmasına izin veremezdim.

Arabalarının, garaj yolumuzdan, yandaki kendi garaj yollarına girmesini izledim. Wes'in garajdan çıktığını görür görmez elimdekileri bıraktım ve yağmurun altında koştum. Bahçelerinin köşesine geldiğimde durup, "Wes!" diye bağırdım.

Yağmur hararetle üstüme yağıyordu ama dikkatini çekmek için tekrar bağırdım.

Baktı ama yüzünü göremeyeceğim kadar çok yağmur yağıyordu. Yağmur, ıslak saçlarımı da yüzüme yapıştırmıştı ama "Her şey için teşekkürler!" diye bağırdım.

Ön bahçeme döndüm, üstünden sular damlayan saçımı geri attım ve anahtarımı çıkardım.

"Libby!"

Gülümsedim ve arkama döndüm; işte Wes orada, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında ön bahçemde duruyordu. Başımı eğip, "Efendim?" dedim.

" 'Her şey' dedin!" Kıyafetleri sırılsıklamdı. "Öpücük için de teşekkür ettiğin anlamına mı geliyor bu?" diye bağırdı.

Kahkaha attım ve Helena'nın yemeğini aldım. "Bunu mahvedeceğini tahmin etmeliydim."

"I-ıh, Buxbaum." Ellerini ıslak saçına daldırdı ve dik durmalarını sağladı. Fırtına devam ederken bana sırıttı. "Mahvedilemeyecek kadar mükemmeldi. İyi geceler."

I-ıh. Islak vücudumun titremesine rağmen iç çektim ve sıcacık hissettim. "İyi geceler, Bennett."

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım." Kapıyı kapattım ve üstünden sular dökülen kafamı beyaz ahşabın soğukluğuna yasladım. Neydi o ve ne anlama geliyordu? "Vay be."

"Güzel geçmiş galiba?"

Arkamı döndüm, Helena şöminenin yanındaki sandalyede oturuyordu, kucağında uyuyakalmış Fitzpervert ve elinde hâlâ bir kitap vardı, sırıtıyordu. Sinir ya da mahcup olmak istesem de kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Islak saçımı yüzümden çekip, "Tahmin bile edemezsin," dedim.

"Babanı uyandırmayalım, mutfağa gel." Ayağa kalktı, Fitz de homurdanarak *mrrf* sesi çıkardı ve yere atladı. Helena kitabını bıraktı ve mutfağa giderken peşinden gelmemi işaret etti. Mutfağa girdiğimizde hamburgerini aldı ve bana bir havlu uzattı. "Anlat bakalım şimdi," dedi.

Kıkırdadım -elimde değildi- ve havluyla başımı kuruladım. "Ben, şey, ben Wes'le bu gece çok güzel zaman geçirdim."

"Evet?" Hamburgerini aldı ve mikrodalgaya koydu. "Ve?"

"Ve." Saçımı kurulamaya, Wes'in dudaklarının dudaklarımdaki hâlini zihnimde canlandırmaya devam ettim. Nefesinin sesi, parfümünün kokusu, yüzümde ellerini hissetmem...

"Hey. Pardon. Bir dakika odaklanır mısın?"

Tekrar güldüm. "Odaklanamıyorum işte, tamam mı? Üzgünüm ama odaklanamıyorum, çünkü o kadar insan varken, ben Wes Bennett'le mükemmel bir gece geçirdim. Beni dünya şampiyonu gibi öpmesiyle son bulan inanılmaz bir gece. Çok şaşkınım, Helena."

"Nasıl şaşkınsın anlamıyorum tam olarak. Yani evet, ondan hep nefret ederdin ama yine de buna doğru gidiyordunuz sanki."

"Gerçekten mi?" Havluyu tezgâha koydum. "Öyle miydik? Hiç farkında değilmişim." Nasıl olduysa, çok uzun zamandır Wes'in çekici, komik, zeki ve ayrıca, yanında tamamen kendim olabildiğim tek kişi olduğundan habersiz olmayı başarmıştım. Michael fikri beni öylesine kör etmişti ki Wes'le aramızda olup bitenlerin farkında bile değildim.

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?" Helena tezgâha yaslandı ve samimiyetle gülümsedi. "Bana çok, hem de çok iyiymiş gibi geliyor."

Buzdolabını açtım -hâlâ gülümsüyordum- ve "Söylemeye korkuyorum ama olabilir," dedim.

Yine de... Hâlâ Alex konusunda endişeliydim. Wes'in onun hakkında söylediklerini biliyordum ama bazen duygular değişebilirdi. Sırf, geçen gün onun "tipi" olmaması, birlikte daha fazla zaman geçirip güzelliğini daha fazla görebildiğinde fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmezdi.

Helena ellerini çırptı. "Ya seni baloya davet ederse?"

O, öyle deyince, az kalsın portakal suyumu düşürüyordum. Biraz doğruldum, gözlerimi buzdolabına diktim ve yüzünü, öpüşmeyi bıraktıktan sonra neredeyse siyah görünen koyu gözlerini düşündüm. Bahsettiğimiz Wes Bennett'ti ama değildi de. Wes'in beşinci sürümüydü, yetişkin sürümü. Boyumdan büyük işlere kalkışıyormuşum gibi hissettim. Çünkü henüz aramızda

ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bütün yüzümü öpmüştü. Doğru olduğunu bildiğim tek şey buydu. Hâlâ bana Michael konusunda yardım ettiğini düşünüyor muydu? Olamazdı, değil mi?

Benimle bir şeyler yaşamak istiyor muydu bilmiyordum ama çaresizce, o öpücüğün hararetinin, istediği anlamına geldiğini ümit ettim.

Bütün Michael olayı saçma geliyordu artık. Keşke zamanda geri gidip, kendim için dolaplar çevirmek yerine Michael ve Laney'nin kişisel Eros'u olma rolünü üstlenebilseydim. Michael ile piyano başındaki içten sohbetimizin, Laney'yi baloya davet etmesi için gereken şeyi verdiğini umdum.

"Davet etmeyeceğinden eminim." Buzdolabını kapattım. Benim *zavallı, minik, kafası karışık, âşık yanım* bu düşünce yüzünden çığlık atıyordu, buna rağmen balo konusunda gerçekçiydim. Her ne kadar, baloya Wes'le gitmeyi çok istiyor olsam da Joss'a onunla gideceğimi söylemiştim ve buna sadık kalmam gerekirdi. Şu ana kadar şansım yaver gitmişti ve benim rezil bir arkadaş olmam, aramızda tatsızlığa sebep olmamıştı, bu yüzden bir adım atmalı ve böyle kalmasını sağlamalıydım. "Ayrıca baloda bir eşim var zaten."

"Wes'le gitsen Joss sorun eder mi?"

"Eh, evet ama belki hep beraber gidebiliriz?" En sevdiğim iki insanla giyinip süslenmek mi? Kusursuz bir baloya dair önceden hayal ettiğim şeyden çok daha harika geliyordu kulağa.

"Neyse, ne olursa olsun," dedi Helena. "Sana balo öncesi güzellik salonu ve spa günü sağlamaktan mutluluk duyacağım."

Meyve suyunun kapağını açtım. "Kulağa çok eğlenceli geliyor. Ama senin de gelmen lazım," dedim. Ve ciddiydim de. Onun da benimle orada olmasını istedim.

Tek kaşını kaldırıp, "Gerçekten mi?" dedi.

Omuz silktim. "Eh, eğer sinirimi bozarsan, kuaförüne kısacık kâkül kestirmek istediğini söylerim gizlice," dedim.

"Bu devasa alnımda nasıl görüneceğini hayal edebiliyor musun?"

"Hiç kimseye yakışmıyor. Nokta."

Odama çıktım ve Jocelyn'a Wes ile ilgili bir mesaj attım. Bu da neredeyse bir saat boyunca her detayı konuşmamıza neden oldu.

Ben: Ondan ciddi ciddi hoşlanıyorum galiba.

O: ORASI KESİN.

Ben: O da benden ciddi ciddi hoşlanıyor galiba.

O: Her şeyi en ufak ayrıntısına kadar anlat.

Öpüştüğümüzden bahsetmedim ki bu biraz tuhaftı, çünkü genelde ona her şeyi anlatırdım. Son zamanlar dışında tabii. Ama o kadar mükemmeldi ki -hem öpüşmemiz hem de tarzım hakkındaki tatlı yorumu- Joss'un fikrinin, akşamın kusursuzluğuna leke sürmesini istemedim.

Wes ve Liz listesi hazırlayarak geç saatlere kadar oturdum. Wes'in beni öptükten sonraki yüz ifadesini düşünerek uykuya daldım. Çünkü sırf, bana bakma şeklini hatırlamamla -sanki yaşandığına inanamamış ama aynı zamanda tekrar öpmek istermiş gibi- dizlerimin bağı çözülüyordu.

Gözleri bütün bu süre zarfında aynı anda hem içten hem çekici, hem istekli hem tatlıydı. Keşke o hatırayı arşivleyebilmenin bir yolu olsaydı, böylece hiç kaybolmazdı.

Nasıl uyuyacaktım ben?

BÖLÜM ON ÜÇ

"İyi oğlanlar öyle öpüşmezler."
"Aynen de öyle öpüşürler."

—Bridget Jones'un Günlüğü

"Ah, çok sağ ol." Jocelyn elimden kahveyi aldı ve dudaklarına götürdü. "Neden *onu* giyiyorsun peki?"

Dolabımın kilidini açmadan önce eğilip şirin baykuşlu elbiseme baktım. "Niye giymeyeyim ki? Çok seviyorum bunu."

Kahvesinden bir yudum aldı, benimkinin yanındaki dolabına yaslanırken somurttu. "Yeni tarzınla devam edeceğini umuyordum."

En güzel hâlin, kendin olduğun hâlin. Wes'i, yağmuru ve saçımdaki ellerini düşününce yüzümü ateş bastı. Okula vardığımdan beri tetikteydim, her köşede ve koridorda onu arıyordum, gözlerimin ona değeceği düşüncesiyle karnıma çılgın bir ağrı giriyordu.

Gözlerinin bana değeceği düşüncesiyle.

Tanrım.

Öpüşmemizden beri hiç yazmamıştı ama beni geç bir saatte bırakmıştı ve arabasına dönmesi gerekiyordu. Üst raftan tarih kitabımı aldım. "Hâlâ elbiselerimi seviyorum. Dava açabilirsin."

"Beni yanlış anlama," dedi bardağındaki kahvesini döndürerek. "Ne giyersen giy şirinsin zaten ama modern tarzda inanılmaz şirindin."

"Teşekkürler, gerçi o elbise, kanlı burnum yüzümden tamamen mahvoldu."

Bardağının kapağındaki delikten içeriye bakarken dudağı seğirdi. "Bunun yaşandığına hâlâ inanamıyorum."

"Değil mi?" Dolabımı kapattım. Jocelyn'la birinci bloğa gittik. Wes'e denk gelmediğim için hüsrana uğramıştım, özellikle de arabadaki suskunluğu öpüşmemizin ona hiçbir şey ifade etmediğine ve aramızda hiçbir şeyin değişmediğine dair paranoya yapmama ve tüm bunlara kafayı takmama sebep olduğundan beri.

Öğle yemeğinde telefonum titrediğinde neredeyse ciyakladım. Mesajın Wes'ten geldiğini gördüğümde, çilek salatam ve limonatamla masaya daha yeni oturmuştum.

Wes: Kuşlu elbiseni beğendim.

Etrafa baktım ama yoğun kafeteryanın hiçbir masasında onu göremedim.

Ben: Baykuş onlar. Neredesin?

Wes: Kütüphanedeyim. Beş dakika önce yürürken gördüm seni. Baykuşlar da kuştur bu arada.

Ben: Evet.

Wes: Kuşlar hakkında başımı şişirip durma, Buxbaum. Sadece, o elbiseyle tatlı göründüğünü söyledim, hepsi bu.

Gülümsedim ve yakınlarda pusu kurup kurmadığından ve benim acınası tepkimi izlemediğinden emin olmak için çabucak etrafa baktım.

Ben: Aslında söylemedin.

Wes: Söylediğimden eminim.

Ben: Şey...

Wes: Gitmem lazım. Sonra konuşalım mı?

Telefonu, sanki ellerimi yakıyormuş gibi masaya bıraktım. *Sonra konuşalım mı* mı? Bu hiçbir zaman hayra yorulamazdı, değil mi? Ne uğursuz bir histi bu böyle? Tepsimdeki sirke sosunu paketini açtım ve salatamın her yerine döktüm, sonra telefonu alıp mesaj attım:

Ben: Tamamdır.

Eğer sabah yaptığım kafayı takmaksa, öğlenki saçmalıktı. Çünkü *daha fazlasını* bilmem gerekiyordu, güzel bir öpücük paylaştığımız gerçeğinden daha fazlasını. Benden hoşlanıyor muydu? El ele tutuşmak ya da belki daha fazla öpüşmek istiyor muydu? Yakın gelecekte sevgilim olacak mıydı ya da öpüşmemiz sadece, eğlenceli vakitlerimizin bir parçasıydı ve onun için aslında hiçbir anlamı yok muydu?

Okuldan sonra Joss'la koridorda yürürken, Wes'e artık Michael'la ilgilenmediğimi söyleme fırsatım olmadığı aklıma geldi. Bunu biliyordu, değil mi? Yani, öpücüğün bu düşüncemi belli etmiş olması lazımdı.

"Sence Wes seni gerçek bir randevuya çıkaracak mı?"

Öpüşmeden bir sahne hızla zihnimde canlanınca midem bir garip oldu. "Umarım."

"Kimin aklına gelirdi?" Joss çıkış kapısını itti, ben de onu gün ışığına doğru takip ettim. "İlkokulda sana eziyet eden çocuk, şimdi senin ideal erkeğin oldu. Tuhaf."

"Ne oluyor orada?" dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde. Ana garaj yolunun orada bir tür kalabalık toplanmıştı. "Kesin kavga vardır."

Joss, "Muhtemelen Matt Bond ve Jake Headley'dir," dedi.

Matt ve Jake okulumuzdaki *o* çocuklardandı. Birbirleriyle kanlı bıçaklı oldukları yayılınca, bütün öğrenciler bir olay çıkmasının ihtimaliyle akıllarını yitirmişti.

Kalabalıkta bir sağ bir sol yaparak ilerledik, çünkü arabam kalabalığın tıkadığı yerde park hâlindeydi. "Yumrukların uçuşacağını *duydum,*" dedim.

"Bunu demiş olamazsın Baykuş Elbiseli."

"Yani, *tam anlamıyla* öyle duydum. Kelimesi kelimesine." Birkaç kişinin arasından geçerken, "Affedersiniz," dedim.

"Aman. Tanrım."

Jocelyn'a bakabilmek için başımı hızla çevirdim. "Ne oldu?"

Omzumun üstünden dikkatlice bakıyordu. Bana bakmadan, bir eliyle ağzını kapattı, diğeriyle de işaret etti.

Başımı çevirdim ve kalabalığın tam ortasında park hâlinde duran arabayı işaret eden parmağını takip ettim. Araba siyah bir Grand Cherokee'ydi ve orada park edilmiş olması olağandışıydı fakat onu odak hâline getiren şey bu değildi.

Hayır, bunu olağandışı yapan şey, sürücü tarafının tamamının beyaz kutularla, her birinin üstünde siyah harfler olan beyaz kutularla kaplanmış olması ve hepsini çerçeveleyen büyük, turuncu bir kare olmasıydı.

Arabanın yanı, kocaman bir *Boggle* tahtasıydı.

"Balo?" sorusunu heceleyen, köşeli kırmızı harflerin olduğu bir Boggle tahtası.

"Oha, Liz. Çabuk git oraya!" Bailey Wetzel, kalabalığın içindeydi, bana sırıttı ve kolunu uzattı. "Git!"

Michael'ı görene kadar neler olup bittiğini idrak etmem uzun sürdü. Arabanın yanında durmuş, elinde "BENİMLE BOGGLE OYNAMAK İSTER MİSİN LİZ?" yazan bir afiş tutuyor ve bana gülümsüyordu.

Bu bir balo davetiydi.

Michael beni baloya davet ediyordu.

Etraftaki herkes, gülümsememle birlikte alkışlamaya başlayınca, şaşkın ve kopuk hissettim. Michael romantik, düşünceli bir şekilde beni baloya davet ediyordu, bense şoktaydım. Bu, bir hafta önce tam istediğim şeydi, fakat artık istemiyordum.

Yavaşça ona doğru yürüdüm, yaklaşırken bacaklarım karıncalanıyordu.

Joss'un, "Nazikçe reddet, Liz," dediğini duydum.

Michael'ın gülümseyen yüzüne baktım. *Ne oluyordu?* Bu durumu anlamlandıracak hiçbir şey getiremedim aklıma. Michael'la yaşadığım her karşılaşma felaketle sonuçlanmıştı -kusmuk, kanayan burun, Laney sohbeti- o hâlde, niye yaşanıyordu bu şimdi?

Ne ironi ama değil mi?

Beni izleyen bir sürü insanın olması, kaşınmama ve vücut ısımın yükselmesine sebep oldu. Rahatsız olmuştum. Yanına gittiğimde ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yakışıklı, samimi ve anaokulundan beri düşlediğim her şey gibi görünüyordu.

Ve Wes ile tamamen alakasız.

Sonunda onu -bizi- rahatça görebiliyordum ve artık gördüğüme göre de "doğru kişinin" o olmasını istemiyordum.

"Bu inanılmaz," dedim, Boggle arabaya bakarak. Ayakkabı kutularını beyaz kâğıtla kaplamış, tahtayı oluşturmak için de arabanın yanına yapıştırmıştı ki bu da epey zaman alacak bir işti. "Bunu yaptığına inanmıyorum."

"Seni uzun zamandır tanıyorum, Liz. Balo daveti için böyle büyük bir jest isted..."

"Laney'ye ne oldu peki?" diye böldüm onu. İkimizi de herkesin önünde rezil olmaktan kurtarma ümidiyle, sesimi kimse duyamasın diye fısıldıyordum.

Hafifçe omzunu silkti ve gülümseyerek, "Müzik odasında dediklerini gerçekten yüreğimde hissettim. Tıpkı senin gibi ben de daha fazlası olabilecek bir şeyin ihtimalini istiyorum. Bu yüzden, neden sen olmayasın? Neden biz olmayalım?"

Ağzımın bir karış açıldığını hissettim ve hızlıca kapattım. Hadi ama ya, gerçekten mi? Bir kere olsun birisi benim berbat tavsiyelerime gerçekten kulak vermiş miydi? Doğrudan bir isim vermeden Wes hakkında konuşup durduğum için başımı taşlara vurabilirdim.

Sanki hiç romantik komedi izlememiştim. Saçmalıklar dizisi böyle bir şey olsa gerekti.

Kalabalığa şöyle biz göz gezdirdim ve -hayır, olamaz- Wes oradaydı. O, binanın yanında durmuş, yüz ifadesini okuyamadığım bir şekilde beni izlerken, gözlerimiz birbirine kenetlendi. Yutkundum, en son gördüğümde beni öpen yüzüne dikkatle baktım.

Bana bir cevap vermesi için o kahverengi gözlere sessizce yalvardım.

Ya da Wes'in bana gülümsemesi için.

Bir işaret ver bana, Bennett. Lütfen.

Fakat o başını çevirdi ve uzağa baktı.

Daha boğazım düğümlenemeden, Alex'in Wes'e sokulduğunu gördüm. Gülümsedi ve kulağına bir şeyler söylemek için Wes'i kolundan tutup kendine çekti.

Bahçede herkes bana bakarken, ben Wes ve Alex'e baktığım için zar zor nefes alabiliyordum. Suskunluğum tuhaf bir hâl almaya başlıyordu ve bunun gayet farkındaydım. İnsanlar yavaş yavaş tezahürat yapmaya ve alkışlamaya başladı fakat benim tek duyabildiğim, yerinden çıkacak gibi atan kalbimdi. Bütün bunlar olurken gözlerimi Wes'te tuttum. Ellerini kaldırdı, iki parmağını ağzına koydu ve yüksek sesle ıslık çaldı. Sonra sağ kolunu Alex'in omzuna attı ve başparmaklarını havaya kaldırdı.

Reddedilmek, bütün o yakıcılığı ve acısıyla üstüme çöktü. Geçen gece -öpüşmemiz, her şey- önemsiz bir şeydi. Wes, benim hissettiklerimi hissetmiyordu. Böyle bitmesi gerekiyordu.

"Artık utandırıcı olmaya başlıyor ve iki dakika içinde falan çıkmam gerekecek. Acaba cevaplasan mı?" Michael beklerken huzursuz görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve tuttuğu çiçekleri işi dolandırmadan kabul ettim. Wes, orada Alex'e sokulmuş dururken ve *evet* demem için ıslık çalarken, kelimeler ağzımdan çıkamadı. Sonra Michael afişi çevirdi ve afişin aynı Boggle formatında hazırlanmış "EVET DEDİ" yazan arka kısmını ortaya çıkardı.

Ben orada sudan çıkmış balığa dönmüşken, etraftakiler alkışlamaya ve -şükürler olsun- dağılmaya başladı. Michael elimi sıkıp, "Artık gerçekten gitmem gerek. Ama bunu yapmak, babamın odasındaki dün geceki konuşmamızdan sonra geldi aklıma. Detaylara yarın karar veririz, tamam mı?" dedi.

"Şey, bana uyar."

"Dün geceki 'konuşmanız' mı?" Michael döner dönmez, Jocelyn gözlerini kısmış bir şekilde önüme geçti. "Michael Young'la mıydın?"

Yalanlarım ortaya çıkarken kanımın çekildiğini hissettim. Bir şeyler söylemeye çalıştım. "Sana film izlediğimizi söylemiştim..."

"Wes'le takıldığını söylemiştin." Başını salladı ve kısık bir sesle, "Neyin var senin? Kafanı romantik saçmalıklarla öyle bozmuşsun ki yakın arkadaşına yalan söylüyorsun. Ve ne için? Hâlihazırda konuştuğu biri olan adamla buluşabilmek için mi?"

Haksız olduğumu bilmeme rağmen kendimi savunma ihtiyacı duyarak yutkundum. "Belki bu kadar peşin hükümlü olmasaydın, sana karşı dürüst olabilirdim. Ama bazen işleri *öyle* zorluyorsun ki."

Joss bana iğrençmişim gibi baktı. Haklıydı da. "Senin yalancı olman, benim hatam mı, bunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki. Tanrım, çok üzgünüm. Ben sadece..."

Bana gözlerini kısarak bakarken kaşlarını çattı. "Wes'le olan ne peki, o zaman? Ondan gerçekten hoşlanıyor musun ki?"

İç çektim. Artık her şeyi anlatmamam için bir sebep kalmış mıydı? "Yani, orası doğru. Ondan çok hoşlanıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Madem Wes'ten hoşlanıyorsun, Michael'ın evinde ne yapıyordun?"

Omuz çantamı düzelttim ve o ana kadar orada olduklarını bile fark etmediğim Kate ve Cassidy'ye baktım. "Aslında, oraya Wes'le gittim."

"Oraya Wes'le gittin ama kendini Michael'ın babasının odasında mı buldun? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Şey, aslında müzik odasıydı."

Ağzını açtı ama o, bir şey söyleyemeden, "Ama meselenin bu olmadığını biliyorum. Wes için sorun değildi. Gidip Michael'la konuşmamı istedi," dedim.

"İstedi demek." Onu, annesi gibi gösteren; karşısında suçlu duran birini ağlatmak üzere olan bir avukat gibi gösteren bir bakış attı.

"Evet." Boğazımı temizledim ve bütün gerçekleri anlatmaya karar verdim. "Şöyle ki, Wes bana yardım ediyordu..."

"Aman Tanrım, Michael'ı elde etmek için onunla dolap çevirdin, değil mi?" Gözlerini tiksintiyle kıstı. "Michael tekrar ortaya çıkınca kafayı yiyeceğini biliyordum. Senin sorunun ne?"

"Hiçbir şey." Göz kırptım ve durumu temize çıkarmaya çalıştım. "Michael ve Laney henüz kesinleşmemişti, bu yüzden..."

"Kıyafetlerin ve düz saçın sebebi de buydu değil mi? Wes'le alışveriş yaparken de mi yalan söylediniz bana?"

Ona yalnızca baktım. Yani, ne diyebilirdim ki?

"Wes'ten hoşlanman da tamamen yalan mıydı yani?"

"Sadece başta..."

"Defol git, Liz." Omzundaki çantasını yukarı çekti ve bana arkasını döndü. Kate sanki bana acımış gibi dudakları kapalı, yarım bir gülüşle gülümsedi ama yine de Joss'la gidiyordu, Cassidy de bana berbat biriymişim gibi baktı.

O ikisinin taraf tutmayacağı zamanlar olmuştu ama onları lise son etkinliklerinde sayısız kez boşladığım için artık her halükârda Joss'un takımındaydılar.

"Bekle." Boğazım düğüm düğümdü ve Joss'un geri, okula doğru yürüdüğünü görürken görüşüm bulanıklaştı. "Joss, bekle! Üzgünüm, tamam mı? Eve arabayla dönmen gerekmiyor mu?"

"Senin arabanla gerekmiyor." Bir kolunu havaya kaldırıp, "Yürürüm daha iyi," diye bağırdı.

"Selam." Eve geldiğimde, Helena, üstünde sıçramış boya desenli pijaması ve kapüşonlusu ile mutfak taburesinde oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler çalışıyordu. "Günün nasıl geçti?"

"Eh işte." Sırt çantamı yere koydum, bütün yol boyunca ağlamaktan mahvolmuştum. Güzel bir şey bulmak için buzdolabını didiklemeye başladım.

"Aman Tanrım, unuttum, Wes'i gördün mü?" Başını ekrandan kaldırdı, neredeyse ciyaklayarak konuşuyordu. Göz devirmemem gerekiyordu. Hikâyenin gidişatının değişmesi, onun suçu değildi sonuçta.

"Şey, evet." Çikolatalı pudingimiz bitmişti. Bu, yine ağlamak istememe sebep oldu. Yine.

"O surat ne öyle?"

Omuz silktim ve dolabın kapısını kapattım. "Michael beni baloya davet etti."

"*Ne?*" Helena'nın ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Kurabiye bakmak için kilere gittim, karnımdaki bu gitmek bilmeyen hissin sebebi acaba ülser olabilir mi, diye merak ettim.

Ülserin ne olduğunu doğru dürüst bilmiyordum bile.

" 'Hayır' mı dedin?"

"Hayır." Dişlerimi sıktım. "Aslında, 'evet' dedim."

"*Evet* mi dedin?" Sanki organlarımı mafyaya satmayı kabul etmişim gibi söylemişti bunu. "Niye böyle bir şey yaptın? Aman Tanrım, Wes biliyor mu? Ah, zavallı Wes."

Kiler kapısını kapattım ve sırt çantamı aldım. *Zavallı Wes mi?* Zavallı Wes, Minik Liz'le hiç ilgilenmiyordu ama Helena'ya bunu söyleyecek değildim. Ya da bu konu hakkında bir saniye bile daha düşünecek değildim. Çünkü bana karşı bir şey hissetmemesinin bende yarattığı, ruhumu ezen reddedilmişliğin yanı sıra, çıkmaza girmiş gibi hissediyordum.

Kendi kalbim tarafından ihanete uğramış gibi.

Ona kapılmamam gerektiğini biliyordum. *Her zaman* biliyordum. Yine de yaşanmıştı işte. Basketbol şortuna, purolara ve yağmurda ıslanmış öpücüklere kapılmıştım. Bu nasıl yaşanmış olabilirdi?

Ondan da öte, entrikalar çevirmiş, yalanlar söylemiş ve dünyadaki en güzel arkadaşlığımı mahvetmiştim. Ve -ah, evet- ayrıca, Laney ve Michael'ın, gerçekten birbiri için yaratılmış gibi görünen iki kişinin arasına girmiştim.

"Evet, biliyor ve inan bana, Wes gayet iyi. Gidip ders çalışmam lazım," dedim.

"Liz?"

Öylece durdum ama ona dönmedim. "Efendim?"

"Michael'ı istediğini sandığını biliyorum ama *gerçek*, harika bir şey yaşama şansın varken, aşırı romantize edilmiş fikirlerine takılıp kalmak mı istiyorsun gerçekten?"

Aşırı romantize edilmiş fikirler. Bazen ne kadar yaklaşmış olursa olsun, Helena anlamıyordu. Annem olsa anlardı. Annem, hedefe varmam için bütün yol boyunca tezahürat yapardı.

Ben, onun altın kuralını görmezden gelmiştim ve şimdi sonuçlarına katlanıyordum.

"Liz?"

"Gidip ders çalışmam lazım."

"Bekle. Bana kızdın mı?"

Sırt çantamı yukarı çektim ve nefes verdim. "Hayır. Hiç hem de."

"İstersen..."

"Hayır. Tanrım," dedim dişlerimi sıkarak. Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı ama şu an bununla uğraşamazdım. Helena'yla uğraşamazdım. "Sadece yalnız kalmak istiyorum, tamam mı?"

BÖLÜM ON DÖRT

"Kaçmıyorum."
"Palavra."

—Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir[77]

Merdivenlerden tempolu bir şekilde inerken, "Koşuya çıkıyorum," diye seslendim. Oturma odasının köşesini döndüm ve babamı, ayaklarını sehpaya uzatmış, koltukta haberleri izlerken buldum. Kafam öyle allak bullaktı ki artık hiçbir şey hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum, bu yüzden kendime eziyet etmektense mezarlığa gidecektim.

Amma da eziyetsiz bir yol, değil mi?

Mutfağa baktım ama içerde gördüğüm tek hareket Bay Fitzpervert'ın masanın altındaki halıda yuvarlanışı ve arka patileriyle oyuncak faresini tekmelemesiydi. "Helena nerede?"

"Eve adım attığım an, gitmesi gerektiğini söyledi. İşi mi ne varmış, öyle bir şey. Sen iyi misin?"

Hiç içten bir sohbet edesim yoktu, bu yüzden, "Evet, yorgunum sadece. Grip oluyorum galiba," dedim.

Başıyla onayladı. Sanki bir şey biliyormuş gibi bana bakıp, "Helena da aynı şeyi söyledi," dedi.

"Öyle mi?" Kulaklıklarımı taktım. "Ne kötü."

İç çekti. "Kendine dikkat et."

---

[77] Bir Erkek 10 Günde Nasıl Kaybedilir (*How to Lose a Guy in 10 Days*), 2003 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

"Ederim."

Akıllı saatimi açtıktan sonra, *onun* arabasına bakmaktan kasten kaçınarak sokaktan çıktım. Yani, ne vardı ki zaten onda? Wes'in, kazamızdan hiç yara almadan kurtulmuş gibi görünen, hırpalanmış eski püskü arabasına baktığımda, neden nostalji gibi bir hisse kapıldım?

Beyonce'nin *Hold Up* klibindeki gibi, arabasına sopayla vurma ve biraz görünür *hasar bırakma* isteği uyandıran türden bir nostalji. Her şeyi tekrar tekrar zihnimde canlandırıyordum, olanların her berbat saniyesi ve Wes'in beni reddedişi, sinirimi bozmaya başlıyordu.

Sadece, beni reddetmiş olmasından değildi. Hayır, sondaki hedefimin Michael olduğunu bilmesine rağmen, akşam yemeği randevusuyla, Gizli Bölge'deki sataşmalarıyla ve yağmurda *Not Defteri*[78] filminden fırlamış öpücüğüyle cazibesini son noktada kullanmış olması gerçeğindendi.

Romantizme karşı duyarlı olduğumu *biliyordu,* bu yüzden bunu bana karşı kullanmıştı.

Ne için peki?

Alex'le devam ediyordu, ne anlamı kalmıştı ki artık?

Bu yeteri kadar kötü değilmiş gibi, bir de ne zaman Jocelyn'ı düşünsem, midem öyle şiddetli bir şekilde ağrıyordu ki kusmak istiyordum. Kendimi nasıl affettirecektim? Son zamanlarda tam bir yalan makinesine dönüşmüştüm ve durumu her ne kadar temize çıkarsam da bunu düzeltecek hiçbir savunma gelmiyordu aklıma.

Mezarlığa giden yola doğru döndüm. Havanın kararmasından memnundum, çünkü etraftan geçen kimseye kibarlık yapasım ya da bir şeyler diyesim yoktu. Bazen burada başka insanlar olurdu, benle aynı şeyi yaparlar, bazen de havadan sudan konuşmayı severlerdi. Ben sadece, annemin yanında oturmak, yaşadığım son felaketten ona bahsetmek ve yalnız olmadığıma dair hayalî hissiyatımla mest olmak istiyordum.

[78] Not Defteri (*The Notebook*), 2004 yılı, ABD yapımı romantik film.

Ama yaklaştıkça, tam da olmak istediğim yerde bir şekil gördüm. Tıpkı Wes'in orada olduğu zamanki gibi, anında -ve mantıksızca- hiddetlendim. Kimdi benim yerimdeki bu kişi?

Orada oturan kişi, ben yaklaşınca döndü ve onun Helena olduğunu gördüm. Yüz ifadesi ciddiydi ve üstünde hâlâ o, sıçramış boya desenli pijaması vardı.

"Liz. Ne yapıyorsun burada?" dedi.

Elimi annemin mezar taşına doğrulttum. "Yanlış anlama ama asıl *sen* ne yapıyorsun burada?"

Orada oluşumdan irkilmiş gibiydi, bir şeyi bölmüşüm gibi. Elini saçında gezdirdi. "Annenle biraz konuşmaya ihtiyacım vardı, diyebiliriz sanırım," dedi.

"Neden?"

"Ne?"

Nefes aldım ve umulmadık öfkemin dışa vurmasını durdurmaya çalıştım. "Annemi tanımıyordun. Bu yüzden, neden onunla *konuşmaya* ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum. Onunla hiç konuşmadın ya da onun sesini hiç duymadın, hatta onunla hiç *şapşal* bir romantik komedi filmi bile izlemedin. Bu yüzden, istersen söylediğimi mantıksız bulabilirsin ama burada, gömülü olduğu yerde kamp kurmuş olman, bana çok tuhaf geliyor."

"Annenin, seninle nasıl bağ kurabileceğimi bilmesini ümit ediyordum." Hızla gözlerini kırptı, dudaklarını birbirine bastırdı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dinle, Libby. Biliyorum..."

"Bana öyle seslenme."

"Ne?"

"Libby. Annem bana öyle seslenirdi ama bu senin de öyle yapman gerektiği anlamına gelmiyor, tamam mı?"

"Bu ne böyle?" dedi içinde birazcık sertlik olan yıpranmış bir sesle. "Benimle kavga etmeye *çalışıyormuşsun* gibi hissediyorum."

Hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır, çalışmıyorum." Gayet de çalışıyordum. Kavga etmek istediğim hiç kimse benimle konuşmuyordu. Neden Helena'yla kavga etmeyeyim?

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Çünkü sana yan komşunun ve babanın kullandığını duyduğum lakapla seslendim diye bana kızdın. Herhangi biri öyle seslenirken sorun ettiğini görmüyorum, sadece ben söyleyince ediyorsun."

"Eh, *onlar* annemi gerçekten tanıyordu."

Bana baktı. Farkında olarak sergilediğim şımarıklık yüzünden hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Tanımamak benim tercihim değildi."

"Biliyorum." Annemi tanımış olması ya da olmaması değildi olay; olay, annemin anılarının ve manevi mirasının ihlal edilmesiydi. Yani, onların saf kalmasını sağlamaya çalışmak saçma değildi, değil mi?

İç çekti ve kollarını iki yana indirdi. "Benimle yakın olursan, annenin hatıralarının kaybolmayacağını biliyorsun, Liz."

"*Pardon*?" Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı çünkü -Tanrım- tam da en büyük korkumun üstüne basmıştı. Helena'yla yakınlaşırsam, nasıl olur da annemin anıları *kaybolmazdı?* Çünkü o ne derse desin, babam için bu anılar kaybolmuştu bile. Artık annemden bahsederken, aşırı düşkün olduğu tarihi bir kişiliği anıyormuş gibi oluyordu.

Annemin onun kalbindeki yeri gitmişti, artık sadece zihninde yaşıyordu.

Helena başını eğdi. "Kaybolmayacak. Yakınlaşmama biraz bile izin versen, onu tıpkı şu an hatırladığın gibi hatırlamaya devam edeceksin," dedi.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Ya kaybolursa? Senin, babam için harika biri olduğunu ve çok havalı olduğunu biliyorum; kalıcı olduğunu da. Bunların hepsini *biliyorum* ama bu, senin burada olduğun ve annemin olmadığı gerçeğini değiştirmiyor, bu da bir nevi berbat hissettiriyor," dedim.

Ağzını aniden kapattı. "Tabii ki hissettirir. Annem olmasaydı, bir hiç olurdum. Çok kötü hissettirmesini tamamen anlıyorum. Ama beni uzaklaştırman, onu geri getirmeyecek, Liz."

Burnumu çektim ve yanaklarımdaki gözyaşlarımı sildim. "Evet, o kadarını biliyorum sanırım, Helena."

"Belki biz..."

"Hayır." Dişlerimi sıktım ve ortadan kaybolmasını diledim, böylece yumuşak çimenlere yatıp ağlayabilecektim. Ama o gitmiyorsa, benim gitmem gerekirdi. Kulaklıklarımı taktım, *Metallica*'nın *Enter Sandman* şarkısını açtım. "Belki beni yalnız bırakır ve arkamı her döndüğümde annemin yerini doldurmaya çalışmadan, hayatımı yaşamama izin verirsen, hepimiz daha mutlu oluruz," dedim.

Cevap vermesini beklemeden geldiğim yoldan koşmaya başladım. Tek fark, bacaklarımı olabildiğince hızlanmaya zorlamamdı. Yanaklarımı sildim ve hüznümden koşarak kurtulmaya çalıştım ama bu, bütün yol boyunca mümkün olmadı.

Wes'i arabasından inerken gördüğümde, neredeyse eve varmıştım.

Kapıyı kapattı ve beni fark etmeden önce, az önce olduğum yere doğru yürümeye başladı. Hafifçe kafasını sallayarak selam verip, "Selam," dedi.

Selam. Sanki öpüşmemiş, mesajlaşmamış, telefonda konuşmamış ya da beraber hamburger yememiştik. Sadece *selam.* Vay be, sahiden pisliğin tekiydi, değil mi? Koşmayı bıraktım ve kulaklıklarımdan birini çıkardım. "Selam. Bu arada, Michael'ı elde etmeme yardım ettiğin için sağ ol." Sözler ağzımdan çıkıverdi. Onu, benim incindiğim kadar ağır bir şekilde incitecek şeyler söyleyebilmek için kafa patlatırken ne kadar korkunç davrandığımın farkındaydım ve görünüşe bakılırsa kendimi durduramıyordum.

Gözleri yüzümde gezindi. "Ne demek. Gerçi o sinir kız Laney hâlâ onun etrafında. Resmî olarak onu 'elde edemeden' önce, Laney işiyle uğraşman gerekecek sanırım."

"Yok." Bir elimi salladım ve duygularımı bir gülücükle bastırdım. "O konuda bir adım atmayacağını söyledi."

"Öyle mi?" Kaşını kaşıdı ve bakışı bana dönmeden önce bir süreliğine benden uzağa baktı. Arabasının ön koltuğunda bana seksi ve vahşi bir şekilde bakan o aynı gözlere, şimdi bir daha bakınca nefesim kesildi. "O hâlde, istediğin her şeyi elde etmek üzeresin galiba, değil mi? Niye daha önce söylemedin bunu bana?"

Şey, uçurumdan aşağı sürüklenirken ve sonrasında sen yüzüme yapışmışken konuşmak zordu da ondan. Nefes aldım. Wes'e -kendime- çok kızgındım ve çok fazla hayal kırıklığına uğramıştım, ona da birazını hissettirmem gerekiyordu. "Bütün sırlarımı, bana sadece yardım eden ve geçici olarak Bay Doğru'nun yerini dolduran kişiye anlatacak değildim ya."

Yutkundu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi düşünmüşsün."

"Değil mi?" Yalandan kahkaha attım. "Yani, yanlış anlama ama aranızda dağlar kadar fark var. Michael şık bir restoran, sense maç izlenen çok eğlenceli bir bar gibisin. O bir limuzin, sense bir Jeep Wrangler'sın. O, Oscar kazanmış bir film ve sen de... Araba yarışı filmisin. İkiniz de iyisiniz, ama farklı insanlar için."

Koyu gözleri biraz kısıldı. "Bununla bir yere varacak mısın, Buxbaum?"

"Yok." Uzanıp atkuyruğumu çekiştirdim ve parmaklarımı saçıma daldırdım. Wes'in gözle görülebilen sinirli hâli, savaş kazanmışım gibi hissettirdi. "Sadece yaptığın her şey için minnettarım."

"Gerçekten."

"Evet." Dudaklarımı kocaman, mutlu bir gülücüğe zorlamak için elimden geleni yaptım. "Bu arada, Alex'i baloya davet etmelisin."

"Evet, zaten planlıyordum."

Bu söylediğini kalbimde hissettim. Onu Alex'le gülerken hayal etmek, burnumun direğini sızlattı. Sahte bir gülümsemeyle, "Hepimiz grup olarak gitmeliyiz, eğlenceli olurdu," dedim.

" 'Şık bir restoranla maç izlenen çok eğlenceli bir barı' karıştırmak, kötü bir fikir değil mi sence?" dediğinde, sinir olmuş gibiydi.

Omuz silktim. "Alex de çok hoş bir restoran gibi. Bu yüzden, eğer bir arada kalırsanız, senin son moda bir sushi restoranı seviyesine çıkacağından eminim."

Bana alçak biriymişim gibi baktı, haklıydı da. Anahtarlarını parmağının etrafında döndürüp, "Öyle bile olsa, Alex'le yalnız gitmeyi tercih ederdim," dedi.

Sonra gözlerini tişörtüme ve koşu şortuma indirdi. Yüzüne merhametli bir her-şeyi-biliyorum ifadesi yayıldı. "Ah. Anneni ziyaret etmişsin."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne alakası var şimdi bunun?"

Ne alakası olduğunu anlamam gerekirmiş gibi baktı.

"Ne?"

"Yapma, kendinin bu kadar mı farkında değilsin? Bu melek anne ve romantik komedi anlayışına öyle bir tutunmuşsun ki sanki annenin hayattaki en büyük arzusu, kızının kahrolası lisede ayaklarının yerden kesilmesiydi. Sırf o filmleri sevmesi, hayatını gerçek bir liseli gibi yaşarsan onu hayal kırıklığına uğratacağın anlamına gelmiyor."

"Neden bahsediyorsun sen? Sırf..."

"Hadi ama Liz, bari şu an dürüst ol kendine. Annen gibi giyiniyor, onun izlediği dizileri izliyorsun ve sanki annen bir senaryo yazıyor da sen de onun karakteriymişsin gibi davranmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun."

Sözleri yüzüme tokat gibi çarparken boğazım düğümlendi ve hızla gözlerimi kırpıştırdım.

"Ama sana şaşırtıcı bir haber vereyim: Sen bir film karakteri değilsin. İçinden öyle geliyorsa, arada kot pantolon giyip saçını düzleştirebilir, küfürler savurabilir ve açıkçası canın ne isterse onu yapabilirsin. Annen yine de harika olduğunu düşünürdü, çünkü *öylesin*. Seni, Gizli Bölge'de puro içerken görseydi, büyüleyici bulacağından o kadar eminim ki; ben öyle buldum mesela. Ve arabamda bana saldırdığında. Hiç senlik değildi. Bu..."

"Aman Tanrım, sana *saldırmadım* ben. Dalga mı geçiyorsun benimle?" Artık kesinleşmişti; utancımdan ölüyordum. Çünkü ben, arabasındaki öpüşme seansımızdan beri aşk şarkıları mırıldanırken Wes, bunu karakterime hiç mi hiç uymayan bir şey olarak yorumluyormuş.

Beni duymazdan gelip, "Fakat annenin, Michael'ın hatta benim bile, senin nasıl biri olmanı istediğimiz düşüncesine öyle takılmışsın ki. Beni boş ver! Kim olmak istiyorsan, onu ol. Ol işte ve oyun oynamayı bırak, çünkü insanların canını yakıyorsun," dedi.

"Kes sesini, Wes." Tekrar ağlamaya başlamıştım ve o an, ondan nefret ettim. Hem anlamadığı hem de haklı olduğu için. Balo olayına bakılmaksızın, Wes'in annem hakkında beni anlayan tek kişi olduğunu sanmıştım. Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Annem hakkında bir bok bildiğin yok, tamam mı?"

"Tanrım, ağlama, Liz." Yutkundu ve paniklemiş gibi göründü. "İyi şeyleri kaçırmanı istemiyorum sadece."

"Ne gibi mesela, sen mi?" Dişlerimi sıktım. Bağırmak ve yıkıp dökmek istiyordum. Onun yerine, "İyi şey sen misin, Wes?" dedim.

"Asla bilemezsin," derken sesi alçaktı.

"Evet, bilirim. Değilsin. Sen istediğim her şeyin tam zıttısın. Hâlâ, Ücretsiz Küçük Kütüphane'mi mahvettiğin zamanla aynı kişisin. Annemin, oyun oynamam için fazla sert olduğunu düşündüğü, aynı kişisin." Titrek bir nefes aldım. "Park yeri sonsuza kadar senin olsun, bu şeyin yaşandığını da unutalım tamamen."

Arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım. Tam ön kapıyı açarken, "Bana uyar," dediğini duydum.

O gece Sufjan Stevens'ın *Death with Dignity* şarkısını tekrar tekrar dinleyerek saat sekizden önce uyuyakaldım. Gece boyunca kulaklıklarım kulağımdaydı, o nazik şarkı sabaha kadar tekrarlayıp durdu.

Anne, duyabiliyorum seni
Ve çok istiyorum yanında olabilmeyi

Rüyamda onu gördüm. Artık nadiren görsem de o gece rüyamda annemin peşine düştüm.

Ön bahçede güllerini buduyordu, kahkahasını duyabiliyor ama yüzünü göremiyordum. Çok uzaktaydı. Sadece bahçe eldivenini ve fırfırlı siyah elbisesini seçebildim. Ne kadar yürürsem yürüyeyim ya da ne kadar hızlı koşarsam koşayım, yüzünü net bir şekilde göremeyecek kadar uzakta oluyordum.

Koştum, koştum fakat annem hiç yaklaşmadı.

Filmlerde olduğu gibi soluk soluğa uyanmadım; gerçi o daha iyi hissettirebilirdi. Onun yerine, şarkı hoş, ciddi döngüsüne devam ederken üzücü bir vazgeçişle uyandım.

BÖLÜM ON BEŞ

"Seni seviyorum. Seni dokuz yıl boyunca sevdim; sadece fark edemeyecek kadar kibirli ve ürkektim ve... Eh, artık sadece korkuyorum. Yani, çok yersiz bir zaman olduğunun farkındayım ama senden devasa bir iyilik istiyorum. Beni seç. Benimle evlen. Seni mutlu etmeme izin ver. Ah, üç tane istek oldu, değil mi?"

—En İyi Arkadaşım Evleniyor[79]

Baloya kadar günler hızla geçti. Bunun en büyük sebebi de benim dünyanın en yalnız insanı olmamdı. Jocelyn benimle konuşmuyordu, Wes artık sadece bir komşuydu ve Helena da beni tamamen görmezden geliyordu.

Her gece çalışıp vardiyamı uzattım. En azından yalnız, acınası hayatım sürecinde iyi para kazanıyordum. Çalışmadığım zamanlarda da en sevdiğim filmleri izledim, yani düşünmek istemediğim bütün o şeyleri düşünmeme engel olması için manevi destek DVD'lerim vardı.

Michael, balo davetinden sonra benimle okul dolabımın orada buluştu. Her zaman olduğu gibi dikkatli ve verimliydi. Beni ne zaman alacağını, hangi renkleri giyeceğimizi ve nerede yiyeceğimizi tartıştık.

Michael mükemmeldi.

---

[79] En İyi Arkadaşım Evleniyor (*My Best Friend's Wedding*), 1997 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Bu yüzden de balo günü saçımı yaparken kendimi her işte bir hayır olduğuna ikna etmeye çalıştım. Joss olayı, hâlâ düzeltmem gereken gerçek bir kâbustu ve baloya hazırlanırken Helena'nın gün boyunca dışarıda olması, tuhaf bir şekilde bomboş hissettirdi. Ama belki de Michael'ın harika aydınlığını takdir etmem için, kısa bir süreliğine Wes'in karanlık tarafına geçmem gerekmişti.

Eğitici bir öyküydü belki de? Saçımı düzleştirip gece için heyecanlanmaya çalışırken Michael listesini açtım. Önemli olan, hatıralar yaratacak yaşa bastığımdan beri sevdiğim çocuk olan Michael Young'la baloya gitmemdi.

Gerçekten yaşanıyordu.

Listenin sorunu ise, artık bütün şarkıların Wes hatıralarına bağlı olmasıydı.

Van Marrison, Michael'la olan sevimli karşılaşma şarkım, artık Wes'in koridorda bize çarpmasını, sonra ön camımın bantlanmasıyla ilgili ukala bir bakış atmasını hatırlatıyordu. Partideki Ed Sheeran şarkısıysa, üstüme kusulduktan sonra Wes'in, eşofmanını bana vermesini ve benim için onu tutmasını hatırlatıyordu.

"Kahretsin Bennet, çık aklımdan." Saçımı yaptım ve makyaja geçtim, normalden daha iyi görünmek ama çok da göze çarpmamak için günlük bir makyaj yaptım. Nihayet bitirdiğimde telefonumu kontrol ettim ve tabii ki hiç mesaj gelmemişti.

Elbisemi giydim -çok şirindi, bu elbiseyle gömülmek istedim bu arada- ama nispeten yanlış hissettirdi. Jocelyn da burada, elbisesini giyiyor olmalıydı ve Helena da buralarda takılıp, şakalar yapıyor ve fotoğraf çekiyor olmalıydı.

Michael'la hayallerindeki balo gecesini yaşamak için hazırlanması gereken ama denklemden çıkarmaya karar verdiğimden bunu yapamayan kişi olarak Laney'yi de o listeye ekleyen iç sesimi susturdum.

Tam merdivenlerden inmek üzereyken, bir kapının kapandığını duyup penceremden baktım. Wes siyah smokiniyle ön kapıdan çıktı, elinde çiçek buketi taşıyordu. Her zamanki rahat yürüyüş tarzıyla ikişer ikişer merdivenlerden indi. Siyah gözlükleri yakışıklılığına ek olarak, asi görünmesini sağlıyordu.

Bir nevi mükemmeldi ve ona bakmak, gözlerimi acıttı.

Wes, ilk kez garaj yoluna park edilmiş arabasına doğru yürürken, elimle karnıma bastırdım. Sanırım arabayı yıkamıştı, çünkü uzun süredir arabanın kenarında duran sıçramış çamur lekeleri, en sonunda gitmişti. Arabaya binip motoru çalıştırdı. O uzaklaşırken göğsümde bir acı hissettim.

Merdivenlerden indim. Ayakkabılarımı giyerken kapı çaldı. Midemde biraz kelebekler uçuşmuş olsa da hevesim en düşük seviyedeydi.

Yine de -ve bundan umutluydum ama- eğer kendimi gerçekten zorlarsam, tatlı flörtümle belki de keyifli bir gece geçirme ihtimalim olabilirdi. Durdum ve ellerimi elbisemin önünde gezdirdim, ön kapıya yürüdüm ve kapıyı çekip açtım.

Vay be.

Michael, kapımın önündeydi; smokini, sarı saçlarını ve esmer tenini kusursuzca ortaya çıkarıyordu. Hollywood'dan biri gibi görünüyordu, sanki smokin giymek için doğmuş olanlardandı. Gülümsedi. "Vay be, harika görünüyorsun, Liz," derken, her şey samimi ve iyi hissettirdi.

"Teşekkürler."

"Durun!" Babam yüzünde yarım bir gülümseme, üstünde kargo şortu ve üzerinde GOT MILK?[80] yazan tişörtüyle koşar adımlarla odaya girdi. "Fotoğraflarınızı çekmem lazım. Helena'nın işleri vardı," dedi gözlerini bana çevirerek. "Ama fotoğraf çekmezsem beni öldürür."

Suçluluk duygusu damarlarımda dolaşırken yanağımın içini ısırdım. Helena'ya söylediklerimde ciddi olmama rağmen, onu üzdüğüm için kendimi iğrenç hissediyordum.

"Elbette." Michael babama cana yakın bir şekilde gülümsedi. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Buxbaum," dedi.

---

[80] *İng.* Süt var mı?

"Seni de öyle, Michael. Ailen nasıl?" Bunu söylerken, babam piyanonun önüne geçmemizi işaret etti. "Duyduğuma göre baban artık albaymış."

"Evet, albay." Piyanoya doğru yürüdük ve kameraya döndük. "Unvanı, resmî olarak geçen sene değişti."

"Artık senin için de bir unvan kullanmamız gerekiyor mu?" Babam komik olduğunu sanıyordu. "Genç Albay Michael gibi, mesela?"

"Hadi ama baba, *The Chicken Guy*'ın[81] vârisi değil ya sonuçta." Ben, göz devirdim ve Michael da güldü. "Çek işte fotoğrafı."

Babam bizi inanılmaz tuhaf bir poza yönlendirdi: Michael'ın kolları belimdeydi, ben de bir an önce kurtulayım diye çenemi kapattım ve gülümsedim. Neyse ki hızlıydı, dört fotoğraftan sonra gitmemize izin verdi.

"İyi eğlenceler çocuklar."

Beraber Michael'ın arabasına yürürken, "Onun kusuruna bakma," diye mırıldandım. "Her zaman olduğu gibi, şapşal işte."

"Baban her zaman harika biriydi," dedi gülümseyerek ve bana ön kapıyı açtı.

"Evet, galiba." Uzun elbisemin bir kısmını tutup arabaya bindim. Michael kapıyı kapatıp öbür tarafa yürüdükten sonra camdan baktım. Babama, ön bahçede yalnız başına el sallayışına baktım ve eğer Helena'yla tanışmamış olsaydı, hep böyle olabileceği geldi aklıma.

Yalnız.

Helena'nın orada olmaması, doğru değildi.

"Sebastian's sana uyar mı?" Garaj yolundan çıktı. Arabasının tertemiz olduğunu fark ettim. Temiz ve süpürülmüştü; havalandırmasında toz zerresi bile yoktu, içi tertemizdi. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde *acaba Wes'in de arabası böyle mi görünüyor,* diye merak ettim. Yani, Bronco'nun dışını temizlediği aşikârdı. Alex'i etkilemek için miydi?

[81] Dünyaca ünlü bir hamburger restoran zinciri.

"Liz?"

"Efendim? Hı?" Gözlerimi kırpıştırdım ve an'a döndüm. "Evet. Sebastian's kulağa iyi geliyor."

Restorana geldiğimizde karşılama hostesi bizi, üzerinde zambakla dolu bir vazo ve çoktan yakılmış beyaz mumlar olan, beyaz örtülü bir masaya götürdü. Sandalyelerden birine oturup, "Vay be," dedim.

Michael karşıma oturdu ve peçetesini hemen kucağına yerleştirdi. "Romantik Minik Liz'in yıl sonu balosundan önce çiçek isteyeceğini varsaydım."

"Bir saniye, ne? Bunları benim için mi aldın?"

Gülümsedi ve iç çekti. "Lafı bile olmaz. Bütün bu olayda, seni hazırlıksız ve son dakika yakaladım."

Uzanıp harika çiçekleri koklamaya yetecek kadar, sandalyemden kalktım. Nasıl bu kadar düşünceli olabilirdi? *Kusursuz* bir jestti bu. "Evet, ilk sorduğunda şoke olmuştum, doğrusu."

"Müzik odasında söylediğin şeylerden sonra, ne olacaksa olsun dedim."

Ne söylemiştim tam olarak? Hatırlamak için çok uğraşsam da aklıma hiçbir şey gelmedi. Wes ve Alex'e o kadar odaklanmıştım ki Michael'la pek de ilgilenmemiştim. *Kötü bir davranış, Liz.*

"Laney, peki?"

Yüz ifadesi bir anda değişti, sonra tekrar eski hâlini aldı. "Baloya arkadaşlarıyla katılacak."

"Ah ve sen bunu sorun etmiyor musun?"

"Şöyle ki, ne istediğine dair hiçbir fikrim yok ve lise son balosunu da bunu çözmeye çalışarak ziyan etmek istemiyorum. Onun yerine..."

Garson elinde menüler, spesiyaller ve içki menüsü ile gelip Michael'ın lafını böldüğünde, Michael'ın rahatladığı belliydi. Laney'yi istediği apaçık ortadaydı ama kendinde bunu yapacak cesareti bulamıyordu. Laney'yi baloya çağırıp reddedilmektense; benim, güvenli Minik Liz'in, onun büyülü balo partneriymiş gibi davranmayı tercih ederdi.

Bu beni çok kötü hissettirmeliydi ama *hiçbir şey* hissetmedim. Hatta benim için yanıp tutuşmadığı aşkına olan hislerim, onun ketçap mı hardal mı daha iyi konusundaki fikirlerine olan hislerimle aynıydı.

Hiç oralı değildim.

Resmen umursamıyordum.

Sırf kendime bunu itiraf ettiğim için bile daha rahatlamış hissetmiştim. Çünkü gerçekten niye zorluyordum ki? Michael doğru kişi değilse ne olmuş yani? Ve belki doğru kişiyi bulmayacaktım da. Bunda da bir sorun yoktu, değil mi? Neden hayatımı kendim için yarattığım beklentileri karşılamaya çalışarak heba ediyordum ki?

Duvardaki 1920'li yıllara ait resmi göstererek konuyu değiştirdim. Yemek geldiğinde *Muhteşem Gatsby* hakkında hararetli bir sohbetin tam ortasındaydık.

"Demek istediğini anlıyorum, Liz, gerçekten. Ama Daisy'nin hikâyedeki tek amacı, Gatsby'nin ulaşılamaz hayali olmaktı. Daisy yeşil ışığın ta kendisi, o yüzden korkunç bir düşman sayılamaz."

Göz devirdim ve ağzıma bifteğimden bir parça attım. "Yanlış. Yeşil ışık, Daisy'nin anısı. Hatırlatayım: 'Büyülü eşyalarından biri eksilmişti.' Gatsby, Daisy'ye bizzat kavuşur kavuşmaz Daisy yeşil ışık olmaktan çıkıyor."

Başıyla onayladı ve dürümüne tereyağı sürdü. "Orası doğru."

"Daisy gayet de korkunç bir düşman. Sevgiyi ayaklar altına alıyor, eşini aldatıyor ve eşinin sevgilisini arabayla ezdiğinde, Jay'in suçu üstlenmesine sesini çıkarmıyor. Gatsby öldürülüp havuz topu gibi ortada kalınca, arkasına bile bakmadan kasabayı terk ediyor," dedim.

"Pekâlâ," dedi Michael uzanıp su bardağını alarak. "Çok iyi noktalara değindin. Hâlâ Daisy'nin filmdeki kötü karakter olduğunu düşünmesem de ona olan saygımı biraz yitirmemi sağladın."

"A-ha, zafer benimdir." Çatalımı batırdığım fırınlanmış kremalı patatesimden bir ısırık aldım. "Ölmeden önce, yüzlerce okuyucu Daisy Buchanan'a düşman etmekten sorumlu olacağım, böyle giderse."

"İyi yaşanmış bir hayat, sanırım."

Tatlılar geldiğinde, yemeğimizi daha yeni bitirmiştik -öncesinde, bana sormadan *cheesecake* söyleme inceliğinde bulunmuştu- ve mutluluktan bayılacaktım.

Çatalımı tatlıma batırıp, "*Cheesecake* sevdiğimi nereden bildin?"

Öne eğilip, "Bilmiyordum, canım istedi sadece," dedi.

Gülümsedim ve tatlının damağımdan kaymasını hissettim. "Eh, yine de düşünceli bir hareketti."

"Selam arkadaşlar," diye bir ses geldi arkamdan.

Su bardağımı kaldırdım ve bir yudum içtim.

Michael, "Selam, Lane," dedi.

Su genzime kaçınca öksürmeye başladım. Ağzımdan bir miktar su fışkırdı, serpintiyi peçetemle silerek hızlıca toparladım; gerçi öksürmemi durdurabilmek tam on saniyemi aldı. Michael, "İyi misin?" diye sorduğu sırada, restorandaki herkesin bana baktığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kırparak sildim ve başımı salladım. "İ... iyiyim," diyemeden önce öksürüğümü tutmaya çalıştım.

Yine öksürük.

Derin bir nefes alıp, sakinliğimi korumaya çalışırken gülümsemeye çalıştım.

"Sinir olurum böyle olmasına," dedi Michael, sırıtarak. "Ayda bir kere falan benim de başıma gelir, gerçekten," diyerek, yerin dibine daha az girmemi sağlamaya çalışıyordu.

Ben, canlı fıskıye olmayı denerken, Laney sanki onun ne kadar güzel göründüğünü fark ettiğimden emin olmak istermiş gibi, "Aynen," dedi masanın etrafında yürüyerek. "Bir şey içmek zor iş, değil mi?"

Michael kahkaha attı ve Laney de ona gülümsedi. İçimden ikisinin de yüzüne su püskürtmek geldi. Çok sevimli bir şekilde mükemmel göründüklerinden değil, Wes'i özlettirdiğinden. Laney, öylece durmuş ve flörtüme gözünü dikmiş olduğunu fark etmiş olmalı ki gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Pekâlâ, masama dönsem iyi olur. İyi eğlenceler, arkadaşlar," dedi.

"Sana da, *Lane,*" diye mırıldandım ve el sallarmış gibi hafifçe çatalımı salladım. Evet, huylu huyundan vazgeçmez.

Michael, Laney gittikten sonra biraz bocalamış gibi göründü ama kendini düzeltti ve tatlısından bir çatal aldı. "Vay be, bayağı iyiymiş."

Başımla onayladım, çatalımı tatlıma batırdım ve süslü tabağa bulaşan kremayı sıyırdım. "Evet."

Ne düşünüyordum bilmiyorum ama, "Buraya ilk taşındığınızda tanıyor muydun onu? Laney'yi yani?" diye sordum.

Sırıttı ve dudakları biraz kıvrıldı. "Ah, evet. O zamanlar şımarık çocuğun tekiydi ve teneffüste kickball[82] oynamasına izin vermediğimde, beni hep ispiyonlardı. O küstahtan nefret ederdim."

Tamam, bu beni güldürdü. "Ben de öyle."

"Büyüyünce tam bir cadıya dönüşür sanmıştım doğrusu."

Dönüşmemiş miydi ki?

"Ama nasıl olduysa dönüşmedi. Her hafta sonu hayvan barınağında gönüllülük yaptığını biliyor muydun?"

"Vay be." Cidden mi? Michael ve Laney'nin talihsiz âşıklar dramasına karşı aniden empati duymuş olsam da bu, Laney Morgan'ın benden daha iyi bir insan olduğunu birinci ağızdan duymak istediğim anlamına gelmezdi. "Şey, hayır. Bilmiyordum."

"Ayrıca, yazın gönüllülük yapacağı yere gidebilmek için de para biriktiriyor."

Masayı ters çevirip, "Benimle dalga mı geçiyorsun be?" tarzı sözlerle bağırmak istedim.

Onun yerine başımı sallayıp, "Hiç bilmiyordum," dedim.

"Ama hadi senden bahsedelim, Liz." Çenesini eline koydu, "Wes, bana senin 'tam anlamıyla' tanıdığı en havalı insan olduğunu söyledi. Demek ki sen de çok değişmişsin. Yani, biz buradan taşınmadan önce, seni son görüşümde, mahalle pikniğine kimono ve açık kırmızı bir rujla gelmiştin. Sosislini çatal bıçakla yerdin."

[82] Beyzbola benzeyen ve topa ayakla vurarak oynanan bir spor. (ç.n.)

"Bayağı seviye atlamaktır bu," diye eklediğindeyse, gülmeme engel olamadım.

Boğazımı temizleyip, "Wes abartmış. Sosislileri artık çatal ve bıçakla yemiyor olabilirim ama o kadar da değişmedim," dedim.

"Mütevazı olma." Telefonunu çıkardı ve ekranı kaydırmaya başladı. Belli ki bir şey arıyordu. Yaklaşık otuz saniye sonra, "Bum," diye mırıldandı ve bakmam için telefonunu uzattı. "Gördün mü?"

Telefonunu aldım ve ekrana baktım. Wes'in bana yardım etmeyi kabul ettiği zamanlardan olan mesajlaşmalarını gösteriyordu.

Wes: Tatlı olduğu kesin, ayrıca aşırı havalı.

Michael: Öyle mi? Onun biraz gergin olduğunu düşünürdüm hep.

Wes: Liz... farklı biri. Herkes pantolon giyerken elbise giyen kızlardan o. Televizyon izlemek yerine müzik dinler. Sade kahve içer, gizli bir dövmesi var, yağmur çamur demeden her gün beş kilometre koşar ve piyano çalışmayı da ihmal etmez.

Michael: Daha şimdiden hanımcı olmuşsun gibime geliyor.

Wes: Her neyse. Saat kaçta orada olursun?

Kalbim sıkışırken gözlerim kaşınmaya başladı. Abartılı bir şekilde göz devirip telefonunu geri verdim. "Gerçek değil bu."

"Ne?"

İç çektim. Suçumu itiraf etmek için iyi bir zaman gibi duruyordu. Kirlilerimi ortaya dökersem, Michael yüreğinin sesini dinleyip Laney'yle mutluluğu bulabilirdi. Ben salağın tekiyim diye neden acı çekmeliydiler ki? Ona bakıp, "Bana yardım etmeye çalışıyordu. Wes'ten beni methetmesini istedim, bütün o şeyleri bu yüzden söyledi. Bana iyilik yapıyordu," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

Wes'le aralarını bozmak istemediğimden her şeyin planlı olduğunu gizledim ve Wes'in bana sadece ufak bir yardımda bulunduğunu söyledim.

Hafifçe kıkırdadı. "Hiç değişmemişsin o hâlde, değil mi?"

Böyle söylemesi beni güldürdü. "Ne yazık ki hayır."

İş kıyafetimin aslında en sevdiğim elbisem olduğunu ve *Restoran* restoranını nasıl uydurduğumu anlatınca, ikimiz de gözümüzden yaşlar gelene kadar güldük.

O, hesabı öderken izin isteyerek lavaboya gittim. Kapı arkamdan kapandığında gözyaşlarıma hâkim olmak çok zordu.

Çünkü... Wes'in mesajları. Tanrım. Evet, bana yardım etmek için atmıştı o mesajları, peki ya söylediği o şeyler? Beni o mesajlardaki gibi görmesini çok istedim. O mesajı attığında, istediğimden de ötesini yapmıştı, artık asla eskisi gibi olamazdım.

"Ah. Selam, Liz." Laney, kabinden çıktı ve ellerini yıkamaya başladı.

"Selam, Laney." Tuvaleti kullanmamış olmama rağmen musluğu açtım ve ellerimi yıkamaya başladım.

"Elbisene bayıldım, muhteşemmiş." Bana aynadan gülümsedi.

"Teşekkürler. Seninki daha güzel," diye mırıldandım ve uzun pembe elbisesini işaret ettim.

"İyi misin?"

Aynadan yan yan baktım. "Evet, neden ki?"

Omuz silkti ve eğilip ellerine baktı. "Burada Michael Young'la berabersin, sana çiçek ve *cheesecake* almış ve gözünü senden alamıyor ama sen üzgün görünüyorsun."

Burnunu sokmayı bırak, Lanesville.

"Annenden dolayı mı?"

"Ne?" Sözleri karşısında öyle şaşkındım ki ellerimi sabunlamayı bıraktım. Lavabodaki tek ses, musluktan akmaya devam eden suyun sesiydi.

"Ah, çok üzgünüm." Laney'nin gülüşü soldu. "Patavatsızım. Ağzımı açtığım için çok özür dilerim. Sadece, seni ne zaman görsem, *herkes lise sonda önemli anlarını ebeveynleriyle paylaşırken acaba etrafta annenin olmaması ne kadar zor oluyordur,* diye düşünüyorum. Bu konuyu açtığım için çok özür dilerim."

Köpüklü ellerime baktım, dilim tutulmuştu. Laney Morgan, kimsenin görmediği bir şeyi görmüştü ve onun tarafından anla-

şılmak, çok yabancı hissettirmişti. "Hayır, önemli değil. Ne demek istediğini bilmiyordum."

Musluğu kapattı ve kâğıt havluya uzandı. "Yine de... Bazen pot kırmama engel olamıyorum. Gerçekten çok özür dilerim."

Sabunlu ellerimi durularken aynaya baktım. "Haklısın gerçi. Berbat bir durum. Şu an yaşadığım sorun o değil ama o da sürekli hissettiğim bir şey."

"Hayal bile edemem. Annem hâlâ sık sık senden bahsediyor."

"Ne?" Musluğu kapattım ve doğruldum. "Annen beni hatırlıyor mu?"

Laney, başıyla onayladı. "Öğle yemeği için okula gelirdi eskiden... Ebeveynlerimiz ilkokulda ne çok yapardı bunu, hatırlıyor musun?"

Başımı salladım ve kâğıt havlu aldım, annesinin sınıfa geldiğinde ne kadar güler yüzlü olduğunu hatırladım.

"Annenin vefat ettiği seneydi, dediğine göre gördüğü en büyük, en acıklı gözlere sahipmişsin ve seni eve götürmek istiyormuş. Belki istersin diye patates kızartmasını hep fazla söylerdi ama sen hep kafanı hayır şeklinde sallardın."

Sertçe gözlerimi kırpıştırsam da bir gözyaşının kaçmasına engel olamadım. "Onu hatırlamıyorum ama annenin ne kadar mükemmel göründüğünü hatırlıyorum."

"Ah, hayır, Liz. Seni ağlatmak istememiştim." Laney bir kâğıt havlu koparıp bana uzattı. "Makyajın mükemmel, o yüzden bırak ağlamayı."

Bu, beni gülümsetti. Gözlerimi sildim. "Affedersin."

Aynaya uzandı ve doğrulmadan önce dişlerini kontrol etti. "Dönsem iyi olur. Michael da muhtemelen flörtünün nereye gittiğini merak ediyordur."

Aynı Michael gibi ağır çekimde gözlerini kırpıştırdı; yüzünde aynı ağır çekim hüsran vardı. Nefes aldım ve "Michael beni sadece bir arkadaşı olarak davet etti, biliyorsun değil mi?" Bir nevi doğruydu, bu yüzden bunu son zamanlarda duvarımı kaplayan yalan çetelesine eklemedim.

Yemin ederim, Laney Morgan gergin ve tuhaf görünmüştü. "Hiç sanmam! Baloya davet etme şeklini gördüm. Doğru olamaz," dedi.

"Doğru. Ve Michael bana *görüştüğünüzü ama hâlâ eski sevgilini atlatamamış olabileceğini, düşündüğünü* söyledi. Muhtemelen bu yüzden de baloya senin yerine beni davet etti."

Nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi baktı ama gözlerinin içinde, umuda benzeyen minik bir şey parladı.

Aynaya baktım ve elimi saçımda gezdirdim. "Eğer ona karşı bir şeyler hissediyorsan, ona söylemen gerekecek. Bunu kendisi yapamayacak kadar utangaç görünüyor. Bu arada, bu yüzden de asla bir romantik komedide başrol olamazdı. Yani eğer Mike'tan hoşlanıyorsan, cesur olman gerekecek."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve işte, prenses gözlerinin içi parlıyordu. "Biliyor musun, sen aslında havalı birisin, Liz."

Havalının tam zıttı olsam da bunu duymak güzeldi. "Bu ondan hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Başıyla onayladı ve gözleri daha da büyüdü. "Hem de nasıl. Hayatımda hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim."

Göz devirdim ve kâğıt havluyu çöpe attım. "O hâlde, oyalanma."

Masama döndüm, Michael çıkmaya hazır görünüyordu.

"Hazır mısın?" Peçetesini tabağına koydu ve ümitle bana baktı. "Hadi gidip balonun tadını çıkaralım."

Güldü ve çıktık. Balonun yapıldığı kongre merkezine doğru yaklaşırken eve gidebilmeyi diledim. Michael ve Laney kaderlerindeki büyülü geceyi yaşayacaklar diye mutluydum ama onun dışında, balodan bana bir hayır gelmeyecekti.

Joss. Wes. Alex.

Önemsediğim hiç kimse -baloya gidenlerden- beni görmek istemiyordu.

"O kitabı çoktan bitirdim, bu arada."

"Hangi kitabı?" McDonald's'ı geçerken camdan dışarı baktım.

Boğazını temizledi. Başımı çevirdiğimde, bana bir bakış attı. "*O* kitabı."

Gülümsedim. "Tabii ya. Şu, kese kâğıdına sarılmış olan. *O* kitap."

O, Bridgerton kitabından bahsetmeye başlayıp korsan gemisi kurmanın ne harika bir şey olduğunu şairane bir dille anlatırken, kalan her şeyi unuttum. Arabasını otoparka park edene kadar bu konu hakkında konuşmaya devam ettik.

"İçeri girsek iyi olacak, değil mi?" Arabanın camından etkinlik merkezine baktım. Michael'ın beni almasını beklememden bu yana, ilk kez gergin hissettim.

"Bu işler böyle yürür." Anahtarı çıkardı. "Hadi, şunu yapalım!" dedi.

Dudak parlatıcımı sürdüm ve kapıyı açtım. "Hadi, yapalım."

İçeri girdiğimizde Michael, güvenlik görevlisine biletlerimiz gösterdi; iri kıyım kel adam, bıkkın gözlerle bana baktı. "Çantanız?"

Başımı salladım ve elbisemin ceplerini işaret ettim. "Cepler."

Kaşlarını kaldırdı. "Güzel. İyi eğlenceler, çocuklar."

"Size de."

Balo Salonu C'ye ilerledik. Kapıdan girdiğimiz anda başka bir dünyaya adım atmışız gibi oldu. Hayır, büyülü değildi. Parlak renkli, çok gürültü bir düğün salonu dünyasıydı burası. Balonun teması, Mardi Gras'dı. Yani kısacası, her şeyin cırtlak mor, yeşil ya da sarı renkte olduğu anlamına geliyordu.

"Hey, Wes orada. Şeker hamurundan yapılmış bebeğin yanında."

Michael'ın baktığı yere baktım. Evet, orada şeker hamurundan yapılmış devasa bir bebek, şeker hamurundan yapılmış daha da devasa bir pastanın üstünde duruyordu. Gözlerim kalabalığın içinde Joss'u aradı ama onu hiçbir yerde göremedim. Michael, beni Wes'e doğru götürürken, karnıma ufak bir ağrı girdi.

Kes şunu, Liz.

Derin bir nefes aldım, ellerimi pek güzel olan ceplerime koydum ve topuklu ayakkabılarımdan dolayı tökezlememeye çalışarak salonda yürüdüm. Fun grubunun *We Are Young* şarkısı gümbür gümbür çalıyordu. Şarkı, her zamanki hissiyatı veriyordu yine: Grubun bizi bir şeye ikna etmeye çalıştığı hissiyatını.

"Gerçekten *kocaman* bir bebek," dedim ve yaklaşırken gülümsedim.

"Değil mi? Acayip." Michael bebeğe bakıp sırıttı. Ben ona bakarken, arkamızdan bir ses, "Bayan Patates Kafa," diye bağırdı.

Bebeğin arkasına bakınca Adam'ı gördüm. Wes'in arkadaşlarını gerçekten *seviyordum*. "Selam," dedim.

"Öyle seslenmesene artık kıza, yüzü normale döndü."

Adam'ın arkasında duran Noah'ya göz devirdim. "Sağ ol, ya."

"*Neredeyse* normal de diyebilirdim, şükretmelisin."

Bu, beni güldürdü. "Şükrediyorum. Kibarlığın için sağ ol."

"Rica ederim."

"Louisville desenli bir kravat mı?" Kırmızı kardinallerle ve büyük, çirkin *LS* harfleriyle kaplanmış saçma spor kravatına göz devirip, "Bu, şey, sıra dışı," dedim.

"Ama havalı, değil mi?" Elini kravatında gezdirip, "Kardinal şıklık," dedi.

Laney, "Berbat bir kravat o," dedi. Ashley'yle dans pistinden daha yeni dönüyordu. "Sanki iddia kaybetmişsin de ondan giymişsin gibi."

"Liz beğendi."

"Hayır, beğenmedi," dedi Adam, yüzünde soru sorar gibi bir ifade vardı. "Beğendin mi?"

Taylor Swift'in *New Year's Day* şarkısı çalmaya başladığı sırada, sadece gülümsedim ve omuz silktim.

"Gördün mü, hiç beğenmediğini söyleyemeyecek kadar nazik biri."

"Ya da beğendiğini ve senin modadan anlamadığını söyleyecek kadar nazik biri."

Noah, müziği bastırmaya çalışarak "Bennett orada," diye bağırdı müziği ve dans pistini işaret etti. "Alex'le."

Parmağıyla gösterdiği yöne baktım. Onları görünce içim sızladı. Wes'in kolları Alex'in belindeydi, Alex'in kollarıysa onun boynuna kenetlenmişti. Dans ediyorlardı. Alex, giydiği kırmızı elbisesiyle, kalabalıktan farklı görünüyordu ve aklıma iltifatlardan başka bir şey gelmiyordu. *Ne kadar da çekici.* Alex her ne diyorsa, Wes duyabilmek için eğiliyordu ve ikisi de gülümsüyordu.

Kusacak gibi hissettim.

Hep böyle delicesine yakışıklı mı görünüyordu? Gülümsemesi hep sıcacık mıydı? O çok hoş dudaklarına bakarak bile, ta karşıdan Alex'e duyduğu şefkati hissedebiliyordum.

Benim dudaklarıma değmiş dudaklar.

Ona saldırdığımda. Of.

Nefes aldım.

Gerçekten körkütük *âşık olmuştum* ona, değil mi? Taylor Swift beni altüst ederken onlara, o kusursuz çifte diktim gözlerimi.

Lütfen asla yabancılaşma

Gülüşünü her yerde tanıyabileceğim kişi

"Dans etmek ister misin?" Michael bana baktı. Sevdalı bakışımı, dansa kaldırılmak isteyen utangaç bir kız bakışı zannedip yanlış yorumlamıştı, muhtemelen.

"Şey, henüz değil," dedim. Aniden bir tuhaf hissetmeme ve yüzümü ateş basmasına rağmen, gülümsemeyi ihmal etmedim. "Tabii, sen istiyorsan?"

"Yok, böyle iyi." Başını iyice rahatlamışçasına salladı. "İçecek bir şey ister misin?"

İstediğim şey, bizim aramızda bir şey olması için denemeyi bırakmasıydı. İkimiz de aramızda bir elektrik olmadığını biliyorduk. Michael romantiklik adına ne varsa büyük bir kararlılıkla yaparken, ben de akşama aynı kabahatle başlamış, sonra zorlayamayacağımı hemen fark etmiştim.

Laney'yi restoranda gördüğümüzde, bir şey söylemiş olmalıydım, çünkü son zamanlarda bir şey öğrendiysem bu da dürüstlüğün en doğru yol olduğuydu.

Bu yüzden, "Diyet kola alırsan çok sevinirim ama Laney'yi bulup onunla konuşana kadar kendinden taviz verme," dedim.

Gözlerini kıstı. "Efendim?"

Bunu söylerken gülümsedi. Kelimelerinde Texas aksanı da duyuluyordu ama bu beni hiç etkilemedi. Tamamen iyileşmiş, Michael antikorlarıyla dolmuştum. Bir sürü çocukluk hatıramın bir parçası olan yüzüne baktım. "Eski sevgilisini atlatamadığı falan yok, seni atlatamıyor. Git de bul onu," dedim.

Söyleyecek söz bulamamış gibi, bir saniyeliğine bana baktı.

Ona gülümsedim ve umursamadığımı göstermek için başımı salladım.

"Emin misin?" Kaygılanmış gibiydi, tıpkı benim mahalle saçmalıklarına abartılı bir şekilde ağladığım zamanlardaki gibi bakıyordu ve bu, biraz canımı yaktı. Michael'ın gitmesine izin veriyordum, onun hayaliydi. Minik Liz, kendisine bile bunun yaşandığını hayal etmesi için hiç izin vermemişti.

"Evet, eminim." Güldüm ve fazla süslenmiş öğrenci kalabalığını işaret ettim. "Şimdi git de bul onu!"

"Gel buraya." Beni kendine çekip boynuma sarıldı. Bu kadar duygusal hissetmem tuhaftı. Kafamın üstünden, "Teşekkür ederim, Lizzie," dedi.

Göz devirdim ve omuzlarından tutup onu ittim. "Gider misin artık?"

Sırıttı ve eğilerek selam verdi. Bu, normalde şapşalca durmalıydı ama şirindi. "İşte gidiyorum!"

Mutlu sonunu aramaya gitmesini seyrettim, sonra cebimden telefonumu çıkardım. Yeni mesaj yok. Telefonu kapattım ve cebime geri koyup ellerimi de cebime soktum. Kocaman bebeğe, kâğıttan yüzündeki detay yoksunluğuna bakarak o şeyi yapmak için kim bilir kaç tane kâğıt parçası gerekmiş olacağını hesaplama-

ya çalıştım. Çünkü Wes'ten başka bir şeye bakmam gerekiyordu, herhangi bir şeye.

Tam beş saniye boyunca o bebeğe baktım, sonra gözüm dans pistine kaydı.

Ve ah, Yüce Tanrım, Wes bana bakıyordu. Alex'le dans ediyordu ama onun başının üzerinden gözlerimiz kenetlendi. Koyu gözlerini önce elbiseme, sonra saçıma ve en son yüzüme çevirdiğinde, kalbim hızla çarptı ve nefesim kesildi.

Yani? der gibi tek kaşımı kaldırdım.

Bunu neşeli bir şekilde yapmaya çalıştım. Eski neşemizi geri kazanmak adına yapılan ufak bir girişimdi bu. Fakat tek etkisi, Wes'in yüzünün kasılmasıydı. Yüzünü astı. Alex'le yer değiştirdiler, artık yüz yüze gelmiyorduk.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım, kimse dinlemiyor olmasına rağmen ve salonun arkasındaki kapıya gittim. Bu koca kongre merkezinde nereye gittiğimi bilmiyordum ama uzaklaşmam gerekiyordu. Baloya da Wes'in bana, benden nefret eder gibi bakmasına da kesinlikle bir dakika daha katlanacak takatim kalmamıştı.

Uzun koridorun tamamı boyunca yürüdüm, sonra bir merdiven boşluğu gördüm; bir süreliğine saklanmak için en mükemmel yerdi. Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için omzumun üstünden etrafa baktım, sonra ağır metal kapıyı çekerek açtım ve içeriye daldım.

"Aman Tanrım!"

"Ah!" Elimi göğsüme koydum ve turuncu topuklularını önüne koymuş bir hâlde burada tek başına oturan Jocelyn'a baktım. Halüsinasyon olsa şaşırmazdım çünkü hem onun hem de benim aynı merdiven boşluğunda saklanmamızın ihtimali neydi ki? "Tanrım. Özür dilerim. Ödümü kopardın."

"Aynen." Başını salladı ve sanki beni gördüğüne sinir olmuştu. "Beni bulman için Charlie mi gönderdi seni?"

"Hayır." Kate'in gerçekten bir flörtü olunca, Cassidy ve Joss'un da aynı şeyi yapmaya karar verdiklerini duymuştum ama

yine de Joss'un baloya Charlie Hawk ile katılmayı kabul ettiğine inanamıyordum. "Görmedim onu."

En yakın arkadaşımla ne konuşacağıma dair hiçbir fikrimin olmamasından nefret ettim. Onu çok özlemiştim, keşke geçmişe dönüp ondan bir şeyler saklamayabilseydim. "Sadece saklanıyorum."

"Cennette problem mi var?" Sanki beni pek de sevmiyormuş gibi baktı bana.

"Yok, sıkıldım sadece." Hâlihazırda ahmak olduğumu düşünen birine ahmaklıklarımdan bahsetmemenin daha iyi olacağını biliyordum ama kendime engel olamadım. "Anlaşılan o ki, Michael'ı aslında o şekilde sevmiyormuşum. Laney ve o zaten birbirlerinden deli gibi hoşlanıyor ama sadece, iletişim kurmada beceriksizler."

"Öyle miymiş?" derken tırnaklarıyla oynuyordu.

"Evet." Boğazımı temizledim ve kapıya yaslandım. "Ayrıca anlaşılan o ki, aslında Wes'ten hoşlanıyormuşum ama o da aslında Alex'ten hoşlanıyormuş. Öyle."

"Şey..."

"Ve," dedim yutkunarak. "Ve anlaşılan o ki, ben çok ama çok üzgünüm. Seni çok özlüyorum."

Joss kahkahayla karışık öksürdü ama gülümsemedi. "Sence her şeyin elinde patlamış olması, seni affetmeme mi sebep olacak?"

"Hayır, tabii ki." Ellerimi iyice ceplerime daldırdım. Merdiven boşluğundaki güvenli sığınağımın, yüzleşme bölgesine dönüşeceğini anlayınca yüzümde hızla ter baloncukları oluştu. "Ama en azından acı çektiğim gerçeğiyle avunabilirsin."

"Acı çekmeni istemiyorum."

"Dinle." İç çektim. Onu öyle çok özlemiştim ki. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama sana yalan söylediğim için çok ama çok üzgünüm. Michael'ı elde etmeye çalıştığımda, bunu yüzüme vuracağını biliyordum, bunu doğru düzgün düşünmek yerine gittim ve sırf uğraşmamak için bu konuyu senden sakladım."

Kollarını dizlerine doladı. "Tam bir pısırık hareketi."

"Değil mi? Ayrıca sana Wes'ten hoşlandığımı düşündürtmemeliydim. Yani, gerçeğe dönüşen bir şehir efsanesi hâline geldi ama bayağı aşağılık bir hareketti."

"Evet, öyleydi."

"Evet." Nefes aldım. "Artık döneceğim. Bu yüzden sen..."

"Otur." Oturmam için, başıyla, yanındaki merdiven basamağını işaret etti. "Ben de seni özledim. Bu balo felaketi konusunda seni affetmek üzereyim. Fakat."

Oturdum ve bekledim.

"Son zamanlarda aramızda bir *sorun varmış* gibi hissediyorum. Sanki seni sürekli kovalıyormuşum gibi." Joss'un güzel yüzü üzgündü ve bunun, benim yüzümden olmasından nefret ettim.

"Bu bizim son senemiz. Her şeyi beraber yapıp, her saniyesini dolu dolu geçirdiğimizi hayal etmiştim. Çünkü birkaç ay içinde bambaşka yerlerde yaşıyor olacağız."

Uzanıp topuzundaki tokaları çıkardı. "Mezun toplantısı, balo, lise son fotoğrafları, lise son şakaları... Bütün bunları efsaneye dönüştürürüz sanmıştım. Fakat sen, önemli bütün olaylarda ortadan kaybolup durdun."

"Biliyorum." Bu durumu hiç onun açısından düşünmemiştim. "Özür dilerim."

"Diğer her şeyde varsın, önemi olmayan her küçük şeyde. Ama mezuniyete katılacak mısın mesela? Yalnız mı yürümem gerekecek? Senin olayın ne, bilmiyorum."

"Karışık bir durum." Bu üç kelime, hakkımda her şeyi açıklıyor gibi göründü. Yutkundum ve anlamasını sağlamaya çalıştım. "Annem öldüğünde, seninle arkadaş değildik, biliyorum ama çok kötüydü. Yani, elbette ebeveynini kaybetmek kötüdür ama çok, çok kötüydü. *Her şey,* yalnız ve üzücü hissettiriyordu, akla gelebilecek her şey. Disney World'de Tom Hanks midilli turu yaptırırken, sen bana dondurma külahı bile sunmuş olsan, yine de sırf annem orada bulunamadığı için her gece ağlardım."

Ayakkabılarımı çıkardım, kafamı beton duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. "Ama eninde sonunda her şey düzelmeye başladı. Çok da kötü değildi artık. Eğer günü ağlamadan geçirebilirsem, eve gidip, annem her zaman yakınımdaymış gibi hissettiren filmleri seyredebileceğimi keşfetmiştim."

"Üzgünüm, Liz." Başını omzuma yasladı ve sağ koluma sarıldı.

"Her şey normale dönmüştü ve iyiydi ama son zamanlarda... Farklıydı."

"Ne açıdan?"

Gözlerimi açtım ve çıkıştaki KAPIYI YAVAŞ AÇIN yazısına odaklandım. "Lise son sınıftayım. Her şey 'son kez' diye bağırıyor ve içten içe tamamen aileyle alakalı. Mezuniyet dansı: 'Ebeveynler, bebeklerinizle fotoğraf çekmek için toplaşın!' Üniversite ziyaretleri: 'Aman Tanrım, annem yurt odalarını gezerken beni rezil etti.' Bunlar benimle ilgili. Ama önemli olabilecek hiçbir anın, annemsiz bir anlamı yokmuş gibi hissediyorum. Bu yüzden, tüm bunları yapmak hiç içimden gelmiyor."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Elbise bakmak?"

Titrek bir nefes aldım. "Tam isabet."

"Neden söylemedin ki bana?" Gerçekten incinmiş görünüyordu. "Çok çabuk yargıladığım oluyor ama en yakın arkadaşınım ben senin. Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Çok özür dilerim."

"Ne dediğime odaklan. Bunu biliyorsun değil mi? Benimle her zaman konuşabileceğini?"

Başımla onayladım ve ona yaslandım, iç çekip her şeyi anlattım. Joss, annemin eksikliğini önemsemiyor gibi göründüğünde nasıl hissettiğimi; Wes'in, annem hakkında -ve ayrıca, hayatımı nasıl, sanki annemin yazdığı bir senaryosunun içindeymişim gibi yaşadığım hakkında- söylediklerini.

"Hiç hoşuma gitmese de Wes haklı olabilir," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Başını salladı. "Bennett, senin ciğerini biliyor."

"Değil mi?" Yanaklarımı sildim ve ne ara bu kadar ağlak olduğumu merak ettim. "Bütün aptallıklarımdan dolayı özür dilerim."

"Aptalca davrandığım için ben de üzgünüm, hadi önümüze bakalım artık. İkimiz de daha iyi olacağız." Basamağa yaslanıp, "Ee, balo salonunda neler oluyor?" dedi.

Onu sarılıp sarmalamak istedim ama ben de önüme bakmakta iyiydim. "Jessica Roberts'ı, senin ayakkabılarını anlatırken duydum."

"Hiç şaşırmadım, acayip çekiciler."

Bir basamak aşağı oturdum ve duvara yaslanabilmek için yan döndüm. "Ee, eğleniyor musun peki?"

Dudaklarını büzdü. "Issız bir merdiven boşluğunda oturuyorum. Kendi istediğimle. Artık gerisini sen düşün."

"Seni ektiğim için özür dilerim."

"Önemli değil, daha iyi bir hatıra olacak bu. Yani, *Chili's*'e yanımda kot smokin giyen bir adamla, üzerimde balo elbisesiyle gittiğimi rüyamda görsem inanmazdım."

Kahkaha attım. Charlie futbolda iyi olduğundan, herkes tarafından sevilirdi ama tuhaf biriydi. Lise ikide, sırf kültürlü göründüğünü düşündüğü için okula her gün takım elbiseyle gelirdi. "Seni *Chili's*'e mi götürdü?"

"Üstünde kahrolası kot bir smokinle, Liz. Can alıcı noktayı kaçırıyorsun."

"İroni mi yapıyordu?"

"Kızım... Takımı giyen model havalı gözüktüğü için sırf, Amazon'dan takımın aynısını almış." Sırıttı ve başını salladı. " 'İroni' kelimesinden haberi bile yok."

Kıkırdamamı durdurmak için dudağımı ısırdım. "En azından, iyi biri."

Joss bana yan yan baktı. "İlk kez dans ettiğimizde, popoma dokunmaya çalıştı. İki eliyle hem de."

"Şu an iyi mi? Yoksa cesedini hizmetli dolabına mı sakladın?"

"Lütfen, sanki Levi's takım elbise giyen biri için kılımı kıpırdatırdım da." Hafifçe omzunu silkti. "Charlie'nin *kızını* burada, arkamda bırakacağım. Ehliyeti yok diye arabayı ben kullandım ve amacım da onu eve götürecek birini bulması için çok geç olana kadar ortalıklarda görünmemek. Saftiriğin, annesini aramasını sağlayacağım."

İkimiz de gülmekten yerlere yattık. Gülmekten gözlerimizden yaşlar geldiği sırada, kapı pat diye açıldı. Wes'in arkadaşı Noah, alanımıza girince, aynı anda şaşırıp kaldık.

O da en az bizim kadar şaşkındı. "Noah?" dedim ve o da aynı anda, "Kahretsin, korkuttunuz beni," dedi.

Jocelyn dirseklerine yaslandı. Oturması için, altımızdaki basamağı işaret ettim. "Ne yapıyorsun burada? Havalı çocuklar hâlâ balo salonunda sanıyordum," dedim.

Oturdu. "Daha fazla katlanamadım. Balo, can sıkıcı. Ya üstündeki rahatsız smokinlerle ayakta durup arkadaşlarınla muhabbet edebilirsin ya da arkadaşların *senin* hakkında konuşup komik olduklarını zannettikleri sırada rezil müziklerle dans edebilirsin. Bütün bu geceye onca planlama yapılıyor ve para harcanıyor ama harcanan emekle kazanılan eğlence kesinlikle aynı değil. Hem de hiç."

Hâlâ, eğlencenin emekle eşit olduğunu düşünmem tuhaf mıydı? Bende işe yaramamış olsa da kalbim, hâlâ balo büyüsünün ışıltılı bir şey olduğunu düşünüyordu. Ya da sadece, iyimserliğim kafamı karıştırıyordu, hepsi bu.

"Niye geldin o zaman?" Jocelyn sırıtıyordu ama Noah'nın vereceği cevabı merak ediyormuş gibi görünüyordu. "Bu arada, tamamen katılıyorum ama öyle hissettiysen neden geldin?"

"Seninle aynı sebepten."

"Neymiş bu sebep?"

Noah, tek kaşını kaldırdı. "Neden burada olduğunu bilmiyor musun?"

Joss, göz devirdi. "Ben neden burada olduğumu biliyorum ama sen bilmiyorsun, o yüzden aynı sebepten burada olup olmadığımızı bilmen imkânsız."

Kollarımı kavuşturdum ve ikisini izledim. Noah'yı tanıdığım kadarıyla onun tartışmaların kralı olduğunu biliyordum; müzakere sürecinden hoşlanıyor gibiydi. Joss ise kendisiyle tartışan insanlara karşı hiç sabırlı değildi.

Birçoğuysa yapmamaları gerektiğini bildiğinden tartışmazdı.

Noah, "Emin misin?" dedi.

Joss, ona bir bakış attı.

Noah ukala bir sırıtmayla, "İkimizin de buraya, kot smokin giymiş bir soytarının nasıl göründüğünü merak ettiğimizden geldiğimizi sandım," dedi.

Joss kıkırdadı. "Sen de mi Charlie yüzünden geldin buraya?"

"Ah, evet." Yüzü, sırıtınca doğal ve alaycı bir ifade aldı. "Mavi smokini, gözlerini cidden ortaya çıkarmış," dedi.

"Aklından ne geçiyordu acaba?" Jocelyn tekrar kahkaha atmaya başladı ve Noah'nın yüzündeki sırıtışın yerini kocaman bir gülümseme aldı. Çaktırmadan gitsem iyi olur diye düşündüm ama anı bozacağımı biliyordum. Ayrıca Joss'la arama mesafe koymaya hazır değildim.

Noah bacaklarını uzattı ve o da dirseklerine yaslandı; Jocelyn'ın yaslanma şeklinin erkek versiyonu gibiydi. "Adam egosuyla hareket etmiş. Kotun, üstünde güzel durduğunu biliyordu, tepeden tırnağa mükemmel poposunu kesinlikle ortaya çıkaran o kaşındırıcı, sert ve esnemeyen kumaşı giyecek kadar iyi biliyordu hem de."

"Aman Tanrım," dedi Jocelyn. "Çeneni kapatmak zorundasın. Susmalısın."

Sonraki bir saati merdiven boşluğunda, sadece konuşarak geçirdik. Aklım Wes ve Alex'te kalmamış olmasaydı, çok eğlenceli olabilirdi. Gitmesine izin vermiştim. Daha, onu istediğimi fark etmemişti bile. Şimdiyse Alex, Wes'e, onun beni öptüğünü unuturmakla meşguldü.

Jocelyn'ın beden öğretmeni taklidine için için güldükten sonra baloyla işimizin bittiğine karar verdik. Her birimiz balo eşlerimize bahane mesajları attık. Michael sorun etmemiş gibi görünüyordu. Hatta, "Sağ ol bu arada," mesajı bile gönderdi ki bu da sabah olmadan Laney ile resmîleşeceklerine dair umudumu yeşertti.

Fitz, battaniyenin altından ayaklarıma saldırırken, yatağın içinde ısınacağım ve hatalarımın üzerine kafa yoracağım anın gelmesi için dakikaları sayıyordum. Jocelyn ve Noah ise, evime yaklaştığımızda, spor salonundaki balo sonrası partisine katılmak istediklerine karar verdiler. Aslında ikisi de partiyi ekmek istiyordu ama Noah laf yetiştirmede Jocelyn'dan daha iyi olduğunu savununca, benim inanılmaz rekabetçi arkadaşımın da katılması *şart oldu.*

Noah'yı her türlü yenerdi.

"Gelmek istemediğine emin misin?" Jocelyn, arabasını garaj yoluma çekti ve park vitesine attı. "Söz veriyorum ortamı şenlendireceğiz."

"Hayır, teşekkürler." İnip kapıyı kapattım, sonra Joss'un tarafına geçip ona sarıldım. "Ama eve varınca ara beni. Saat kaç olursa olsun."

"Bennett partide olmayacak." Noah merhametli bir ifadeyle bana baktı. "Sabah, *balo partisinin zaman kaybı olduğunu* ve *pazartesi günkü önemli maçı için hafta sonu iyice dinlenmesi gerektiğini,* söyledi. O yüzden gece yarısı, bir nene gibi eve dönecek," dedi.

Beni neşelendirmeye çalışması, hoşuma gitti. Tatlı bir hareketti. "Bir film ve dondurmayla randevum var. Bunun üzerine hiçbir şey çıkamaz ama sağ ol," dedim.

"Dur tahmin edeyim," dedi Joss, göz devirerek. "*Bridget Jones'un Günlüğü* mü?"

Omuz silktim. "Bugün daha çok, Joe Fox ve Kathleen Kelly havamdayım ama ikisi de olur."

Hoşça kal deyip gittiler, bense içeri girmek yerine ön bahçedeki salıncakta oturup gözümü Wes'in evine diktim. Salondaki ışık yanıyordu ve bu, geceleri yaptığımız telefon konuşmalarımızı ve onu pencereden izleyişimi hatırlattı bana.

Onu çok özlemiştim.

Hayatımın çoğunu, asla etrafımda olmamasını, her zamanki Wesliğiyle beni sinir etmemesini dileyerek geçirmiştim; şimdiyse onun yokluğunda her şey anlamsızdı. Elimi cebime sokup telefonumu çıkardım. Mesajlarımıza girip, "Pişt," yazdım ama hızlıca sildim çünkü -tabii ki- henüz evde değildi. Normal insanlar balo bitene kadar eve gelmezlerdi. Normal insanlar -telefonumdan saate baktım- akşam dokuz buçukta evde bile olmazdı aslında.

Wes Bennett, tam şu anda muhtemelen balo kralı seçilmekteydi. Muhtemelen güzel flörtüyle dans etmenin eşiğindeydi. Onun gözlerine bakmayı bıraktığı an, beyzbol sorumluluklarını boş verecek, Alex'in tüylerini diken diken edecek alev ışığıyla ve öpücüklerle dolu harika bir gece yaşatacaktı ona.

Gözlerimi kapadığımda bile onları öpüşürken görebiliyordum.

"Başlarım böyle işe." Gözlerimi açtım, ayağa kalktım ve cebimden anahtarımı çıkardım.

İçeri girip gözlerimi oymanın zamanıydı.

BÖLÜM ON ALTI

"Hayatının geri kalanını biriyle geçirmek istediğini anladığında, hayatının geri kalanının bir an önce başlamasını istersin."

—Harry, Sally ile Tanışınca

Koltukta pineklemiştim, üstümde hâlâ balo elbisem vardı ama battaniyeye sarınmıştım. Eve gelip, koltuğa yığılıp kaldığımda, Alex ve Wes'in arasında neler olup bittiğini aklıma getirmemeye çalışarak karanlıkta boş kafayla *Mesajınız Var*'ı izliyordum.

Kathleen Kelly, Joni Mitchell'ın *River* şarkısından bahsediyordu, ben de o şaheserin melankolik notalarının her birini hissediyordum.

Bencilim ve mutsuzum

Gittim ve en iyi bebeği elimden kaçırdım...

"Liz?" Mutfaktan salona doğru giden Helena, beni görünce yarı yolda durdu ve elini göğsüne koydu. "Tanrım. Ödümü patlattın."

"Affedersin."

Saçını kulağının arkasına attı, kolunun altında Pringles kutusu vardı. "Önemli değil. Neden karanlıkta oturuyorsun?"

Omuz silktim. "Işığı açmaya üşeniyorum."

"Anladım." Boğazını temizledi ve ellerini, iki kutu sodanın olduğu kapüşonlusunun cebine koydu. "Peki, balo?"

Bir elimi salladım. "İyiydi."

Sormak ister gibi görünse de sonrasında, "Pekâlâ, o hâlde seni filminle baş başa bırakayım. İyi geceler," dedi.

Genelde hayatım hakkında sorular sorduğunda savunmacı davranırdım ama soru sormaması da boş hissettirmişti. Mezarlıktaki hareketlerimden utanıyordum ve dürüst olmak gerekirse, bugün onu özlemiştim.

Hak etmiyordum ama benimle sabahlamasını istedim. Tamamıyla hak ettiğim reddedilmeden dolayı sormaya korksam da tam merdivenlere yaklaştığında, "Benimle izlemek ister misin?" diye soruverdim.

Odaya geri gelmeden önce adımlarının kesildiğini duydum. "Aman Tanrım, evet. Bayılırım bu filme. Meg Ryan ve Tom Hanks'i bize verdiği için Tanrı'ya şükürler olsun!"

"Romantik komedilerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Gerçekçi olmayan, dandik romantik filmlerden nefret ederim. Ama uçları açılmış kalem buketi mi?" Yanıma oturup bağdaş kurdu ve Pringles kutusunu açtı. "Kalbim duracak şimdi."

İzleyeli birkaç dakika olmuştu ki, "Evet, balo," dedi.

"Ah, balo." Ayaklarımı sehpaya uzattım ve cipsten aldım. "Balo, sanki hayatındaki en büyük hatanın, giyinip süslenip karşında başkasıyla gösteri yapması gibiydi."

"Anladığım dilden, lütfen. Bu abuk sabuk sözlerle Bay Yakışıklı Michael'ın arasındaki bağı çözemiyorum."

İç çektim. "Bağ yok. Bu... Bilmiyorum, boş versene. Bunu düşünmek istemiyorum artık."

"Tamamdır." Cipsini ısırdı ve televizyonu işaret ederek, "Gördüğüm *en iyi* aşk üçgeni bu," dedi.

"Şey, illa geometrik bir şekil olacaksa, daha çok aşk karesi olur bu." Cipsimi hart hurt ısırdım. "Yolları ayrılan bir dörtlü onlar sadece. Hiçbiri, aralarından birini seçmek zorunda değil," dedim.

"İki çiftten bahsetmiyorum." Helena cebindeki sodaları çıkardı, birini bana uzattı ve kendisininkini açtı. Kutunun kenarına taşan sodayı höpürdetti. "Kathleen'den, onun NY152'nin kim olduğuna dair düşüncesinden ve Joe Fox üçgeninden bahsediyorum," dedi.

"Bir saniye, ne?"

"Düşünsene. Kız, adamın internetteki karakterini cana yakın buluyor. Onun 'savaşa hazırlanma' olayını bilmesinden hoşnut oluyor. Sözleri kullanma becerisine imreniyor." Öne eğildi ve soda kutusunu masaya koydu. "Bu adama dair zihninde beliren fikir güzel ama gerçekte Joe Fox'un sözleri kullanma şeklini kaba buluyor ve Joe savaşa hazırlanmaya başlayıp kendisini saf dışı bırakınca, ondan nefret ediyor."

Gözlerimi kırpıştırdım ve sodamı açtım. "Vay be, haklısın."

"Biliyorum." Sırıttı ve başını eğerek hafifçe selamladı. "Bazen ne istediğimize dair fikirlerimize öyle kapılıyoruz ki aslında elde edebileceğimiz şeyin harikalığını kaçırıyoruz."

Filmden bahsediyor olsa da bir şeyleri anladığını hissettim. Wes, anne sorunlarımdan bahsettiğinde, bir konuda haklıydı. Kasıtlı değildi ama hayatımı, annemin yazdığı karakterlerden biri gibi ve benim için yazacağını düşündüğüm bölümleri canlandırmaya çalışarak geçiriyordum.

Onu kendimden uzaklaştırmış ve "doğru erkeğe" gitmiştim ama gerçekte, erkekler sadece güvenilir ve sağlam olan ya da şüpheli niyetleri olan çapkınlar olarak ayrılmıyordu. Ezberleri bozan ve o iki klişeyi yerle bir edenler de vardı. Wesler vardı.

Bir Mark Darcy'den veya Daniel Cleaver'dan çok daha fazlasıydı o.

Bir de Helenalar vardı; piyano çalmaya ya da gül bahçesiyle ilgilenmeye dair hiçbir fikri olmayan zeki, hürmetsiz kadınlar. Ama onlar hep senin için orada, onlara ihtiyacın olduğunu fark etmeni beklerlerdi sadece.

"Yani," dedi Helena, "kadın, az kalsın çiçek bozuğu suratlı *152'nin* gitmesine izin verecekti, hayal edebiliyor musun?"

"Helena." Gözlerimi kırpıştırsam da gözyaşlarımı tutmak imkânsızdı. "Öncesinde söylediklerim için çok ama çok özür dilerim. Her şey için. Yaşayabileceğimiz şeyleri kaçırmak istemiyorum. *Burnunu sokmayı bırak*, dediğimde ciddi değildim," derken sesim çatallı çıktı.

"Ah." Gözleri hafifçe açıldı ve başını eğdi. "Hiç sorun değil."

"Öyle."

Bana sarıldı ve burnunu çekti. "Annenin yerini almak istemediğimi bil, sadece. Yalnızca yanında olmak istiyorum."

Gözlerimi kapattım ve beni sarıp sarmalamasına izin verdiğimde *bir şey* hissettim.

Sevildiğimi hissettim.

Ve o anda annemin bunu isteyeceğini biliyordum. Hem de çok isteyeceğini. Her şeyden de öte, sevilmemi isterdi. "Ben de istiyorum, Helena," dedim.

İkimiz de burnumuzu çekiyorduk ve bu da bizi güldürdü. An, yavaşça kayboldu ve yerlerimize dönüp, koltukta yan yana oturduk. Cipsleri midesine indirip, lekelenmiş kapüşonlusuna kırıntılar bulaştırınca, annemden çok farklı olmasından memnun olduğumu anladım. İkisinin arasındaki çizgilerin asla bulanıklaşmayacağını bilmek *hoştu*.

Boğazımı temizledim. "Artık sana üvey anne demem uygun olur mu peki?"

"Başına 'şeytani' ekini eklemediğin sürece."

"Niye başka bir şey söylemek isteyeyim ki? Çok güçlü bir unvan olduğunu kabul etmelisin."

"Öyle sanırım. Ve gücü sevdiğim doğru."

"Gördün mü? Biliyordum." Gözüm, mutfağın sürgülü kapısına kayınca aklım Gizli Bölge'ye gitti. Koltukta Helena'ya döndüm ve "Evet, balo. Sonuç olarak, baloya yanlış adamla gitmişim," dedim.

"Sodamı da alıp gelmiyor muydun?" Babamın merdivenlerden koşarak inmesini duydum, üstünde Peanuts pijama altı ve tişörtüyle gülümseyerek geldi. Sonra kaygılı göründü. "Selam tatlım. Geldiğini bilmiyordum," dedi.

"Evet, daha yeni geldim."

Helena bana bir bakış attı ve sonra babama işaret edip, "Şişt, tam baloyu anlatacaktı bana," dedi.

"Ben yokmuşum gibi davranın." Helena ve koltuğun kolunun arasında kalan ufak yere oturup Helena'nın sodasından bir yudum aldı.

Göz devirdim. Sonra onlara Laney'yi ve alın yazım olduğunu zannettiğim kişiye karşı hiç ilgim olmadığını fark etmemi anlattım. Ardından, öpüşmemizden sonra Wes'e ne kadar adi davrandığımı (babam çıldırmasın diye öpüşme yerine "randevu" dedim) anlattım, böylece her şeyi nasıl berbat ettiğimi anlayabilirlerdi. Wes'in yüzünü, balodaki bakışını hayal ettim ve "Bu yüzden artık çok geç. Wes, ona bayılan ve kötü davranmayan bir kızla birlikte. Neden arkasına dönüp bakmak istesin ki?" dedim.

Her şeyi dinlediler, sonrasında babam bana sanki kalın kafalının tekiymişim gibi gülümsedi. "Sen, *sen* olduğun için, Liz."

"Neden bahsettiğini bil..."

"Haberin yok, değil mi?" Helena tişörtündeki kırıntıları silkeledi. "O çocuk, küçüklüğünüzden beri senden hoşlanıyor," dedi.

"Hayır, hoşlanmıyor." Söylediklerinin doğru olmadığını bilmeme rağmen içim umutla doldu. "Çocukluğundan beri benimle *alay etmekten* hoşlanıyor."

"Ah, öyle yanılıyorsun ki. Anlatsana ona canım." Helena dirseğiyle babamı dürttü. "Piyanodan bahset."

Babam kolunu Helena'ya attı ve ayaklarını sehpaya uzattı. "Wes'in eskiden arka bahçede oturup sen piyano çalışırken seni dinlediğinden, haberin var mıydı, Liz? Onu görmüyormuşuz gibi yapsak da o, hep orada olurdu. Bayağı öncesinden bahsediyoruz, onun baş belası olduğu ve senin de piyanoyu çok kötü çaldığın zamanlardan."

"Mümkün değil." Piyanonun arka odada olduğu zamanlar kaç yaşında olduğumuzu hatırlamaya çalışmakta zorlandım. "Dinliyor muydu?"

"Dinliyordu. Geçen yıldan beri kavga ettiğiniz o park yerini önemsediğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Önemsediği kesindi. Hâlâ da önemsiyor. Hatta bu yüzden bana yardım etmeyi kabul etti."

Weslerin salonundaki yağmurlu günü düşündüm, planı ilk önerdiğim zamanı. O zaman, beni içeri alması için yalvarmam gerektiğinde, bir yabancı gibi görünüyordu. Kurabiyeler ve süt, Wes'in taklaları... Sanki üzerinden yıllar geçmişti.

"Liz." Helena kocaman gülümsüyordu. "Annesi, kendi arabasının arkasına park etmesi için Wes'e izin veriyor. Wes her zaman garaj yoluna park ederdi, sonra tam sen arabanı aldığın zamanlarda sokağa park etmeye başladı."

Ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Koluma vurdu. "Tek dediğim, bence sırf seninle konuşmaya bir bahanesi olsun diye o park yerinin peşindeydi. Bu bilgiyle istediğini yap bakalım."

Bu mümkün müydü? Bir bakıma inanması güçtü çünkü ben onun dengi değildim. O popüler, atletik ve delicesine çekiciydi. Ben daha onu doğru dürüst tanımazken *onun benden* hoşlandığına mı inanmalıydım yani? O hâlde benden uzun zamandır hoşlanıyor muydu? Parmaklarımı saçımda gezdirdim ve biraz saçımı çektim. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Sonra babam yanımızdan ayrıldı, biz de uyumadan önce filmi bitirdik. Tam kapımı kapatmıştım ki Helena kapıyı tıklattı. "Liz?"

Kapıyı çekip açtım. "Efendim?"

Karanlık koridorda bana sırıtıyordu. "Büyük oynayacak kadar cesur ol, tamam mı?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece... Eğer bunu yapacaksan, baştan savma yapma demek, galiba."

Büyük oynayacak kadar cesur ol.

Yatağımda uzanmışken sürekli Helena'nın sözlerini tekrar ettim. Uyumaya çalıştım ama Wes'in arabasının sesini duymaya çalışmaktan ve Alex'le yapıyor olabileceği şeyleri hayal etmekten dolayı, tek yapabildiğim şey öylece mutsuz bir şekilde uzanmak oldu.

Ta ki kafama dank edene kadar.

Büyük oynayacak kadar cesur ol.

BÖLÜM ON YEDİ

"Olay şu. Seni seviyorum. Sevdiğimi biliyorum. Çünkü hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Üstelik bir keresinde Saddam Hüseyin'le aynı asansöre binmiştim. Sadece ben ve Saddam. Bu ise çok daha korkutucu. Seni seviyorum."

—*Denemeye Değer*[83]

"Her şeyde yanılmışım. Michael'ın dönmesinden çok memnunum ama sırf gerçek seni tanımama fırsat verdiği için. Bütün bu zaman boyunca buradaydın, yandaki evde, benimse senin ne kadar harika biri olduğundan haberim yoktu," diye fısıldadım kendime. Wes'in arabasının garaj yoluna girdiğini duyduğum sırada soğuktan zangır zangır titriyordum.

"Gösteri zamanı." Soğuk parmaklarımı salladım ve konuşma pratiğimi bıraktım. Arabasının motorunun çalışmayı durdurduğunu ve bir saniye sonra da kapısının kapandığını duyarken, yavaşça nefes aldım.

Saçımı kulağımın arkasına attım ve sandalyelerden birinde çok-şirin-ama-yine-de-sıradan bir şekilde oturdum ve Wes'in notumu bulmasını bekledim.

Helena'nın büyük oynamakla ilgili efsanevi film sözünden sonra, haklı olduğuna karar verdim ve işe koyuldum. Önce müzik bilgisayarımı açtım ve boş bir CD bulana kadar çekmeceleri

[83] Denemeye Değer (*Long Shot*), 2019 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

karıştırdım. Özenle müzik düzenlemenin sonucu olan somut bir ürünü elde tutmakta hâlâ hoşuma giden özel bir şey vardı, kahrolsun teknoloji!

Öpüştükten sonra yaptığım Wes ve Liz listesini aldım ve CD'ye ekledim. Hakkında tartıştığımız ve beraber deneyimlediğimiz bütün şarkıları içeriyordu. Hızla albüm kapağı yaptım -içinde baş harflerimiz olan ketçaptan yapılmış bir kalp- ve yazıcıdan çıkardım, sonra dikkatlice kestim ki kılıfa tam uysun.

Kapak biter bitmez üstümü kot pantolon ve nasıl olduysa kusmuklu kıyafet çantamın içine karışan (ve her gece giyerek uyuduğum) Wes'in devasa kapüşonlusuyla değiştirdim. Saçım ve makyajım hâlâ bozulmamış gibiydi. Böylece, çamaşır suyuyla temizlenmiş ve kusursuz beyazlıktaki Chucklarımı giydim. Bir A4 kâğıdına keçeli kalemle BENİMLE GİZLİ BÖLGE'DE BULUŞ mesajını hızla yazdım ve bir bot kutusunu gerekli eşyalarla doldurdum.

Önce koşarak Weslerin verandasına gittim ve notu bıraktım, sonrasında aceleyle CD çaları ayarladığım, ateşi yaktığım ve *s'more* malzemelerini hazırladığım Gizli Bölge'ye gittim ve her şeyi yerleştirdim.

Sonrasında bir battaniyeye sarıldım ve bekledim.

Ve bekledim, bekledim, bekledim.

Birkaç kere de içim geçti.

Nihayet eve gelmişti. Ah Tanrım, öyle gergindim ki. Sonrasında -*bir saniye ne?*- iki kere araba kapısı sesi duydum.

Dudaklarımı emdim. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Belki sadece arabasından bir şey aldı. Belki yanında kimse *yoktu.*

"Wes!"

Kıkırdamayla karışık bağırışı duydum; nabzıma bakılırsa şeytani bir palyaçonun gülüşünü duymuş da olabilirdim. Çalıların arasından bakmaya çalıştım ama bir şey göremedim. Sesler yaklaşıyordu, bu yüzden yüksekten daha iyi görüp göremeyeceğimi anlamak için sandalyeme çıktım.

Aman Tanrım! Dolunayın ışığından Wes ve Alex'in, arka bahçeden şu anda olduğum yere, elimde utanç verici abur cuburlarla ve gururumla apaçık ortada olduğum yere doğru yürüdüklerini görebiliyordum.

"Kahretsin!" Bütün kanıtlar ortadan kaldırılmalıydı. *S'more* malzemelerinin olduğu kutuyu tekmeledim; amacım kutuyu çalılığın altına, görülemeyecek bir yere göndermekti. Kutu havaya fırlayıp, krakerlerin ve marşmelovların suya düşmesine ve hepsinin fiskiyeninüstünde süzülmesine sebep olunca, içimi panik bastı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin!

CD çaları aldım ve karanlığın beni saklayabilmesi için çaresizce dizlerimin üstüne çöktüm. Ama antika makine elimden kayıp yere düşünce D boy piller yuvalarından çıktı.

Kahretsin! Dağınıklıktan kurtuldum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde öbür tarafa doğru sürünerek büyük çalılığın olduğu yere geçtim. Gizli Bölge'nin öbür tarafına doğru bütün yol sürünürsem belki kestirme yapıp...

"Liz?"

Ağır ağır doğrulup ayağa kalkmadan önce bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. Wes ve Alex bana bakarken yüzüme bir gülücük kondurdum. "Selam, arkadaşlar. N'aber? Ne eğlenceli baloydu ama değil mi?"

"Değil mi? Aman Tanrım." Alex, eksik olmasın, karanlıkta Wes'in evinin arkasında sürünüyor olmam sanki sıra dışı değilmiş gibi davrandı. "Ash kraliçe seçilince kalp krizi geçireceğimi sandım."

"Aynen." Sanki bahsettiği şeyden haberim varmış gibi davranırken ve Wes'in yüzündeki ciddi, tahammüllü ifadeyi çözmeye çalışırken gülümsedim. "Tam da kalp krizi geçirtecek bir andı. Yani, *neee?* Ash kraliçe mi seçildi?"

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Wes, yüzünde beni utandıran, anlaşılmaz bir ifadeyle. Muhtemelen, olası bir baştan çıkarma durumunun önünü kestiğim için bana kızgındı.

Alex'i bu yüzden mi getirmişti buraya? İşe koyulabilmek için gitmemi mi bekliyorlardı? Nedense, onların beraber olduğu düşüncesi Gizli Bölge'yi de içerince yüz kat daha kötüydü.

"Ben, ee, kedimi takip etmiştim ve..." Kelimeler bir şey ifade edemezken evimi işaret ettim. "Bir şey düşürdüm ve bu çalılığın altına yuvarlanmış olabileceğini düşündüm."

Deliye dönmüş bir çocuk gibi Weslerin ağaçlarını işaret ettim.

"Kedin dışarı çıkmaz ki."

Somurttum. "Evet, çıkar. Aslında hayır, haklısın. Kaçtı," dedim.

"Gerçekten mi? Ne düşürdün peki?" Pek de eğlenmiş görünmüyordu.

"Şey, para. Bozuk para." Boğazımı temizledim. "Bozuk para düşürdüm, ileriye yuvarlandı. Öyle yani. Ben de burada, bozuk paramı arıyordum, sadece. Şanslı bozukluğumdu da," dedim.

"Senin..."

"Bozuk param. Evet. Ama önemli değil. İhtiyacım yok." Tekrar boğazımı temizledim ama boğazımdaki yumru bir türlü geçmiyordu. "Bozukluk işte, bilirsin ya? Yani, kim bozukluğa ihtiyaç duyar ki? Üvey annem onları çöpe atıyor mesela."

İkisi de öylece bana bakıyordu, Wes'in suratındaki sert çizgiler, *eskiyi*, ben her şeyi mahvetmeden önce gülen gözlerini özlememe sebep oldu. "Ne tuhaf, bazen bir bozukluk aslında hep oradadır, ona ihtiyacın olmadığını zannedersin ve hiç umursamazsın bile, değil mi?"

Alex başını eğdi ve kaşlarını çattı, ben saçmalamaya devam ederken Wes'in yüz ifadesi hiç değişmedi.

"Sonra bir gün uyandığında, bozuk paraların ne kadar harika olduğu konusunda gözün açılmış olur. Nasıl olmuş da önceden fark etmemişsin, değil mi? Yani, resmen *en iyi para* onlardır. Bütün paralar arasında bile en iyisi onlardır. Ama sen yeteri kadar özenli değildin ve bozukluğunu kaybettin. Keşke bozukluğuna, onu el üstünde tutmadığın için pişman olduğunu söylemenin bir yolu olsaydı ama artık çok geç çünkü onu kaybettin. Anlarsın ya?"

"Liz, borç paraya mı ihtiyacın var?" Alex bana bakınca ben de ağlamaya biraz daha yaklaşmıştım.

Başımı salladım. "Şey, yok, sağ ol. Gitmem gerek. Meteliksiz olsam bile, ha ha ha. Siz eğlenebilin diye." Bir adım geri gittim ve hafifçe el salladım. "Yapmayacağım bir şeyi yapmayın sakın!"

Kes konuşmayı, seni salak!

Ben, Weslerin çitinden atlayıp arka bahçemize doğru koşarken -arkama bakmadan- hâlâ bana baktıklarını hissettim.

BÖLÜM ON SEKİZ

"Ama bilirsin, aşk romanlarının olayı,
insanların yalnızca hikâyenin sonunda kavuşmalarıdır."

—Aşk Her Yerde

"Teşekkür ederim." McDonald's çalışanından paketi aldım ve yolcu koltuğuna atıp arabayı sürdüm. Gece yarısıydı, son bir saatimi arabayla dolaşıp, Adele dinleyerek ağlamaklı şarkı söylemekle, Alex'in gitmiş ve Wes'in de eve girmiş olmasına yetecek kadar süre uzakta kalmaya çalışarak geçiriyordum. İkisinden birini görmemek adına herhangi bir şeyi yapabilirdim, bu yüzden Helena'ya mesaj attım ve şehri turladım.

Babam ise, gece yarısından sonra amaçsızca arabayla gezindiğimi bilmesine rağmen bana bir uyarı mesajı bile atmamış olduğundan, dünyanın en havalı babasıydı. Bu durum canını çok sıkıyor olmalıydı.

Eve dönerken dondurma almayı düşünsem de arabadan pek çıkasım yoktu, o yüzden altın kemerlerde[84] oturup kaldım. Sadece eve gidip üzgün üzgün tıkınmak, film izlemek ve kendimi ne derece rezil ettiğimi unutmaya çalışmak istiyordum.

Bozuk para. Gerçekten mi? Kendilerini birbirlerinin kollarına bırakıp kusursuzca sevişmelerinden önce eminim bana gülmüşlerdir.

---

[84] Altın kemer (*golden arches*), McDonald's'ın sembolü. (ç.n.)

"Kahretsin." Arabayı park yeri çekmeden önce bir avuç patates kızartmasını ağzıma tıktım. Burası artık benim değildi; sonsuza kadar Wes'indi fakat şu an hiç umrumda değildi. Arabası zaten garaj yolundaydı, o yüzden ne yapıyorsa yapsın.

Paralel park ettikten sonra inmek yerine orada oturup, yemeğimi mideme indirirken radyo dinledim. Arabadan inip sokağın karşısına yürümek, o yorgun anımda çok zahmetli geldi, ayrıca mutlu çifte denk gelmekten ödüm kopuyordu. Tam ben oradan geçerken, Wes'in garaj yolunda hararetlenmeye karar vermeleri ya da aynı derecede kâbus gibi bir şey yapmaları, kesin benim şansıma denk gelirdi.

Yemeğimi bitirmiş ve koltuğun yarısını arkaya yaslamış bir şekilde çikolatalı milkshake içerken pencerem tıklandı.

"Kahretsin!" Ben sıçrayınca, pipetimden Wes'in -giymiş olduğum- kapüşonlusuna da çikolatalı milkshake sıçradı. Buğulanmış camdan bakınca, kolej ceketi giymiş uzun boylu bir vücut gördüm.

Biri lütfen canımı alsın.

Ağzımı parmaklarımla sildim, koltuğumu kaldırdım ve camı açtım. Havalı bir gülümsemeyle, "Evet?" dedim.

Wes, eğilip bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Ee, park ediyorum."

"On dakika önce park ettiğini gördüm. Tekrar dene."

"Vay be. Röntgenciyiz sanki biraz?"

"Seninle konuşmak istiyordum Bu yüzden, evet. Bekliyordum. Gerçi arabadan hiç inmeyeceksin sanırım."

Göz devirdim ve içeceğimi bir yere koydum. Görünüşe göre Wes'le yüzleşip bu gece ikinci kez utancımdan yerin dibine girmem gerekecekti. Ne güzel. Arabadan indim ve kapıyı kapattım. Kollarımı kavuşturup yüzüne baktım. "Ne vardı?"

"Öncelikle, akşam yaşanan şeyi açıklamanı istiyorum."

Ona bakınca canım yandı. Saçları, defalarca elini saçında gezdirmiş gibi dağınıktı; üstünde düğmeleri açık smokin gömleği ve ceketi, altında takımın pantolonu vardı. Darmadağınık görünüyordu. Parmaklarım ona dokunmak için can atıyordu.

Gözlerimi kıstım ve kafam karışmış gibi davrandım. "Bahçende kaybettiğim..."

"Hayır." Beni uyarırmış gibi baktı. "Sakın 'bozukluk' deme," dedi.

"Affedersin." Ayakkabılarıma bakıp, "Şanslı bozukluk," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi? Hâlâ aynı hikâye mi?"

Yalnızca omuz silkip ne diyeceğimi bilemeden Chucklarıma baktım. *Cesur ol* aşamamda söylemeyi planladığım her şey, onu Alex'le gördükten sonra çok zor gelmişti. Özellikle beni Gizli Bölge'de görmesinden kaynaklanan mutsuzluğundan sonra.

Alex'i oraya götürdüğüne hâlâ inanamıyordum.

Burun delikleri genişledi. "Eh, pekâlâ, bu her şeyi açıklıyor," dedi.

"Neden bana kızgın gibisin?" Gözlerimi yüzüne diktim ve bir yanıt bekledim. Esip gürlemek isteyen bendim. Neden *o* sinirli davranıyordu?

Çenesi kasıldı. "Oyunlardan nefret ederim de ondan," dedi.

"Hangi oyunlar?"

"Hangi oyunlar mı?" Gözleri ateş saçıyordu, yani evet, sinirliydi. "Sen değerli Michael'ını elde ettin ama ben Alex'i durup düşündüğümde, bana bu inanılmaz CD'yi kopyalıyorsun, sanki bahsedilen senaryodaki bozuk para benmişim gibi düşünmeme sebep olacak şekilde şanslı paralar hakkında bir şeyler geveliyorsun. Üstelik, üstünde benim beyzbol kapüşonlumla. Ne yapıyorsun bana böyle?"

"CD'yi gördün mü?" Yanağımın içini ısırıp *bir insan tam anlamıyla ölmeden önce yerin dibine ne kadar daha girebilir,* diye merak ettim. Çünkü CD kapağına koyduğum ketçaptan baş harfleri düşündükçe, tutuşup yere usulca bir köz olarak dökülmeye yaklaşmışım gibi hissettim.

Ellerini ceketinin cebine koydu. "Etrafımda olup bitenleri anlayabiliyorum, Liz. Notu, ıslanmış *smore* malzemelerini ve parçalanmış CD çaları da gördüm."

"Ah." Koyu gözleri gözlerimi delerken titrek bir nefes aldım. Sonra, "Peki, ondan hoşlanıyor musun?" deyiverdim.

Kaşları sanki bu soruyu beklemiyormuş gibi çatıldı, böyle olması mantıklıydı çünkü ben de bunu sormayı beklememiştim.

Fakat bilmem gerekiyordu.

Yutkundu, cevap vermeyeceğini sandım ama sonra, "Alex harika biri," dedi.

"Ya." Ağlamak üzere olduğumun, yüzümden belli olmadığını diledim, o tek hece bir tokat gibi çarptı yüzüme. "Peki, yaşasın. Gitmem gerek."

Yanından bir adım atıp geçerken kolumdan tutup beni durdurdu. "Hepsi bu mu? Bütün olanlar neydi açıklamayacak mısın?"

"Bir önemi yok artık."

"Belki vardır."

"Yok işte, tamam mı?" O kolumu bıraktığı sırada ben de sanki her şey yolundaymış gibi sakin görünmeye çalıştım. "CD'yi kopyaladım ve o utanç verici şeyleri hazırladım çünkü Michael'ın aklımdan çıkmayan kişi olmadığını fark ettim ve bunu sana söylemek istedim. Yani, o harika biri fakat onunla olmak, seninle hamburger yemenin, yıldızları seyretmenin ve *s'more* hazırlamak için Gizli Bölge'ye kaçmanın ya da bir park yeri yüzünden tartışmanın yerini tutmuyor. Ama bunu anlamam çok uzun sürdü ve senin yanında Alex var artık."

Ağzını açtı, fakat başımı salladım.

"Hayır. Sorun yok, anlıyorum. O kusursuz, tatlı biri ve bunu söylemeye her ne kadar dilim varmasa da öyle birini hak ediyorsun." Koyu gözleri, bizi bu noktaya getirmeme sebep olan yaptığım her şey yüzünden içimi yakarken büyük, titrek bir nefes aldım. "Çünkü ben yanılmışım, Wes. İyi olan şey, *sensin*."

Çenesini kaşıdı ve ileri, sokağın aşağısına doğru baktı. Sonra yüzüme baktı. "Yanıldığın tek nokta o değil," dedi.

"Ne?" Düşene bir tekme daha. "Neden bahsediyorsun?"

"Alex hakkında yanılıyorsun. Kusursuz değil."

"Bennett, hiç kimse kusursuz olamaz. Hadi ama." Bu cesaretine inanamıyordum. "Kusursuzluğa oldukça yakın."

"Galiba."

"*Galiba mı*? Kızın nesi eksik olabilir? Daha büyük meme falan mı istiyorsun? O..."

"O, sen değil."

"Ne?"

"O. Sen. Değil."

Ağzımı kapattım ve söylediğini sandığım şeyi söylediğine inanmaktan korkarak ona baktım.

"O güzel biri fakat müzikten bahsederken yüzü ay gibi parlamıyor." Yine o çene sıkma hareketini yaptı. "Eğlenceli biri ama şaşırınca-içeceğini-püskürten-tarzda eğlenceli değil," dedi.

Cızırdayan sokak lambasının ışıltısının altında, gözleri dudaklarıma kayarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Yüzünü biraz yüzüme yaklaştırdı, gözlerime baktı. "Ve onu gördüğümde, bakışını üstüme çekebilmek için onunla konuşmak ya da saçını bozmak veya bir şey -herhangi bir şey- yapmak *zorundaymışım* gibi hissetmiyorum."

Saçımı kulaklarımın arkasına atarken ellerim titriyordu. Nefes aldım. "Saçımı bozmayalı epey zaman oldu."

"Ki bu beni mahvediyordu." Bir adım yaklaştı ve adımıyla arabamın yanına sıkıştırılmış oldum. "Seninle alay etmeye ikinci sınıfta, tek kelimeyle yanaklarını kızartabildiğimi fark ettiğimde âşık oldum. Sonra da sana âşık oldum."

Söylediği her kelimeyle kalp ritmimin bozulduğundan emindim. "O hâlde sen ve Alex..."

"Hayır." Eğildi ve ellerini kapüşonlumun -kapüşonlusunun- bağcıklarına doladı. "Sadece arkadaşız."

"Ya." Beynim kavramaya çalışıyordu ama Wes'in yakışıklı yüzü işleri zorlaştırıyordu. O ve bir de kişisel alanımdaki ani varlığı; usulca beni kendine çekmesinden bahsetmiyorum bile.

Sersemlemiştim. "Peki, neden Michael'ın balo davetine *evet* dememi ister gibi davrandın?"

"Anaokulundan beri onu seviyorsun." Sessizleşerek, "Eğer gerçekten istediğin o ise, öpüşmemizin buna engel olmasını istemedim," derken, görebildiğim tek şey gözleriydi.

Nasıl olmuştu da Wes'in harika olduğunu görememiştim? Ellerimi göğsüne koyarken, yüzümü kaplayan aptal âşık gülümsemesini saklamaya bile çalışmadım. "Asıl istediğim, seninle gitmekti," dedim.

"Eh, bunu bana söyleyebilirdin, Buxbaum." Sesiyle aramızda sadece bir nefes vardı. "Çünkü sırf seni o elbisenin içinde gördüğümde bile değerli arkadaşımız Michael'a yumruk atasım geldi."

"Öyle mi?"

Kapüşonun bağcığını hızla çekti. "Bunun hoşuna gitmemesi gerekir."

"Biliyorum." Yüzümdeki kocaman gülümsemenin her duygumu belli ettiğini biliyordum ama elimde değildi. Denesem bile kendimi zapt edemiyor, havalı kalamıyordum. Çünkü Wes'in Michael'a benim yüzümden sinir olması -ve beni kıskanması- o kadar harikaydı ki. "Sevindiriyor ama. Başımı döndürüyor."

"Boş ver baş dönmesini." Bağcıkları tutmayı bıraktı ve ellerini, yüzüm büyük avuçlarının arasında kalana kadar yüzümün etrafında gezdirdi. Dudakları aşağı kayarken nefes aldım, zihnimde bu son için mükemmel şarkı çalmaya başladı. Ya da bu başlangıç için.

Uzun zamandır arıyordum

Tam da senin gibi birini

Öpüşmemiz nefes kesici ve vahşiydi. Wes kendini çok erken geri çekti. Kollarını vücuduma doladı, beni kaldırdı ve arabamın bagajına doğru götürdü.

Beni oturttuktan sonra gülümsedi. "Tam bir baş belası olmasaydın, yıllardır bunu yapıyor olabilirdik, farkında mısın?" dedi.

"Yok, seni önceden pek sevdiğim söylenemez."

"Düşmandan âşığa, bizim film klişemiz bu işte, Buxbaum."

"Seni zavallı, kafası karışık minik aşk âşığı." Ellerim yüzüne değmeden önce, içimden bir kıkırdama geçti ve onu kendime çekerken, "Sus da öp beni," dedim.

Söz Bazzi'de.

KAPANIŞ

"Bir kız hoşlandığı ilk erkeği asla unutmaz."
***—Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar*[85]**

"Ayrıca ilk nefret ettiği erkeği de asla unutmaz."

—Liz Buxbaum

Açık sarı kasımpatıları çukura yerleştirdim ve köklerini toprakla kapattım. Çiçekleri dikerken eylülün ilk günlerinin o sıcak güneşi yüzümü yakıyordu ama gün, sanki sıcaklığı tamamen gösteri içinmiş ve eskiden sahip olduğu güçten tamamen yoksunmuşçasına, dönüşmekte olan bir günün o bulanık hissine sahipti.

"Yazları papatyaların olduğuna göre, sonbahar için kasımpatılar hoşuna gider diye düşündük." Annemin mezar taşına baktım ve mesafeyle nasıl başa çıkacağımı merak ettim. Kaliforniya'ya gitmeden önce son bir saatim vardı. Mantık açısından şapşalca olduğunu bilsem de ufak bir parçam, günlük sohbetlerimiz olmadan kendimi çaresiz hissedip hissetmeyeceğim konusunda endişeleniyordu.

"Hepsi Helena'nın fikriydi." Wes suyundan bir yudum aldı, saksı toprağı paketini kaldırmadan önce annemin mezar taşına, "Kızının her şeyden kendine pay çıkarmasına izin verme," dedi.

---

[85] Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar (*He's Just Not That Into You*), Greg Behrendt ve Liz Tuccillo'nun aynı adı taşıyan romanından sinemaya uyarlanan, 2009 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Helena'nın *fikriydi.* Balodan sonra onunla defalarca güzel sohbetler etmiştik ve yasıma karşı çok ama çok anlayışlı olmuştu. Bu konuyu atlamayı denememe veya buna son vermeme ikna etmeye çalışmaktansa, yerde oturmama gerek kalmasın diye, mezar yerinin yanına çiçek desenli ufak, şirin bir bank almıştı.

Bir de alpaka[86] yününden yapılmış bir ceket almıştı. Çünkü bir yerde okuduğuna göre, hayaletler o yünü giyenlerin tehlikeli olmadığını tabiatları gereği biliyorlarmış. Hava kararıktan sonra evden her çıktığımda o ceketi giydirtti ki içime şeytan ya da onun uşaklarından biri falan girmesin.

Şakacı üvey annemi gerçekten sevmeye başlıyordum.

"Wes haklı," dedim dilimi Wes'e çıkararak. "Ama fikir güzel. Böylece burada olmasam bile, çiçeklerim yanında açacak."

"Liz berbat bir bahçıvan olduğu için ölmezlerse tabii."

Sırıttım ve küreği Wes'e doğru fırlattım. "Bu yaşanabilir aslında. Senin bitkilerden çok iyi anlaman -ve açıkçası, öyle biri olma tutkun- kesinlikle torunlarına da geçecek."

Wes, küreği atmamı bekliyormuş gibi, yakaladı ve araç gereçleri arabasına götürdü. Elimdeki tozları pantolonuma sürdüm ve dizlerimin üstünde oturdum. İşimiz bittikten sonra beraber Kaliforniya'ya gideceğimize inanmak, zordu fakat bu doğru geliyordu. Wes, daima yakınlarımda olmuştu -gıcık kapı komşusu olarak- şimdi de yurttaki gıcık kapı komşum olacaktı.

Görünen o ki Wes, beyzbolda inanılmaz iyi bir atıcıydı ve ülke çapında üniversitelerden teklifler aldı. Sonunda Kaliforniya Üniversitesini seçti ve benimle bir ilgisi olmadığından emin olmamı sağladı. Sanırım tam olarak söyle söylemişti: *Tuhaf bir vicdan azabıyla karşı karşıya kalmadan birbirimizden rahatlıkla ayrılabiliriz yani. İkimizin de aynı okula gitmesi çılgın bir tesadüf yalnızca, aşk meşkle alakası yok.*

Sonra çocukça sırıtmış ve ayaklarımı yerden kesecek şekilde beni öpmüştü.

---

[86] Alpaka, devegiller familyasından genellikle yünleri için beslenen, yaygın olarak Güney Amerika'nın And Dağları'nda görülen, evcilleştirilmiş bir deve türü. (e.n.)

Son birkaç aydır Wes, benimle annemin mezarına geliyordu. Ben annemle konuşabileyim diye -yağmur çamur demeden- genelde uzakta dolaşıyor ama en sonunda hakkımda alaycı bir şeyler anlatmak ve anneme hoşça kal demek için tam zamanında yanıma geliyordu.

Biraz dramatikti ve tam da bu yüzden ona bayılıyordum.

"Eh," dedim, "artık çıksak iyi olur, on dakika içinde babam, Helena ve Joss'la buluşmamız lazım."

Kahvaltı için bir kafede oturacaktık. Sonra babam ve Helena, *U Haul*[87] römorkunu Kaliforniya'ya götürürken biz de arkalarından Wes'in arabasıyla onları takip edecektik.

Wes bagajı kaparken durup ona baktım. Mezuniyet hediyesi olarak aldığım, üstünde EDUCATED FEMINIST BRO[88] yazan tişörtü giymişti. Şaka olsun diye almıştım fakat o, üstünden hiç çıkarmıyordu.

O ukala gülümsemesiyle çok uyumluydu.

Arabanın etrafından dolanıp arka kapıyı açmasını izledim. Bay Fitzpervert orada, taşıma çantasının içinde, en sevdiğim ufak ekose şalımın üstünde oturuyor, kulaklarını dikmiş mezarlığın sunabileceği her sesi dinliyordu. Wes ona "Şapşal Kıyafetli Bay Fuzzy" diyordu ve sanki kedileri sevmiyormuş gibi davranıyordu ama aynı zamanda Fitz'in kulağını *tam da* sevdiği yerden kaşıyıp duruyordu. Orada durup Wes'in kedimle konuşmasını seyrederken, gerçeğin farkına vardım.

Wes, filmlerdeki *iyi adamdı.* Evet, komikti ve ortamın neşesiydi ama aynı zamanda dürüst, anlayışlı ve sadıktı. Balodan sonra, öyle olmasına gerek olmadığını fark etmememe rağmen o, Mark Darcy'ydi.

Yalnızca, daha iyisiydi.

---

[87] Amerika merkezli eşya taşıma firması. Kişisel araçların arkasına römork takma hizmeti de sunmaktadırlar. (ç.n.)

[88] *İng.* Aydın Feminist Kardeş. (ç.n.)

Wes bana sevdiğim gülümsemesiyle baktığı sırada, anneme bunu sesli bir şekilde söylemek üzereydim. "Hazır mısın, Buxbaum? Bay Fuzzy acıkmaya başlıyor, ben de öyle."

Fitz, uzun araba gezimizden önce taşıma çantasının içinden dışarının tadını iyice çıkarabilsin diye bahçeli bir kafe seçme fikri, Wes'e aitti.

Onu nasıl *sevemezdim*?

"Evet." Gözlerimi kıssam da gülümsememle ifademin etkisini mahvettim. "Ama ismi 'Bay Fitzpervert', seni şapşal."

Ona doğru yürümeye başladım. Annemin mezar taşına dönüp baktığımdaysa az kalsın düşüyordum. Tam mezar taşının arkasında, dalları sarkan kiraz ağacının üstüne bir kardinal kuşu konmuştu. Orada, dalda durmuş, benim olduğum tarafa doğru bakıyordu. Rengi açık kırmızıydı ve çok güzeldi.

O, kanatlarını sevimli bir şekilde çırparken gözlerimi kırpıştırıp ardından kıstım.

Wes'e döndüm, o da omzumun üzerinden oraya bakıyordu. "Sen de görüyorsun, değil mi?" dedim.

Başıyla onayladı. "Vay canına."

İkimiz de durup kardinal kuşuna baktık. Bir süre sonra uçup gitti ama benim içim rahatlamıştı, sanki annem gidişime sevindiğini bildiğimden emin olmak istiyordu. Boğazımı temizledim ve yüzümü Wes'e çevirdim. "Hazır mısın?"

"İyi misin?" İki adım yaklaştı ve işte, büyük bedeniyle beni sarıyordu. Elini sırtımda gezdirdi ve saçıma doğru, "Çünkü istediğin kadar kalabiliriz, Liz," dedi.

"Gayet iyiyim." Kendimi çektim ve ben istemediğimde bile daima yanımda olmuş bu insanın yakışıklı yüzüne bakmanın tadını çıkardım. "Hadi, yemek yemeye gidelim."

WES VE LIZ'İN MÜZİK LİSTESİ

1. Someone Like You | Van Morrison
2. Paper Rings | Taylor Swift
3. Lovers | Anna of the North
4. ocean eyes | Billie Eilish
5. Bad Liar | Selena Gomez
6. Public Service Announcement (Interlude) | Jay-Z
7. Up All Night | Mac Miller
8. How Would You Feel (Paean) | Ed Sheeran
9. Hello Operator | The White Stripes
10. Paradise | Bazzi
11. Sabotage | Beastie Boys
12. Feelin' Alright | Joe Cocker
13. Someone Like You | Adele
14. Monkey Wrench | Foo Fighters
15. Bella Luna | Jason Mraz
16. Forrest Gump | Frank Ocean
17. Electric (feat. Khalid) | Alina Baraz
18. Kiss | Tom Jones
19. Enter Sandman | Metallica
20. Death with Dignity | Sufjan Stevens
21. We Are Young | fun. feat. Janelle Monáe
22. New Year's Day | Taylor Swift
23. River | Joni Mitchell
24. Paradise | Bazzi

TEŞEKKÜR

Muhtemelen gezegendeki herkese teşekkür etmem gerekiyor: Tanrı'ya, evrene, kayan yıldızlara ve bir keresinde üfleyerek dilek tuttuğum karahindibaya... Böyle bir şeyin yaşanması için muhakkak hepsinin bir araya gelmesi gerekmiştir, değil mi? MİLLET! İSMİM BU KİTABIN SIRTINDA YER ALIYOR. YANİ, VAY BE!

Ve bu sayfayı okuyan okur, SANA teşekkür ederim. Artık gerçekleşen hayalimin bir parçasısın ve kitabımı seçtiğin için sana sonsuza kadar minnettarım.

Benim muhteşem, harika, komik, efsanevi iş bitirici ajanım, Kim Lionetti. Tanrı'ya şükür, o düzensiz ilk müsveddemde bir şey gördün çünkü bu yolu bana sen açtın. Bana kalansa yalnızca seni takip etmekti. Sen, rüyaları gerçek kılan olağanüstü birisin, dilek bağışlayıcı ve ek olarak yazı işleri tanrıçasısın, senin ve Bookends takımının (McGowan, el sallıyorum sana) hep yanımda olmasından dolayı ne kadar şanslı olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Editörüm, Jessi Smith. Bu kitapta seninle çalışmama izin verdiğin için sana milyonlarca kez (ve 1000 katı kez) teşekkür ederim. Bütün bu deneyim, dileyebileceğim en canlı, en faydalı ve en mutlu proje oldu. Sen RÜYA GİBİ bir editörsün ve başka bir kitap üzerinde daha çalışacağımız için çok mutluyum!

SSBFYR'deki inanılmaz insanlar, bu kitap için yaptığınız her şeyin önünde saygıyla eğiliyorum. Mergan York, her işi hareketlendiren sihirbaz olduğun için teşekkür ederim. Mackenzie, Arden ve Kanada'daki takım; sizler rock yıldızısınız. Heather Palisi, en çılgın rüyalarımda bile daha kusursuz tasarlanmış bir kapak düşünemezdim. Liz Casal, nasıl oldu da şansım senin gibi bir sanatçıyla çalışa-

cak kadar yaver gitti? Bayıldım kapağa. Ve BFRY takımının kalanları, sizler acayip yetenekli, tıkır tıkır çalışan yaratıcılık makinelerisiniz ve ben kesinlikle buna değmiyorum. Sizler benim hayalimi, elimde tutabileceğim somut bir nesneye dönüştürdünüz, iyilik perileri.

Finneas, Billie Eilish, Adele, Justin Hurwitz, Post Malone, Frank Ocean; bunu görme ihtimaliniz ne kadar az da olsa, *Filmlerden Daha Güzel*'i yazma listeme olan katkılarınızdan dolayı teşekkür ederim. Müziğiniz, en kusursuz havayı sağladı ve yüreğimde, bu hikâyenin sonsuza kadar parçası olarak kalacaklar.

Cheyanne Young, sen benim ilk "yazar arkadaşımdın" ve benim kesinlikle rol modelimsin. Senin geri dönüşlerin, tavsiyelerin ve iç dökmeli ortaklığın olmasaydı ne yapardım, bilmiyorum. Sen tek kelimeyle en iyisisin. *Iyy, David.* Kitabını sinemada görmek için sabırsızlanıyorum!

Kota Jones, Tessa Adams, Jennie Gollehon, Kelly Riibe ve Jim Plath... Sizler rastgele attığım çerçöp taslaklara bakma nezaketinde bulundunuz ve sizin hakkınızı ödeyemem. Tiffany Epp, aklımda her zaman ilk okuyucum, ilk hayranım olarak kalacaksın çünkü herkesten önce bu zırvayı sen okudun ve sevdin. Lori Anderjaska, sokaklardaki itibarın inanılmaz iyi ve şehrin yoksul tarafındaki en sevdiğim hatunsun. Kerbin, bebek bakıcım, ben yazmakla meşgulken, Kate'e baktığın geceler için teşekkür ederim, hiç ücret ödemediğim için üzgünüm :) Ve Mark Goslee, bana katlandığın için teşekkürler. Hiç susmadan boş konuşmamı dinledin -hem de hiç durmadan- ve yine de beni kovmadın (veya öldürmedin).

Profesör Anna Monardo, daha iyi bir yazar olmak istememi sağladınız ve bu, HER ŞEYİ değiştirdi.

Ve şimdi -yutkunma- ailem:

Annem ve babam. Kitap okumaya doymayan, battaniyenin altında el feneri açan, aşırı fazla bir okuyucu olmama izin verdiğiniz için size minnetarım. Takıntımı teşvik ettiniz ve Scholastic kitap siparişleriyle hobime olanak sağladınız, bu yüzden kurgu sayesinde yüzlerce hayat yaşama şansım oldu. #iyi-gezmiş

MaryLee, sen dünyadaki en kibar insan, en iyi kız kardeşsin ve ben, desteğini hak etmiyorum. Oprah'nın programında bir yazar görüp, "Hep kitap okuyorsun, *sen* de kitap yazmalısın," diyen kişi -hem de 1999'da- sendin. O zamandan beri en az on tane berbat kitap yazmışımdır -belki daha fazla- ama nihayet olan bir tane buldum. Bu yüzden sana teşekkür ederim. Ve mükemmel grubuna selam olsun: Brian, Josh, Jake, Rachel, Anna, Zakari ve Dontavius.

Bonus ailem: Phil, Barb, Marilyn, Garwood, Wendy, Scott, Joyce, Demi ve Deon. Eğer baskıcı ya da berbat insanlar olsaydınız, eminim hayal kurmak yerine alkolizme yönelirdim ve bu kitap asla var olmazdı. Bu yüzden berbat olmadığınız için teşekkür ederim kayın-ailem.

Evlatlarım, Cassidy, Tyler, Matt, Joe ve Kate. Sizi kelimelerle ifade edebileceğimden daha çok seviyorum. Hayal kurmaya ve kitap okumaya, yemek yapmaktan, temizlikten ve el işlerinden çok daha fazla zaman ayıran bir anneye sahip olmayı sorun etmediğiniz için teşekkür ederim. Ayrıca bir sürü sportif, çocukluk etkinliklerinde bulunduğunuz için de teşekkür ederim. Bu, bana dalıp gitmem (çünkü topla oynanan oyunlar inanılmaz sıkıcı olabiliyor) ve karakterlerim zihnimde gezinirken onları takip etmem için sonsuz fırsatlar verdi. Bir nevi, atletik maharetleriniz (veya eksikliğiniz, şerefine Cass) yeteneklerimi geliştirmemi sağladı. Siz tanıdığım en eğlenceli beş kişisiniz ve her birinizle daha fazla gurur duyamazdım. (NOT: Terrance ve Jordyn'e yalnızca ikisini alıp bizi kurtardıkları için değil, ayrıca ailemizle gelen bütün deliliğe katlandıkları için teşekkür ederim.)

Ve son olarak, Kevin. Sen tanıdığım en akıllı, en komik, EN İYİ insan ve en sevdiğim kişisin (kusura bakmayın çocuklar). Bir hizmetli gibi temizlik yapan, büyükannen gibi yemek pişiren A-Tipi bir eş hak ediyorsun fakat maalesef elinde ben varım ve geri vermek için çok geç. Hayatının sonuna kadar bu aklı bir karış havada, ekose eşofman giyen horlayıcıyla kalacaksın.

Eğer seni teselli edecekse, her gün yürüdüğün yola tapıyor ve seninle ilgili her güzel detayı seviyorum.

İşte, al bu kitabı. Bunu senin için yazdım.

Sonuncu fakat bir o kadar da önemli olarak, Starbucks, Spaghetti Works, Rockstar enerji içecekleri ve McDonald's'a teşekkürler. Sizler benim kahramanımsınız.

YAZAR HAKKINDA

LYNN PAINTER, Nebraska eyaletinin Omaha kentinde eşi ve yaramaz çocuklarıyla birlikte yaşıyor. Bir Pinterest annesinin tam zıttı olmasına rağmen her iki haftada bir Omaha World-Herald gazetesinin ebeveynlik bölümünde yazarlık yapıyor. Çocuklarını kovalamadığı zamanlarda onu kitap okurken, yazı yazarken ya da Rockstar şişelerini tüfekle vururken bulabilirsiniz.

"Ben, bir oğlanın önünde durmuş, beni sevmesini isteyen bir kızım sadece."

—Aşk Engel Tanımaz

Liz Buxbaum, hayatı boyunca aşka inanan biri olmuştur. Aşk hayatında, umduğu heyecana sahip olamasa bile çocukluğundan beri iç içe olduğu romantik komedi filmleri sayesinde, bir gün O'nu bulacağını biliyordur. Bulmak zorundadır.

Bu yüzden, çocukluk aşkı Michael Young, hayatına tekrar girince Liz'in bütün umutları yeşerir ve aklında kırk tilki dolaşmaya başlar.

Böylece Liz, çocukluğundan beri en büyük düşmanı olan ve onu rezil etmeyi görev edinmiş Wesley Bennett ile aşk uğruna işbirliği yapmak zorunda kalır. Ama aşk her şeye değerdir, değil mi?

Liz, bir yandan Wes'le planlar yapıp adım adım Michael'a yaklaşmaya çalışırken öte yandan sürekli Wes'le takılmaya başlar. Bu durum, insanların dikkatini çekmeye başlayınca işlerin sarpa sarması kaçınılmaz bir hâl alır ve Liz, kendini hiç ummadığı bir yerde bulur.

Zaten söz konusu aşk olunca her şeyin planlandığı gibi gittiği nerede görülmüştür ki?

0297626 TST
TST
0297626
THG

ISBN: 978-605-304-734-6
9 786053 047346